

HİDAYET

EBU ALİ

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ
وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

Sen sevdiğini hidayet edemezsin, fakat Allah dilediğini
hidayet eder. O, kimin hidayete (uygun olduğunu) en
iyi bilendir. (28/Kasas, 56)

SELEF-İ SÂLİHİN YOLU

HİDAYET

Ebu Ali

(Selef-i Salihin yolu)

İÇİNDEKİLER:

HUTBETUL-HÂCE.....	2	ONUR MESELESİ.....	156
MUKADDİME.....	3	HADİS-SÜNNET İNKÂRCILIĞI.....	159
FİTNE	6	MEZHEP MESELESİ.....	172
TASAVVUF.....	9	İSLÂM DAVETÇİLİĞİ.....	179
OSMANLI DEVLETİ.....	19	İSLÂM GELENEĞİ ve BATIL GELENEKLER.....	186
DİYANET.....	24	EVLİLİK MESELESİ.....	189
DEMOKRASİ.....	31	DEVİRİM.....	196
ŞERİAT.....	37	İNSANLAR ve HAYVANLAR.....	199
TAGÜT.....	43	KÜRESEL FİTNELER.....	203
SELEF (SELEF-İ SÂLİHİN).....	48	LANETLİ KAVİM İSRAİLOĞULLARI.....	210
İSLAM.....	55	Hz İbrahim.....	210
ŞİRK.....	63	Hz Yakup.....	217
BİD'AT	72	Hz Musa.....	218
ZÜHD.....	74	Hz Davud.....	222
İLİM.....	77	Hz Süleyman.....	223
KERAMET MESELESİ.....	82	Hz İsa.....	225
FAİZ MESELESİ.....	90	İslâmiyet.....	228
AHLÂK.....	93	Sahte Mesih (Sabetay Sevi).....	228
TESLİMİYET.....	98	Siyonizm.....	229
RIZA MAKAMI.....	103	Filistin Zulmü.....	230
KUR'AN-I KERİM ve BİLİM.....	107	İsrailoğullarının Gücünün Kaynağı.....	237
TEKFİR MESELESİ.....	117	NASIL BU HALE GELDİK?.....	238
CİHAD.....	125	KİYAMET GÜNÜ.....	243
ZULÜM.....	138	CEHENNEM EHLİ.....	264
İSLÂM DÜŞMANLIĞI.....	143	CENNET EHLİ.....	275
TERÖRİZM.....	153	BABASINDAN GÜLÜNE.....	286
		SON OLARAK.....	291
		HUTBE.....	298

HUTBETUL-HÂCE

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

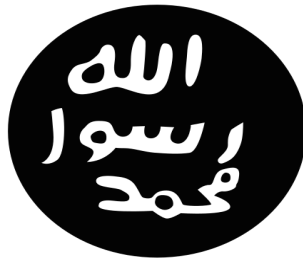
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا

أَمَّا بَعْدُ: فَإِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ (صلي الله عليه وسلم) وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا وَكُلُّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٍ وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ

Allah-u Teâlâ'ya hamd olsun! O'na şükreder, O'ndan yardım diler, O'nun bağışlamasını isteriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden O'na sığınırız. Allah-u Teâlâ kime hidayet ederse onu saptıracak, kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Şehadet ederim ki; Allah-u Teâlâ'dan başka ibadete layık ilah yoktur. O tektir, O'nun ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki; Muhammed - sallallahu aleyhi ve sellem - O'nun kulu ve rasulüdür. "Ey iman edenler! Allah'tan korkulması gerektiği gibi korkun ve sizler ancak Müslümanlar olarak ölün!" (Ali İmran: 102) "Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretilen Rabbinizden sakının! Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allahtan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten sakının! Şüphesiz Allah sizin üzerinize gözetleyicidir." (Nisa: 1) "Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve sözün en doğrusunu söyleyin ki Allah, amellerinizi ıslah etsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah'a ve rasulüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (Ahzab: 70-71) En doğru söz; Allah-u Teâlâ'nın kitabı ve en hayırlı yolu gösteren Rasulünün sünnetidir. En şerli şey; bid'at olan şeydir. Her bid'at dalalettir. Her dalalet ateştedir.

MUKADDİME:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allah'ım! (rahmetini) umarak, (azabından) korkarak kendimi sana teslim ettim. Yüzümü sana çevirdim. İşimi sana ısmarladım. Sırtımı sana dayadım, sana sığındım. Senden başka sığınak, senden başka dayanak yoktur. İndirdiğin kitaba ve gönderdiğin peygambere inandım.

(Buhari, Vudu, 75 – Müslim, Zikir, 56)

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi ve hidayeti siz okurların üzerine olsun. Bu kitabı yazmaya başladığım tarih şuan 01.05.2023 Pazartesi. Bu kitabı hazırlarken Kur'an ayetlerini ve çevirilerinin çoğunu internet sitesi üzerinden "Tevhid Meali" adlı eserden almış bulunmaktayım. Hazırlayanlara teşekkürlerimi iletiyorum.

Öncelikle bu kitabı yazmaktaki amacım, yüzyıllardır üzeri örtülen ve içi boşaltılan sadece bir kelimedenden ibaret hale getirilen "Tevhid" inancının asıl mânâsını siz okurlara açıklamak isterim.

Allah'ın indirdiği kitabı, tek bir kelime ile özetleyecek olursak, o kelime "Tevhid" olurdu. Tevhidin kelime anlamı: "Allah'ın zâtında, sıfatlarında, mabud oluşunda bir ve tek olduğunu zihin ve kalp yoluyla kabul etme anlamındaki bir terimdir. Sözlükte 'tek ve bir olmak' anlamındaki vahd (vahdet, vühud) kökünden türeyen tevhid kelimesi, Allah'ın bir ve tek olduğunu kabul etmektir". Peygamber efendimize (s.a.v.) ve diğer bütün peygamberlere bildirilen tebliğ sadece tek ve bir olan Allah'a ibadet etmemiz ve Allah'tan korkmamızdır. Allah'tan hakkıyla korkan biri, O'nun (c.c.) hakkında konuşurken kendi hevasından konuşmaz. Biz Allah'ı, ancak O'nun (c.c.) kendisini tanıttığı şekilde idrak ederiz ve bilmediğimiz şeyler hakkında konuşmayız.

Buna karşın tasavvuf düşüncesine mensup, Firavunun hak yolunda olduğunu iddia eden (Fususul Hikem, s. 994,995), "Vahdet-i Vücut" felsefesini ortaya atan, döneminin alimleri tarafından tekfir edilen ve bu coğrafyada bize alim kişi olarak lanse edilen, Muhyiddin ibnü'l-Arabi'ye göre bütün evren, içindeki her şeyle birlikte Allah'ın suretinde yaratılmıştır. Bu batıl düşünceye karşılık Allah Subhânehu ve Teâlâ ayetinde şöyle buyuruyor:

فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

(Allah'ı başka varlıklara, başka varlıkları da Allah'a benzeterek) Allah hakkında örnekler/misaller vermeyin. (Allah hakkında verilecek örneği yalnızca) Allah bilir, siz bilmezsiniz. (Nahl suresi, 74)

Alemlerin rabbi olan Allah, bu ayeti bize bildirirken, vahdet-i vücut denilen sapkın düşünceyi insanların kabul etmesi, insanların ne kadar da yoldan çıktığının kanıtıdır. İnsanlar, Allah'ın kitabını ve resulünün sünnetini bir kenara atıp şirk ve bid'at içinde boğulmaktadır.

Rabbim bana hidayeti 2021 yılının başlarında nasip etti. Elhamdülillah önceden şirke girmemiştim ancak bilgi sahibi de değildim. Şimdi ise Rabbimin bana nasip ettiği kadarıyla bir bilgiye sahibim. Önceden kendimi imanlı sanırdım ancak “Tağut” nedir? Bilmezdim. Kelime-i Tevhid getirirdim ancak mânasını kavrayamamıştım . Kur’an’ı okurdum ancak anlamına bakmazdım. Allah’a hamd olsun Kur’an’ın mealini okuyup tefsirlerine baktıktan sonra Rabbimin bana hidayet etmesi uzun sürmedi. Bizimde dünyalık hayallerimiz vardı, ta ki tevhidi bulana dek... Her tercih bir vazgeçştir. Böylelikle dünyalıklardan vazgeçtim ve daha hayırlısına yöneldim. Sonra dedim ki; “Dünya onların, Ahiret bizim olsun...”

“ Rabbim bizi halis mü’minlerden eylesin. Amin. Halis mü’min, saf vahiy Müslümanı, sadece arı duru Kur’an ve sünnet Müslümanı olanlara halis mü’min denir. Şu toplumun dinine öyle şeyler katmışlar ki; Celâleddîn-i Rûmî’den bir şeyler katmışlar, Yunus Emre’den bir şeyler katmışlar, Hacı Bayramı Velî’den bir şeyler katmışlar, Hacı Bektaşî Velî’den bir şeyler katmışlar, İran’ın ateş perestliğinden bir şeyler katmışlar, tasavvuftan bir şeyler katmışlar, Hint yogilerinden bir şeyler katmışlar, Yunan mistisizminden bir şeyler katmışlar, panteizmden bir şeyler katmışlar, Türkçülükten bir şeyler katmışlar, Şamanizmden bir şeyler katmışlar bir çorba yapıp din diye insanların önüne sunmuşlar. Bana ne onlardan, ben Kur’an’a bakarım ve Allah Resulünün (s.a.v.) sünnetine bakarım. Benim için temel kaynak bu ikisidir. Dinimi katışıksız hale getiririm. Saf vahiy Müslümanı, saf Kur’an sünnet Müslümanı olanlar kurtuldu. Ötekileri bilmem.

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ

Allah’ın muhlas/arındırılmış/ihlaslı kulları müstesna. (37/Saffât, 160)

İşte kurtuluşa erenler Allah’ın ihlaslı muhlis kullarıdır. Rabbim bizi ihlaslı kullarından eylesin. Amin.” (Ali Küçük)

Birkaç sosyal mecra harici neredeyse bütün sitelere engel koyan bu sistem, insanların gerçeği görmesine engel koymayı amaçlamaktadır. Bu sosyal mecralardan, Ehli Sünnet vel cemaat olan Selef-i Sâlihîn akidesini araştırdım. Ehli Sünnet olan Selef-i Sâlihîn akidesinden olan hocalardan Allah razı olsun.

Bu hocaların sayesinde zamanın en büyük fitnesi olan “Tasavvuf” fitnesinin bize nice şirki ve bid’atı nasıl İslamiyetmiş gibi gösterdiğinin farkına vardım.

Çeşitli fitneler her devirde ortaya çıkmıştır. Ortaya çıkan fitnelerden bazıları; Haricilik fitnesi, mürchie fitnesi, mutezile fitnesi, Hadis-sünnet inkârcıları fitnesi, Rafızilik (Şia, Alevilik) fitnesi, az önce belirttiğim Tasavvuf fitnesi, Kamalizm fitnesi, Milliyetçilik fitnesi, Kominizm fitnesi, Evrim teorisi fitnesi, Ateizm, Deizm, Agnostizm fitnesi ve birçok fitneler maalesef vardır.

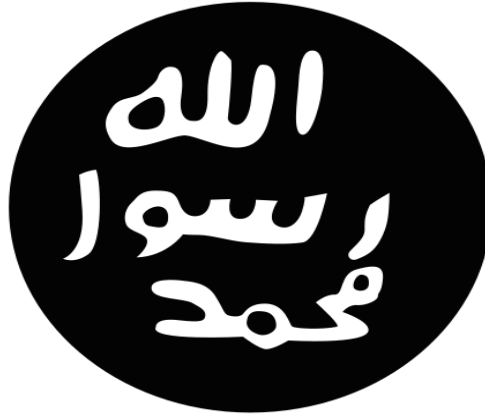
Birçok selef alimleri şöyle demiştir: “Bizim için azaptan iki kurtuluş yolu vardı. Birincisi Resulullah’ın (s.a.v.) hayatta olması, ikincisi istiğfar etmemizdi. Resulallah (s.a.v.) vefat edince kurtuluş yolunun birisi gitmiş ve geriye sadece diğeri kalmıştır.” [İbnu’l Cevzi (rahimeullah)]

Rabbim her türlü fitneden ve küfre götürecek düşünceden arındırıp kalbimizi, kendi dosdoğru olan yoluna ilet sin. Amin.

Bunu belirtmek isterim ki kitabı yazarken ilim konusunda fazla detaylara inmeden ve okurları sıkmadan üstünkörü meseleleri anlattım. Bu kitaptaki amaç öncelikle insanları tevhide ısındırmaktır.

Kitabın kapağında ismimi kullanmadım. Bunun iki nedeni vardır. Birincisi; kendimi ve ailemi korumaktır. İkincisini ise kitabın sonuna sakladım.

İlk olarak Fitne bölümü ile başlıyoruz...

FİTNE:

Peygamber efendimiz (s.a.v.), Allah'ın izniyle bu dini insanlara tebliğ etmiştir. Resul-i Ekrem'in vefatından sonra sahabeler arasında bile çeşitli fitneler ortaya çıkmıştır. İlk fitne daha Hazreti Muhammed (s.a.v.) daha hayattayken Müseyleme (lakabı Müseylimetü'l-Kezzâb yani yalancı Müseyleme) adında bir kâfir ile birlikte birçok sahte peygamberler ortaya çıkmıştır. Bu sahte peygamberlerden bir kaç Tuleyha b. Huveylid, Esved el-Ansî, Secâh bint el-Hâris'tir. Peygamber efendimizin vefatından sonra ilk İslam halifesi Hz Ebubekir döneminde 632 yılının Aralık ayında Müseyleme fitnesi Yemame savaşıyla sonlanmıştır. Allah Resulü'nden (s.a.v.) önce putperest olan insanların değişip, Allah Resulü'nden sonra sahte peygamberlerin çıkması ve putperestliğin o coğrafyada son bulması, akıl sahipleri için Hz Muhammed ile Hakkın geldiğinin en büyük delilidir.

Daha sonraki büyük fitne ise Hz Osman'ın şehadeti sonrası Hz Ali döneminde başladı. Hz Osman'ın şehadetinden sorumlu faillerin bulunması konusunda Hz Ali şer'î hükümlere göre davranılması gerektiğini, fail bulunana kadar acele edilmemesi gerektiğini savunmuştur.

Hız Aişe validemiz ile bu anlaşmazlık üzerine 656 yılında "Cemel Vakası" cereyan etmiştir. Bu vaka Hz Ali'nin lehine sonuçlanmıştır. Hız Aişe annemiz ise bizzat Hz Ali tarafından güvenli bir şekilde Medine'ye gönderilmiştir.

Hız Ali'ye biat etmeyen, Hz Osman'ın halifeliği döneminde Suriye valiliği yapmış Muaviye b. Sahr b. Harp (Muaviye b. Ebu Süfyan) ise Hz Osman'ın faillerinin bulunmaması durumunda kendisine biat etmeyeceğini söyledi. Hız Ali, fitne çıkmaması için uğraşa da olacağı çare yoktur. Böylelikle 657 yılında Siffin'da, Hız Ali ile Muaviye b. Ebu Süfyan tarafları arasında tarihe "Siffin Savaşı" olarak geçen ve binlerce sahabenin kanının döküldüğü savaş başladı. Bu arada Muaviye, halifeliği döneminde Hz Osman'ın katillerini cezalandıramamıştır.

Muaviye (r.a.) tarafındaki Amr b. As (r.a.), savaşın aleyhine gideceğini anlayınca hile yapıp aralarındaki hükmü Allah'ın vermesi gerektiği anlamına gelen, elindeki mızrakların ucuna Kur'an-ı Kerim sayfalarını batırıp, karşı tarafa doğru atmıştır. Hüküm yalnızca Allah'a aittir. Ancak bunu savaştan önce değil de yenileceklerini anlayınca akıllarına gelmesi niyetlerinin kötü olduğuna bir delildir. Allah onları bağışlasın ve ahirette kurtuluşa erenlerden eylesin.

Hız Ali bunun bir hile olduğunu taraflarına söylese de tarafları ikna olmadı. Her iki tarafın bir hakem tayin etmesiyle Tarihe "Hakem Olayı" olarak geçen bu hadise, yine Amr b. As'ın hilesiyle Hız Ali'nin aleyhine sonuçlanmıştır. Muaviye bin Ebu Süfyan ve Ali (r.a.) taraflarından bir hakem seçildi. Muaviye (r.a.) tarafının hakemi Amr b. As (r.a.), Hız Ali tarafının hakemi ise Ebu Musa b. Kays el-Eş'âri (r.a.)'dır. İki hakemin kendi aralarında aldığı karar, ikisinde halife olmayacağı yönündeydi. İki hakemin anlaşmasına göre her hakem kendi tarafının halife olmayacağını söyleyecekti. İlk başta Ebu Musa (r.a.), Hız Ali'nin halife olmayacağını söyledi.

Ancak Amr b. As (r.a.) ise Muaviye'nin (r.a.) halife olacağını söyledi ve hile ile bu olay Muaviye'nin (r.a.) lehine sonuçlandı.

Bu olaydan sonra kimi kaynaklara göre ahmak hariciler Hz Ali tarafından, Muaviye tarafına geçmiştir. Kimi kaynaklara göre de hariciler her iki tarafı da tekfir etmiştir. İslam toprakları ikiye bölünmüştür.

وَأَنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا
الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
الْمُقْسِطِينَ

Şayet mü'minlerden iki grup savaşıyor olursa, aralarını düzeltin. Eğer ki biri diğerine karşı taşkınlık ederse Allah'ın emrine dönünceye kadar taşkınlık edenle savaşın. Şayet dönerse aralarını adaletle düzeltin ve adaletli olun. Allah, adaletle davrananları sever.

(49/Hucurât, 9)

Hız Ali döneminde asiler, taşkınlık çıkararak bu günlerimize birçok fitneyi miras bıraktılar. Muaviye (r.a.), İslam halifesidir. Rabbim onu ahirette kurtuluşa erenlerden eylesin. Ancak Sıffin Savaşı ve Hakem olayı esnasında asi hükmündedir.

"İnsanlar arasına bozgunculuk ve kötülük sokmaktan sakının! Çünkü böyle hareket, dini yok eder." (Ebu Dâvûd, Edeb, 50)

Sıffin Savaşı'nda şehid olan, Hız Ali tarafındaki Amr bin Yasir'e (r.a.), Resulallah (s.a.v.) şöyle buyurmuştu:

İkrime anlatıyor: "İbnu Abbas, bana ve oğlu Ali'ye:

"Ebu Said'e gidin, onun rivayet ettiği hadisi dinleyin! dedi. Biz de gittik. Onu, bakımını yapmakta olduğu bir bahçede bulduk." (Bizi görünce) ridasını alıp sarındı. Sonra bize (en baştan) anlatmaya koyularak, mescidin inşasını zikretmeye kadar geldi ve:

"Biz kerpiçleri tane tane taşıyorduk. Ammar ise (biri kendi, biri de Resulullah adına) ikişer ikişer taşıyordu. Resulullah onu gördü. Üzerindeki toprakları çırpmaya başladı ve:

"Vay Ammar'a! Onu bâği (asi) bir grup öldürecek. Bu, onları cennete çağırır, onlar da bunu ateşe çağırır!" buyurdu."

İkrime'den aktarılan hadis şöyledir: "Müjde sana ey Ammâr, isyankâr bir grup tarafından öldürölüp şehîd olacaksın. Sen onları cennete davet edeceksin, onlar da seni cehenneme".

Bunun üzerine Ammar: "Fitnelerden Allah'a sığınırım!.." dedi. (Buhari, Salat, 63)

Bu tür fitneler maalesef ki her daim var olmuştur. Haricilerden Abdullah ibn-i Mülcem, Hız Ali'yi mescitte zehirli hançerle şehid ettikten sonra İslam halifesi Hız Ali'nin oğlu Hız Hasan olmuştur. İslam toprakları daha fazla ikiye bölünmesin diye halifeliğinin altıncı ayından sonra

Hz Hasan, Muaviye'ye (r.a.) halifeliği sonrası kendisinin halife ilan edilmesi karşılığında anlaşma yapar ve halifeliği Muaviye'ye teslim eder. Böylece İslam toprakları yeniden birleşmiş olur. Daha sonra Hz Hasan zehirlenerek vefat eder.

Hz Hasan'ın 6 ay kadar halifelik yapması ve Muaviye'ye (r.a.) devretmesi Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) vefatının 30. Yılına denk gelmektedir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir hadisinde:

"Hilâfet benden sonra otuz sene sürecek, ondan sonra da saltanat şeklini alacaktır." (Müsned, V, 220, 221) buyurmuştur.

Başka bir rivayete göre Allah Resulü (s.a.v.):

"Bu iş nübüvvet ve rahmetle başladı, sonra rahmet ve hilâfet halini alacak, sonra ısırmacı saltanat şekline girecek, sonra da ceberût ve fesâd-ı ümmet azgınlık meydan alacak." (Müsned, IV, 273)(1) buyurmuştur.

Muaviye kendisinden sonra oğlu Yezid'i halife ilan ettikten sonra Yezid, kendisine biat etmeyen Mekke halkına karşı Mekke şehrine mancınık atışı yapmıştır. Bu atışlar sonrası Kabe hasar görmüştür. Yezid bununla yetinmeyip, dünyevî menfaatleri rıza-i ilâhîden üstün gören Küfe halkıyla birlikte Kerbela'da Hz Hüseyin'i, oğlu Hz Zeynel Âbidîn haricinde bütün Ehl-i beyti şehid etmiştir.

Kerbela'da, İslam tarihinin en acı olayı yaşanmıştır. Üç günlük sussuzluğun ardından Hz Hüseyin'in evlatları ile yeğenleri tek tek katledilmiştir. Özellikle boğazına ok isabet eden altı aylık Abdullah bin Hüseyin'in şehadeti, Kerbela'nın en üzücü olayıdır. Hz Hüseyin'in kafası kesilip Yezid'e gönderilmiştir. Ehl-i beytten tek kalan Zeynel Âbidîn, hastalığı nedeniyle savaşa katılamamıştır.

Hulefâ-yi Râşidîn döneminde babadan oğula geçmeyen, ilim bakımından üstün kimselerin İslam Halifesi kabul edildiği sistem varken. Muaviye (r.a.)'den sonra babadan oğula geçen, hüküm Allah'ın değil de kendi soyununmuş gibi saltanatı hakim kılan büyük bir fitne ortaya çıkmıştır. Hz Ömer'in halifelik konusunda o güzel sözü konuyu çok güzel özetliyor: "Bir evden bir kurban yeter."

Muaviye (r.a.) bir sahabedir, ona saygı duyuyoruz. Tüm bu yaşananlara rağmen halifeliği döneminde nice fetihler yapmış, nice beldeleri İslam topraklarına katmıştır. Her şeyin hesabını ancak Allah bilir, biz bilmeyiz. Rabbim hata edenlerin günahlarını bağışlasın, onlara merhametiyle muamele etsin. Amin...

Halifelikte saltanat fitnesinden sonra Müslümanlara ikinci darbeyi vuran Şia fitnesi ortaya çıkmıştır. Şia; sözde Hz Ali'yi seven, Hz Fatma'ya sözde Hz Ömer'in şiddet uyguladığı yalanını ortaya atan, Hz Muhsin'i Hz Ömer'in öldürdüğü yalanını uyduran, Hz Ebu Bekir'in halifeliği döneminde peygamberimizin mirasını sözde gasp ettiğini beyan eden ve Hz Osman'la birlikte birçok sahabeye iftira atan ve "ufeyr" adında ki bir eşekten (peygamberin eşeğinden) hadis

rivayet eden (El-kafi 1/237) bir oluşumdur. Rabbim bizi Ehli Sünnet ve'l Cemaat yolundan ayırmasın.

Dünyada her gün, ayrı bir fitnedir. Bizim bu fitnelere alet olmamamız için salih ameller yapmamız daha efdaldır. Fitneyi engelleyen çok önemli bir kural ise; beni benden dinle, başkasından değil...

“Gecenin zifiri karanlıklarına benzeyen fitneler ortaya çıkmadan (salih) ameller yapmakta acele edin! Zira o zaman kişi mü'min olarak sabaha çıkacak, kâfir olarak akşamlayacak yahut mü'min olarak akşamlayacak, kâfir olarak sabaha çıkacak; dünyevî çıkarlar karşılığında dinini satacaktır.” (Müslim, İmân, 186)

“Usame b. Zeyd -radiyallahu anh'den merfu olarak rivayet olunan bir hadiste "Benden sonra erkekler için kadınlardan daha zararlı hiçbir fitne bırakmadım." diye buyrulmuştur. Bu fitne, imtihan ve sınamadır.” (Buhari, Nikâh.17; Müslim, Zikir 97-98)

Dünya hayatı sürdükçe fitneler çoğalır. Diğer bir fitne de günümüzde İslama en çok zarar veren “Tasavvuf” fitnesidir. Bu fitneyi ayrı bir bölüm olarak siz okurlara sunmak isterim.

TASAVVUF:

Tasavvuf, bir felsefe terimidir. Tanrı'nın varlığını, birliğini, niteliğini ve evrenin oluşumunu varlık birliğiyle, yaratılanla yaratanın bir oluşu, aynı kaynaktan gelişi anlayışıyla açıklayan dinsel ve felsefi akım, İslam gizemciliğidir.

“Tasavvuf bâtinî bir disiplindir. Allah'ın (c.c.), Resulü Muhammed (s.a.v.)'e indirdiği ve ondan bize sahabe (radiyallahu anhum)'dan aktarılmış olan İslam ile uzaktan yakından alakası yoktur.” (Tarık Ebu Abdullah; ‘fikri ve akidevi akımların Türkiye Müslümanlarına etkisi’)

Değerli kardeşlerim; bu devirde artık insi şeytanlar; sarıkla, cübbeyle, sakalla gezer olmuş. Selef yolu üzere bir Müslüman, sünnet gereği sakal bırakmışsa, cahil insanlar, o Müslümanı kınamaya başlarlar. Bunun iki nedeni vardır. Birincisi M. Kamal'in etkisi. İkincisi ise bu sarıklı, sakallı ve cübbeli insi şeytanların etkisidir.

Türkler, İslamı Araplardan tam anlamıyla öğrenmedi. Birçok tarih kitaplarında, 751 yılında “Talas Savaşı” sonrası Türklerin İslamı öğrendikleri yazmaktadır. Bu bilgi kısmen doğrudur. Talas Savaşı sonrası Türkler, İslamı öğrendiler ancak benimsemediler. Türkler İslamı, İran topraklarında meskûn olan Samaniler'den öğrenmişlerdir. Şu anki İran toprakları olan bölge, tarih boyunca Safevilere kadar sünni devletlerin yönetiminde kaldı. İlk Müslüman Türk devletleri olan idil Bulgarları ve Karahanlılara İslamı, sünni olan Samaniler aktardı. Bugün kullandığımız; “namaz, oruç, peygamber, abdest” gibi kelimeler de Arapça değil, Farsçadır.

Türklerin kullandığı kelimeler de Arap alfabesi değil, Fars alfabesidir. İlber Ortaylı, “Türklerin Tarihi” adlı kitabında bunu belirtmiştir. Ayrıca Prof. Dr. Aydın Usta ise Samanilerin Türk olduğunu iddia etmiştir. Bu bilgi doğru mudur? Bilinmez ancak, Türklerin İslamı, Araplardan öğrenmedikleri kesin...

Günümüz tasavvuf düşüncesi; Mürcie ekolünden, Maturidilik ve Eşarilik mezheplerinden, Budizm ve Şamanizm’den etkilenilerek İslam’a empoze edilmeye çalışılması sonucu ortaya çıkmıştır.

Tasavvuf düşüncesi ilk olarak Batı Türkistan’da 12. yüzyılda “Ahmet Yesevi” tarafından ortaya atılmıştır. Ahmet Yesevi, Alevi olan Arslan Baba’nın talebesidir. Aynı zamanda şair de olan Ahmet Yesevi şiirlerinde şeyhlerinden çokça bahsetmektedir.

Tasavvuf, biz selefiler için İslam’dan ayrı bir dindir. Tasavvufçular her daim şeyhlerine bağlı kalırlar, biz selefiler ise Allah ve Resulüne... Onlar şeyhlerini ve el alıp el vermeyle şeyh torunlarını sözde Allah dostu ilan ederler. Rabbini sever gibi şeyhlerini severler (bk: Bakara, 165). Asaleti onlarda arayıp, adaleti de bu dünyada tağuttan beklerler. İman edenler; asaleti Rabbine yakınlıkta, adaleti ise Rabbinin hükmünde arar.

Tasavvuf dinine mensup olan Menzil cemaatinin yayın evi olan Menzil yayınevinin yayınladığı “Minah” adlı kitapta 59. Minah sayfa 62’de geçen şirk örneği:

“ Gavs (k.s) H.z'nin yüce meclislerinde, ihlas üzerine sohbet ediliyordu. Ben (Halit-i Öleki)k.s)) ihlası sordum. Cizreli Mevlana Ahmed (k.s)'in beytini okudu :

Ku'ran ve ayetlere yemin ederim.

Eğer meyhanenin (tarikatin) piri

Lat'a secde edin dese

Müridler ona uyarlar.

'İhlas bu kadarmıdır ?' dediğimde. **'Bu kafi değildir ?'** buyurdu.

Sonra Gavs (k.s) bu fakire (Halid-i Öleki)k.s)) döndü : 'Sen ihlas hakkında ne diyorsun.' Ben de: 'Bana göre ihlas hadisi kutsinin delalet ettiği gibi mürid, **şeyhinin bütün sözleri, fiilleri, hareket ve sekenelerinin ancak Allah (c.c) rıza ve emri ile olduğuna yakinen inanmasıdır.**' dedim. Gavs (k.s) bu cevabımı beğenerek ' Gerçek ihlas budur. Bundan başkası yukarıdaki dörtlük gibi ehl-i sekrin kelimadır.' buyurdu.”

Menzil Yayınevi’nin bastığı, Minah adlı kitaptaki paragrafta da okuduğunuz gibi, şeyhin sözleri ve fiilleri Allah’ın rızası ve emriymiş... şeyh isterse lat putuna bile secde edilirmiş. Biz selefiler Allah’ın getirdiği, içinde hidayet ve nur bulunan Kuran’ın delillerine ve Allah Resulünün (s.a.v.) sünneti dışındaki bütün batıl inançları reddederiz. Her türlü şirkten ve bid’atten Rahman ve Rahim olan Allah’a sığınırım.

Diğer bir Tasavvuf cemaati olan İsmailağa cemaatinin yayın evi olan Ahıska yayınevinin bastığı “Mahmut Efendiden Duyulan Hikmetli Sözler” adlı kitapta sayfa 402’de geçen bir paragrafta:

“Efendi babam (Ali Haydar Efendi) buyurdu ki ahirette melekler bir kimseye cehenneme götürmek için tutsalar o kişi ‘Ben Nakşibendi tarikatının Halidi kolundanım’ dese melekler onu bırakırlar.”

Bu cahiller, burda Allah’ı (tövbe haşa) bilgisizlikle vasf etmişler. Hâlbuki Allah Subhânehu ve Teâlâ, sinelerde gizli olanı bile bilir. Allah dilemezse biz dileyemeyiz bile...

İsmailağa cemaatinin yayınladığı bir başka kitap olan Mahmut Ustaosmanoğlu’nun yazdığı “Sohbetler” adlı kitapta 6. Cilt sayfa 199’da geçen paragrafta:

“Allah gibi kim namaz kılabilir? Asıl kendisine layık olan namazı kendisi kılıyor. ya biz? çok dikkat ederek kılsak bile Allah’ın kıldığı namazın suretini kalmış oluyoruz. Demek ki zatı paki subhaniye, hem abid (ibadet eden) hem mabud (ibadet edilen)”

Tasavvuf ehli, Allah’a (haşa ve kella) namaz kıldırırlar biz selefiler ise Allah’tan korkarız. Bu cahil, Alemlerin Rabbi olan Allah’ı namaz kılmakla itham etmiştir. İsmail ağa cemaatindeki müşriklerin kullandığı bir başka söz ise “Ete kemiğe büründüm Mahmut diye göründüm.” Sözüdür. Sözde Allah (c.c.), Mahmut efendinin kılığına girmiş. Allah bunların tuzaklarından Müslümanları uzak eylesin. Bu batıl ehlinin bu inancı “Hulul” inancıdır.

Hulul inancı; Allah’ın tecessüm ettiğine, yâni insanın vücûduna girip insan şeklinde görüldüğüne inanan ve insanı küfre götüren bir inançtır. Bu tür fitnelerin şerrinden “Hayyum” ve “Kayyum” olan Allah’a sığınırım. Yüce Allah her surete bürünmeye kadirdir. Allah Subhanehu ve Teâlâ, Hz Musa’ya kuru bir ağaç dalından seslendi. Ancak hiçbir delile bakmadan Allah, “yok onun suretine bürünmüş, yok bunun suretine bürünmüş” demek, O’na (c.c.) saygısızlık ve haddi aşmaktır.

Türkiye’de alim olarak tanımlanan Mahmut Efendinin, gerçekte ise cahil bir kişi olduğunu yazdığı kitaplardan anlayabiliriz. Hulul inancına sahip ve bize alim olduğu yutturulmaya çalışılan Yunus Emre’de, aynı yolun yolcusudur. İşte Yunus Emre’nin insanı küfre götürecek o şiiri:

“Ete kemiğe büründüm Yunus diye göründüm.
Sıyrın eti kemiği, işte onun sesi, işte onun kendisi.
Ol kadiri kün feye kün, lutfedici sübhan benem.
Kesmeden rızkı veren cümlelere sultan benem.
Nutfeden Adem yaradan, yumurtadan kuş türeten.
Kudret dilini söyleten, zikreyleten sübhan benem.
Hem batinem hem zahirem, hem evvelem hem ahirem.
Bu cümlesini yaratıp tertib eden Yezdan benem.
Yoktur anda tercüman, andaki iş bana ayan..
Bin bir adı vardır bir adı da Yunus, ol sahibi Kur’an benem.”

Bir diğer sözde alim ise kendisine; dost anlamına gelen “Mevlânâ” ismi konan, gerçekte ise sapık ve İslam diniyle alâkası olmayan Celâleddîn-i Rûmî’nin “Mesnevi” adlı kitabındaki, bazı sapık beyitleri sizinle paylaşmak isterim. Bu beyitlerin içlerinde (okurlarımdan özür dileyerek) cinsel fantazili oğlancı hikâyeleri anlatılmaktadır. İşte Mesnevi’de geçen sapık beyitler: Cilt 2 beyit 3155- Cilt 5 beyit 1335 ve 1420 arası meşhur Kabak hikayesini anlatıyor, 2497, 2500, 3325, 3330, 3716, 3736, 3831 ve 4025- Cilt 4 beyit 3545 ve 3550.

İşte Celâleddîn-i Rûmî’nin meşhur kitabı olan, Tasavvuf ehlinin “Mesnevi-i şerif” diye övgülerle bitiremediği kitapta geçen meşhur Kabak hikâyesi. Bu paragrafı sizinle paylaşıyorum çünkü Celâleddîn-i Rûmî denilen sapığın ne mal olduğunu iyi anlayın diye... (okurlarımdan şimdiden özür diliyerek):

“Bir Hanımefendi, Bir Hizmetçi ve Bir Eşek İhtirasın acı sonuçları

Bir halayık (hizmetçi) şehvetin çokluğundan, hırsının fazlalığından bir eşiği kendisine alıştırmıştı. O eşek, kendisine yakınlaşmayı adet edinmiş, insana yakın olmayı öğrenmişti

1335. O hilebaz halayığın bir kabağı vardı Eşek kendisine ölçülü yaklaşsın diye kabağı, eşiğin aletine takardı Yakınlaşma zamanında aletin yarısı girsin diye bu işi yapmaktaydı Çünkü, eşiğin aleti tamamı ile girse rahmi de parçalanırdı, damarları da Eşek boyuna zayıflayıp durmaktaydı Eşiğin sahibi olan kadın da neden bu eşek böyle zayıflıyor, neden böyle kıl gibi inceliyor deyip dururdu Fakat işin ne olduğunu anlamakta acizdi Nalbantlara iletir nedir, neden zayıflamakta diye gösterdiyse de,

1340. Onda hiçbir illet görünmedi, kimse bunun iç yüzünü haber veremedi Kadın bu işin aslını adamakıllı araştırmaya başladı Her an eşiğin haline dikkat etmekte, neden böyle zayıfladığını bulmaya çalışmaktaydı İnsanın adamakıllı çalışmaya kul olması gerekir Çünkü her şeyi iyice arayan nihayet bulur Eşiğin haline dikkat edip dururken bir de ne görsün? O halayık eşiğin altına yatmıyor mu? Bunu kapının yarığından gördü bu hale pek şaşı

1345. Eşek, erkekler kadınlara nasıl yakınlaşırsa aynen onun gibi halayığa yakınlaşmış, işini becermekteydi Kadın hasede düştü Dedi ki, bu eşek, benim eşiğim, nasıl olur bu iş? Bu işin bana olması lazım ben işe daha ehlim Eşek işi öğrenmiş, alışmış Adeta sofraya yayılmış, mum da yanmış Görmemezlikten gelip ahırın kapısını vurdu A kız ne vakte dek ahır süpürüp duracaksın? dedi Bu sözü işi gizlemek için söylüyor, ben geldim kapıyı aç diyordu

1350. Sustu, halayığa hiçbir şey söylemedi Bu işe tamah ettiği için işi gizledi Halayık bütün fesat aletlerini gizleyip kapıyı açtı Yüzünü ekşitip gözlerini yaşartarak dudaklarını oynatmaya başladı, güya oruçluyum demek istiyordu Eline sapı yıpranmış bir süpürge aldı, develerin yatması için ahır süpürüyor göründü Elinde süpürge kapıyı açınca kadın, dudak altından seni usta seni, dedi

1355. Yüzünü ekşittin, eline süpürgeyi aldın, iyi Fakat yemeden içmeden kesilmiş eşiğin hali ne? İş yarıda kalmış, öfkeli, aleti oynayıp durmada Gözleri kapıda seni beklemede Bunu

dudağı altından söyledi, halayıktan gizledi Onu suçsuz gibi ululayıp, Dedi ki: Tez çarşafını başına al Filan eve git benden selam söyle Şunu söyle, böyle yap, şöyle et Neyse ben kadınların masallarını kısa kesiyorum

1360. Maksat neyse sen onun hülasasını al O işi görmezlikten gelen kadın onu yola vurunca, Zaten şehvetten sarhoş olmuştu, hemen kapıyı kapadı, oh dedi Yalnız kaldım, bağıra, bağıra şükredeyim Artık erkeklerin gah tam, gah yarım yamalak yaklaşmasından kurtuldum Kadının keçileri, sanki bini bulmuştu, öyle neşelendi Eşeğin şehvet ateşiyle kararsız bir hale düştü Hatta ne keçisi? O yaklaşma kadını keçi haline getirdi Ahmağı keçi haline getirmeye, hor hakir bir hale sokmaya şaşılmaz ki!

1365. Şehvet isteği, gönlü sağır ve kör yaptı mı eşeği bile Yusuf gibi nurdan meydana gelmiş bir ateş parçası gösterir Nice ateşten sarhoş olmuşlar vardır ki ateş ararlar, kendilerini de mutlak nur sanırlar Yalnız Tanrı kulu böyle değildir yahut da Tanrı birisini çeker çevirir de yola getirir, yaprağı döndürür bu da başka! Böyle olan o ateş hayali bilir, o hayalin yolda eğreti olduğunu anlar Hırs çirkinleri güzel gösterir Yol afetleri içinde şehvetten beteri yoktur

1370. Şehvet yüz binlerce iyi adı kötüye çıkarmıştır Yüz binlerce akıllı, fikirli adamı şaşkın bir hale getirmiştir Bir eşeği bile Mısır Yusuf'u gibi güzel gösterdikten sonra o çıfit, bir Yusuf'u nasıl gösterir? Pisliği afsunu ile sana bal göstermede, iş inada bindi mi balı nasıl gösterir? Bir düşün artık Şehvet yemeden olur, az ye Yahut bir kadın nikahla da kötülükten kaç Yedin içtin mi şehvet, seni harama çeker Ele gireni elbet harcetmek gerektir

1375. Şu halde nikah Lâhavle okumaya benzer Oku, yani bir kadın nikahla da şehvet, seni belaya düşürmesin Madem ki, yemeye içmeye hırsın var, çabuk bir kadın al evlen Yoksa bil ki kedi gelir yağlı kuyruğu kapar Sıçrayan eşeğin sırtına taş yükü vur, o kaçmadan, sıçramadan önce sırtına yükü yükle Ateşin ne yaptığını bilmezsin, savul oradan Bu çeşit bilginle ateşin çevresinde dönüp dolaşma Ateşe çömleği koyup çorba pişirmeyi bilmiyorsan bil ki ne çömlek kalır, ne çorba

1380. Su hazır olmalı, ahçılığı da bilmelisin ki o tenceredeki çorba, dökülmeden, bozulmadan pişsin Demircilik sanatını bilmiyorsan demirci ocağından geçerken sakalını bıyığını yakarsın Kadın kapıyı kapadı, sevine, sevine eşeği kendisine çekti, cezasını da tattı ya! Eşeği çeke, çeke ahırın ortasına getirdi O erkek eşeğin altına yattı O kahpe de muradına ermek üzere halayığın yattığını gördüğü sekiye yatmıştı

1385. Eşek ayağını kaldırıp aletini daldırdı Eşeğin aletinden kadının içine bir ateştir düştü Alışmış eşek kadına abandı, aletini ta hayalarına kadar sokar sokmaz kadın da geberdi Eşeğin aletinin hızından ciğeri parçalandı, damarları koptu birbirinden ayrıldı Soluk bile alamadan derhal can verdi Seki bir yana düştü o bir yana Ahırın içi kanla doldu, kadın baş aşağı yıkıldı, öldü Kötü bir ölüm, kadının canını aldı

1390. Kötü ölüm, yüzlerce rezillikle gelip çattı babacığım Sen hiç eşeğin aletinden şehit olmuş insan gördün mü? Kuran'dan rezillikle azap edilmeyi duy da böyle kepezellikle can verme Bil

ki bu hayvan nefis bir erkek eşektir Onun altına düşmekse ondan daha kötü ve ayıp bir şeydir Nefis yolunda benlikle ölürsen bil ki hakikatte sen de o kadın gibisin Tanrı, nefsimize eşek sureti vermiştir Çünkü suretler, huylara uygundur.”

Bundan başka beyitleri daha bu kitapta yazarsam size iyice ayıp etmiş olurum araştırıp okumak sizin tercihinize kalmış. Ayrıca Mesnevi’de geçen 3. Cilt 75. Beyitte: “bu veliler benim çocuklarımdır.” Cümlesi Celâleddîn-i Rûmî’nin samimiyetsizliğinin göstergesidir. Bir mü’min Allah’tan korkmalı ve Kur’an ahlâkıyla üslubuna dikkat etmelidir.

“Mevlana o anlamda demedi” diyenler olacaktır. Hangi anlam olursa olsun, konu yüce Rabbimiz ise konuşmalarımıza dikkat etmeliyiz.

Bir başka sözde alim ise; “Ben dindar bir Cumhuriyetçiyim” diyen, Said Nursi’dir. Kitabında, ibn-i Arabî’nin vahdeti vücud felsefesini kabul ettiğini beyan eden Said Nursi, yazılarında; sanki Allah’tan vahiy alıyormuş edasıyla “bu olay bana şöyle bildirildi” gibi ifadeler kullanması dikkat çekmiştir. Kastamonu Lahikası bölümünde geçen; “Kalbime ithar edildi bende yazdım” cümlesi Said Nursi’nin yazdığı kitaptan sadece bir örnektir. Ayrıca Celâleddini Rûmî’nin mesnevisinde de geçen “Şüphe yok ki mesnevi gönüllere şifadır, hüznüleri giderir... Şanları yüce, özleri hayırlı katiplerin elleriyle yazılmıştır... Temiz kişilerden başkalarının dokunmasına müsaade etmezler... Mesnevi Alemlerin Rabbinden inmedir... Batıl ne önünden gelebilir, ne de ardından... Tanrı onu korur ve gözetir.” (Mevlana, Mesnevi, Mukaddime,VII. Mesnevi, Milli Eğitim Bakanlığı yay, 1991 İstanbul, c.I. s.7) Mesnevide geçen bu paragraf, bunların ne kadar sapkın olduğunun kanıtıdır. Hâlbuki Allah Subhânehü ve Teâlâ ayette şöyle buyurmuştur:

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ

“Az bir dünyalık elde etmek için elleriyle kitap yazan, sonra da: “Bu, Allah’ın katındandır.” diyenlere yazıklar olsun. Elleriyle yazdıklarından ötürü yazıklar olsun onlara! (Uydurdukları kitaplar için: “Allah tarafından yazdırıldı.” diyerek) elde ettikleri kazançtan ötürü de yazıklar olsun onlara.”

(Bakara Suresi, 79)

Tarih boyunca çıkar elde etmek için kitaplar yazan ve bunu Allah’a (c.c.) nispet eden insanlar var olagelmıştır. Kimi rüyasında, kimi ilham yoluyla, kimi de Peygamber (s.a.v.) tarafından kendisine kitap verildiğini iddia etmiş ve etrafına insan toplamıştır.

(bk. 3/Âl-i İmran, 78; 6/En’âm, 93)

Ayrıca bu sözde alime “Bediüzzaman” lakabı verilmiştir. Bu lakabın iki ayrı anlamı vardır. Birincisi; örneği ve benzeri olmayanı yaratmaktır. İkinci anlamı ise; "örneği ve benzeri olmayan, harika varlıktır.

Diğer bir batıl düşünceleri ise Risalelerin koruyucu kabul edilmesidir.

Emirdağ Lahikası, Yirmi Yedinci Mektup, c. II, s. 1723. de geçen:

" bîçare Ceylan yanıma geldi, dedi: "Biz yanıyoruz, mahvolduk." Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Âyet-ül Kübra'nın bir kısım matbu' nüshalarını yanıma getirmek için söyledim, fakat getirmedi. Demek o ateşi söndürmek için orada kalmıştı. Ben de Risale-i Nur'u ve Âyet-ül Kübra'yı şefaathı yapıp: "Ya Rabbi kurtar" dedim. Üç saat o dehşetli yangın hücumunda bütün o büyük daireyi mahvetti. Altında ve bitişiğindeki dükkânları bütün yaktı, yıktırdı. Risale-i Nur'un ve Âyet-ül Kübra'nın hıfzında (korumasında) olan mağazaya kat'iiyen ilişmedi ve altındaki şakirdin dükkânı da müstesna olarak sağlam kaldı."

Sözleriyle Said Nursi Risalelerin yangına engel olduğunu, mağazayı koruduğunu iddia ederek haddini aşmıştır. Said Nursi'nin daha nice batıl sözleri vardır. Ayrıca alimlerinde geleceği (gaybı) bildiğini iddia etmiştir. Hâlbuki gayb bilgisi sadece Allah'a aittir. Ancak dilediği resulüne bu ilimden bir pay verebilir. Said Nursi'nin bu batıl fikirlerini, detaylı bir şekilde araştırmanızı tavsiye ederim.

Allah resulü (s.a.v.) İslam dinine davetinin ilk yıllarında insanlara, tevhid inancının artması amacıyla geçici olarak kabir ziyaretini yasaklamıştır. Daha sonra tevhid inancı insanların zihninde iyice yer ettikten sonra sıkça ölümü hatırlamak amacıyla kabirlere ziyaret etmeye izin vermiştir. Önceleri Mekke'li müşrikler putlardan ve kabir ehlinden yardım istedikleri için Allah Subhânehu ve Teâlâ; Fatiha Suresi 5., Fatır Suresi 13.,14. ve 22. ayetlerde ve A'raf Suresi 194. Ayeti kerimede bunların yanlış olduğunu bize bildirmiştir.

Ölünün arkasından Kur'an okunmaz değerli kardeşlerim. Çünkü mezar başında, ne Peygamber Efendimiz, ne sahabeler, ne Tâbiin ne de tebiî tabiin dediğimiz dönemin insanları böyle bir şey yapmadılar. Bu, cahil tasavvuf ehlinin insanlara getirdiği bir bid'attır. Mezar başında ölünün günahları bağışlanması için Allah'a dua edilebilir. Ancak Kur'an okunması, bid'attır. Bir hadiste:

Ma'kil bin Yesar (r.a.)'den rivayet edildiğine göre; Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu demiştir:

"O sureyi (yani 'Yasin' suresini) mevtanızın yanında okuyunuz." (İbn-i Mace, Cenaiz, 4)

Diğer tahrir: Ebu Davud, Beyhaki, İbn-i Hibban ve Hakim de bunu rivayet etmişlerdir .. Ahmed ve Nesai de bunu daha uzun bir metin halinde rivayet etmişlerdir.

Mevta: Meyyit'in çoğuludur. Burada ölüm döşegine düşen ağır hastalar kastedilmiştir. Çünkü Deyimi ve başkalarının Ebu'd-Derda'dan merfu' olarak rivayet ettikleri bir hadiste mealen:

"Ölüm döşeginde olan hiç bir hasta yoktur ki üzerinde Yasin okunsun da Allah onun sekeratını hafifletmesin" buyuruluyor.

El-Menhel yazarı, sekerate giren hasta'nın yanında Yasin suresinin okunmasındaki hikmet ile ilgili olarak şöyle der: Hasta, o esnada kuvvetten düşer, gönlü Allah'a yönelir. Yasin suresi onun yanında okununca kalbi kuvvetlenir. Din'e inancı şiddetlenir. Ve o surede anlatılan kıyamet hallerini duymaktan hoşlanır. Tıybi bu konuda şöyle der: 'Yasin suresinde iman esasları, din temelleri, imana davet, geçmiş ümmetlerin halleri, kaderin ispatı, kulların fiillerinin Allah'a dayandığı, Allah'ın varlığı ve birliğinin ispatı, kıyametin alametleri, öldükten sonra dirilme, ahiretteki hesap, ceza gibi gerçekler beyan edilmektedir. Bu nedenle hastanın başında okunması meşru kılınmıştır.'

Bu hadis hakkında diğer bir görüş ise henüz iman etmemiş veya imanı zayıflamış ölü kalpler için Yasin okunması gerektiği belirtilmiştir. Ölü kalbin şifası Kur'an'dır. Gerçek anlamda ölünün arkasında okunan Yasin'in, ölüye hiçbir faydası yoktur. Bid'attır. Her nefes alanı diri mi sandın? Kalbi Rabbinin anmıyorsa... İnsan Rabbinin anmıyorsa yürüyen bir ceseden farksızdır.

Ayrıca ölünün arkasından okuduğumuz Yasin suresinde geçen ayette Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

لِيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ

“Ta ki (Kur'an), diri olanları uyarsın ve kâfirler üzerine söz/Allah'ın hücceti hak olsun.”
(36/Yâsîn, 70)

Allah'ın ayetleri ölümler için değil diriler için, ancak öğüt alalım diye indirilmiştir. Allah'ın lanetine müstehak olan Diyanet memurları ve tasavvuf ehli, insanları işte böyle aptallaştırmışlardır. Ayrıca cenazeye Fatiha suresi okuyanların çoğu da bu surenin anlamını bilmemektedirler. Onlara göre Kur'an ayetleri Arapça okunduğu zaman sanki büyülü bir sözmüş gibi her dilediklerinin kabul olduğuna inanırlar. Hâlbuki Allah Subhânehu ve Teâlâ, Kâmer Suresinde 22, 32 ve 40. ayetlerde aynı sözü tekrarlamıştır.

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ

Andolsun ki biz, Kur'an'ı öğüt alınması için kolaylaştırdık. Peki, var mı öğüt alan?

(54/Kamer; 22, 32 ve 40)

Kabir ziyareti hakkında bir hadiste; Büreyde radiyallahu anh şöyle dedi: Hz. Peygamber (asm) ashâb-ı kirâma, kabristana gittikleri zaman şöyle demelerini öğretirdi:

"Selâm size, ey bu diyârın mü'min ve müslim halkı! İnşallah yakında biz de aranızda katılacağız. Allah'ın bizi de sizi de bağışlamasını dilerim." (Müslim, Cenâiz 104)

Allah Resulü (s.a.v.), böyle yapmışken biz kimi örnek alıyoruz?

Andolsun ki insanlar, İslam dinine değilde Tasavvuf dinine uyarsa, gerçek bir mü'min gibi olamazlar. O Tasavvufçu müşrikler ki kendi şeyhlerini insanlara pazarlamak için onu överler

ve derlerki: " Bir an, Allah dostunun huzurunda bulunmak, bin yıllık ihlas üzere yapılan ibadetten eftâldir." Şirkin bu kadarına da pes...

Diğer bir örnekte, Mustafa Özşimşekler adında bir cahilin, insanlara verdiği bir vaazdır. Bu vaazda ki konuşmasından bir kesit:

"Namazdan sonra Efendi hazretleri (Mahmut Ustaosmanoğlu'ndan bahsediyor), beni çağırdı ve dedi ki; 'Ahmet (cübbeli Ahmet'ten bahsediyor), senin hakkında evliyauallaha müracat ettirdim. Fakat bu iş hepsini aşınca bizzat Allahu Teâlâ tecelli buyurarak Ahmet'i bana bırakın onun işlerini ben hususi yönetiyorum onu kimseye dokundurmayın' dedi. Bakın rüya değil ha yaşanmış bir olay."

Onlara göre Mahmut Efendi, (Haşa ve kella) Allah'tan vahiy alıyormuş... Hâlbuki biz Müslümanlara göre, vahiy Allah Resulü (s.a.v.) den sonra kesilmiştir. Bu da o mel'unların, müşrik olduğunun kanıtıdır.

Diğer bir batıl tarikat olan Menzil Tarikatında ise; Menzil şeyhi ortada oturur ve eline ip alıp müridlerine uzatır, ve müridleri de o ipin ucundan tutup şeyhten tövbe alırlar. Menzil tarikatına göre sofilerin şeyhleri müridlerini kibrit kutusuna koyup cennete götürecekmış. Bu olayı anlatan Şeyh Abdülbaki Erol, bir (sözde) Allah dostunun rüyasını anlatıyormuş. Konuşmasında özetle; "(rüyasında) sofiler haşr gününde asfaltın kenarında bataklığa batmış ve Peygamber Efendimiz'de dahil olmak üzere hiçbir peygamber ve Salihler şefaet etmemiş. En son çare şeyh Nakşibendi gelmiş ona şefaet etmiş ve kibrit kutusuna koyduğu sofilerle Allah'ın huzuruna gitmeden cennete girmişler. İnşallah bizde o kutuya gireriz ve cennete gireriz." Dedi.

Bu konuşma başlı başına bir küfürdür ve şirktir. Allah bizi bu tarikatlardan irak eylesin. Hâlbuki Resulâllah (s.a.v.) kızı Fatma annemize:" Ey kızım Fatıma! Babam Peygamber diye güvenme. Rabbine karşı kulluk vazifeni yap. Eğer Allah'tan nefsinı satın alamazsan vallahi ben bile senin namına hiçbir şey yapamam." Buyurmuştur. (Ebu Davud, Sünnet,23-Tirmizî,Kıyame,11)

Bu tür tarikatların hepsinin kaynağı şirkin ve bid'atın kaynağı olan Nakşibendiliktir. Şahı Nakşibend salih bir kul mudur? Allahu alem. Herhangi bir bilgim yok. Ancak insanların çoğu tevhidi bir kenarı bırakıp Şahı Nakşibendi sevmekte aşırıya gittikleri için şirke girmiş oldular.

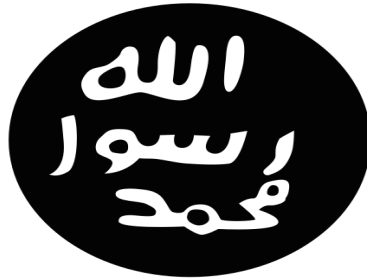
Bu tarikatlar, şeyhlerini Ene'l-Hakk makamında kabul ederler (bu küfre götürecek düşüncelerden Allah'a sığınırım). Ene'l-Hakk, Arapçada "Ben Hakk'ım", "Hak'tan gayrı değilim." demektir. Hakk gerçek ve doğru anlamlarına geldiği gibi aynı zamanda İslamda Allah'ın isimlerinden biridir ve bu söz kişinin Allah ile birleşip-bütünleştiği, Allah'ın kişide vücut bulduğu veya kişinin varlığının Tanrının varlığı içerisinde eriyip yok olduğu (Hulul inancı) diğer bir ifade ile Tanrı'nın varlığının kişinin vücudunda yüz bulması anlamlarını da ifade etmektedir. Bu düşünce Tevhid akidesine aykırı bulunarak ilk söyleyen kişi olan Hallâc-ı

Mansûr'un idam edilmesine neden olmuştur. Bu batıl ehilleri, Hallacı Mansur'un fikirlerinin günümüz versiyonlarıdır.

Tasavvuf erbapları sayılarının çokluğuyla övünmektedirler. Gerçek şudur ki çoğunluk sizi yanıltmasın. Sayılarının çokluğu o düşüncenin, o felsefenin doğru olduğu anlamına gelmez. Ayetlerde çoğunlukla alâkalı;

insanların çoğu kâfirdir (Nahl, 83), çoğu fasıktır (Maide, 49), çoğu müşriktir (Rum, 42), çoğu inkarcıdır (İsra, 89), çoğu gafildir (Yunus, 92), çoğu yalancıdır (Şuara, 233), çoğu zanna uyar (Yunus, 36), çoğu nankördür (Furkan, 50), çoğu şükretmez (Bakara, 243), çoğu iman etmez (Bakara, 100), çoğu haktan hoşlanmaz (Zuhuf, 78), çoğu Allah'a ortak koşar (Yusuf, 106), çoğu Kur'an'dan yüz çevirdi (Fussilet, 4), çoğu akıl etmez, kafası çalışmaz (Maide, 103), çoğu rızık Allah'ın verdiğini bilmez (Sebe, 36), çoğu kıyametin geleceğini bilmez (mü'min, 59), çoğu, ölüleri, Allah'ın dirilteceğini bilmez (Nahl, 38), çoğu Allah'ın mucize yaratabileceğini bilmez (En'am, 37), çoğu doğru olan dinin Müslümanlık olduğunu bilmez (Rum, 30).

Rabbim siz okurlarıma hidayet nasip etsin. Sizi ve sevdiklerinizi şirkten ve her türlü günden arındırmayı nasip eylesin ve sizi ve cümlemizi imanlı bir şekilde huzuruna kabul etsin. Amin...

OSMANLI DEVLETİ:

Selçuklu Devleti olsun Osmanlı Devleti olsun ve niceleri... Bu devletler sözde şeriatle yönetilir. Ancak hüküm hakkı (haşa ve kella) Allah'ın değilde Selçuklu Devleti kurucusu Tuğrul bey ve soyunun veya Osmanlı Devleti'nin kurucusu olan Osman Bey ve soyunun hakkıymış gibi kendi halklarına hükmediyorlardı.

Tasavvuf fitnesi Selçuklu zamanında çıkıp Osmanlı zamanında zirveye ulaşmıştı. Kabir perest olan Osmanlı Devleti zamanında her vilayette türbelere rastlamak mümkündür.

Osmanlı Devletini savunan ahmaklarla tartıştığımızda delil olarak getirdikleri hadiste Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır:

“Konstantiniye (İstanbul) elbette feth olunacaktır. Onu feth eden kumandan ne güzel kumandandır. Onu feth eden asker ne güzel askerdir.”

(Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 335)

Onların dediğine göre Peygamber efendimiz (s.a.v.), Fatih Sultan Mehmet'ten bahsediyormuş. Değerli kardeşlerim; sadece bir hadise bakarak te'vil yapmak, cahillerin işidir. İşin aslını öğrenmek için başka hadislerle de bakmamız gerekir;

Tirmizi'nin (r.a.) Enes b. Malik (r.a.)'dan şunu rivayet etmektedir: “İstanbul'un fethi kıyametin kopması ile yan yanadır.”

(Tirmizî, Bâbu mâ Câ'e fi Alâmâtî Hurûci'd-Deccâl, 6/498)

“Hz Mehdi'nin icraatlarından biri de İstanbul'u Fethetmesidir. Bir rivayette Ümmet-i Muhammed'in son emiri Ehl-i Beyti-Nebevi'den Hüsn-ü siret sahibi Mehdi'nin çıkacağı, Kayser şehrini fethedeceği, zamanında deccâlin çıkacağı ve Hz Îsâ aleyhisselamın gökten indirileceği bildirilir.

(Nuaym bin Hammad, Kitabu'l fiten, Varak: 59a.)

Ayrıca birazdan zikredeceğim hadiste İstanbul'un fethi esnasında silahlar kullanılmamış hatta tek bir ok bile atılmadan fetih gerçekleşmiştir. Oysa Fatih Sultan Mehmet'in döneminde top atışları yapılmış ve binlerce asker savaşmıştır:

“İshakoğullarından yetmiş bin kişi bu şehre sefer tertiplemedikçe kıyamet kopmaz. Askerler şehre gelince konaklarlar. Ancak silahla savaşmazlar, tek bir ok dahi atmazlar.

‘Lâilâheillallahu vallahu ekber!’ derler. Bunun üzerine şehrin denizdeki tarafı düşer. Sonra askerler ikinci kere, ‘Lâilâheillallahu vallahu ekber!’ derler, şehrin diğer tarafı da düşer. Sonra tekrar ‘Lâilâheillallahu vallahu ekber!’ derler. Bu sefer onlara (kapılar) açılır. Oradan şehre girerler ve şehrin ganimetini toplarlar. Ganimetleri aralarında taksim ederlerken, yanlarına

bir munâdi gelip: ‘Deccâl çıktı!’ diye bağırır. Askerler her şeyi bırakıp geri dönerler.” (Muslim, Fiten 78, (2920)

Değerli kardeşlerim; İstanbul’un fethini, açıkladığımız hadislerde de belirtildiği üzere Hz Mehdi (a.s.) yapacaktır. Resûlullah’ın (s.a.v.) ne güzel kumandan, ne güzel asker dediği asker ve kumandan, Mehdi (a.s.) ve askerleridir. Selam olsun o güzel kumandana ve o güzel askerlerine...

Allah’ın şiarı, İstanbul topraklarına hiçbir zaman gelmemiştir. Osmanlı Devleti’nin dini İslam gibi görünse de aslında Osmanlı’nın dini tasavvuftur. İstanbul’a İslam dinini getirecek ilk ve tek kişi Mehdi (a.s.)’dır.

Fatih Sultan Mehmet ise kundaktaki kardeşini öldürüp, kardeş katline ferman çıkaran biridir. Kendi halkına “kullarım” gözüyle bakan yöneticiler kimseden üstün değildir. Aksine Allah’ın hükümlerine karşı muhalif hükümler koyan, zalimlerdir. Suçsuz yere kardeş katline fetva verenlere cevap niteliğinde, Allah Subhânehu ve Teâlâ bir ayette şöyle buyurmuştur:

مِنْ أَجْلِ ذَٰلِكَ ۖ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَٰءِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ ۖ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا ۚ وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا ۚ وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ۖ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ بَعَدَ ذَٰلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ

“Bundan dolayı, İsrailoğullarına (şöyle) yazdık: Kim bir nefsi başka bir nefse ya da yeryüzünde bozgunculuğa karşılık olmaksızın öldürürse, bütün insanlığı öldürmüş gibi olur. Kim de (meşru bir sebep olmadığı için öldürmeyi terk ederek) onu ihya ederse, bütün insanlığı ihya etmiş gibi olur. Andolsun ki, resûllerimiz apaçık delillerle onlara geldi. Bundan sonra onların birçoğu, bunun ardından yeryüzünde taşkınlık etmekteledir.”

(Maide, 32)

Osmanlı Devleti Müslüman bir devlettir diyenlere az önce verdiğim örnekle birlikte Sultan (Deli) İbrahim’in örneği de Osmanlı Devleti’nin tam anlamıyla şer’i hükümlerin uygulandığı bir devlet olmadığının kanıtıdır.

Tarih 1648 senesini gösterirken Osmanlı İmparatorluğu birçok sorunla boğuşuyordu. İmparatorluk toprak ve otoritesini kaybederken Anadolu’da bir isyan bastırılmadan yenisi patlıyordu ve devletin altın çağında içindekiler dillere destan olan hazineden eser yoktu. Yönetim israf içerisindeyken Sivas’a gelen bir saray memuru Vali Varvar Ali Paşa’dan 30 bin kuruş ‘harçlık’ istedi. Ancak Vali gayet net bir yanıt verdi; ‘Sivas’ın tek kuruşu yok! Bu parayı nereden vereyim? Yol keserek halkın malını mı soyayım?’

Varvar Ali Paşanın bu cevabının ardından memur Sivas’ı terk etse de daha sonra başka bir memur çok farklı bir istekle geldi. Anadolu’daki önemli kumandanlardan İbşir Paşa’nın karısının güzelliğinin ünü hükümdara kadar gitmişti. Sultan İbrahim “İbşir’in avradı tez bana

gönderile.” diye ferman çıkarmıştı. Tabii ki, bu şer’i hükümlere ve insanlığa uymayan bir istekti.

Vali Varvar Ali Paşa “Bir Müslüman ademin nikahlı avradını elinden alıp padişah bile olsa bir başka herife nasıl veririm?” dedi ve saraydan gelenleri kapıdışı etti. Bu olay üzerine Varvar Ali Paşa isyan eder ve Anadolu’dan Saraya doğru ordusuyla yürümeye başlar. Halkın desteğini de arkasına alan Varvar Ali Paşa, üzerine gelen orduyu hüsrana uğratiyordu.

Sultan Deli İbrahim Varvar Ali Paşa’yı durdurmak için karşısına karısına göz koyduğu İbşir Mustafa paşayı görevlendirir. Tokat yakınlarında Varvar Ali Paşayı kıstıran İbşir Mustafa Paşa Varvar Ali Paşanın kellesini Saraya gönderir. Padişah, İbşir Mustafa Paşa’nın bu sadakati üzerine onu sadrazam yapar ve İbşir Mustafa Paşa’da karısını güzellikle padişaha teslim eder. Bu olaydan sonra halk İbşir Mustafa Paşa’yı Deyyusu ekber olarak anmıştır. Bu olay tarihe deyyusu ekber olayı olarak geçmiştir.

Allah’ın şeriatının yaşandığı bir şehirde herhangi bir Müslüman bu tür haramı Allah korkusundan aklından bile geçirmez. Hüküm, kralın sultanın padişahın ve ya bir soylunun değil Rahman ve Rahim olan Allah’ındır.

Osmanlı Devletinde tarihçilerin çoğununda doğruladığı (sizden özür dileyerek) oğlancılık olayları çok olmaktadır. Civelek taburu, iç oğlanı, hiz oğlanı gibi tabirler Osmanlı döneminin yüz karası eserleridir. Batı kaynaklı bilgilere göre, Kazıklı Voyvoda Vlad Tepeş’in çocukken Osmanlı Sarayına esir olarak gelmesinden sonra yakaladığı Türkleri kazığa oturtması, çocukluğun da yaşadıklarının travmasının bir yansımasıdır. (Kaynak: Matei Cazacu, “Prens Drakula’nın Tarihi”, Droz, 1988). Ayrıca Evliya Çelebi de Seyahatname adlı kitabında Viyana bölümünde; kırmızı yanaklı kiraz dudaklı gençlerden bahseder, hatta bunlardan biri olan Michael’dan bir öpücük bile almıştır (Evliya Çelebi Seyahatnamesi, C.XI, Haz. Zuhuri Danışman, 1970, s96).

Allah’ın şeriatında bu olaylar (oğlancılık) bahse konu bile olmaz. Allah (c.c.) ayetinde:

إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ

“Şüphesiz ki sizler, kadınları bırakıp erkeklere şehvetle yaklaşıyorsunuz. Siz, aşırı giden taşkın bir toplumsunuz.” (A’raf, 81) Buyurmuştur.

Osmanlı Devleti İslam dininden çok Tasavvuf dinine hizmet etmiştir. Padişahların içinden salih amel işleyenler elbetteki vardır ancak bu onların günahsız olduğu anlamına gelmez. Allah’ın şeriatına uysalardı babadan oğula değil de bilgi sahibi olanlar hükmetselerdi az önce örneklendirdiğim olayların hiç biri olmazdı.

Osmanlı Devleti, birçok şirk ve bid’atı günümüze kadar empoze etmiştir. Allah’ın hakkında hiçbir delil indirmedığı, Resulü’nün de hiçbir şekilde bahsetmediği ve sahabelerin uygulamadığı Berat kandili, Regaip kandili gibi birçok geceyi cahil insanlar mübarek gece

olarak kabul etmişlerdir. Bu kandiller çirkin birer bid'attır. Günümüzde de bu geceler, Allah'ın lanetlemiş olduğu diyanet memurları tarafından insanlara mübarek bir geceymiş gibi gösterilmeye devam etmektedir.

Tasavvuf dinine mensup olan Osmanlı Devleti döneminde, bir çok hükümdarlarının ve bir çok meşhur (alimlerle beraber sözde alimler olmak üzere) din adamlarının kabirleri üzerine mescid inşaa edilmiştir. Buna karşın Buhari ve Ebu Davud'da geçen hadislerde Allah Resulü (s.a.v.) ümmetini şöyle ikaz etmiştir:

Âişe (r.anha) şöyle demiştir: Rasûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) bir daha kalkmadığı hastalığı içinde iken: "Allah, Yehûda ve Nasrânîler'i (Hristiyanları) rahmetinden uzak kılsın! Bunlar Peygamberlerinin kabirlerini mescidler edindiler" buyurdu. (Âişe:) Böyle bir endişe olmayaydı, Rasûlullah'ın kabri meydana çıkarılırdı. Şu kadar var ki, Peygamber endişe etti. Yâhud, O'nun kabrinin bir mescid edinilmesinden endişe edildi, dedi.

(Buhari, Cenaiz 96)

Cabir (radiyallahü anh) dedi ki:

Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem)'ı kabir(ler) üzerine oturulmasını, (kabirlerin) kireçlenmesini ve (kabir) üzerine bina yapılmasını yasaklarken işittim.

Şu (bir önceki) hadis Müsedded ile Osman b. Ebî Şeybe, Hafs b. Gıyas, İbn Cüreyc, Süleyman b. Mûsâ, Ebû Zübeyr (yoluyla) Cabir'den (de rivâyet olunmuştur).

[Ebû Dâvud der ki:

(Ravi) Osman (b. Ebî Şeybe bu hadise ilâve olarak şu cümleyi) rivâyet etti: (Peygamber (sallallahü aleyhi ve sellem) kabir) üzerine (yapılan binanın yüksekliğini bir karıştan fazla yapmayı ya da kabrin kendi toprağı üzerine dışarıdan toprak) ilâve etmeyi de (yasaklamıştır). Süleyman b. Mûsâ (ise bu hadise; kabir) üzerine yazı yazılmasını da (yasakladı, cümlesini) ilâve etti, Müsedded (ise) rivâyetinde (kabir) üzerine (yapılan bina bir karıştan) fazla olamaz- (cümlesini) zikretmedi. Belki de Müsedded'in bu cümlesi benim gözümünden kaçmıştır.]

Ebû Hüreyre'den (rivâyet olunduğuna göre); Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem):

" Allah yahudilerin canını alsın! Peygamberlerinin kabirlerini mescid edindiler." buyurmuştur.

(Ebu Dâvud, Cenâiz, 76)

Bize Abdetu, Hişâm ibn Urve'den; o da.babasından; o da Âişe (r.anha)'den haber verdi (ki, o şöyle demiştir): Ümmü Seleme, Rasûlullah'a Habeşistan arazisinde görmüş olduğu Mâriye (kilisesi) denilen bir kiliseyi zikretti. Ve Rasûlullah'a o kilisenin içinde gördüğü suretleri de zikretti. Bunun üzerine Rasûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem):

"Onlar öyle bir kavimdir ki, içlerinde sâlih bir kul, yahut sâlih bir adam öldüğü zaman, onun kabri üstüne bir mescid bina eder ve içine de, o suretleri tasvir ederler. İşte onlar Allah katında mahlûkaatın en şerlileridirler" buyurdu.

(Buhari, Salat,54)

Allah Resulü (s.a.v.) ölüm döşeğinde iken bile, kalkamayıp namaza bile gidemezken, ümmeti şirke girmesin diye bu uyarıyı yapmıştır. Biz ümmetini bu kadar düşünen ve biz ümmetine bu uyarıyı yapan Resule karşı ne kadar da nankörüz. Biz Müslümanlar, bundan dolayı Osmanlıya kabirperest mel'unlar diyoruz. Bir hadiste Allah Resulü (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

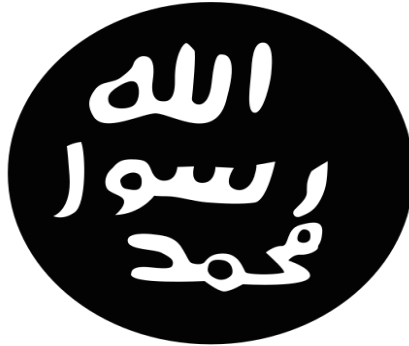
"Tarumar etmediğin hiçbir heykel ve düzeltmediğin hiçbir yüksek kabir bırakmayasın."
(Müslim, Cenaiz, 93)

Şeyhülislam İbn Teymiyye (r.a.) dediki:

"Sahabe ve onlara tabi olanların zamanında, yeryüzündeki İslam beldelerinde ne kabir üzerine yapılmış mescid, ne de ziyaret edilecek türbe vardı"

(Er-Raddu ale'l Bakri, s. 278)

"Beterin beteri vardır" lafı gerçekten de doğru bir laftır. Osmanlı yıkıldıktan sonra Mustafa Kamal, şer'i hükümleri, Kur'an-ı Kerim'in hükümlerini toptan kaldırıp beşeri sistemi yani küfür sistemini Müslümanların başına bela etmiştir. Bu küfür sistemi olan demokrasiyi, cumhuriyeti, laikliği, İslamiyet nuruna engel değilmiş gibi insanlara lanse eden, Allah'ın ayetlerini gizleyerek Allah'ın ve tüm lanet edicilerin lanetine müstehak olan, mescidlerde Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) mimberini gasp eden "Diyanet" kurumunun gerçek amacına buyrun geçelim.

DIYANET:

Yavuz Sultan Selim döneminde İslam halifeliğinin Osmanlı Devleti'ne geçmesinden sonra ilk Osmanlı İslam halifesi Yavuz Sultan Selim olmuştur. Tasavvuf anlayışına mensup olan Osmanlı Devleti, halk tabanında otoritesini günden güne kaybetmiştir.

Lale Devri'nden sonra gerileme dönemine giren Osmanlı iyice zayıflamıştı. Fransız ihtilali sonrası bir Fransız düşüncesi olan ve ülkemizde dahil olmak üzere tüm dünyada egemen bir zihniyet haline gelen "Milliyetçi" düşünce (fitne) akımı, Osmanlı Devleti'nin sonunu hazırlamıştır. 1. Meşrutiyetle beraber padişahın yetkileri sınırlandırılmış ve eski ihtişamlı günlerinden uzak kalmıştı.

Selânik doğumlu olan Mustafa Kamal, devlet olmaktan çıkıp dağılmış olan Osmanlı Devleti'nden sonra Hz Ebubekir zamanında başlayıp o zamana dek devam eden İslam halifeliğini kaldırmış, Allah'ın yasalarını reddedip lâiklik denen küfür sistemini başımıza bela etmiştir.

Laiklik; insanları Kur'an'dan uzaklaştırarak Allah ile kul arasını açan, İslam'ı unutturmaya yönelik uydurulmuş şeytani bir düzendir.

Selanikli M. Kamal, yeni kurulan küfür meclisindeki konuşmasında: "Bizim Devlet idaresindeki ana programımız Cumhuriyet Halk Partisi programıdır. Bunun kapsadığı prensipler, idarede ve siyasette bizi aydınlatıcı ana hatlardır. Fakat, bu prensipleri, gökten indiği sanılan kitapların doğmaları ile asla bir tutmamalıdır. Biz, ilhamlarımızı, gökten ve gaipten değil doğrudan doğruya hayattan almış bulunuyoruz." Bu sözleri söyleyerek Kur'ân-ı Kerim'e hakaret etmiş ve Allah'a karşı haddini aşır "Tağut"laşmıştır. Mustafa Kamal, açık açık kâfir olduğunu beyan etmiştir.

Uğur Mumcu'nun 19 Haziran 1990 yılı Cumhuriyet Gazetesindeki bir yazısında "Kâzım Karabekir Anlatıyor" adlı kitaptan bir alıntı yaparak Mustafa Kamal'ın Kâzım Karabekir'e Kur'ân-ı Kerim'in Türkçe çevirisini yapmasındaki asıl amacını anlatıyor; "Evet Karabekir, Arap oğlunun yavelerini (saçmalıklarını) Türk oğullarına öğretmek için Kur'ân'ı Türkçeye çevirttireceğim. Ta ki budalalık edipte aldanmakta devam etmesinler..." burada bu hadsiz kâfir, açık açık Peygamber Efendimiz'e "Arap oğlu" diyor. Ayrıca Kur'ân-ı Kerim'e de saçmalık deyip hakaret etmiştir.

Küfür sistemi olan Cumhuriyetin ilk yıllarında İstiklâl Mahkemeleri kurulmasıyla Şeriat yanlısı olan Müslümanlar önce idam edilip sonra sözde yargılanıyorlardı. Yahudilerin taktığı şapkayı zorunlu hale getiren Mustafa Kamal, bu yasayı reddettiği gerekçesiyle Rize'ye top atışı yapmıştır.

Allah'ın şeriatı için bu küfür sistemine başkaldıran Şeyh Said ve 46 arkadaşı, 29 Haziran 1925'te Şark İstiklâl Mahkemesindeki kâfirler tarafından idam cezasına çarptırılmıştır.

Diyarbakır Dağkapı Meydanında idam edilen Şeyh Said'in son sözleri; "... Benim bu değersiz dallarda asılmama pervam yoktur. Muhakkak ki mücadelem Allah ve din içindir... Mahşerde hesaplaşacağız" olmuştur.

Mustafa Kamal, getirdiği bu küfür sistemini halkın gözünde meşrulaştırmak için, Şeyh Said gibi kimsenin bu düzene başkaldırmaması amacıyla insanları uyutmak için paralı imamlar tutmuştur. Bu sözde imamı da Diyanet kurumu adı altında bir çatıda toplamıştır. İlk Diyanet işleri başkanı Mehmet Rifat Börekçi'dir. Dinlerini parayla satan mürted Diyanet memurlarının asıl görevi, Anayasa Profesörü Mümtaz Soysal'ın ifadesiyle; "Laik devletin kendi varlığı için tehdit gördüğü İslamı sindirmek ve kontrol altına almak için kurduğu kurumun adıdır Diyanet."

İbni Mesud (r.a.) şöyle demiştir:

"Dininizden ilk kaybedeceğiniz şey, emanettir. Dinden son kalan şey ise namaz olacak, imanları olmayan kavimler namaz kılacaklardır!"

(Taberani, el-Mu'cemu'l-Kebir 9/141, no: 8700)

Abdullah b. Amr (r.a.) şöyle demiştir:

"Bir zaman gelecek, insanlar camileri doldurur, içlerinde (hakiki) tek mûmin yoktur." (Ebu Abdullah Muhammed bin Abdullah el Hâkim Nisaburi, Mustedrak, Hadis no: 8414)

Abdullah b. Amr, bu sözü Resul'den mi duymuş yoksa onun sözü mü? Allahu alem. Ancak günümüzü anlattığı kesin.

Bizim namazımız kıymetlidir. Hem de akidesi bozuk insanlara teslim edilemeyecek kadar kıymetlidir. Bu diyanet memurları, tasmaını tutan tağutların "dur" dediği yerde durur, "git" dediği yerde giderler. Çevremizdeki insanların bu dinden soğumalarının nedenlerinden birisi de Diyanettir. Çünkü laikliğin kurulduğu anda yapılan ilk üç işten biri Diyanetin kurulmasıdır. Diyanet kurumunun asıl görevi, laik sistemin en azılı düşmanı olan İslam'ı yontmak, içini boşaltmaktır. Bu din aynı zamanda bir yönetim biçimidir. Diyanetin işi, İslam'ı insanların vicdanına hapsetmektir. Müslümanlar ayaklanmasın diye Allah yolunda cihad etmesinler diye, insanları uyutup koyunlaştıran bir kurumdur. Bir nevi laik düzeni sağlamak için güvenlik görevi yapan bir kurumdur. Barajlar olmasa her yeri su alıp gider. Diyanette suyun önünü kesen bir baraj misali, taşkın olmasın diye bazen alttan tahliye edip bırakıyor bazen de yönlendiriyor. Bu laik düzenin yıkılmaması için işini gerçekten de kusursuza yakın bir şekilde yapmaktadır. Ülke ekonomisi kötüye gitse bile insanlar ayaklanmasın diye insanların akıllarıyla alay eder gibi "doları yükselten Allah'tır" deyip, Allah'a da iftira atmaktadırlar.

Değerli kardeşlerim; Allah'ın kitabında haber verdiği firavun; bugün başbakanın, bakanların, milletvekillerinin, cumhurbaşkanının ta kendisidir. Minberlerden vaaz veren zındıklar da özellikle vaazlarında firavuna lanet etmektedirler. Neredeyse her vaazlarında firavunu ağızlarından düşürmemektedirler. Bu kişiler, çağdaş firavunları ifşalamamak için, onların

küfrünün aşikâr olmaması için eski firavunu ağızlarına sakız ederler. Burada büyük bir oyun dönmektedir. Buradaki oyunun farkına ancak akıl sahipleri varır.

Diyanet memurları bu sistemi, insanlara İslam dışı değilmiş gibi göstermektedir. 2006 yılında daha on yaşında bir çocuk iken, İstanbul Zeytinburnu Konyalı Camii'sinde Cuma namazına gitmiştim. Cuma vaazının konusu nikâh idi. İmamın konuşması hâlâ aklımda... konuşmasında: "Bir insan evlilik yaparsa resmi nikâh mecburidir. Dini nikâh ise tercihinize kalmıştır." Allah'ın hükmüne uygun nikâhı tercih meselesi görüp te tağutun hükmüne uygun nikâhı zorunlu kılından daha kâfir kim olabilir?.. Bu mürtedler böyle yaparak zinayı çoğaltmaktadırlar... Şüphesiz ki biz, Allah'ın lanet ettiği kimselerden beriyiz.

Diyanet vakfı ve ya Halis hocanın tabiriyle Hıyanet vakfı günümüzde de görevini çok güzel bir şekilde yerine getirmektedir. Özellikle Cuma namazı vaazlarında içinde bulunduğumuz beşeri sisteme, devlete, dualarını eksik etmeyen bu mel'unlar, bu düzen için Allah'a şükrederler.

Diyanet kurumunun özellikle gizlediği ayetler vardır. Bu ayetlerden bir kaç; Bakara Suresi 256, Nisa Suresi 51-60-76, Maide Suresi 35-49, En'âm Suresi 62, Yusuf Suresi 40, Nahl Suresi 36, Zümer Suresi 17 ve Câsiye Suresi 18. ayetlerdir. Bu ayetleri okumanızı tavsiye ederim.

Kur'ân-ı Kerim'de altı farklı surede ve sekiz farklı ayette geçen ve reddetmememiz durumunda imanımızdan vazgeçtiğimiz anlamına gelen "Tağut" kavramını Diyanet memurları özellikle gizlemeye çalışırlar. Tağutu reddetmeyenin imanlı olması mümkün değildir. Bir insan her gün namaz da kılsa her gün oruçta tutsa her türlü ibadetini yerine de getirse tağutu reddetmediği zaman tüm bu amelleri boşa çıkmıştır. İmanı da zandan ibarettir. Yani kendisini imanlı sanır ancak Allah'ın nazarında o kişi imansızdır. Nisa Suresi 60. ayet ve Bakara Suresi 256. ayet bize tağut hakkında bilgi vermektedir. Allah (c.c.) bize Kur'ân'ı anlamayı, hepimize ve tüm sevdiklerimize hidayet nasip eylesin.

Allah'ın ayetlerini gizleyen mel'un diyanet memurlarına gelince Allah Subhânehu ve Teâlâ ayette şöyle buyurmuştur:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ

159 "Şüphesiz ki bizim indirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayeti, insanlar için Kitap'ta açıkladıktan sonra gizleyenler (var ya!), bunlara Allah lanet etmektedir ve tüm lanet ediciler de lanet etmektedir". (Bakara Suresi, 159)

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

160 "Tevbe edenler, (hatasını) düzelterler ve (yanlış yaptığını insanlara) açıklayanlar (bu lanetten) istisnadır. Bunların tevbesini kabul edeceğim. Ve ben (tevbeyle muvaffak kılan, tevbeleri çokça kabul eden) Et-Tevvâb, (kullarına karşı merhametli) Er-Rahîm olanım". (Bakara Suresi, 160)

Diyanet memurlarının tövbe etmeye niyetlerinin olduğunu düşünmüyorum. Çünkü kendileriyle bu konuyu tartıştığım zaman küstahça ellerinden bir şeyin gelmediğini söyleyerek Allah'ın lanetini üzerlerine çekmeye devam etmektedirler.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“Şüphesiz ki Allah'ın Kitap'ta indirdiği hakikatleri gizleyip, basit bir kazanç karşılığında o hakikatleri satanlar, karınlarına sadece ateş doldurmaktadırlar. Kıyamet Günü'nde Allah onlarla konuşmayacak, onları arındırmayacaktır ve onlar için can yakıcı bir azap vardır.” (Bakara Suresi, 174)

Diyanet memurları yüzünden binlerce insan tağutu reddetmeyerek imansız bir şekilde vefat ettiler. Allah'ın laneti diyanet memurlarının üzerine olsun. Onlar Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) mescidini, mimberini işgal etmiş ehli zalimler topluluğudur. Şüphesiz ki Allah ve Allah'ın hidayetine mazhar olan Müslüman kullar, onların tuzaklarından Allah'ın izniyle haberdardır. Allah onların tuzaklarını başlarına yıkacaktır. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.

Biz Müslümanlar, küfür karşısında tavrımızı ve tepkimizi net bir şekilde ortaya koymalıyız ve onlara karşı muhalefet etmeliyiz. Bundan dolayı diyanet memurlarının arkasında ve onların mescidlerinde namaz kılmamalıyız. Çünkü onlar, Allah'ın lanetine müstehak olmuşlardır. Alimlerin görüş ayrılığına düştüğü meselelerden birisi de “Mescid-i Dırar” (zararlı mescid) meselesidir. Kur'an'da Allah'ın namaz kılmayı yasakladığı mescidlere Mescid-i Dırar denir. Kimi kesim, diyanet memurlarının bulunduğu camileri Mescid-i Dırar olarak kabul etmiş. Kimi kesim de kabul etmemiştir. Meseleyi anlamak için önce ayetin nüzul (iniş) sebebine bakalım;

Müslümanların Medine'ye hicretinden sonra münafıklar, İslâmiyet'in Medine'de güçlenerek yayılmasından rahatsız oluyor ve bu gelişmeyi önleyemedikleri için hayıflanıyorlardı. Hz. Bilâl'in okuduğu ezanın ardından mü'minlerin, Mescid-i Nebvî'de saf tuttuğunu, birlik ve dayanışmalarının giderek arttığını görüyor, Hz. Peygamber'in sohbetlerine katılan mü'minlerin sayısının çoğalmasını hüznle seyretmekten başka ellerinden bir şey gelmediğini söylüyorlardı. Ancak bu sırada içlerinden Vedâ b. Âmir onları teselli edebilecek bir haber verdi. Vedâ'ya Câhiliye devrinde Hristiyan olan ve o sırada Suriye'de bulunan Ebû Âmir er-Râhib'den bir mektup gelmişti. Ebû Âmir, Uhud savaşında şehit olan ve meleklerin yıkadığı sahabe olan Hanzala'nın babasıydı. Ebû Âmir, münafıkların reisi Abdullah b. Übey b. Selûl'ün yakın akrabasıydı. Müslümanlara karşı hilelerinden dolayı Resûl-i Ekrem'in “Ebû Âmir el-Fâsık” dediği bu kişi, Bedir Gazvesi'ne müşriklerle beraber katılmış (İbn Sa'd, III, 540-541), Uhud'da da müşriklerin safında yer almış, Medineli hemşerilerini tahrik ederek onları yanına çekmek istemişse de başarılı olamamıştı. Daha sonraki savaşlarda Müslümanlara karşı olumsuz tavrını sürdürmüş, Mekke fethedildikten sonra Tâif'e sığınmış, Huneyn (Hevâzin) Gazvesi'nden ve Tâif Seferi'nin ardından burada duramayarak Suriye'ye gitmişti. Giderken de münafıklara işlerini görüşebilecekleri bir mescid yapmaları ve güçlerinin yettiği kadar silâh ve

mühimmat toplamaları için haber yollamış, kendisinin Bizans makamlarına gidip oradan asker getireceğini ve Hz Muhammed’le (s.a.v.) ashabını Medine’den çıkaracağını bildirmişti. Ebû Âmir mektubunda Bizans valisiyle görüştüğünü, kendileri destek olurlarsa Bizanslılar’ı Medine’yi kuşatmaya ikna edebileceğini söylüyordu. Münafıkların bu konuyu görüşebilmeleri için dikkat çekmeyecek bir mekâna ihtiyaçları vardı. Vedîa bu mekânın nasıl yapılacağı konusunda bir öneride bulundu. Buna göre bir mescid inşa edip cemaate devam etmeyi kolaylaştırdıkları izlenimi uyandıracaklar, böylece hem Mescid-i Nebvî ile Mescid-i Kubâ cemaati arasında bir tefrika çıkarmış olacaklar, hem de Ebû Âmir ile gizlice görüşebilecekleri bir mekâna kavuşmuş olacaklardı. Vedîa b. Âmir’in teklifinin kabul edilmesinin ardından münafıklar sûatle Kubâ’da bir mescid yaptılar.

Hiz. Peygamber, Medine dışında Zûevan denilen yerde Tebük Seferi’nin son hazırlıklarıyla meşgulken münafıklardan beş kişilik bir heyet gelip namaz kılması için bir mescid inşa ettiklerini ve kendilerine namaz kıldırarak burayı ibadete açmasını istediler. Resûl-i Ekrem sefere çıkmakta olduğunu, dönüşte orada namaz kıldırabileceğini söyledi. Sefer dönüşü ordusuyla birlikte Zûevan’da konakladığında bazı münafıklar gelerek Hiz. Peygamber’i mescidlerine götürüp namaz kıldırarak istediler. Bu sırada mescid ve onu yapanların niyetleri hakkındaki âyetler nâzil oldu:

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفْنَ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

Zarar vermek, küfrü (yaymak), mü’minlerin arasını bölmek, Allah’a ve Resûl’üne daha önceden harp ilan etmişlerin karargâhı olsun diye mescid edinenler ve: “Biz güzellikten/hayırdan başka bir şey kastetmedik.” Diye Allah adına yemin edenler (var ya)! Allah, onların gerçek yalancılar olduğuna şahitlik eder.

(9/Tevbe, 107)

لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَّمَسْجِدٌ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ
أَنْ يَتَّخِذُوا اللَّهَ وَالدَّيْنَ حِجَابًا يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ

Orada ebediyen (namaza) durma! İlk günden takva üzere kurulmuş olan mescid, (namaza) durman için daha evladır. Orada temizlenmeyi isteyen adamlar vardır. Allah, temizlenenleri sever.

(9/Tevbe Suresi, 108)

أَفَمَنْ أُسِّسَ بُنْيَانُهُ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانِ خَيْرٍ أَمْ مَنْ أُسِّسَ بُنْيَانُهُ عَلَى شَفَا جُرْفٍ هَارٍ
فَأَنْهَارُ بِهِ فِي نَارٍ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

Binasını/mescidini, takva üzerine ve Allah rızasını (gözeterek) tesis eden mi daha hayırlıdır; yoksa, binasını yıkılmaya yüz tutmuş, bir uçurumun kenarına kurup o yerle birlikte kendisi de cehennem ateşine yuvarlanacak olan mı? Allah, zalimler topluluğunu hidayet etmez.

(9/Tevbe Suresi, 109)

Bu âyetlerde mescidi inşa edenlerin niyetlerinin mü'minlere zarar vermek, hakkı inkâr etmek, mü'minlerin arasına nifak sokmak ve daha önce Allah ve resulüne karşı savaşmış olan bir kişiyi (Ebû Âmir er-Râhib) beklemek olduğu belirtiliyor, bunların gayelerinin iyilik olduğuna dair yemin bile edebilecekleri, halbuki yalancı oldukları vurgulanıyor, Hz. Peygamber'e Mescid-i Dırâr'da asla namaza durmaması, buna karşılık takvâ üzerine kurulmuş mescidde namaz kılmasının daha uygun olacağı bildiriliyordu. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem Medine'ye ulaşınca Âsım b. Adî (veya Ma'n b. Adî) el-Aclânî ile Mâlik b. Duşşüm es-Sâlimî'ye mescidi yıkmaları için emir verdi (Vâkîdî, III, 1046; İbn Hişâm, IV, 530). Âsım ve Mâlik yatsı vakti sıralarında Mescid-i Dırâr'ı yaktılar. Çıkmamakta direnen Zeyd b. Cârîye'nin vücudunun bir kısmının yandığı söylenir. Münafıklar ertesi sabah mescidin yıkılmış olduğunu görünce Allah'ın, sırlarını ifşa ettiğini ve gizledikleri gerçek amacın Peygamber'e bildirildiğini anladılar.

Bu ayet, yeryüzünde bulunan mescidleri "Takva" ve "Dırar" mescidleri olarak iki kısma ayırmıştır: Takva mescidleri; içinde yalnızca Allah'a (c.c.) kulluk edilen, hiçbir şeyin O'na ortak koşulmadığı (9/Tevbe, 107-109), yalnızca Allah'ın (c.c.) adının anılıp yüceltildiği (24/Nûr, 36), içinde Allah'ın (c.c.) nur ve hidayeti olan vahyin okunduğu (24/Nûr, 35), mü'minlerin dünya hayatının kirinden arındığı (24/Nûr, 37) yapılardır. Dırar mescidleri; mü'minlere zarar vermek, küfrü yaygınlaştırmak, mü'minleri bölmek ve Allah'a (c.c.) savaş açmış mücrimlerin karargâh olarak kullanması için inşa edilen ve adına "mescid" denen yapılardır. Bugün, Allah'ın (c.c.) yasalarını yürürlükten kaldıran, tevhide ve muvahhidlere düşmanlık eden, zan, hurafe ve menkıbeyi din kaynağı kılmaya çalışan sistemlerin bir yandan İslam'a savaş açması, öte yandan ısrarla mescid inşa etmesi, üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bir konudur.

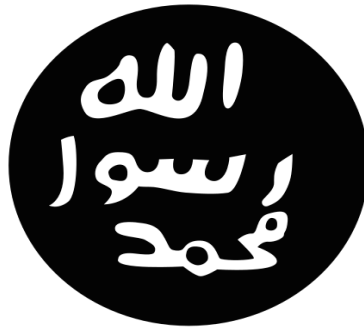
Günümüze baktığımızda bir tevhid davetçisi, dinin hükümlerini insanlara anlattığı zaman diyanet memurları, davetin önüne geçer. Davetçiyi engellemeye çalışır. Kendisiyle beraber bulunanları da saptırır. Bu memurların karargahı ise camilerdir. Bu fasıklar, insanları Resulullah'ın (s.a.v.) minberinden saptırırlar. Bundan dolayı içinde diyanet memurlarının görev yaptığı ve devletin inşa ettiği mescidlerde Müslümanların hiç bir işi yoktur. Orada namaz kılmamalıyız.

Bizim, bir mescidin dırar mescidi olup olmadığını anlamamız için, o mescidin yapılış amacına bakmamız lazım. Bundan dolayı Cumhuriyet öncesi yapılan mescidlerin Mescid-i Dırar olmadığı hakkında tüm alimler ortak görüş belirtmiştir. Ancak kimi alim Cumhuriyet sonrası yapılan camileri, Mescid-i Dırar olarak kabul etmiş, kimi alim de Mescid-i Dırar olarak kabul etmemiştir. Kabul etmeyen alimlerin görüşüne delil olarak getirdikleri ise İbni Abbas'ın içinde resim olmayan Kilise'de namaz kılmasıdır (bk. Buhari 1/632, İbni Hacer Fethu'l-Bari 533). Camileri Mescid-i Dırar olarak kabul etmeyen alimlerin görüşüne göre eğer Anadolu

toprakları Müslümanlar tarafından feth edilirse Cumhuriyet sonrası inşa edilen camilerin hepsinin yıkılması gerekir. Çünkü ayet muhkem açık bir ayettir.

Benim şahsi görüşüm bu iki görüşünde dışındadır. Allah Resulü (s.a.v.) zamanında, Medine Darüislamdı. Bizim bulunduğumuz coğrafya ise Darülküfördür. Darüislamda zarar vermek, küfrü mimberden yaymak için yapılan mescidler, Mescid-i Dırar'dır. Darülküfürde yapılan mescidlerde ise o belde feth edilene kadar namaz kılınmamalıdır. Çünkü o beldede küfrü yaymak sadece mescidlerde yapılmıyor. Yönetimlerden tutun da en alt tabakaya kadar küfür her yeredir. Darülküfür, Müslümanlar tarafından feth edildikten sonra o mescidleri yıkmak gerekmez. Çünkü o beldenin yönetimini mü'minler, kâfirlerin elinden almıştır. O mescidler ise artık takvalı mü'minlerin elindedir. Biz, şu an kâfirlerin hüküm sürdüğü topraklarda yaşıyoruz. Bu sistemin mescidinde işimiz olmaz. Bu mescidlerin Mescid-i Dırar olup olmadığı şüphelidir. Şüpheli şeylerden uzak durmakta sünnettir (Bk. Tirmizî, Kıyâmet 60)

Ey Allah'ım eğirip çevirdiğin halden hale soktuğun biz aciz kulların kalplerini İslam dini üzeri sabit kıl. Seni her türlü noksanlıklardan tenzih ederiz bizi bağışla ve bizi diyanet fitnesinden muhafaza eyle. Sevdiklerimize hidayet nasip eyle, onları tağutu reddedip sana hakkıyla kulluk eden salih kullarından eyle. Amin...

DEMOKRASİ:

Allah'ın kanunları olan şeriatı çağ dışı olarak gören demokrat kesim ya da cumhuriyetçi laik kesim, demokrasinin şeriaten daha eski bir sistem olduğundan bihaberdirler. Demokrasi, Antik Yunan zamanında oluşmuş bir sistemdir. “Demos- insanlar, kratos- yönetmek” anlamına gelmektedir.

Bu ayeti dikkatle okuyunuz;

فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ

Kardeşinin yükünden önce onların yüklerini aramaya başladı. Sonra (su kabını) kardeşinin yükünden çıkardı. İşte biz, Yusuf'a böyle bir yanıltıcı oyun hazırladık. Allah'ın dilemesi hariç, Kralın dinine (yani yürürlükte olan yasalara) göre kardeşini tutuklaması söz konusu dahi değildi. Biz dilediğimizin derecelerini yükseltiriz. Her bilenin üzerinde daha iyi bilen biri vardır mutlaka.

(12/Yûsuf, 76)

Allah (c.c.), Kral'ın anayasa ve yasalarına “din” demiştir. Çünkü “din” kelimesinin anlamlarından biri de birey ve toplum hayatını düzenleyen kural ve yasalar bütünüdür. Mü'min, hangi yasaya göre hayatını düzenlediğine ve hangi yasa için oy kullanıp onay verdiğine dikkat etmelidir. Çünkü onay verdiği ve hayatını kendisi ile düzene soktuğu her yasa, onun dinidir. Allah (c.c.) katında, tüm ilkeleri âlemlerin Rabbi tarafından belirlenmiş İslam dini ve yasaları dışında hiçbir din ve yasa geçerli değildir.

Beşerî ideolojilerin tamamı, hâkimiyet ve yasama hakkı konusunda Allah'la çekişen birer dindirler. Bu beşerî dinler arasında en tehlikeli olanı, hiç şüphesiz demokrasidir. Zira demokrasi, süslü sloganlar ve içi boş söylemlerle insanları zayıf noktalarından yakalamakta, kendilerini yönettikleri vehmiyle kalabalıkları büyülemektedir. Bundan daha tehlikeli olanı ise, İslam'a müntesip siyasilerin, İslam'la temelden ayrılan ve uzlaşması mümkün olmayan demokrasiyi Yusuf (a.s.) ile meşrulaştırma çabalarıdır.

Siyasiler, Yusuf'un (a.s.) Kralın yanında bakanlık yaptığını öne sürerek, bugünün muvahhidlerinin de demokratik düzenler içinde yer alabileceğini iddia etmektedirler. Oysa ayetten anlaşıldığı üzere Yusuf (a.s.), Kralın kurallarına göre değil, Yakub'un (a.s.) şeriatına göre işlerini düzenlemekteydi. Allah (c.c.) Yusuf suresinin 56. Ayetinde bu gerçeğe işaret etmiş ve Yusuf'un (a.s.) Mısır'da dilediği gibi hareket ettiği bir iktidara sahip olduğunu belirtmiştir. Bugünün demokratları şahsi odalarında dahi anayasa ve yasaların görev/yetki/talimatları dışına çıkamamaktadırlar.

Yusuf (a.s.) tarihte iki iftiraya uğramıştır. Biri, iffetine yönelik kadınların iftirası, diğeri dinine yönelik demokratların iftiralarıdır. Hiç şüphesiz ikincisi, vahameti ve ahiretteki sonuçları açısından çok daha çirkin ve kabul edilemezdir.

Beşeri bir sistem olan demokrasinin yöneticileri insanlardır. Yöneticiler, makam ve mevki sahibi oldukları için kendi çıkardıkları yasaları, kendi menfaatleri doğrultusunda kullanırlar. Yöneticiler suç işledikleri zaman, suçlular için çıkardıkları yasalar kendileri için bir anlam ifade etmez. Demokrasi yasaları, soylular için esnetilse de varlıklı olmayan kişiler için bu yasalar en ağır bir şekilde uygulanmaktadır. Bu sistem maalesef günümüzde de mevcuttur. Bunun örneğini her devirde görüyoruz. Cumhuriyetin kurulmasından bir kaç ay evvel M. Kamal, kendi otoritesini sağlamlaştırmak amacıyla meclisteki çatlak sesleri bir bir imha ediyordu. Topal Osman, M. Kamal'ın tetikçiliğini yapmakla görevliydi. Topal Osman'ın perde arkasında M. Kamal'den aldığı emir, Ali Şükrü Beyi öldürmektir. Çünkü Selanikli zata en sert muhalefet yapan Ali Şükrü Bey'di. Meclisteki yerini sağlamlaştıran Selanikli zat, çıkarları gereği Topal Osman'ı 2 Nisan 1923'te öldürmüştü. Allah'tan korkmayanların hüküm sürdüğü bir sistemde bu tür olaylar normal karşılanır. Allah'tan hakkıyla korkan bir hükümdar ise ancak ve ancak Allah'ın şiarıyla hükmeder.

Demokraside her parti farklı bir ideolojiye sahiptir. İktidara gelen parti kendi ideolojisiyle halka hükmeder ve yasa çıkarır. Karşıt görüşlüler de iktidarın yasalarına karşı çıkarak zulmederler veya zulme uğrarlar. Her yeni gelen iktidar, bir önceki iktidarın yasalarını, kendi menfaatleri doğrultusunda kaldırır veya değiştirir. Oysaki Allah'ın yasası nettir en ufak bir değişikliğe uğramaz. Yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar için, Yüce Rabbimiz Bakara suresinde şöyle buyurmuştur:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ

Onlara: “Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın.” denildiğinde: “Biz sadece ıslah edicileriz.” derler. (2/Bakara, 11)

أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ

Dikkat edin! Onlar bozguncuların ta kendileridirler. Lakin farkında değillerdir. (2/Bakara, 12)

Bu bozgunculara karşın, şeriatte ise yönetici olan insanlar her konuda adaletli olmak zorunda. Hüküm Allah'ındır. Şeriat yöneticileri yani halifeler, Allah'ın getirdiği hükümleri kendisi de dahil olmak üzere her kesim üzerine aynı oranda uygulamak zorundadırlar. Aksi takdirde gözlerin dehşetle bakacağı o günde, adil olmayan kimselerin hesabı ağır olacaktır. Allah'ın kanunu kimseye ayrıcalık tanımaz.

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

Şüphesiz ki sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, ısrarla kovalayan geceyle örter. Güneş, Ay ve yıldızları emrine amade kılıp, boyun eğdirenidir. Dikkat edin! Yaratmak da emretmek de Allah'a aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah, ne yücedir. (7/A'râf, 54)

Dikkat edelim yaratmak da emretmek te sadece Allah'a mahsustur. Bu ayetler akıl sahipleri içindir. Müşriklerin, Cumhurbaşkanı veya Başbakan diye saygı duydukları mel'unlar, Allah'ın katında en değersiz varlıklardır.

Bir hadiste:

Mekke'nin fethi sırasında hırsızlık yapan bir kadının durumu Kureyş'i oldukça endişelendirmişti.

"Bu kadın hakkında Resûlullah (s.a.v) ile kim konuşabilir?" diye soruşturdular. Sonunda:

"Buna Allah Resûlü'nün çok sevdiği Üsâme bin Zeyd'den başkası cesâret edemez" dediler.

Kadın Allah Resûlü'nün huzûruna getirildi, Üsâme onun hakkında Resûlullah (s.a.v) ile konuştu. Efendimiz'in yüzü renkten renge girdi ve:

"Allah'ın hadlerinden birini düşürmem için mi şefaet ediyorsun?" buyurdular. Üsâme yaptığına hemen pişman oldu ve:

"Ya Resûlallah, benim için istiğfar ediver!" dedi.

Akşam olunca Resûlullah (s.a.v) ayağa kalktılar, Allah Teâlâ'ya lâayık vechile hamd ü senâda bulunduktan sonra şu hitâbede bulundular:

"Sizden öncekiler, ileri gelenlerden biri hırsızlık yaptığı zaman onu cezâlandırmadıkları, zayıf biri hırsızlık yaptığı zaman ise ona hemen had tatbik ettikleri için helak oldular. Bana gelince, nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, şayet Muhammed'in kızı Fâtıma hırsızlık yapsaydı muhakkak elini keserdim."

Sonra emrettiler ve hırsızlık yapan kadının eli kesildi.

Âişe (r.a) şöyle der:

"Bundan sonra kadın çok samimi bir tevbe etti ve evlendi. Zaman zaman yanıma gelirdi, ben de onun ihtiyaçlarını Allah Resûlü'ne ulaştırırdım." (Müslim, Hudûd, 8-9)

Bu hadis onlarca örnekten sadece bir tanesidir.

Hulefâ-yi Râşidîn döneminde ve Allah'tan korkan bazı halifelerin dönemlerinde savaş ganimetleri yöneticiye ve halka eşit olarak dağıtılmaktaydı. İran Seferi, Hazreti Ömer'in hilâfeti zamanında yapılmış ve bol miktarda ganimet elde edilmişti. Ganimetler arasında kıymetli kumaşlar da vardı. Harpten döndükten sonra ganimetler ashop arasında dağıtılmış

ve herkes hissesine düşeni almıştı. Hazreti Ömer, kendisinin ile oğlu Abdullah'ın kumaş hissesini birleştirerek üzerine bir hırka diktirdi. Bir Cuma günü üzerindeki yeni hırkasıyla hutbe irad etmeye çıkıp:

-“Ey mü'minler beni dinleyin ve bana itaat edin” diye seslendiği zaman, ashaptan biri ayağa kalktı ve:

- “Üzerindeki elbisenin hesabını vermedikçe seni dinlemiyor ve sana itaat da etmiyoruz. Çünkü ganimetten bize düşenle bir elbise yapmak imkânsızdı. Sen nasıl oluyor da elbise olabilecek kumaş alabiliyorsun” dedi.

Hazreti Ömer o ashabin konuşmasını dinledikten sonra, oğlu Abdullah'a:

- “Ey Ömer'in oğlu kalk cevap ver” dedi. Abdullah bin Ömer, ayağa kalktı:

- “Allah'a yemin ederim ki, babamın üzerindeki kumaşın yarısı benim hisseme düşen kumaştır. Babam ikimizinkini birleştirdikten sonra elbise yaptı” diyerek meseleyi izah etti.

Hazreti Ömer'in oğlunu dinleyen sahabe tekrar ayağa kalkarak:

- “Ya Ömer, şimdi konuş. Hem seni dinliyor ve hem de itaat ediyoruz” dedi. Hazreti Ömer de ancak ondan sonra hutbesini okumaya devam etti.

Allah'ın lütfuna mazhar olup dünyada cennetle müjdelenen, Hz. Peygamber'in duasına nail olan, hükümlerinde hak ile batılı ayırdığı için Hz. Peygamber tarafından “Faruk” unvanı verilen Hz. Ömer'den hesap sorulabilen bir dinin mensubu olmak çok önemli bir ayrıcalıktır.

Hadsiz Kamalistlerin çağ dışı olarak nitelendirdikleri Allah'ın şeriatında, yönetici olan halifeler bile halkına işte böyle hesap vermektedirler. Allah'ın adaletinin böyle olmasına karşın insanlar gerçekten de çok nankördürler.

Bu küfür sisteminde oy kullanmak şirktir. Hüküm ancak Allah'ın iken, hüküm konusunda Allah ile yarışan zavallılara destek çıkmak müşrikliğin alâmetidir. Oy kullanmayı meşru gören sözde Müslümanlara, şu ayet belki güzel bir cevap olur:

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِّي بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

Yoksa, Allah'ın izin vermediği şeyleri, kendilerine dinden şeriat kılan/kanun yapan ortakları mı var? Şayet (azaplarının kıyamete erteleneceğine dair) kesin bir söz olmasaydı elbette, aralarında hüküm verilirdi. Şüphesiz ki zalimlere can yakıcı bir azap vardır. (42/Şûrâ, 21)

Bugün insanlar demokrasiye ve laikliğe sahip çıktılar. Allah'ın hükmünü boşa saydılar. Kanun olarak Allah'ın hükmü dururken beşeri sistemi tercih ettiler. Allah size tağutları reddetmenizi emretti, aralarında seçim yapmayı değil...

Atamız Adem'in (r.a.), Allah'ın tek bir yasasını çiğnediği için çıkartıldığı cennete, Allah'ın bütün yasalarını çöpe atan laikliğe sahip çıkarak mı döneceğiz?..

“Allah'ın sınırı, ilk önce Allah'ın hakimiyetinden başka bir hakimiyet tanımamakla başlar”
(Seyyid Kutub)

“İslam, yalnızca hükümlerin bilinmesi değil, nizamının ve hükümlerinin yerine getirilmesidir. İşte bu nedenle İslam nizamıyla amel etmeyi ihmal eden veya terk eden bir kişi, İslam'ı ihmal etmiş ve onu terk etmiş sayılır.”

Abdulkadir Udeh (Rahimeullah)

Bir toplumda zina yasallaşırsa aile çöker. Rüşvet yasallaşırsa ahlâk çöker. Faiz yasallaşırsa ekonomi çöker. Torpil yasallaşırsa sistem çöker. Kumar yasallaşırsa nesil çöker. Bunların hepsi birden yasallaşırsa toplum çöker. Çöken toplum helaka gider. İşte bu toplum müşrik bir toplum ise bunun nedeni Allah'ın şiarından uzaklaşmamızdır.

Mâide Suresinde Yahudilerin ve Hristiyanların düştüğü hataya düşmememiz için bize öğüt olarak inmiş 44'üncü, 45'inci, 46'ıncı ve 47'inci ayetlerde Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyuruyor:

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ
وَالْأَخْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاحْشَوُا اللَّهَ
تَشْتَرُوا بِأَيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

44 . “Şüphesiz ki Tevrat'ı biz indirdik. Onun içinde hidayet ve nur vardır. (Allah'a hakkıyla) teslim olmuş olan nebler o Kitap'la Yahudi olan kimselere hükmeder. Rabbaniler ve din bilginleri Kitab'ı korumakla görevli olduklarından ve Kitab'ın şahitleri olduklarından (insanlar arasında Kitap'la) hükmederler. (Öyleyse) insanlardan korkmayın. (Yalnızca) benden korkun! Ayetlerimi az bir paha karşılığında satmayın. Her kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse onlar kâfirlerin ta kendileridir.”

وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَالْأُذْنَ بِالْأُذْنِ وَالسِّنَّ
بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ
هُمُ الظَّالِمُونَ

45 . “(Tevrat'ta) onlara şöyle farz kıldık: Nefse karşılık nefis, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş ve yaralamalarda kısas vardır. Kim de (kısas hakkını) sadaka olarak bağışlarsa (günahları) için kefarete olur. Her kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse (onlar) zalimlerin ta kendileridir.”

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَآتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ فِيهِ
هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ

46 . “Onların ardından, kendinden önce gelen Tevrat’ı doğrulayan Meryem oğlu İsa’yı yolladık. Ona; içinde hidayet ve nur bulunan, kendinden önce gelen Tevrat’ı tasdik eden, muttakiler için hidayet ve öğüt olan İncil’i verdik.”

وَلِيَحْكُمَ أَهْلُ الْإِنْجِيلِ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

47 . “İncil ehli, Allah’ın (İncil’de) indirdikleriyle hükmetsin. Her kim Allah’ın indirdiğiyle hükmetmezse (onlar) fasıkların ta kendileridir.”

Bu ayetler şeriatin hak olduğunun açık delilleridir.

İslamiyet sadece bir din değil aynı zamanda bir yönetim biçimidir. Bu yönetimi kabul etmeyenler Allah’a her türlü ibadeti yapsalar da Allah’ın katında o kişi veya kişiler İslam’ı tam olarak kabul etmemişlerdir. İmanları da zandan ibarettir ve Müslüman da değildirler.

“Eğer insanlar devletten sorumlu kişinin ahirette çekileceği hesabı bilselerdi lider olmak için değil, olmamak için çabalarlardı.” (Hz Ömer)

Şeriatın hak olduğuna dair bir başka delil olan ayet ise, Maide suresi 50. ayettir:

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ

“Yoksa cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Yakinen inanmış bir kavim için kim Allah’tan daha güzel hüküm sahibi olabilir?” (5/Mâide, 50)

Bu küfür sisteminin okulları da demokrasiyi, laikliği, Mustafa Kemal’in sözde devrimlerini, Fransız düşüncesi olan milliyetçiliği (ırkçılığı) çocuklarımıza aşılama ve çağımızın tağutlarına kulluk etmeyi amaçlamıştır. Bunun karşılığında da Allah’ın ben kefilim dediği rızkını, okul mezunlarına vermekle kandırıyorlar. Sosyal medyada sıkça görülen paylaşımlarda okullarda, genellikle milli bayramlarda Mustafa Kemal’in putu önünde, öğretmenleri öğrencilerine secde ettiriyorlardı, görüntüler mevcut arayıp bulabilirsiniz. İlk milli eğitim bakanı olan Mustafa Necati Uğural’ın Konya’da söylediği bu sözleri konuyu özetliyor:” Eski harflerle birlikte Kur’an’ı tarihe gömdük”. Allah’ın kaderi işte bu konuşmadan sonra apandist patlamasıyla acı içinde gebermişti. Mustafa Kemal’de, Mustafa Necati’nin ölümüne ağlamıştı.

Cumhuriyeti savunan diğer kâfirlerden birisi de şiir yazar Kemalettin Kamu adında bir mel’undur. Yazdığı “Çankaya” adlı şiirinden bir dörtlük...

“Ne örümcek ne yosun,

Ne mucize ne füsün;

Kabe Arap’ın olsun

Çankaya bize yeter...”

Kemalettin Kamu denilen soysuz, burada ırkçılığını konuşturmakla beraber İslam’a olan kinini de kusmuştur. Rabbim bu kâfire cennetin kokusunu bile haram kılsın...

Durmuş saat günde iki kez doğruyu gösterir. Bu bölüme Cübbeli Ahmet (sözde) hocanın bir konuşmasıyla son vermek isterim: “Her şeriatçı eşittir Müslüman, her Müslüman eşittir şeriatçıdır. Ben şeriatçı değilim diyen Müslüman değildir. Ebu cehil gibi, kominizm belasını başımıza getiren Stalin gibi kâfirdir. Hiç şüphe etmeyin. Ben şeriatçı değilim diyen, kısas devri geçmiştir diyen, faizsiz ekonomi düzelemez diyen, Yahudi ve Hristiyanlara uymadan ilerleyemeyiz diyen, Allah’ın bir helaline haram diyen, bir haramına helaldir diyen insanlar, namaz da kılsalar, hacca da gitseler, kâfirdir. Bunlara Müslüman diyen de kâfirdir.”

Rabbim bizi imanımızla beraber kendi katına kabul etsin. Amin.

ŞERİAT:

Şeriat; günümüz demokrasi çığırtkanlığı yapan cahillerin ismini bile duymak istemediği, onların gözünde yöneticilerin babadan oğula geçtiği, yükümlülükleri bakımından sadece ellerin ve ayakların kesildiği gerici bir düşüncedir. Ancak akıl sahipleri, şeriatın böyle bir şey olmadığını bilirler. Değerli kardeşlerim; gerçek şeriat, Hulefa-i Raşidin döneminden sonra bitti. Yavaş yavaş yara alan şeriat, ısırcı sultanların ve Fesat çıkaranların oyuncağı haline gelmiştir. Hesap günü şiddetliyse bunun sebebi zalimlerdir. Şeriat, bir saltanat değildir. Saltanat bir fitnedir. İşte bu cahiller, Yahudi asıllı Selanik piçi sayesinde aydınlandığını sanan ahmakların ta kendileridir. Gerçekte ise karanlığın içine girmişler de haberleri yok.

Değerli kardeşlerim; Kanun yapan kişi ve kişiler, diğer şahıslara göre üstün kişilerdir. Biz insanlar olarak hepimiz biriz. Kimse kimseden üstün değildir. Takvada Allah’tan korkanlar müstesna. Tüm insanlar bir olduğuna göre neden diğer insanların kanunlarına tabi olalım? Biz onlardan daha mı aşağıyız? Ya da onlar bizden daha mı üstün? Hayır!.. Biz en üstün olanın kanunlarına tabi oluruz. O üstün olan, bizi yaratıp bize şekiller verdi. Bedenimize verdiği göz kulak burun ve sayamadığımız onlarca nimetin karşılığını vermezken, bide bize sunduğu yiyecek ve içeceklerle sonsuz cömertliğini gösterdi. Biz bu nimetlere şükretmezken, bir de O’nun (c.c.) kanunlarını yok sayıp, ne olduğu belirsiz soysuz itin kopuğun getirdiği kanunlara mı tabi olacağız? Gerçekten de insanoğlu haddini aşan bir mahlûkattır.

Bir taraftan devrimciyiz diye gezinen sığırlar, başkaldırı ve onurlu duruş ayağı yapan karaktersizler, kimin kanunlarına tabii oluyor? Karl Max’ın mı? Yoksa Lenin’in mi? Komünizmin mi? Diğer taraftan, Milliyetçilik yapan ırkçı soysuzlar kimin kanunlarına tabii oluyor? Şeriatın kanunlarını alt üst eden Osmanlının mı? Yoksa Selanik piçinin mi?.. Gerçek onurlu duruş, gerçek baş kaldırış, Allah’ın kanunları dışında tüm tağutları reddeden mücahitlerindir.

“Allah’ın şeriatının zıttı, insanların hevasıdır.”

M. Kamal, şeriat düşmanı, din düşmanı mel’un bir kâfirin tekidir. Zira M. Kamal’in bu sözü ne denli şeriat düşmanı, ahlâksız bir kâfir olduğunu açıkça gösteriyor:

“Ahlâksız bir Arap’ın dini görüşlerinden oluşan İslam artık ölmüştür. Belki çöldeki göçebe kabilelerine uygun olmuş olabilir, ama gelişmekte olan modern bir ülke için değil”

(Arba Yayınları, Bozkurt, Çeviren: Gül Çağalı Güben mart 1997 5. baskı, s. 170. Orjinali: Grey Wolf, Mustafa Kemal, An Intimate Study of a Dictator, H.C. Armstrong , s. 241, 1934)

Yüz yıl evvel Cumhuriyeti kuran kadrolar; Allah’ın hükümleri olan şeriatı; “1400 yıllık ilkel hükümlerdir” dediler. Ve ırkçı faşist beşeri kanunları getirerek din üzere olan devleti, tek bir ırka nispet eden, diğer ırkları yok sayan ve bizi bir 1400 yıl daha geriye götüren bu batıl kanunları başımıza bela etti.

Özellikle bizim bu Güneydoğu Anadolu Bölgesinde, 50 yıla kadar varan kan davaları vardır. Bu kan davalarının olmasının nedeni, ahmak insanların; “medeni kanun” dediği batıl kanunların uygulanmasından kaynaklanıyor. Bir cana kıyan kişi, medeni kanun sayesinde hapse girip çıkıyor. Hapisten çıkmasa bile canı giden ailenin acısı içinde kalır. Cezalar caydırıcı olmadığından dolayı, masum bir canın değeri kalmıyor. Devlet eliyle kısas cezası uygulansaydı, kimse bir cana kıyamazdı. Ayrıca kan davası hiç bir zaman yaşanmayacaktı. Çünkü öldüren kişi, kısas gereği devlet eliyle öldürülür ve kan davası biterdi.

Medeni kanuna göre hırsızlık yapan biri, hapse girip çıkar. Eğer hırsızlık yapan birinin elleri kesilseydi hiç kimse hırsızlık yapmazdı. Hırsızlık yapan birinin cezası, hayatı boyunca kalıcı bir iz olurdu. İşte caydırıcılık budur. Medeniyet dediğiniz; sınırlarında masum cana kıyılan, hırsızların cirit attığı, kimsenin kimseye güvenmediği, kimsede Allah korkusu kalmayan bir yaşama alanı mı? Yoksa getirdiği caydırıcı yasalarla vatandaşların canının ve malının emniyette olduğu güvenli bir bölge mi? İşte gerçek medeniyetin yaşandığı alanda Allah’ın kanunları uygulanır. Yıllarca bize medeniyet diye diye medeniyetsizliği öğrettiler. Bizim imanımızı çalarak iki cihanda da hüsrana uğramamızı sağladılar. Yıllarca mimberlerden, kürsülerden bu küfür sistemine dua ettirdiler. Mü’minler, bu devlete düşman olmasında kime düşman olsun? Bu ülkeyi kuran bir kâfirin bu sözü; “M. Kamal Müslümandır” diyenlere gelsin:

“Benim bir dinim yok ve bazen bütün dinlerin denizin dibini boylamasını istiyorum. Hükûmetini ayakta tutmak için dini kullanmaya gerek duyanlar zayıf yöneticilerdir. Âdetâ halkı bir kapana kısırtırlar. Benim halkım demokrasi ilkelerini, gerçeğin emirlerini ve bilimin öğretilerini öğrenecektir. Batıl inançlardan vazgeçilmelidir. İsteyen istediği gibi ibadet edebilir. Herkes kendi vicdanının sesini dinler. Ama bu davranış ne sağduyulu mantıkla çelişmeli ne de başkalarının özgürlüğüne karşı çıkmasına yol açmalıdır.”

Mustafa Kemal Atatürk

(1926-27 yıllarında Atatürk ile röportaj yapan Grace Ellison'ın 1928 yılında yayımlanan "Turkey Today" adlı kitabının 24. sayfasında İngilizce olarak yazıyor)

M. Kamal, getirdiği batıl kanunlarla halkı kapana kısırmakla beraber, tasavvuf ehlinin batıl inançlarını tertemiz İslamımıza nispet ederek İslama da İftira ediyor. İnsanları sağ duyuya çağırıyor, onlara uyanlara en büyük kötülüğü ediyor da insanların haberleri yok. “Herkes

kendi dinini özgürce yaşasın, isteyen istediği gibi ibadet edebilir, din seninle Allah arasında” diye diye İslamın içini boşalttılar. Bu dini yaşayamayacak hale getirdiler. Bu nedenle kâfir Kamal’in en büyük fitnesi diyanettir. Akıl sahipleri demek istediğimi zaten anlamıştır.

Yüce Rabbimiz, yarattığını elbetteki bilir. İnsan kendini bilmez ancak Rabbimiz bizi, bizden daha iyi bilir. Bundan dolayı Rabbimizin koyduğu kanunlar ve nizamlar biz insanlar için iyisidir. Kadınlar ve erkekler, Allah’ın birer ayetleridir. Kadınlar Allah katında bir değerdir. Onların eziyet görmemeleri için yüce Rabbimiz onların kapanmasına hükmetmiştir.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّلزَّوْجِکَ وَبَنَاتِکَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِیْنَ یُذْنِیْنَ عَلَیْھِنَّ مِنْ جَلَابِیْھِنَّ ذَٰلِکَ اَدْنٰی اَنْ یُّعْرِفْنَ فَلَا یُؤْذِیْنَ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِیْمًا

Ey Nebi! Eşlerine, kızlarına ve mü’minlerin kadınlarına de ki: “(Tüm bedenlerini örten) cilbablarını üstlerine giysinler. Bu, onların (hür ve iffetli olarak tanınıp kötü) tanınmamaları ve eziyet görmemeleri için en uygun olandır. Allah, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Gâfûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm’dir.”

(33/Ahzâb, 59)

Cahiliye döneminde baş örtüsü giyenler soylu ve zengin üstün kimselerdi. Cariyeler ve fakir sıradan kimseler ise açıktı. Mekkeli müşriklerin ileri gelenlerinin kadınları kapalıydı. Ancak ziynetleri açıktı. Kadının ziyneti yüzüdür. Kadının ziynetini gizlemesi ve kapanması, o kadını değerli kılan bir eylemdir. Yüce Rabbimizin kadınlara kapanın hükmünü indirmesi, zengin fakir ayırımına son vererek tüm kadınları değerli hale getirmiştir. (bk: Nur, 31). Kadınlar; bizim annelerimizdir, bacılarımız ve eşlerimizdir. Annelerimizin bedenlerini açan ve onları et parçası haline getirip aşağılayanlardan daha zalim kim olabilir ki;

“Bâzı yerlerde kadınlar, görüyorum ki başına bir bez veya bir peştamal veya buna mümâsil bir şeyler atarak yüzünü, gözünü örter ve yanından geçen erkeklere karşı ya arkasını çevirir veya yere oturarak yumulur. Bu tavrın mânâ ve medlûlü nedir? Efendiler, medenî bir millet anası, millet kızı bu garip şekle, bu vahşî vaziyete girer mi? Bu hâl milleti gülünç gösteren bir manzaradır. Derhâl tashîhi lâzımdı.”

(KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (2003). Fatih ÖZDEMİR (Ed.). Atatürk’ten Düşünceler (kitap). Ankara: ODTÜ Yayıncılık. S. 78. ISBN 975-7064-12-2. Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri (II))

İşte annelerimizin peçesinde, baş örtüsünde gözü olan Selanikli Yahudi piçi, örtünen annelerimize vahşi ve gülünç diyerek haddini aşmıştır. Şuan Kamalistlere baktığımız zaman eşya değiştirir gibi sevgili değiştirip dostlarıyla zina etmekten de geri durmuyorlar. Bizim bu namussuzların getirdiği yasalarla kanunlarla hiç bir işimiz olamaz.

Kâfir Kamal’in getirdiği sistem; dünyalık bir sistemdir. Bu sistemde insanlar, hesap gününü arka plana attığından dolayı kendi menfaatleri gereği her türlü hukuksuzluğu yapabilirler. Bu ülkede yaşayan biri mahkemeye başvurduğu zaman (tabi Müslümanların, bu kâfirlerin

mahkemesinde bir işi olmaz) mahkemenin açılması aylarca sürer. Tağutun bozuk prosedürlerine göre en geç 6 ay sürer. Ancak prosedürlerin uygulandığı nadir görülür. Gerçekte ise savcı efendinin keyfi ne zaman istediye... Adaletin olmadığı mecralarda muhakeme geç kurulur. Geç gelen adalet ise adalet değildir. Zulümdür...

Şuan çevremize baktığımızda bir davada haksız biri eğer zenginse, parayla güçlü, ağzı iyi laf yapan bir avukat tutarak haksız olmasına rağmen davayı kazanabiliyor. Ancak şeriatte, insanların Allah'tan korkmasından dolayı ve caydırıcı yasalardan dolayı haksızların savunucusu kendisinin dışında kimse olmaz. Ayrıca bu küfür sisteminin eksikliğinden dolayı hapislerde cinayet vakaları çokça yaşanmaktadır. Özgecan Arslan cinayetini işleyen Ahmet Suphi Altındöken hapisteyken öldürülmüştü. Bu olay, binlerce örnekten sadece biri... Bu örnekler bize kısas cezasının en yerinde bir ceza olduğunu gösteriyor. Hiç şüphesiz ki en doğru hüküm, Allah'ın hükümleridir.

وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

Sizin için kısasta hayat vardır ey akıl sahipleri! Umulur ki sakınıp korkarsınız.

(2/Bakara, 179)

Değerli kardeşim; haram yemiyorsan, zina yapmıyorsan, zulmetmiyorsan, adam öldürmüyorsan, kul hakkı yemiyorsan, zayıfları ezmiyorsan, kumar oynamıyorsan, faiz yemiyorsan, Müslümanım diyorsan şeriatı korkmamalısın. Eğer bunlardan birini yapıyorsan korkmalısın. Bu ülkede şeriatı korkanların sayısı da pek az değil...

İbn Teymiyye şöyle dedi:

“Şeriat, Allah'ın yeryüzündeki nuru, kullar arasındaki adaleti ve onların güven içinde bulunacağı kaledir.”

(“Mecmu'ul-Fetâvâ” 19/99)

“Türk vatandaşı; İsviçre medeni kanununa göre evlenen, İtalyan ceza yasasına göre cezalandırılan, Alman ceza mahkemelerine göre yargılanan, Fransız idare hukukuna göre idare edilen ve sadece İslam hukukuna göre gömülen kişidir” (Uğur Mumcu'nun ifadesiyle “bir gülmece dergisindeki tanım”. 1986 Uğur Mumcu köy enstitülerinin 50. yılı paneli konuşması)

Değerli kardeşlerim; İslam insanların vicdanında hapsolan bir din değil, bir yönetim biçimidir. Kelim-i tevhid, bir sözleşmedir. Allah'tan başka bir ilah yok demek; “Yeryüzüne ve gökyüzüne hükmeden sadece Allah'tır” demektir. Allah yeryüzüne hükmediyorsa, O'nun (c.c.) kanunlarına niye uymuyoruz veyahut O'nun (c.c.) kanunları dışındaki kanunları, anayasaları niye reddetmiyoruz? Bu mesele din iman meselesidir. Allah'ın kanunları dışındaki kanunları, anayasaları reddetmeyen, Allah'ın katında imanlı biri değildir. Hüküm yalnızca Allah'ındır. Bunu iyi idrak etmemiz gerek.

إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ

...Hüküm yalnızca Allah'ındır...

(Bk; En'âm, 57; Yusuf, 40, 67)

Değerli kardeşlerim; bu bölüme dinlediğim ve çok yararlı olduğuna inandığım bir sohbet metni ile son vermek isterim:

Alıntıdır...

Şeriat, sözlükte; suya ulaşılan yer ve yol anlamına gelir.

İslami olarak kullanılan manası ise; İslam dininin kapsamış olduğu bütün hüküm ve kanunlara verilen isimdir.

Abdullah bin Abbas'a göre: "Hidayet ve apaçık yol."

Katade'ye göre: "Emirler, yasaklar, farz ve cezalardır."

Şeriatle hükmetme kavramı bazı Müslümanlar tarafından tam olarak anlaşılmış değildir. Bugün pek çok Müslümana göre Şeriatın tatbiki yalnızca suretleri kaldırmak, müziği yasaklamak, kadınlara peçe takmayı, erkeklere ise sakal bırakmayı emretmek, sigara içmeyi yasaklamak, yükseltilmiş kabirleri yıkmaktır.

Bu Şeriattan midir? Evet bu Şeriattandır, ancak Şeriatın tamamı ve asıllarından değildir.

Şeriatla asıl olan, insanları Tevhide, farz olan amellere çağırarak ve saldırgan düşmanı defetmektir. Şeriatın tatbiki asıl olarak bunlardır.

İbn-i Teymiyye derki: "İmandan sonra saldırgan düşmanı defetmekten daha öncelikli bir vacip yoktur."

Düşmanın def'i Şeriatın tatbikindendir. Kâfir milletlerin hükümlerinin bir yerde icra edilmemesi ve onu uygulayamamaları Şeriatın tatbikindendir.

Nice kimseler cemaatlerini oluşturmak için farz olan savunma cihadını terk ediyorlar ve bu onlara göre çok normal! Cemaatlerini oluşturdukları yerler ise bakıyorsun kâfirlerin egemenliğinin söz konusu olduğu yerlerdir.

Mücahitler ellerinde bulundurdukları bölgelerde bu üç aslı uygulamakla birlikte Şeriatın daha birçok kanununu uyguluyorlar. Bazı şeylerde eksiklikleri veya uygun bir zamanı beklemek için bazı şeyleri ertelemeleri görülünce bazı kesimlerce, "Onlar Şeriatı tatbik etmiyorlar" sözlerini işitiyoruz.

Neden Şeriatı tatbik etmiyorlar? Diye sorunca cevaben; "Çarşılarda kadının yüzü açık, peçe takmıyor. Erkekleri sakallarını kesiyor, çarşılarda müzik çalınıyor, resimler asılı. Bu Şeriatla aykırıdır" diyorlar.

Evet halk, bizim masiyet olduğuna inandığımız şeyleri işliyorlar. Lakin onlara göre sakalı kesmek haram değildir. Yüzü açmak haram değildir. Ki Hanefilerden böyle bir görüş vardır. Belki de Hanefidir. Yine onlara göre müzik haram değildir. İmam Gazali ve İbni Hazm gibi bazı alimlerden böyle bir görüş gelmiştir. Halka göre böyle... Onlara böyle fetva veren müftüleri ve şeyhleri var. Yine aynı zamanda münkerlerin insanlar arasında kökleştiğini de göz önünde bulundurmak gerekir. Böyle kimselerin bir anda değişmesi mümkün değildir. Bir zamana ihtiyaç duyulur.

Bazı şeylerin vaki olabilmesi bir zamana ihtiyaç duyar..

Allah yeri ve göğü 6 günde yaratmıştır...

Kim şer'i naslara ve kevnî ayetlere bakarsa zamanın ilacın bir parçası olduğunu bilir.

Vaktinden önce koparılan meyve kendisinden mahrum olmayı gerektirir...

Uhud savaşında ganimeti toplamada acele edenler gibi acele etmekten sakın ..

İnsanların en kötü yanı büyük meselelere dar akılla yaklaşımlarıdır.

Sakif kabilesi Peygamber'e (s.a.v.) gelip zekat vermemeyi ve Menat putunu yıkmamayı şart koşuyorlar. Bu ikisinden hangisi daha büyüktür?

Allah Resulü (s.a.v.) Kabe'yi İbrahim (a.s.)'ın temelleri üzerine inşaa etmek istedi. Ancak başka bir şeyi göz önünde bulundurdu. Buyurdu ki;

"Cahiliyeden yeni çıktılar."

Allah Resulü (s.a.v.) İbn-i Selül bir maslahattan dolayı öldürtmedi. İbn-i Selülün izalesi mi önceliklidir yoksa tabeladaki bir suretin izalesi mi?

Ali (r.a.) Osman'ın (r.a.) katillerinin peşini bırakıp erteledi. Ali (r.a.) "Şeriatı tatbik etmedi" diyor muyuz? Onlar hakkında Allah'ın hükmünü uygulayacak güçte değildi.

Şeriat, savaş halindeyken hadler konusunda kolaylık sağlar. Savaş zamanı bunlar ya terkedilir veya ertelenir. Şeriat buna kolaylık sağlıyor da kadının yüzünü örtmemesine sağlamıyor mu?

Şeriat senin istediğin şekilde veya olmasını hayal ettiğin şekilde değildir. Şeriat senin nefsini tatbik etmek için gelmemiştir.

Bizlerde insanlar biranda Ebubekir ve Ömer gibi olsun isteriz. Lakin bu mümkün değildir. Bizler gerçekçi olmayan, vakiya uygun olmayan şeyleri isteyemeyiz.

Şeriatle hükmetmek neyi gerektirir?

Gerektirdiklerinden biri insanların haklarını vermeni gerektirdiğidir.

Örneğin; Bir kimse yolda sarhoş birini görüyor. Ve bu sarhoş adam kendisinden su istiyor. Bu Müslüman sarhoş adama su mu vermesi gerekir, yoksa hemen haddi mi uygulaması gerekir? Önce su verip sonra haddi uygulaması gerekir. Haddi uygulamak Allah'ın hükmü, diğeri de

Allah'ın hükmüdür. Hatta susuz bir haldeyken hadd uygulansa ve darbeler sonucu ölse, hadd uygulayanın diyet ödemesi gerekir.

İsrail oğullarından bir fahişe bir köpeğe su verdi ve cennete girdi.

Vallahi insanlara haklarını vermen de senin üzerine vaciptir. O insanlar, fahişenin su verdiği köpekten daha hayırlıdır.”

TAĞUT:

Diyanet'in gizlediği ayetlerde geçen “Tağut” kavramı lugat manasıyla azan, haddi aşan, sınırı aşan anlamına gelmektedir. Tağut kelimesi, Tuğvân (Tuğyân) kökünden gelmektedir.

Tağut, kur'an-ı Kerim'de geçen “tağa” kelimesi ile aynı kökten gelmektedir. Tağa kelimesi Tâhâ suresi 24. ayette ve Nâziât suresi 17. ayette haddini aşan Firavun için kullanılmıştır. Ayrıca Fecr suresi 11. ayette tağa kelimesi geçmektedir. Tağutun şer'i mânâsı ise put, şeytan, sihirbaz, kâhin ve Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyen yöneticidir.

Bir kimse tağutu reddetmemişse, Allah'a istediği kadar namaz da kılsa, oruç da tutsa, zekat ta verse, her türlü ibadeti yaparsa yapsın o kişi Allah katında imansızdır. Sadece o kişi kendisini imanlı zanneder yani imanı zandan ibarettir. Allah bizi tağutu reddeden imanlı kullarından eylesin. Allah (c.c.) Nisa suresi 60. Ayette şöyle buyurmaktadır.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

“Sana indirilene (Kur'ân) ve senden önce indirilen (Kitaplara) iman ettiğini zannedenleri görmedin mi? İnkâr etmekle emrolundukları hâlde tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları (hakka geri dönüşü zor) uzak bir saptırmayla saptırmak ister.”

Allah'ın (c.c.) şeriatını bir kenara bırakıp; beşerî kanunlara, örf ve âdetlere, töre ve yöresel inançlara, ezcümle İslam şeriatına göre sorunları çözmeyen bir merciye başvuranlar, inandıklarını söyleseler de onların imanı gerçek olmayıp zandan ibarettir.

Tağutun şer'i manasına baktığımız zaman Allah'ın şeriatının dışındaki tüm sistemler tağuti bir sistemdir. Bu sistemlerin devamlılığı halkın oyları sayesinde. Bundan dolayı bu sistemlerde oy kullanmak imanınızdan vazgeçmek anlamındadır.

Tasavvuf ehli, insanları oy kullanmaya teşvik etmektedirler. Allah'ın emirlerini o kısacık akıllarıyla yorumlamaya çalışıyorlar. Oysaki Allah'ın emirleri nettir, bizde o emirlere kayıtsız şartsız uymak zorundayız. Müslümanlığın gereksinimleri bunlardır. Allah'tan korkan kişi, Allah'ın emirlerine uymakta tereddüt etmez.

Allah Sûbhanehu ve Teâlâ, Zümer suresi 17. Ayette şöyle buyurmaktadır:

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ

“Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah’a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele.”
(Zümer Suresi, 17)

Allah bizi bu müjdeye nail kılsın.

Tasavvuf dinine mensup olan sözde hocalar, oy kullanma konusunda, Rûm suresi 4. ayetini kendi küfürlerine kılıf olması için sözde delil olarak getirirler. Bu ayette Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

فِي بَعْضِ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ

“Birkaç sene içinde... (Rumların yenilgisinden) önce de sonra da emir/yetki Allah’a aittir. (Rumların galip geleceği) o gün, mü’minler sevineceklerdir.” (30/Rûm, 4)

Bu ayette yüce Rabbimiz, Rumların (Bizans’ın) bu yenilgiden sonra birkaç sene içerisinde galip geleceğini ve Müslümanların bu galibiyetten dolayı sevineceğini belirtmiş. İki kâfir topluluğun savaşında bir tarafta ateşe tapan, Mecusi Kisra yönetimi (İran) ile diğer tarafta kitap ehli Hristiyan Rumlar (Bizans) vardı. Müslümanlar ise Hristiyanlığın kendi inançlarına yakınlığından dolayı kalben Rumları desteklemişlerdir. Tasavvuf ehli ise bu ayete göre oy kullanma meselesinde iki taraftan hangi parti islama yakın ise o partiye oy vermekte bir sakınca yoktur diye Müslümanların akıllarını çelmektedirler.

Gerçek şudur ki; herhangi bir fiil işlemeyen, kalben bir tarafı desteklemekte bir sakınca yoktur. Ancak iş fiiliyata girdiğinde, o fiili işleyen kişide, onlardan (kâfirlerden) olur. Ayete göre Müslümanlar, Rumları kalben desteklemiştir. Ancak Müslümanlar, Rumlarla birlikte Kisra yönetimine karşı savaşmamışlardır. Rabbim, şüphecilerin ayetleri çarpıtmalarına karşın biz Müslümanlara gerçeği görmeyi nasip etsin.

Cahillerin, bu küfür sistemindeki partilerin Müslüman olduğunu ve o partilere oy verilmesi gerektiğini, iktidara geldiklerinde ise meclise, anayasaya ve Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini etmesinde bir sakınca yoktur deyip, buna karşılık getirdikleri sözde delil ise; Ammar Bin Yasir’in, çektiği işkencelere dayanamayıp Peygamber Efendimize hakaret etmesini ve Peygamber Efendimiz’inde: “Bir sakıncası yok sen kalben söylemedin,” demesidir.

Bu cahiller; “İktidara gelen partide bu yemini ettiğinde kalben söylemiyor ondan dolayı bu yemini etmesinde bir sakınca yoktur”, deyip yine Müslümanları tağuta kulluğa davet etmektedirler.

Ammar Bin Yasir, annesi Hz Sümeyye ve babası Hz Yasir gözlerinin önünde şehit edilmesine karşın ve günlerce işkenceye maruz kalmasına karşın daha fazla acıya dayanamayıp, Ebu Cehil'in istediğini yapmış ve Peygamberimize hakaret etmiştir. Ardından gelip Peygamber Efendimize durumu izah etmiştir. İktidara gelen parti ise, kendi menfaatleri uğruna meclise giriş yemini etmiştir. Ortada ne işkence var ne de bir zorlama... Hem Şeriatı getireceğine inandıkları partileri de bunca yıldır Şeriatı getirmek için hiçbir girişimde bulunmamıştır. Bu olaya kılıf uydurarak sahabelerin hayatını delil olarak göstermek, ancak akılsız insanların getireceği bir delildir.

Allah yolunda savaşın değerli kardeşlerim, Allah yolunda cihad ediniz. Şeriat ancak Allah yolunda cihad edilirse gelecektir. Bu yolda ölenler ölü değil bilâkis biz onları ölü sanırsınız onlar şehittirler. Buhari, Cihad, 7'de geçen bir hadiste Allah resulü (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

“Nefsim elinde olan Allah’a yemin ederim ki, Allah yolunda savaşıp öldürülmeyi, sonra diriltilip yine öldürülmeyi, sonra diriltilip yine öldürülmeyi ne kadar çok isterdim.”

Tağut yolunda savaşanlar ise kâfirlerdendir. Kur’an-ı Kerim’de tağut yolunda savaşanlardan “Şeytanın askeri” diye bahsediliyor. Nisa suresi 76. Ayette Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

“İman edenler Allah yolunda savaşır. Kâfirler ise tağutun yolunda savaşır. (Öyleyse) şeytanın dostlarıyla savaşın. Şüphesiz şeytanın hilesi pek zayıftır.” (Nisa, 76)

Bu sistemde savaşan askerin ve polisin şehit olmadığını kâfir olduğunu, bu ayet bize delil olarak gösteriyor. Elhamdülillah bu kitap Allah’ındır. Bu gerçekler de bir çok insana acı gelebilir. Gerçekler acıdır. Mustafa Kemal’in askerleriyiz diye anıranlar, geberdiği zaman bide şehit olacak öyle mi? Ne kadar da cahilane hükümler veriyorsunuz?..

“Ebu Mûsa Abdullah ibn Kays Eleşarî (Allah ondan razı olsun) şöyle dedi: Resulallah (s.a.v.)’e biri cesaretini göstermek, diğeri milletini korumak, öteki ise kendisine yiğit adam dedirtmek için savaşan kimselerden hangisi Allah yolundadır? Diye sorulduğunda Resûlallah (s.a.v.) de şu cevabı verdi: Kim İslamiyet (tevhid kelimesi) daha yüce olsun diye savaşıyorsa o Allah yolundadır (yani şehit ona denir)”

(Buhari, İlim, 45-Müslim, İmâra, 150)

Cündeb b. Abdullah el-Becell’den nakledildiğine göre, Resulallah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur; “Kim ırkçılık propagandası yaparak veya kabileciliğe/ırkçılığa destek vererek yoldan çıkmış bir topluluğun bayrağı altında öldürülürse, onun ölümü cahiliye ehlinin ölümü gibidir”

(Müslim, İmâra, 57)

“İrkçılığa çağıran bizden değildir. İrkçılık davası uğruna savaşan bizden değildir. İrkçılık davası uğruna ölen bizden değildir.” (Ebû Davûd, Edeb. 111-112)

Biz selefiler bu gerçekleri dile getirdiğimiz için bu ülkede selefiliğin üzeri çizildi ve yasaklandı. Ancak şöyle bir gerçek vardır ki kâfirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. Kâfirler bu ayetleri gizlemeye ve çarpıtmaya devam etseler de biz Müslümanlar, inadına tağut kavramını onların gözlerinin içine sokmaya devam edeceğiz.

Bakara Suresi 256. ayette Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Dinde zorlama yoktur. Rüşd/Hak, batıldan (kesin bir biçimde) ayrılmıştır. Her kim (reddetmek, tekfir etmek, teberri etmek suretiyle) tağutu inkâr eder ve Allah’a iman ederse kopması olmayan sapasağlam kulp (olan Kelime-i Tevhid’e) tutunmuş (ve İslam dinine girmiş) olur. Allah (işiten ve dualara icabet eden) Semî’, (her şeyi bilen) Alîm’dir.” (Bakara, 256)

İslam’ın kopmaz kulpu Kelime-i Tevhid’dir. Kişinin Kelime-i Tevhid’in ehlinden olması ve söylediği Lailaheillallah’ın kendisine fayda sağlaması için iki şart zikredilmiştir: Tağutu inkâr ve Allah’a (c.c.) iman.

Tağut, Kur’ânî bir kavram olup Kur’ân’da sekiz farklı ayette geçmektedir. İslam’ın en önemli kavramlarından olan tağutu reddetmek, tüm peygamberlerin ortak gündemidir.

Kur’ân’a göre tağut:

- Kur’ân’ın ölçüleri dışında ölçüler koyarak insanları vahyin aydınlığından küfrün karanlıklarına götüren geleneksel, dinî ya da siyasi bilgi kaynağı
- Putlaştırılan, uğruna yaşanıp ölünen, dostluk ve düşmanlığın kendisine göre belirlendiği, meşruiyetini Allah’tan almayan değerler ve takip edilen yollar
- Allah’ın yasalarına muhalif kanun yapan ve insanları buna davet eden şahıslar ve kurumlar ile bunların koyduğu yasalar (4/Nisâ, 60)
- Allah’ın dışında ibadet edilen, Allah gibi sevilen, korkulan, gönülden itaat edilen canlı cansız varlıklar

Allah’a iman ettim deyip, tağutları reddetmeyen her insan tağuta iman etmiş, ona kul olmuş ve Allah’ı inkâr etmiştir. Bu Allah katında böyledir. Ancak tasavvuf erbabları bu ayetleri çarpıtarak insanları imanlarından ederler.

Kimi cemaatini yüceltti, kimi partisini, kimi ırkını, kimi de atasını... Oysa ne diyor alemlerin Rabbi:

وَرَبِّكَ فَكَبِّرُ

Ve yalnızca Rabbini tekbir et (yücelt)! (74/Müddessir, 3)

O halde biz de yalnızca Rabbimizi yüceltelim.

O batıl ehillerinin, Halil Konakçı'sı, Hüseyin Çevik'i, Kerem Önder'i, Mahmut Ustaosmanoğlu'su, Abdulbaki Erol'u, Nihat Hatipoğlu'su ve niceleri varsa elhamdülillah biz Müslümanların imanı vardır. Biz ancak birlik olursak kuvvetleniriz, küçük meseleler için birbirimizi kötüleyip aramıza fitne sokup dağılmamız gerek. O meselelerin hükmünü de ancak Allah verecektir. Bizim asıl meselemiz Allah yolunda savaşıp, tağutları yıkıp, gerekirse şehit olmamızdır.

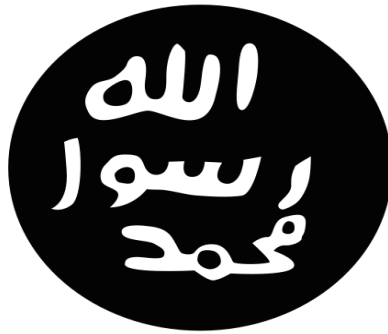
Hak gelince batıl her zaman zail olmaya mecburdur. Allah Sûbhanehu ve Teâlâ, Nahl suresi 36. ayette şöyle buyurmaktadır:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ

“Andolsun ki biz her ümmet arasında: “Allah’a ibadet/kulluk edin ve tağuttan kaçının.” (diye tebliğ etmesi için) resûl göndermişizdir. Allah içlerinden kimisine hidayet bahşetti, kimisine ise sapıklık hak oldu. Yeryüzünde gezip dolaşın ve yalanlayanların akıbetinin nasıl olduğuna bir bakın.” (Nahl, 36)

Bakın değerli kardeşlerim Allah (c.c.) bu ayette yemin ediyor “Andolsun” diye başlıyor. Bu ayeti nasılda çarpıtarak yalanlayabiliriz. Ancak yalanlayanların sayısı da pek az değildir.

Allah bizi, hidayet bahşettiği kullarından eylesin. Amin.

SELEF (SELEF-İ SÂLİHİN):

Selef lugat manasıyla “öncü” anlamına gelmektedir. Öncüler olarak Peygamberlerin ve Sahabelerin yolu anlamındadır. Allah’ın kitabına ve Resulünün sünnetine sımsıkı sarılarak, şirkten ve bid’atten uzak duranların yoludur selefilik. Bizim imanımız peygamberlerin ve sahabelerin imanı gibi olmalıdır.

فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

Şayet onlar (misli misline), sizin iman ettiğiniz gibi inanırlarsa, hidayete ererler. Yüz çevirirlerse, onlar ancak bir ayrılık içinde olurlar. Onlara karşı Allah sana yetecektir. O (işiten ve dualara icabet eden) Es-Semi’, (her şeyi bilen) El-Alîm’dir.

(2/Bakara, 137)

Yahudi ve Hristiyanlardan, sahabi imanının aynısı istenmektedir. Sahabiler, Allah’ın (c.c.) kendilerinden razı olduğu ve sonrakiler için örnek olarak seçtiği bir nesildir. Sahih iman ve salih amelde ölçümüz sahabilerdir. (Ayrıca bk. 9/Tevbe, 100)

Bir hadiste; Ebu Said el-Hudri’nin rivayetine göre Allah Resulü şöyle buyurdu: “Sizler karış karış arşın arşın sizden öncekilerin yolunu izleyeceksiniz, onların inançları ve yaşayışlarını ölçü edineceksiniz. İnsanın giremediği küçük bir keler/kertenkele deliğine girecek olsalar, siz onları takip edeceksiniz.” (Hz peygamberin (s.a.v.) gelecekle ilgili bu ürpertici açıklaması üzerine biz sahabeler) sorduk: “Ya Resulallah (izlerini takip ettiğimiz bu topluluklar) Yahudiler ve Hristiyanlar mı olacak?”

Şöyle buyurdu: “Ya kim olacaktı?” buyurdu.

(Buhari, Enbiya,50 ve Müslim, İlm, 6)

Şu anki tasavvuf düşüncesine mensup kişilere baktığımız zaman, Allah Subhânehu ve Teâlâ A’râf suresi 205. Ayeti kerimede:

وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ

“Gönülden yalvararak, korku ile ve yüksek olmayan bir sesle, sabah ve akşam Rabbini zikret. Sakın gafillerden olma!”

Diye buyurmasına rağmen, tasavvuf ehli, Tevrat’ta ki Mezmurlar bölümünde ki 149/3’te geçen:

“Dans ederek övgüler sunsunlar O’nun adına, Tef ve lir çalarak O’nu ilahilerle övsünler!” Babına uyarak Yahudilerin sözde zikrine benzer bir şekilde hoplamalı zıplamalı, rock

dansçıları gibi tepinerek sözde Allah'ı zikrediyorlar. Gafillerin şerrinden Alemlerin rabbi olan Allah'a sığınırım.

Zikir konusuna açıklık getirecek olursak;

Ebu Said el-hudrî (r.a.) ve Ebu Hureyre (r.a.) 'dan:

"Allah Resulü (s.a.v.)'in şöyle dediğine şahit olmuşlardır:

Melekler , Allah'ı anmak için oturan her topluluğun etrafını sarar, onları rahmet kaplar, üzerlerine sekînet/huzur iner, Allah onları kendi katındakiler arasında anar." Buyurmuştur. (Müslim, 2700)

Bunun gibi bir çok hadiste Allah Subhânehu ve Teâlâ'nın, kendisini, (yan yana oturarak) halka oluşturarak zikir eden kullarıyla, övündüğünden bahsedilmiştir. Bu hadislerde geçen zikir halkalarıyla ilgili imam Kurtubi derki; "(Halka şeklinde oluşturulan) zikir meclisi, içinde Allah'ın kelamı, peygamberinin sünneti okunup anlatılan, salihlerin hayatından örnekler verilen, din adamlarının tefsir ve yorumlarından bahsedilen meclislerdir."

İmam Kurtubi'nin bahsettiği gibi zikir meclisi, tasavvuf ehlinin "Allah Allah" deyip hoplayıp zıplaması gibi değil, içinde ilim öğrenmek amacıyla konuşulup tartışıldığı ortamdır.

Şirk ve bid'at ehli olan tasavvuf ehli, biz selefilere, tevhid ve sünneti insanlara aktardığımız için sevmezler ve bize düşmanlık beslerler. Bizi sevmemelerinin bir başka nedeni de, tasavvuf ehli, milliyetçi düşüncüyü benimserler. Milliyetçi düşünce, Fransız ihtilâli sonrası Fransızlardan çıkan bir düşünce olup, ırkçılığı ve kavmiyetçiliği süslü hale getirilip; "atalarınızı sevmenizde bir sakınca yoktur." Laflarıyla pişirilip insanların önüne konan gerici bir düşüncedir.

Tağut bölümünde Müslim'de geçen İmare, 57'deki hadisten bahsetmiştim. Bu hadisi, Müslümanım diyen milliyetçi insanlara güzel bir cevap olarak verebiliriz. Milliyetçiliğin yanlış olduğu hakkında bir başka örnek te "Veda Hutbesi"nde Peygamber Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur; "Rabbiniz birdir. Babanız da birdir. Hepiniz Adem'in çocuklarısınız, Adem ise topraktır. Arap'ın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap üzerinde üstün olmadığı gibi; kırmızı tenlinin siyah üzerinde, siyahında kırmızı tenli üzerinde bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvada Allah'tan korkmaktır."

Milliyetçi düşüncenin yanlış olduğuna dair daha nice deliller vardır. Halis hocanın dediği gibi: "Yer yüzündeki her milliyetçi insanda, şeytanın Allah'a olan isyanında onda da bir pay vardır. Çünkü şeytan Rabbine dedi ki; 'ben ondan daha hayırlıyım, benim cismim benim maddem ondan daha üstündür.' Demişti."

Milliyetçiliği ülkücülüğü İslama nispet edenler, İslama attıkları bu iftiradan dolayı ne kadar da düzenbaz kimselerdir. İrkçıların şerrinden, her türlü noksanlıklardan münezze olan Allah'a sığınırım.

Asıl komik olan durum ise bu kadar şirk ve bid'at içinde boğulmuş olan tasavvuf ehlinin hâlâ utanmadan biz ehli sünnet vel cemaatiz demesidir. Daha artık kendi yalanlarına kendileri bile inanmaktadırlar. Bu cahiller, bu küfür sistemine karşıyız derler ancak bu sistemin çarklarından olan bu sistemin düzenini oluşturan partilere destek verirler, oy kullanırlar.

Yirmi senedir iktidarda olan parti, sözde şeriat yanlısı bir partiymiş ancak yirmi sene sonunda insanları fakirleştirmekten ve kendilerini zenginleştirmekten başka hiç bir şey yapmadılar. Bundan dolayı kendini akıllı sanan gençler Kamalizme yöneldiler ve yoldan çıkmış olan topluluğumuz bu sefer daha da beter bir duruma girmiş oldu. Bunu unutmayın kardeşlerim tek yol Allah yolunda cihaddır. Allah'ın şeriatı bu topraklara ancak insanların bilinçlenmesiyle gelir.

Sözde Allah yolunda savaşıyan örgütler de mevcuttur. Ancak bu örgütler girdiği topraklara huzur yerine kan getiriyorlar. Her türlü fitneden ve yanlış yoldan, dosdoğru olan Allah'a sığınırım. Ancak bu bozuk dediğimiz örgütler, tüm tağutlardan daha hayırlıdır.

“Vahhabilik” denilen meseleye gelecek olursak:

Muhammed bin Abdülvahhab; Hicri 1115 yılında, Miladi 1703 yılında Arap Yarımadası'nın “Necid” bölgesindeki “Uyeyne” de dünyaya geldi. Necid bölgesi küçük yerleşkelerden oluşan bağımsız bir çöl bölgesidir. Yani Osmanlı Devleti hiç bir zaman buraya hakim olmamıştır. Osmanlı'nın hakim olduğu bölge, içerisinde Mekke ve Medine'nin bulunduğu Hicaz bölgesidir. Necid bölgesinde her yerleşke bir aşirete aittir. Her bölgede o aşiretlere bağlı emirlikler bulunmaktaydı. Genellikle aşiret çatışmaları yaşanmaktaydı. Belirli bir düzen olmadığı için cehaletin hakim olduğu bir dönemdi. Necid bölgesinde, çoğunlukla tasavvuf ehli ve Şîî görüşüne mensup insanlar bulunuyordu. Babası Abdülvahhab bin Süleyman, Hanbeli mezhebinin önemli bir alimlerindendir, aynı zamanda bulunduğu bölgenin kadılık görevini yapmaktadır. Muhammed bin Abdülvahhab içerisinde ilim olan bir evde yetişmişti.

O dönemler aynı Mekke'li müşriklerin cahiliye dönemi gibi tevhid yerine şirke, sünnet yerine bid'ata yönelen insanların dönemi idi. Şirk, bid'at ehli ve Rafızilik o bölgede hakim bir görüştü. Bundan dolayı bu bölgede kabir şirki hatsafhadaydı.

Babasından ilim öğrenen Muhammed bin Abdülvahhab, 12 yaşında evlendi daha sonra bulunduğu bölgenin ilmiyle yetinmeyip Medine'ye gitti. Oradaki alimlerden ders almaya devam eden İbni Abdülvahhab, ardından Mekke'ye giderek orada ilim tahsil etmeye devam etti.

Genellikle fıkıh ve tefsir dersleri alıyordu. Daha sonra Mekke'den Basra'ya giden imam, Basra'da uzun süre ikamet etti. Buradaki insanlarla ilim öğrenme konusunda tartışıyordu. Burada ilim adamları denilen birkaç zümre, Muhammed bin Abdülvahhab'dan rahatsız olmuştu ve onunla uğraşmaya başladılar. Aslında İbni Abdülvahhab'ın amacı boş tartışmalar değil, aksine bilgi almaktı. İmamın amacı; doğruyu bulmak, davet etmek, karşı duranlarla mücadele etmektir.

Davetin esası 4 şey üzerine bina edilmiştir. Önce ilim, her şeyi öğreneceğiz. Sonra öğrendiklerimizle amel edeceğiz. Daha sonra insanları davet edeceğiz. Bu davet esnasında karşılaştığımız zorluklara karşı sabredeceğiz ve mücadele edeceğiz.

Bu davet karşısında zorluk çıkaran çoğunluk, imamı bu toprakları terk etmeye mecbur bırakmıştır. Bir sonraki yolculuk Şam’a...

Şam’da maddi yetersizlikten dolayı fazla kalamayıp, Hureymila beldesine geldi. Buraya yerleşip babası, Hicri: 1153, Miladi: 1740 yılında vefat edene kadar ilim ve davetle meşgul olmuştur. Necid bölgesinin büyük çoğunlu Şîi ve bid’at ehli olduğu için, İbni Abdülvahhab’ı çok rahatsız etmişler ve tehdit etmişler. Bölgede ki harami çetelere karşı Allah’ın hükmüyle hükmedilmesini istediği için varlıklı olan çeteler menfaati gereği o bölgenin emirini sıkıştırıp imamın gitmesini istiyorlardı. Ve imam da bölgesini terk etmek zorunda kaldı.

Sonra Uyeyne’ye giden o büyük imam, Uyeyne emiri Osman bin Muhammed’in desteğiyle bu bölgedeki davetine devam etmiştir. Davet edilen yıllarda ün kazanan Muhammed bin Abdülvahhab, insanlar tarafından sevilip onlarca insanı bu topraklara çekmiştir. Allah’ın şeriatını herkese eşit bir şekilde uyguladığı için bazı Müslümanlar diyen münafıklar rahatsız olmaya başladılar. Çünkü Allah’ın şeriatı ve adaleti, bazı adaletsiz insanlara ağır geliyordu.

Başka bölgelerin güçlü emirlerine, imamı şikayet etmeleri nedeniyle Uyeyne emiri Osman bin Muhammed’e imamı öldür emri verilmişti. Uyeyne emiri bu emir karşısında imamı öldürmeyip bu bölgeden gitmesi için ricada bulundu. Muhammed bin Abdülvahhab, emire: “burada insanları İslama davet etmeye devam edersek güçleniriz. Korkma Rabbim sana buraların mülkünü verecektir” demesine rağmen emir korkarak imamı bu topraklardan göndermeye zorlamıştır.

Şeyh Muhammed bin Abdülvahhab daha sonra “Dir’iye” denilen bölgeye gider. İmamın karar kıldığı ve vefat edene kadar kaldığı bölge burasıdır. Yaklaşık elli sene bu bölgede ikâmet etmiştir.

Dir’iye bölgesinin emiri Muhammed bin Suud’dur. Emir Muhammed bin Suud’un hanımı salih bir kadındı. Nitekim emir, hanımının tavsiyesi üzerine şeyh İbni Abdülvahhab’a destek vermiştir. Şu anki Suudi Arabistan kralları, Muhammed bin Suud’un torunlarıdır. Dir’iye bölgesinin emiri, imam Muhammed bin Abdülvahhab’a destek verip sahip çıkacağını söyledikten sonra, bu ikili karşılıklı el ele tutuştu. İbni Abdülvahhab’da Kur’an’a ve sünnete bağlı kalmak koşuluyla emire biat etmiştir. İmam İbni Abdülvahhab insanları bu dine davet ettikçe insanlar akın akın o bölgeye hicret ettiler.

Bir nevi bu gün ki Suudi Arabistan’ın temelleri o dönemde atılmıştır. Bu günün Arap kralları lüks ve şatafat içinde yaşayıp azgınlaşmışlardır. Amerika’ya her türlü yardımı esirgemeyen Suudi yöneticiler, İsrail baskısı altında kıvranan Müslümanlara adete kör sağır ve dilsiz olmuşlardır. Bunu unutmayalım ki onlarca mülkü veren Allah’tır, haddi aşmaları durumunda elindekileri de alacak olan yalnız Allah’tır. Çünkü mülkün tek sahibi O’dur (c.c.). O (c.c.)

hükümünde hiç kimseyi ortak kabul etmez. Muhammed bin Suud, İslam daveti için evinin kapılarını Müslümanlara açtığından dolayı Rabbim onu rızıklandırmıştır. Ancak hüküm hakkı Suud ailesinin değil Allah'ın hakkıdır, haddi aşmaları durumunda sonları yakındır. Rabbim haddi aşanları sevmez. Biz Müslümanların başına gelen en büyük fitne, saltanat fitnesidir. Değerli kardeşlerim; halifelik saltanat değildir. Halifelikte yönetici salih bir kul olmalıdır. Oysa ki biz, salihliği kalplerde değil de yöneticilerin sulbünde aradık.

Muhammed bin Abdülvahhab, öncülerin, Allah Resulü ve Sahabelerin yolundan gittiği için selefidir. Vahhabilik diye bir kavram yoktur. Çünkü bu dini Muhammed bin Abdülvahhab getirmemiştir. Bu büyük imam, devrinde küllenen tevhid ateşini yeniden canlandırmıştır. Müşrikler, Müslümanları küçük düşürmek için Vahhabi kavramını ortaya çıkarmışlardır. Sanki bu dini İbni Abdülvahhab çıkarmışta bizde ona tabii oluyormuşuz gibi bir algı oluşturmak için, tevhid ehli Müslümanları kötülemek için, hakaret niyetiyle bu kavramı kullanırlar. El Vahhab olan Allah'tır. Hakaret olarak Allah'ın isim ve sıfatını kullandıktan daha aşağılık kim olabilir ki? Bunu unutmayın ki; yeni oluşan bir düşünce veya din her geçen gün artıyor ve güçleniyorsa, bu o düşünce veya dinin hak olduğuna bir delildir. Resûlullah (s.a.v.), bu dini tebliğ ettiğinde, Müşrikler her türlü hakareti, tehditleri ve engellemeleri yapmalarına karşın, insanlar akın akın İslam ile şereflendiler. Kâfirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. Bundan dolayı Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayan ve tüm tağutları reddeden Müslümanlar, bid'at ehli tarafından engellenmeye çalışılsa da insanlar akın akın tevhid ehli olmaya devam ediyor ve sayımız artıyor. Elhamdülillah... Bu işin sonu inşallah cihad ile devam edip bu coğrafyadaki tağutu yerle bir ederiz ve Allah'ın hak şiarını getiririz.

Muhammed bin Abdülvahhab, 1793 yılında vefat ettikten sonra, Osmanlı kaynaklarına göre Suud aşireti, İngilizlerle işbirliği yapmıştır. Böyle olsa bile bu durumun Şeyh Muhammed bin Abdülvahhab'ın başlattığı tevhid hareketiyle bir ilgisi yoktur. Selefiler, Suud hanedanına asla bağlı değildirler. Bu olay şeyh ibni Abdülvahhab'ın vefatından sonra olmuştur. Hak apaçık ortadadır.

Şeyh ibni Abdülvahhab, Osmanlı Devleti'ne karşı hiç bir zaman savaş başlatmamıştır. O, Necid bölgesinde davet yapmış, Suud hanedanı bu bölgeye hükmetmiştir. Dikkat edin! Suud hanedanı, Selefileri temsil etmemişlerdir. İçlerinde salih kişilerin olması istisna. Şeyhin vefatından sonra Hicaz bölgesini ele geçiren Dir'iye emirliği kısa süre sonra Mısır valisi tarafından yok edilmiştir. Daha sonra Suud aşireti Necid bölgesinde yeniden emirlik kurmuştur. 1831-1833 yılları arasında Osmanlı Devleti'ne karşı ayaklanma başlatan, Türk olan Kavalalı Mehmet Ali Paşa'dır. Mısır valisi olan Kavalalı Mehmet Ali Paşa, İngilizlerin desteğiyle Osmanlıya isyan başlatmış ve Kütahya bölgesine kadar ilerlemiştir. Bunun üzerine Osmanlı Devleti, Ruslar ile anlaşma yapınca, menfaati gereği İngilizlerin baskısı altında kalan Kavalalı Mehmet Ali Paşa, mecburen Osmanlı Devletiyle 14 Mayıs 1833 yılında Kütahya Antlaşmasını imzalamıştır. Hainlikte sınır tanımayan Mehmet Ali Paşa, oğlu vasıtasıyla Mekke ve Medine'yi işgal etti. Bu iki kadim şehri ele geçirdikten sonra Dir'iye bölgesini işgal ettiler. Burada şeyh ibni Abdülvahhab'ın torunlarıyla birlikte binlerce Müslümanın katledildiği söylenmektedir.

Dikkat edin Kavalalı Mehmet Ali Paşa, Osmanlı'nın Mısır valisidir. Ayrıca İngilizlerle anlaşma yapan diğer bir akılsız ise Şerif Hüseyin'dir. Şerif Hüseyin İstanbul doğumludur ve Nakşibendi olup Halvetiyye kolundandır. Yani tasavvuf düşüncesine mensuptur. İngiliz ajanı Lawrence ile anlaşma yapanda Şerif Hüseyin'dir. Suud hanedanıyla savaşanda Şerif Hüseyin idi. Birinci dünya savaşı esnasında Suudiler ile zalim İttihat ve Terakki partililer arasında çekişmeler yaşanmıştır. O ahmak İttihatçılar ki Almanlarla ilişki kurup Abdülhamid'i tahttan indirip bir nevi Osmanlı'nın sonunu hazırlamışlardır. İlk defa Vatan Millet edebiyatı yapan ırkçı Milliyetçiler, bu İttihatçılardır. Bunun üzerine İngilizler ile Suudiler arasında 3 Aralık 1915 yılında Darin antlaşması imzalandı. Abdülaziz bin Suud, 23 Eylül 1932 yılında Hilafetini ilan etmiştir.

Peki selefilere İngiliz ajanı iftirası nereden çıkmıştır? Bu iftiranın kaynağı, Rafizi olan Ayetullah el Uzma Muhammed Şirazi'nin, mabadından uydurduğu, Arapça orjinal ismi "Mister Hempher'in Anıları" adlı kitap olan, ülkemizde de "Bir İngiliz Câsûsunun İ'tirâfları" adı ile Mehmet Sıddık Gümüş tarafından çevrilen ve Fetöcü Hakikat Yayınevinin bastığı kitaptır. Bu kitap, İslam düşmanı Şii'ler tarafından uydurulmuştur. Nitekim Muhammed Şirazi'nin talebesi Ahmed el Katib, bu kitabın Muhammed Şirazi tarafından uydurulduğunu itiraf etmiştir. (İnanmayanlar, haber sitelerinden bakabilir. Ahmet el Katib'in açıklaması mevcuttur). Tasavvuf dinine mensup olanlarda bu uydurma kitapla kendi kendilerini kandırmaktadırlar.

Tarih kaynaklarına bakacak olursak 1853-1856 yılları arasındaki Kırım Savaşı sırasında Osmanlı Devleti İngiltere'yle yakın bir ilişkiye girdi. Bu ilişki Osmanlı İmparatorluğu açısından "hayatta kalmak için daha güçlü bir müttefik edinmek" olarak tanımlanabilirken İngiltere Doğu Sorunu sebebiyle Osmanlı ile iyi ilişkiler kurmak zorunda kaldı.

O halde biz selefilere İngiliz ajanı diye iftira atan mürted tasavvuf ehline diyebiliriz ki, Osmanlı Devleti de menfaatleri uğruna İngilizlerle dost olmuşlardır. Ayrıca İngilizlerle işbirliği yapan tasavvuf ehli Kavalalı Mehmet Ali Paşa ile Halvetiyye tarikatına mensup olan Şerif Hüseyin'in durumunu nasıl açıklayabilirler. Kendi bozuk tarihine bakmayıp, biz selefilere çamur atanları Allah'a havale ediyorum. Cübbeli Ahmet'in katıldığı programda görüldüğü üzere gömlek düğmeleri bile İngiliz kraliyet armalı "Royal Guards" markalıdır. İftira, insanın kara bir lekesidir. Hesap gününde ak ve kara ortaya çıkacaktır. Şeyh ibni Abdülvehhab, bu din için davet edip tertemiz bir şekilde vefat etti. Hesap gününün şerrinden Alemlerin rabbi olan Allah'a sığınırım.

Değerli kardeşlerim; bu dünya hayatı, köprü öncesi son çıkışımızdır. Biz, kitaba ve sünnete sınıksız sarılmalıyız. Oysa ne kadar da rahatız. Tasavvuf ehlinin şirklerini ve bid'atlarını bu kitapta belirttim. Artık hidayet nasip olan kimseye Allah rahmet etsin. Haddi aşmada ısrar eden de Rabbim ıslah etsin. O ahiret günü öyle şiddetli ki Müslim'de geçen bir hadiste;

Abdullah bin Amr (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“...Sonra sura diğer bir defa daha üfürülür. Bu üfürülüyle beraber insanlar birdenbire dikilip bakar halde oluverirler. Onlara şöyle denilir:

Ey insanlar! Rabbinize geliniz! Onları durdurunuz! Çünkü onlar, sorumludurlar!

Sonra yine onlara şöyle denilir:

Ateşlikler/cehennemlikler kafilesini çıkarınız!

Sonra şöyle sorulur:

Mahşer halkının kaçta kaçını?

Onlara şöyle denilir:

Her bin kişiden, dokuz yüz doksan dokuzunu.

İşte bu, çocukların saçlarını ağartacak olan gün ve baldırın açılacağı gündür. (Kalem Suresi 42)”

(Müslim 2940/116)

Bu hadiste anlayacağımız gibi cennete girecek mahlukatların sayısı pek azdır. Ancak cehenneme girenlerin sayısını sadece insanlar değil, insanlarla birlikte cinler ve birçok alimlerin bahsettiğine göre Ye’cûc ve Me’cûc kabilesi de vardır.

Ayrıca Kâf suresinin 30. ayetine göre Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

يَوْمَ نَقُولُ لِحَٰجَتِهِمْ هَلْ امْتَلَأْتِ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَّزِيدٍ

“O gün cehenneme: ‘Doldun mu?’ deriz. O da: ‘Yok mu daha fazlası?’ der.”

Hac suresinde de Allah’ın azabının çetinliğinden bahsedilmiştir:

كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ

“Onu göreceğiniz gün, emziren emzirdiğini unuttur, gebe kadınlar çocuklarını düşürür ve insanları sarhoş hâlde görürsün; oysa onlar, sarhoş değildirler. Fakat Allah’ın azabı pek çetindir.”

(22/Hac Suresi, 2)

Bu yüzden Dünyanın hayatı bizi oyalamasın. Bizim dünyaya tek geliş amacımızın ne olduğunu Allahu Teâlâ, Zâriyat suresinde şöyle buyurmuştur:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

56- “Ben cinler ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım.”

مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطِيعُونِ

57- “Ben, onlardan bir rızık istemiyorum, beni doyurmalarını da istemiyorum.”

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

58- “Hiç şüphesiz Allah, çokça rızık veren, kuvvet sahibi (ve hiçbir şeyin kendisini yıpratamayacağı, mü’minlere metanet veren) El-Metîn’dir.”

Azim olan Allah doğru söyledi...

Biz ise bu ayetlerden yüz çevirip sadece iş gücü peşinde koşuyoruz. Aklımızın başımıza geldiği zaman da elbetteki çok geç olacaktır.

Rabbim bizlere hidayet nasip etsin ve istikametimizi de bu yol üzerine sabit kılsın. Amin...

İSLAM:

İslâm, Arapça bir kelime olup, yaratıcıya teslim olan, Allah’a inanan, boyun eğen anlamına gelmektedir. İslâmiyet, Allah’ın dini olup, alemlere rahmet olarak gönderilen son Peygamber Hz Muhammed’in (s.a.v.) insanları davet ettiği dindir. Resulallah (s.a.v.)’e ilk tebliğ emri geldiğinde hanımı Hz Hatice annemize; “Ey Hatice bana kim inanır” demişti. Şuan ise ona (s.a.v.) inanan milyonlar var. Elhamdülillah

Allah, kelime manasıyla tek bir ilah, tek bir tanrı anlamına gelen “El ilah ve ya Al-ilah” kelimesinden gelmiştir ve alemlerin Rabbinin özel ismidir. Al-ilah, ay tanrısı anlamına geliyor diyen ahmak ateistlere veya deistlere, veya agnostiklere şu cevabı vermek gerekir; “Arapça da Ay, “قمر (Kamer)” demektir” deriz susarız ve o ahmakları cehaletleriyle baş başa bırakırız.

Değerli kardeşlerim; İslam’da, Allah inancının alt yapısını Tevhid inancı oluşturur. Tevhid inancı üç bölümdür. Birincisi Rububiyet tevhidi, ikincisi Uluhiyyet tevhidi, üçüncü ise İsim ve Sıfat tevhididir. Allah’a hakkıyla iman eden bir mü’min, üç bölümde de tevhidi hakkıyla eda edendir. Bunlardan biri bile eksik ise o kişi tevhid inancına sahip değildir.

Birincisi Rububiyet tevhidi; Allah Subhânehu ve Teâlâ’nın kendi fiilleriyle birlenmesidir. Yani Allah Subhânehu ve Teâlâ’nın göklerin ve yerin Rabbi olduğuna her şeyi O’nun (c.c.) yarattığına, yarattıklarını ihtiyaçları olan rızıkı verdiğiine tüm işleri O’nun (c.c.) tasarrufunda olup, O’nun (c.c.) yönettiğine, her şeyin sahibi olup dilediğini yüceltip dilediğini de alçalttığına, sadece O’nun (c.c.) izzetli ve zelil kıldığını ve buna benzer fiillerde O’nun (c.c.) tek olup ortağı olmadığına inanmaktır.

Müşrikler de Rububiyet tevhidine iman etmişlerdir. Bunun delili ise, ayetlerinde Allah (c.c.) şöyle buyurdu;

وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولَنَّ اللَّهُ فَالْيُ يُوْفَكُونَ

Onlara: “Gökleri ve yeri kim yarattı, Güneş’i ve Ay’ı kim emrinize amade kıldı?” diye soracak olsan kesinlikle: “Allah!” diyecekler. O hâlde, nasıl oluyor da (tevhidden şirke) çevriliyorlar?

(29/Ankebût, 61)

وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

Onlara: “Gökten su indirip ölümünden sonra yeryüzüne hayat veren kimdir?” diye soracak olsan kesinlikle: “Allah!” diyecekler. De ki: “Allah’a hamd olsun.” Bilakis, onların çoğu akletmezler.

(29/Ankebût Suresi, 63)

Uluhiyyet tevhidi; Kulun kendi fiillerinde Allah Teâlâ’yı birlemesidir. Tevhidin bu türüne “ibadet tevhidi” de denir. Kul, hayat ile memat arasındaki, zâhiri ve bâtni tüm amellerini “ibadet şuuru” ile sadece Allah’u Teâlâ için yaparsa, Allah’u Teâlâ’yı hak ilah olarak kabullenmiş olur. Uluhiyyet tevhidi ile kul, gizli ve açık, bedeni ve mali tüm ibadetlerini sadece Allah’u Teâlâ’ya has kılar. Allah’u Teâlâ’nın dışında, ibadeti hak etmeyen aciz varlıklara yönelmez. insi ve cinni şeytanlardan, tüm tuğyan ehli tağutlardan uzaklaşarak, bunlara ibadet edilmesinin batıllığını kabul eder.

İşte Selefin yolunda giden mü’minlerin, müşrik sofilerden ayrıldığı mesele tam da budur. Rabita yaparak Allah’ın nurunu şeyhinin suretinde görmeye çalışan müşrik tasavvuf ehilleri bir yana, gece Teheccüd namazına kalkıp, gözyaşları içerisinde, sadece Rabbine yönelerek acziyetini arz eden mü’minler, bir yana... Soruyorum size, kim daha takvalı?

İsim ve Sıfat tevhidi; Allah’ın kendisini veyahut Resulü Muhammed (s.a.v.)’in, O’nu (c.c.) nitelendirdiği her sığata, hakikati üzere, herhangi bir benzetme ve örnek vermeden, ayrıca herhangi bir ta’til (manasını işlevsiz bırakmadan) ve tahrife kaçmadan olduğı gibi iman etmektir.

“Ya Rabbi! Senin bütün isimlerinle, Senin isimlendirdiğın ya da kitabında indirmiş olduğın veyahut mahlukatından birisine öğrettiğın ya da yanındaki gayb ilminde sakladığın isimlerle sadece senden istiyorum”

(Ahmed (3704) ibn Hibbân (972))

İsim ve Sıfat tevhidinde sınıfta kalanlar ise Eşari, Maturidi, Cehmiyye ve Mutezile gibi kelamcılardır. Günümüz tasavvuf ehli, kelamcılardan görüşünü savunmuşlardır. Allah (c.c.), kitabında; “Ademi ellerimle (iki elimle) yarattım” (Sâd, 75) demiş ise biz buna olduğı gibi iman ederiz ve ilmini Allah’a havale ederiz. Tasavvuf ehlinin yaptığı gibi; “ellerim derken kudretinden bahsetmiş” diyerek ayeti te’vil yapmayız. Ne kadar da tehlikeli bir görüş olduğının farkında bile değiller. Allah onlara hidayet etsin.

İnsanlık tarihine baktığımız zaman, eski tarihlerde neredeyse her beldeye, yüce yaratıcıdan bir elçi gönderilmesine rağmen zaman içerisinde insanlar tahtadan, taştan veya topraktan heykeller yaparak o putlara saygı gösterip değer veriyorlardı. Onları yüce yaratıcıya ulaştıracak bir vesile ediniyorlardı ve hatta onlara farkında bile olmadan ibadet ediyorlardı. Oysa gönderilen elçilerin tek amacı insanları tevhide davet etmektir. Ancak insanlar, Yusûf suresi 106. ayette de geçtiğı gibi:

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ

“Onların birçoğu Allah’a şirk koşmadan iman etmezler.”

Abdullah ibn-i Abbas’a (r.a.) göre: “Onların imanından kasıt: Onlardan birine: ‘Gökleri, yeri, dağları kim yarattı?’ denildiğinde, ‘Allah!’ demeleridir. Bununla birlikte O’na ortak koştaktadırlar.” Demıştır. (Taberi, 19954)

Bir başka ayette ise (4/Nisa, 116):

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

“Şüphesiz ki Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun (şirkin) dışında kalanları dilediğine bağışlar. Kim de Allah’a şirk koşarsa (geri dönüşü zor) uzak bir sapıtmayla sapıtmış olur.”

Günümüzde ise insanlar, tahtadan-taştan oyulan putları, Allah’a ortak koşmak yerine; nefislerini, hevalarını, hüküm hakkını ve şeyhlerini Allah’a ortak koştaktadır. Özellikle şeyhlerini Allah dostu ilan edip onları Allah’a yakınlaştıran bir vesile olarak görenler ile eski tarihlerde putlara tapanlar arasında bir fark yoktur.

Şeyhlerini Allah’a ortak koşanlara, “putları vesile ilan etmek budalalık mıdır?” Diye sorsan, “Tabiki de budalalıktır.” Diyecekler, ancak kendileri de Allah dostu ilan ettikleri ve kendileri gibi müşrik olan şeyhlerini de Allah’a yakınlaştıracak bir vesile ilan etmektedirler.

Özellikle vesile konusunda Kerem Önder müşriği, Maide suresi 35. ayetini yarıya kadar okuyup Allah yolunda cihad edin bölümünü saklayıp kendisi gibi yoldan çıkmış insanları büsbütün sapıklık içerisine davet etmektedir. Oysaki Allah Sûbhanehu ve Teâlâ Maide suresi 35. ayette şöyle buyurmaktadır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

“Ey iman edenler! Allah’tan korkup sakının ve (sizi) Allah’a (yakınlaştıracak) vesileler arayın. Allah yolunda cihad edin. Umulur ki kurtuluşa erersiniz.” (Maide, 35)

Selef-i salihin müfessirlerinden Katade (rh), “vesile”yi şöyle açıklar: “Allah’a (c.c.) itaat ederek ve O’nu razı eden amelleri yaparak O’na yakınlaşın.”

İslam tarafından emredilerek ya da teşvik edilerek meşru kılınan her salih amel, Allah’a (c.c.) yakınlaştıran bir vesiledir. Kur’an, mü’min ve müşriklerin vesile konusunda farklı tutum içerisinde olduklarını belirtir. Mü’minler, İslam’ın onay verdiği salih amel ve imanlarını Allah’a (c.c.) yakınlaşmaya vesile kılarlar. Müşrikler ise Allah’a (c.c.) yakınlaştıracı vesileler uydurur, bunların şer’i olup olmamasına bakmazlar.

Peygamber Efendimiz Hz Muhammed (s.a.v.) döneminde ise Mekke’li müşrikler Allah’a inanıyorlardı ve Allah’a yakınlaşmak amacıyla putları dost ediniyorlardı. Peygamber Efendimiz Hz Muhammed (s.a.v.)’den önce Mekke’ye peygamber olarak gönderilen ve Hz Muhammed (s.a.v.)’in atası olan peygamber, Hz İbrahim ve oğlu Hz İsmail’dir. Bu peygamberler, Kâbe’yi

inşa edip, Allah'ın dinini o zamanlarda bu beldeye getirmişlerdir. Zamanla Mekke'liler Allah'a şirk koşmaya başladılar. Mekkeli müşrikler, namaz kılardı, hac vazifesini yerine getirirlerdi. Yani onlarda Allah inancı vardı. Mekke'li müşrikler, Allah'a inanmıyordu diyenlere şu üç delili gösterebiliriz:

- 1) Ebrehe, fil ordusuyla Mekke'ye girmeden önce, Mekke lideri olan ve Peygamber Efendimiz'in dedesi olan Abdulmuttalib, Ebrehe'nin aldığı develerini geri almak için Ebrehenin huzuruna geldi ve ondan develerinin geri alınması talebinde bulundu. Ebrehe hiddetlenerek: "Kabe'yi yıkmak için geliyorum ve bundan vazgeçmem için rica etmenizi bekliyorken, siz develerinizin derdine düşüyorsunuz?!" dedi. Abdulmuttalib de: "Ben, develerin sahibiyim ve onları istiyorum. Kâbe'nin ise asıl sahibi Allah'tır. O'nu Allah korur!" diye cevap verdi.

Kur'an-ı Kerim'de hakkında ayet inen ve tarihe fil vakası olarak geçen bu hadise, peygamberimizin doğumundan yaklaşık elli gün önce gerçekleşmiştir ve peygamber efendimizin dedesi Abdulmuttalib'de putperest bir müşrikti. Koruduğu Kâbe'nin içi de putlarla doluydu. Kâbe'nin içindeki putları, Resulâllah (s.a.v.) ve mücahitler Mekke'nin fethinde yıkmışlardır. (Rabbim biz Müslümanlara da, sofilerin tasavvuf putunu ve kamalizm putunu yıkmayı nasip eylesin. Amin...) Bu da Mekkeli müşriklerin Allah'a inandığının birinci delilidir.

- 2) Peygamber efendimiz doğmadan önce babası vefat etmiştir. Babasının ismi Abdullah'tır. Abdullah ismi ise Allah'ın kulu, anlamına gelmektedir.
- 3) Bir diğer delilimiz ise Kur'an-ı Kerim'de geçen Zümer suresinin 3. ayeti ve Yûnus suresi 18. ayetidir. Bu ayetlerde Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَنْبِؤُنَ اللَّهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ

Allah'ı bırakıp, kendilerine hiçbir zarar ve fayda vermeyecek şeylere ibadet ediyor ve: "Bunlar, bizim Allah katındaki şefaathilerimizdir." diyorlar. De ki: "(Allah bu varlıklara ibadeti meşru kılmamış ve bunlara şefaathet yetkisi vermemiştir. Buna rağmen böyle iddia ederek) Allah'a göklerde ve yerde bilmediği bir şeyi mi haber veriyorsunuz?" O (Allah), onların şirk koştuklarından münezze ve yücedir. (10/Yûnus, 18)

أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ

"Dikkat edin! Halis olan din Allah'ındır. O'nun dışında veliler edinenler (derler ki): "Bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye bunlara ibadet ediyoruz." Allah, ihtilaf ettikleri konularda aralarında hükmedecektir. Şüphesiz ki Allah, yalancı ve kâfir olan kimseyi hidayet etmez." (39/Zümer,3)

Bu üç delil Mekkeli müşriklerin Allah'a inandığının delilidir. Tasavvuf ehli; "biz Allah dostlarına ibadet etmiyoruz" diyorlar. Kur'an'da Allah'tan başkasına ibadet etmek anlamında

ayetler geçmektedir. Bu ayetlerde ibadet etmek demek Allah'a ortak koşmak anlamındadır. Allah'ın helalini haram saymak, haramında helal saymak anlamındadır. Örneğin Tevbe suresi 31. ayette Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ
وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

“Onlar Allah'ı bırakıp din bilginlerini, abidlerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler. (Oysa) onlar yalnızca bir olan ilaha ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. (Allah) onların şirk koştuklarından münezzehtir.”

“(…) Adiy, Medine'ye geldi. O, Tay Kavmi'nin lideriydi. Boynunda gümüş bir haçla Resûlullah'ın (s.a.v.) huzuruna girdi. Resûlullah (s.a.v.) Tevbe Suresinin 31. ayetini okuyordu. Adiy, Peygamber'e (s.a.v.): ‘Onlar, din adamlarına tapmadılar ki!’ dedi. Resûlullah (s.a.v.): ‘Evet, fakat din adamları, onlara helali haram, haramı helal kıldılar. Onlar da tabi oldular. Bu, onların, din adamlarına ibadetidir.’ buyurdu.” (Tirmizi, 3095; İbni Ebi Hatim, 10057-10058)

Ayet ve Peygamber'imizin (s.a.v.) ayeti tefsiri göstermiştir ki helal-haram, yasak-serbest, meşru-gayrimeşru olan şeyleri belirleyen tek merci Allah'tır. Bu, O'nun “Er-Rabb” olmasındandır. Rab; terbiye eden, düzenleyen, çekip çeviren demektir. Allah koyduğu yasalarla insanları terbiye eder, toplumlara düzen verir. - Âlim, aydın, abid, parlamenter, yönetici ya da aşiret reisi... Bunlardan birine bu yetkiyi veren, onu Allah'ın dışında rab edinmiş olur. - Bu yetkiyi Allah'tan gayrısına veren, yaptığı bir ibadet ve Allah'ın dışında bir varlığı rab edinme olduğunu bilmesede de sonuç değişmez. Çünkü cehalet, şirkin mazereti değil, sebebidir. - Bir varlığı rab ya da ilah edinmek için ona: “Bu benim rabbimdir.” Ya da: “Bu benim ilahımdır.” demek gerekmez. Rab ve ilahın özelliklerini bir varlığa verdiğinizde ya da rab ve ilaha yapılması gerekeni bir varlığa yaptığınızda, o sizin rabbiniz/ilahınız olmuş olur.) O tasavvuf ehli ki şeyhleri; “Lat'a secde edin” derse hemen secde ederler (Menzil Yayınevi, Minah adlı kitap). Sonra da biz onlara ibadet etmiyoruz diye inkâr ederler.

Günümüze baktığımız zaman, küfür sistemiyle hükmedilen devletlere tapan insanlar, şeyhlerine tapan insanlar, Mustafa Kamal'e tapan kamalistler, kendi ırklarına tapan milliyetçiler görüyoruz. Aslında eski devirlerle şimdiki modern devir arasında hiçbir fark yok. Allah Subhânehu ve Teâlâ biz insanlara binlerce uyarıcı göndermesine rağmen, onlarca ayet indirmesine rağmen ve buna karşılık sonsuz nimetini biz insanlara bahşetmesine rağmen, Rahmân ve Rahîm olan, her türlü noksanlıklardan münezzehe olan, hiç bir şeyin ona denk olmayan Allah'a karşı ne kadar da nankörüz. O nankörlerden bazıları; Allah (haşa) yoktur ve Hz Muhammed'in (s.a.v.) sahte peygamber olduğunu mu söylüyorlar?

Resulullah'ın (s.a.v.) peygamber olduğuna dair bir delil şöyledir:

Abdullah b. Abbas'tan rivayet edildiğine göre Ebu Süfyan şunları söylemiştir:

"Hz. Peygamber'in Ebu Süfyan ve Kureyş kâfirleri ile Hudeybiye antlaşmasını imzaladığı mütâreke günlerinde Ebu Süfyan, Şam'a ticaret için giden bir Kureyş kervanında bulunuyordu. (Rum imparatoru) Herakleios, Kureyşli kervanla birlikte Ebu Süfyan'ı huzuruna çağırttı. Ebu

Süfyan ve arkadaşları Herakleios'un huzuruna girdiler. O zaman Herakleios ve yanındakiler İliya'da (Kudüs'te) idiler. Rumların ileri gelenleri ile birlikte iken imparator bunları huzuruna çağırdı ve tercümanının da gelmesini emretti.

Tercüman: Peygamberim diyen bu adama hanginiz soy olarak daha yakındır? diye sordu:

Ebu Süfyan anlatıyor: "Benim" dedim.

Bunun üzerine Herakleios: "Onu yanıma, arkadaşlarını da yakına getirin. Onun arkasında dursunlar" dedi. Sonra tercümanına dönüp dedi ki:

"Bunlara de ki: Ben bu zat hakkında bu adama bazı şeyler soracağım. Bana yalan söylerse onu yalanlasınlar,"

Ebu Süfyan dedi ki: "Vallahi arkadaşlarım yalan söylediğimi etrafta yayarlar diye utanmasaydım onun (peygamberin) hakkında yalan söyledim." Herakle ilk sorusu şu oldu: İçinizde soyu nasıldır?

Onun içimizde soyu pek büyüktür, dedim.

İçinizden daha önce peygamberlik iddiasında bulunan kimse var mıydı? diye sordu.

Yoktu, dedim.

Babaları içinde hiçbir melik (kral) var mıdır? dedi.

Hayır, dedim.

Ona uyanlar, halkın önde gelenleri mi, yoksa güçsüzleri mi?

Halkın zayıf olanları.

Ona uyanların sayısı artıyor mu, azalıyor mu?

Artıyorlar.

Onun dinine girdikten sonra beğenmeyerek dininden dönenler var mıdır?.

Yoktur.

Kendisinin peygamber olduğunu söylemeden önce onu yalan ile itham ettiğiniz olmuş mudur?

Hayır.

Hiç anlaşmalarını bozar mı?

Hayır bozmaz. Ancak biz şimdi onunla bir süreliğine ateşkes yaptık. Bu süre içinde ne yapacağını bilmiyoruz.

(Ebu Süfyan dedi ki "Peygamber'i kötülemek adına araya katacak bundan başka bir söz bulamadım.")

Onunla hiç savaş yaptınız mı?

Evet yaptık.

Bu savaşlar nasıl sonuçlanıyor?

Karşılıklıdır, bazen o yener, bazen biz yeneriz.

Size neyi emrediyor?

Bize; yalnızca Allah'a kulluk edin, hiçbir şeyi O'na ortak koşmayın, Atalarınızın inanıp söyledikleri şeyleri terk edin, diyor. Namazı, doğruluğu, iffeti ve akraba ile ilişkiyi sıkı tutmayı emrediyor.

Bunun üzerine Herakleios tercümanına dedi ki:

"Ona söyle: Soyunu sordum, içinizde yüksek bir soya sahip olduğunu söyledin. Peygamberler de zaten böyle toplumlarının yüksek soya sahip olanlarından gönderilirler.

Aranızda daha önce peygamberlik iddiasında bulunan olup olmadığını sordum, olmadığını söyledin. Daha önce böyle birisi olsaydı, bu adam da kendisinden önceki bir söze uymuş kimsedir, derdim.

Babaları içinde hiçbir hükümdar gelip gelmediğini sordum, gelmediğini söyledin. Babaları içinden bir hükümdar gelmiş olsaydı, bu da babasının krallığını geri almaya çalışıyor, derdim.

Peygamberlik iddia etmeden önce onun yalan söylediğini duydunuz mu diye sordum, duymadığınızı söyledin. Ben ise biliyorum ki önceden halka yalan söylememiş bir kimse sonradan Allah'a yalan söylemeye cüret etmez.

Ona tabi olanlar önde gelenler, güçlüler midir, zayıflar mıdır, diye sordum. Zayıfların ona bağlandığını söyledin. Peygamberlerin bağlıları da zaten zayıf kimselerdir.

Ona uyanlar artıyor mu azalıyor mu diye sordum, arttığını söyledin. İman işi tamamlanıncaya kadar hep bu şekilde artarak gider.

Onun dinine girenlerden, bu dini beğenmeyerek dönenler olup olmadığını sordum, yoktur dedin. İman da kalplere karışıp kökleşinceye kadar böyledir.

Hiç anlaşmalarını bozar mı diye sordum, bozmadığını söyledin. Peygamberler de böyledir, anlaşmalarını bozmazlar.

Size ne emrediyor diye sordum. Yalnız Allah'a kulluk edip, ona hiçbir şeyi ortak koşmamayı emrettiğini, putlara kulluğu yasakladığını, namaz, doğruluk ve, iffeti emrettiğini söyledin. Bu söylediklerin doğruysa şu ayaklarımın bastığı yerlere yakında O zat sahip olacaktır. Ben zaten bir peygamberin yakında çıkacağını biliyordum. Ancak sizin içinizden olacağını tahmin etmezdim. Onun yanına varabileceğimi bilsem, onunla buluşmak için her türlü zahmete katlanırdım. Yanında olsaydım ayaklarını yıkardım!"

Ondan sonra Herakleios, Dihye'nin elçiliği ile Busrâ emirine gönderilen (ve onun tarafından İmparatora ulaştırılan) Peygamber'in mektubunu istedi. Getiren adam onu Herakleios'a verdi, o da okudu. Mektupta şunlar yazılmıştı:

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Allah'ın kulu ve resulü Muhammedden, Rumların büyüğü Herakleios'a.

Selam hidayete tabi olanlara olsun.

Seni İslam'a davet ediyorum, İslam'a gir ki selamete eresin ve Allah mükâfatım iki kat versin. Eğer kabul etmezsen (senin halkın olan) çiftçilerin (bütün Bizans halkının) günahı senin boynunadır.

Ey kitap ehli! Bizimle sizin aranızda ortak bir kelimeye gelin: Allah'tan başkasına tapmayalım. O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da birbirimizi Rab edinmeyelim. Eğer yüz çevirirlerse deyin ki: Şahit olun, biz muhakkak Müslümanlarız.[Ali İmrân, 64] (Ebu Süfyan dedi ki:)

Herakleios sözünü söyledikten ve mektubu bitirdikten sonra .yanında gürültü çoğaldı, sesler yükseldi. Biz de yanından çıkarıldık. (Arkadaşlarımla yalnız kalınca) onlara dedim ki: "Ebu Kebşe'nin oğlunun işi gerçekten büyüyor. Asfar oğullarının (Rumların) kralı bile ondan korkuyor.

Artık Allah Resulü'nün galip geleceğine, Allah İslâm'ı kalbime yerleştirtinceye kadar kesin olarak inanmaya devam ettim."

İliya (Beyt-i Makdis) emiri ve Herakleios'un dostu olup Şam hristiyanlarına piskopos tayin edilen İbnü'n-Nâtur Herakleios'tan bahsederek derdi ki: "Herakleios, Beyt-i Makdis'e geldiği zaman çok üzgün göründü. Komutanlarından bazıları ona: 'Senin bir sıkıntın olduğunu görüyoruz' dediler.

İbnü'n-Nâtur dedi ki:

Herakleios yıldızlara bakan, kahinlikle uğraşan bir kişiydi. Bu soru karşısında onlara: 'Bu gece yıldızlara baktığımda sünnet olanların kralının ortaya çıktığını gördüm. Bu ümmet içinde sünnet olanlar kimlerdir?' diye sordu.

Yahudiler'den başka sünnet olan yoktur, onlardan da endişe etme. Ülkenin şehirlerine mektup yaz, oralandaki Yahudiler'i öldürsünler' dediler.

Derken Herakleios'un huzuruna Gassanî hükümdarı tarafından Hz. Peygamber'e dair haber ulaştırmakla görevli bir adam getirildi. Herakleios o adamdan haberi alınca: 'Bu adam sünnetli midir, değil midir? Bir bakın' dedi. Baktılar ve sünnetli olduğunu bildirdiler. Herakleios gelen adama: 'Araplar sünnet olur mu?' diye sordu. Sünnet' olduklarını öğrenince 'Bu ümmetin kralı İşte ortaya çıkmıştır dedi. Ondan sonra Herakleios, Roma'da ilimde kendisine denk bir dostuna mektup yazıp, Hıms'a gitti. Hıms'tan ayrılmadan o dostundan, Peygamber'in çıktığı ve bunun gerçek bir peygamber olduğu hakkındaki görüşüne uygun bir mektup geldi. Sonra Herakleios, Hıms'ta bulunan bir sarayına Rumların önde gelenlerini davet ederek kapıların kapanmasını emretti. Sonra yüksek bir yere çıkıp:

'Ey Rum topluluğu! Bu peygambere biat edip kurtuluş ve doğru yola kavuşmayı istemez misiniz? Hem de bu sayede mülkünüz elinizde kalır' diye hitap etti.

Bunun üzerine topluluk, yaban eşekleri gibi hızla kapılara doğru koşarlarsa da kapıların kapalı olduğunu gördüler. Herakleios, bu kadar nefret ettiklerini görüp iman etmelerinden ümidini kesince:

‘Bunları geri çevirin’ diye emretti ve onlara dönüp:

Biraz önceki sözlerimi, dininize olan sıkı bağlılığınızı denemek için söyledim. Bunu da gözlerimle gördüm dedi.

Bu söz üzerine oradakiler memnurluklarını bildirerek kendisine saygı için secde ettiler. Herakleios hakkındaki haberin sonu da bundan ibarettir.

(Ahmed İbn Hanbel, Müsned, c. 1, s. 263; Taberî, Tarih, c. 3, s. 87; İbn Kayyim, Zâdü'l-Meâd, c. 3, s. 71; Halebî, İnsanü'l-Uyûn, c. 3, s. 287.- Ahmed İbn Hanbel, Müsned, c. 1, s. 262-263; Buharî, Sahih, c. 4, s. 3-4; Müslim, Sahih, c. 3, s. 1395.- Ahmed İbn Hanbel, a.g.e., c. 1, s. 263; Buharî, a.g.e., c. 4, s. 4; Müslim, a.g.e., c. 3, s. 1395.- Ebû Kebşe, putlara tapmaktan yüz çevirip Şi'ra'l-Ubur adındaki yıldıza tapan Huzaa kabile-sinden bir adamdı. Peygamberimizi de putlardan yüz çevirdiği için bu adama benzeterek ve ona nisbet ederek “İbn Ebî Kebşe” demekle, güya Peygamberimizin bu dedesine çektiğini ifade etmek istiyorlardı.- Ahmed İbn Hanbel, a.g.e., c. 1, s. 263.)

Peygamberliğin delilini ancak gören gözler, işiten kulaklar ve akıl sahipleri bilebilirler.

Ey Allah'ım, bizi kendine hakkıyla kulluk eden halis kullarından eyle. Görünen ve görünmeyen ve sana karşı haddi aşan her türlü mahlûkatın şerrinden ve şeytanın vesveselerinden sana sığınırım. Amin...

ŞİRK:

Şirk, İslam'da, Allah'a ortak koşma anlamına gelen bir kavramdır. Kur'an'a göre en önemli iman sorunu olan ve en büyük günahlardan olan şirk, Allah'a ortak koşmak, Allah'tan başka ilah olduğuna inanmak, ona tapmak veya Allah'a ait olan herhangi bir özelliği yada sıfatı başka varlıklara verme anlamlarına gelir. Şirk eyleminde bulunanlar müşrik olarak isimlendirilir.

Kitap (Kur'an) ilmiyle alimleşmiş Müslüman insanlar; yaratılmış olanların, Kadir-i Mutlak olan Allah'ın sıfatlarından gaybı bilme, yaratma, alemde tasarruf etme, hidayete erdirme ve saptırma gibi özelliklerin birini bile başka insanlara, (sözde) tanrılara, melek, cin, şeytan ve sihirbaza atfını şirk olarak nitelendirirler.

Allah Subhânehu ve Teâlâ, insanlara hak olan doğru yolu göstermek için resuller göndermiştir, onlardan bazılarını da kitap indirmiştir. İlk insan, atamız Hz Adem Allah'ın peygamberidir ve evlatlarına da tevhid inancını aşılamıştır. Başlangıçta insanlık tek bir ümmetti, yani tevhid ehliydi.

İnsanlık her geçen gün çoğalarak yeryüzüne dağılmış, böylece asırlar geçmiş ve bu zaman içinde tüm insanlık fitratlarındaki tevhid inancına bağlı olarak yaşamlarına devam etmiş ve bu konuda hiç bir aşırılığa ve sapmaya yönelmemişlerdir. Bunu bize açıklayan ayetler şöyledir:

وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

“İnsanlar, önceden, tek bir ümmetten başka bir şey değildiler; fakat sonradan ayrılığa düştüler.” (Yunus Suresi, 19)

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“İnsanlar tek bir ümmetti. Allah (onlara) müjdeleyen ve korkutan peygamberler göndermiş, onlarla birlikte, insanlar arasında, ihtilâf ettikleri hususlarda kendisiyle hükmetmek için hak olan Kitabı da indirmişti.” (Bakara Suresi, 213)

Tarih ve siyer kitaplarından öğrendiğimize göre bu süreç yaklaşık on asır sürmüş ve bu süre içerisinde insanlar Allah Subhânehu ve Teâlâ'nın fitratlarına ilham ettiği tevhid dini üzere O'na hiçbir şeyi ortak koşmadan yaşamışlardır.

Bu konu hakkında İbni Abbas radiyallahu anh'dan gelen rivayet şöyledir: “Adem aleyhisselam ile Nuh aleyhisselam arasında on asır vardır. Bu müddet içerisinde bütün insanlık hak olan tek bir şariat (din) üzereydiler.(Sonra) ihtilaf ettiler. Allah'da müjdeleyici ve uyarıcı nebiler yolladı.” (Buhari tefsiri, Muhammed b.Cerir et-Taberi tefsiri.)

İlk şirk Hz Nuh (a.s.) döneminde gelmiştir. insanlık başlangıçta saf tevhid dini üzere tek millet olarak asırlarca yaşamışlar ve bu zaman içerisinde Allah Subhânehu ve Teâlâ'ya hiçbir şekilde şirk koşmamışlardır. Allah'tan başka ilahlar edinip onlara ibadet etmemiş, kabirleri mescid haline getirmemiş, kendisinden bereket umdukları bir ağaç, taş, vs. edinmemiş ve kurbanlarını kendisine adayıp kestikleri bir yatırırları hiç olmamıştı. Onlar her yönü ile tevhid akidesinin hüküm sürdüğü bir yaşam içerisindeydiler.

Tabi ki insanın ezeli düşmanı olan şeytan, insanlığın bu fitratlarındaki tevhid akidesi üzere yaşamalarından çok rahatsız oluyor, sürekli türlü planlarla onlara yaklaşıp onları saptırmaya çalışıyordu. Fakat bir türlü başarılı olamıyordu. Ta ki Nuh aleyhisselamın içinde bulunduğu toplumda herkesin çok değer verdiği, saygı ve sevgi beslediği bazı salih insanlar ölene kadar.

Salih insanların teker teker ölmesi onları çok seven bu insanları üzmüş, şeytan bu fırsatı en sinsi bir şekilde değerlendirerek onlara bu zaaflarından yaklaşmış, onlara salih insanların heykellerini yapmalarını ve evlerine, ibadet mekanlarına koymalarını bu vesile ile onları hiç

unutmayarak hep yad edip hatırlamalarını fısıldamıştı. İnsanlar da bu salih insanlara duydukları aşırı sevgi sebebi ile şeytanın vesveselerinin farkına varmayarak çok samimi duygularla onları her daim hatırlamak için heykellerini yapmışlardır. Daha sonra bu heykelleri hatıralarını hep taze tutabilmek için toplantı yerlerine koymuşlardır. Böyle masum bir düşüncenin daha sonra insanlık tarihinde şirkin başlangıcı olacağını malesef hesap edememişlerdir.

Onlar öyle bir hale gelmişlerdir ki, Nuh aleyhisselamın kendilerini tevhid inancına davet etmesine karşı çevrelerindeki insanlara asla ona uymamalarını, salih insanların isimlerini koydukları heykelleri kastederek onları kesinlikle bırakmamalarını söylemişlerdir. Bunu Nuh aleyhisselam'ın kıssasındaki ayetlerden öğreniyoruz. Allah Subhânehu ve Teâlâ Kur'an'da olayı Nuh aleyhisselamın dilinden şöyle aktarmaktadır:

وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا

“Ve dediler ki: ‘Sakin ilâhlarınızı (saygi duyduğunuz büyüklerinizi) terk etmeyin. Vedd’i, Suvâ’ı, Yağûs’u, Ya’ûk’u ve Nesr’i bırakmayın.” (Nuh Suresi, 23)

وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا

“Böylece birçoklarını yoldan çıkardılar. Sen bu zâlimlerin sadece sapıklıklarını artır.” (Nuh Suresi, 24)

Bu ayetlerde ismi geçen kişiler, Nuh aleyhisselam zamanında yaşayan salih insanlardır. Bu salih kişiler vefat ettikten sonra onları çok seven insanlar şeytanında vesvesesi ile onların heykellerini yapmış ve onların isimlerini koymuşlardır. Bunu Buhari rahimehullah'ın rivayet ettiği şu hadisten öğreniyoruz:

“İbn Abbas (r.a.) diyor ki: “Vedd, Suva, Yeğus, Yeuk ve Nasr, Nuh kavminde yaşayan salih kişilerin adları idi. Bunlar ölünce şeytan, insanlara bunların hatıralarını devam ettirmek için yaşadıkları yerlere heykellerini dikmelerini ilham etti. Onlar da bunu yaptılar ve diktikleri heykellere onların isimlerini verdiler. Önceleri bunlara tapan yoktu; fakat onları dikenler öldükten sonra zamanla haklarındaki bilgiler ve heykellerin dikiliş gayeleri unutuldu ve insanlar bunlara tapmaya başladılar.” (Buhari Tefsir: 71/3)

İbni Kayyım rahimehullah sahabenin pek çoğunun bunlar hakkında şöyle dediğini nakleder: “Bu salih kişiler öldükten sonra insanlar bunların kabirlerinde ibadet etmeye başladılar. Sonra unutulmasın diye heykellerini diktiler, resimlerini yaptılar. Bir süre sonra bunlara tapmaya başladılar.”

İnsanlık tarihinde ilk şirkin gerçekleşme sebebi, salih insanlara beslenen aşırı sevgidir. Hiçbir şeyin aşırısı iyi değildir. İnsanlık tarihinde ilk şirk bu şeytani senaryo ile gerçekleşmiş, insanlar uluhiyetteki şirki, yani Allah'tan gayrına kulluk etmeyi ilk olarak Nuh aleyhisselam döneminde

işlemişlerdir. Onları buna sevk eden en büyük etkende salih kimselere karşı temiz, saf, ama aşırı sevgi beslemeleri ve yüceltmeleri olmuştur.

Aşırı sevgi ve bunun sonucu olarak aşırı yüceltme insanları zaman içerisinde öyle bir konuma getirmiştir ki, totemcilik yani putçuluk kalplerinde iyice yer etmiş ve salih insanlara şefaath, tevessül (aracı edinme), muhabbet, velayet ve yüceltme şeklinde ibadet etmeye başlamışlardır. Aynen günümüzdeki örneklerinde çokça gördüğümüz gibi. Halbuki bu fiillerin hepsi sadece Allah Subhânehü ve Teâlâ'ya yapılması gereken fiillerdir.

Maalesef başlangıçta tevhid ümmeti olan bu insanlar, zaman içerisinde şirk ümmetine dönüşmüşlerdir. Bunun sonucunda Allah Subhânehü ve Teâlâ, Nuh aleyhisselamı kendilerine Resul olarak göndermiş ve onları tekrar tevhide davet etmesini emretmiştir.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

“Andolsun ki, Nuh’u kavmine (peygamber olarak) yolladık. Demişti ki: ‘Ey kavmim! Allah’a ibadet/kulluk edin. Sizin O’ndan başka (ibadeti hak eden) bir ilahınız yoktur. Şüphesiz ki ben, sizler için o büyük günün azabından korkmaktayım.’ ” (Araf suresi, 59. ayet)

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ

“Dini (tevhidle) ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin.” diye Nuh’a emrettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrahim, Musa ve İsa’ya emrettiğimizi sizin için dinde şeriat kıldık. Müşrikleri kendisine davet ettiğin (tevhid) onlara ağır geldi. Allah dilediği kulunu (tevhid ve ayrılıksız din için) seçer ve O’na yönelenleri hidayete erdirir.” (Şûrâ suresi 13. ayet)

Allah Resulu sallallahu aleyhi ve sellem’den nakledilen hadiste Nuh aleyhisselam’ın gönderilen ilk Resul olduğu açıkça anlatılmaktadır:

“Kıyamet gününde insanlar şefaath etmeleri için Adem aleyhisselam’a geldiklerinde, o, kendisinin cennetten kovulmasına sebep olan, hatasını zikrederek, şefaath etmeye liyakati olmadığını belirtir ve onları Nuh aleyhisselama yönlendirerek: ‘Ama siz, Nuh’a varın; çünkü o, yeryüzü halkına Allah’ın yolladığı ilk Resûldür.’ Bunun üzerine onlar Nuh’a varırlar ve: ‘Sen, yeryüzü halkına Allah’ın yolladığı ilk resûlsün.’ derler.” (Buhari)

Nuh aleyhisselam Kavmini 950 yıl boyunca yüce Allah’ın tevhid dinine, Allah’ın dışındaki şeylere kulluk etmemeye davet etmiştir. Onlarsa ısrar etmiş, kibirlenmiş ve onlardan az bir çoğunluğunun dışında hiç kimse iman etmemiştir. Bundan sonra hepinizin bildiği gibi meşhur tufan hadisesi meydana gelmiş, iman edip gemiye binenler kurtulmuş, Allah’a ortak koşan insanlarda bu tufanda yok olmuştur. Öyleki bu yok olan insanların içinde Nuh aleyhisselam’ın oğlu da bulunuyordu. Peygamber oğlu olması Allah’a ortak koşanların içinde bulunduğundan

dolayı ona hiçbir şey kazandırmamış, Allah Subhânehu ve Teâlâ tarafından ayrıcalığa tabi tutulmamıştır.

Belli bir zaman geçtikten sonra sular durulmuş ve tüm insanlık için yeni bir başlangıç imkanı sunulmuştur. Ne yazık ki insanlar zaman zaman, dönem dönem aynı hataya tekrar düşmüş ve Allah Subhânehu ve Teâlâ kendilerine tevhidi anlatacak ve şirkten sakındıracak, onları Allah'ın azabına karşı uyarak Resuller göndermiş ve beraberlerinde kitaplar indirmiştir.

Allah Subhânehu ve Teâlâ, tüm resullerini insanlara tevhidi anlatsınlar ve açıklasınlar diye göndermiştir. Gönderilen her resul muhatabı olan toplumu sadece Allah'a kulluğa davet etmiş ve O'na şirk koştuktan sakındırmıştır.

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ

“Andolsun ki biz her ümmet arasında: ‘Allah’a ibadet/kulluk edin ve tağuttan kaçının.’ (diye tebliğ etmesi için) resûl göndermişizdir. Allah içlerinden kimisine hidayet bahsetti, kimisine ise sapıklık hak oldu. Yeryüzünde gezip dolaşın ve yalanlayanların akıbetinin nasıl olduğuna bir bakın.” (16/Nahl, 36)

Allah Subhânehu ve Teâlâ, son resul olan Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem’e hitaben şöyle buyurmaktadır:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

“Senden önce gönderdiğimiz her resûle: ‘Şüphesiz ki benden başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. O hâlde yalnızca bana kulluk/ibadet edin.’ diye vahyetmişizdir.” (21/Enbiyâ, 25)

Bu ayeti kerimede Rabbimiz ilk resul Nuh aleyhisselam’dan son resul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem kadar gelen tüm resullerin insanlara tevhidi anlatmak için gönderildiğini açıkça belirtmektedir.

Allah Subhânehu ve Teâlâ; Ad kavmine kardeşleri Hz Hud’u (r.a.), Semud kavmine kardeşleri Hz Salih’i (r.a.), Medyen’e de kardeşleri Hz Şuayb’ı (r.a.) kavimlerini tevhid inancına davet etmeleri için göndermiştir. Maalesef ki bahse konu olan bu kavimlerin hiç biri, resul olarak gönderilen kardeşlerine uymayarak, Nuh kavmi gibi helak oldular. Bu kavimler Kur’an’da geçen ve helak olan kavimlerdir. Kur’an’da geçen ve helak olan diğer bir kavim de Hz Lut’un gönderildiği kavimdir. Lut kavmi ise sapık bir kavimdi. Bu kavmin erkekleri, cinsel münasebet için kadınlara değil, hemcinsi olan erkeklere yönelen haddi aşan bir kavimdi.

Tüm resuller tevhid üzere gönderilmiştir. Allah Resulu sallallahu aleyhi ve sellem “İhlas suresini okumak, Kur’an’ın üçte birini okumaya denktir.” (Müslim, Buhari) buyuruyor: İhlas suresinin neden Kur’an’ın üçte birini okumaya denk olduğunu böylelikle daha rahat

anlayabiliriz. Çünkü ihlas suresinde Allah Subhânehu ve Teâlâ kendi özelliklerinden ve bu özelliklerindeki tekliğinden, benzersizliğinden bahsetmektedir. Böylelikle kendisinden başka ibadeti hak eden hiçbir ilah bulunmadığını ilan etmektedir.

Allah Resulu sallallahu aleyhi ve sellem'de insanları İslam'a davet etmeye başlamasından itibaren 11 yıl sadece Allah'ın birliğine, yani ibadeti hak eden ilahın tek olduğuna, başka ibadeti hak eden gerçek ilah bulunmadığına, Allah'tan başka ilah edinilenlerin hiçbir güce sahip olmadıklarına vurgu yapmıştır.

Tevhiden maksat Allah'ın zatının var olduğunu, yani rububiyetini anlatmak değildir. Tüm insanlık bunu zaten bilmektedir. Tevhiden maksat var olduğunu bildikleri, kabul ettikleri varlığı ibadette "tek" kabul etmektir.

insanlık tarihi boyunca şirk genellikle hep uluhiyyet yani (varlığını bildikleri ve kabul ettikleri) Allah'a ibadet etme noktasında gündeme gelmiş, bildikleri ve kabul ettikleri Rablerine ibadet etme noktasında insanlar ya umursamaz bir tavır içinde olmuşlar, ya da O'na ortaklar icat ederek ibadet etmişlerdir... Aynen günümüzde de tasavvuf dinine mensup olan ve Allah'a ortak koşanların var olduğu gibi.

Toplumumuza baktığımızda insanlık tarihi boyunca çokta bir şeyin değişmediğini maalesef üzülerken görmekteyiz. "Tarih tekerrürden ibaret" gerçekten. Rabbimiz bize merhameti sebebi ibret alıp aynı hatalara düşmememiz için kitabında geçmiş ümmetlerin başına gelenlerden tek tek bahsettiği halde, resulleri vesilesi ile bizden nasıl bir kulluk istediğini apaçık bir şekilde açıkladığı halde, biz ya Kur'an'ın içeriğinden haberdar olmadığımız, ya da Kur'an'ı basiretle okumadığımız yani şartlanmış bir bilinçle okuduğumuz için, aynı hatalara aynı şekilde hatta daha da ileri seviyede düşüyoruz.

Bunu bazen aynı atalarımız gibi salih insanlara aşırı sevgi besleyip yücelterek, bazen totemcilik ruhunun kalplerimizde yerleşmesine izin vererek, bazen de Rabbimizden hakkında hiçbir bilgi gelmediği halde çok çeşitli şeylere kutsallık atfederek yapıyoruz.

Allah Resulü'nden (s.a.v.) sonra İslam dinine ilk şirk bulaştıranlar "Rafıziler"dir. Rafıziler, Peygamber Efendimiz'den sonra hilafetin Hz Ali ve onun soyundan gelen imamların hakkı olduğunu savunan, günümüz Şîîleridir. Salih bir kul olan Hz Ali'yi, ilahlık makamına getiren Rafıziler, İslam sonrası ilk ortaya çıkan fitnedir.

Çevremize baktığımızda her gün şirkin çeşitli versiyonlarına şahit oluyoruz. Yücelttikleri insanların resimlerinden feyz alanları, onların resimlerinden ve eşyalarından bereket umanları, şifa isteyenleri ve türlü şirk çeşitleri ortaya çıkaranları, Allah'ı sever gibi totemleri sevip saygı gösterenleri, kabir seyahatleri düzenleyenleri, kabirlere karşı namaz kılmakta hiç bir beis görmeyenleri üzüntü ile seyrediyoruz. Bu arkadaşları uyarmaya çalıştığımızda da hep aynı cevapla karşılaşıyoruz:

“Biz bunlara, sırf bizi Allah’a yaklaştırsınlar diye (saygı gösteriyoruz) ibadet ediyoruz.” (Zümer Suresi, 3.ayet)

Rabbimiz tarihten ders almayı, aynı hataları tekrar tekrar yapmamayı, amellerimizin tümünden şirki temizleyebilme bilincini kazanmayı bize nasip etsin. Amin.

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

De ki: “Ancak ben de sizin gibi bir insanım. Bana: ‘İlahınız ancak tek bir ilahdır.’ diye vahyolunuyor. Artık kim Rabbi ile karşılaşmayı (ve ondan bir mükâfat almayı) umuyorsa, salih amelde bulunsun ve hiçbir şeyi Rabbine ibadette ortak koşmasın.” (18/Kehf, 110)

Alemlerin Rabbi olan Allah, biz insanlara binlerce resul göndermesine rağmen, biz Allah’ın indirdiğine değil de atalarımızın yoluna tabi olmuşuz. Allah’ın kullarını ilahlaştırmışız. Müşrikler hiçbir zaman bitmezler. Kufe’li Şiîler, Hz Hüseyin’in mezarı başında, “lebbeyk ya Hüseyin” diyorlar. Hem de Kerbela’da katletmelerine rağmen... Her sınav öncesi Oruç baba türbesine gidip çaput bağlayan ve sınavdan yüksek puan alsınlar diye Oruç babaya dua edenler, Şanlıurfa’da Eyyubiye ilçesine bağlı Altunbaşak köyünde Cudi zeytin ağacına bez bağlayıp dua edenler, Şahı Nakşibendi’nin mezarı başında “hay hay” diye kendi batıl zikirlerini çekenler ve daha niceleri... Bunların hepsi Allah’a şirk koşan günümüz müşrikleridirler.

Bir diğer şirk örneği de Allah’ın ayetini bir beze sarıp toplu iğneyle bir bebeğe veya herhangi bir yere asmaktır. Kur’an bir şifa kaynağıdır, ayeti alıp okursan Allah’tan istersin. Ancak okumadan bir beze sarıp herhangi bir yere asarsan Allah’tan değil de sanki o kağıt parçasından şifa istiyormuşsun anlamına gelir. Allah’ın ayetini okuyun anlayın bu sizin için daha hayırlıdır. Ne Peygamber Efendimiz, ne Sahabeler, ne Tabiin dönemi insanları ne de Tebii Tabiin dönemi insanlarından hiç kimse ayeti bez parçasına sarıp bir yere asmamıştır. Eğer biz onlardan daha iyi biliyoruz dersiniz, Allah’a şirk koşmaya devam edin.

Ukbe bin Amir el-Cuheni (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’e on kişilik bir heyet/topluluk geldi. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’de dokuzu ile beyatleştirdi (yani tokalaşarak İslam’a girmelerini kabul etti) ve birinden el çekti! Dediler ki:

Ya Rasulullah! Dokuzu ile beyatleştirdin bunu neden terk ettin!? Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’de şöyle buyurdu:

“Şüphesiz ki, onun üzerinde temime (yani muska/cevşen) var!”

Sonra Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) o muskayı/cevşeni eliyle kopardı, onun da beyatını kabul etti ve şöyle buyurdu:

“Kim, temime (yani muska/cevşen) takarsa, muhakkak ki, Allah’a şirk koşturmuş!”

(Ahmed bin Hanbel Müsned 13/19609, Heysemi 5/103, Albânî Silsiletu’l-Ehadisi’s-Sahihâ 1/492)

Kur’an’ın bir şifa kaynağı olduğunu yüce Rabbimiz şöyle açıklamıştır:

وَنُزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا

“Kur’ân’dan mü’minler için şifa ve rahmet olacak ayetler indiririz. Zalimlerin ise yalnızca hüsrânını arttırır.” (17/İsrâ, 82)

“Parça parça kesilsende, yakılsanda Allah’a ortak koşma ve farz olan namazı bilerek terk etme. Kim ki farz olan bir namazı bilerek terk ederse Allah’ın koruması ondan uzaklaşmıştır” (İbn Mâce, Fiten, 23)

İbn Teymiyye (r.h.) şöyle dedi:

“Tevhid, şirkin kökünü yok eder, istiğfar da onun dallarını siler. En güzel övgü, ‘la ilahe illallah’ sözüdür, en güzel dua ise: ‘estağfurullah’ sözüdür.”

(Fetava İbn Teymiyye 11-697)

Şirk bölümüne, (sözde) Müslüman olan ülkemizde saygı duyulan Cübbeli takma adıyla anılan Ahmet Mahmut Ünlü’nün meşhur sözüyle son vermek isterim ki Allah’a nasıl şirk koşulur, siz değerli okurlarıma güzel bir örnek olsun:

“Doktordan istiyorsun, manavdan istiyorsun bakkaldan istiyorsun. Hanımdan bile yardım istiyorsun. Bir gözün, kafan dönüyor hanım, tut elimden... Sonra evliyadan istedin mi gâvur oluyorsun. Ne alâkası var? Yaradan ancak Allah’tır. Bunu böyle bilmek lazım. Şahî Nakşibend bir şey yaratamaz. Abdülkadir Geylani bir şey yaratamaz. Ama Allah onlara keramet vermiş. Abdülkadir Geylani sözü; ‘Mahmut Efendi bana bunu okudu’, diyor. Doğru okudu sana, sen anlamadın ki, ne diyor; “müridim dağda taştta, doğuda batıda nerde olsa ‘Ya Gavs yetiş’ derse yetişirim, diyor. Allah verdi bunu. İmamı Rabbani’de de var bu. ‘Bismillahirrahmanirrahim ya İmamı Rabbani’ dediğin anda gelir. Kaç gece Hacer’ul Esved’de sıkıştım, ben zaten zayıf adamım, kıracaklar bi tarafımı birkaç kere parmağım da çıktı orda. Ondan sonra şimdi çok yanaşmıyorum. Ama çok dardaysam ‘Bismillahirrahmanirrahim ya İmamı Rabbani’ dedim, açıldı. Ben bunu denedim. Ne var şimdi bunda? – E Allah’tan iste. YAV KARDEŞİM ALLAH ARACI KOY DİYOR. Benim Allah’a çok yüzüm yok ki. O aracının yüzü suyu hürmetine ben istiyorum. Şimdi ben İmamı Rabbani gibi Şahî Nakşibend gibi hatırlı bir adam değilim ki. O zaman aracı koyarım. Ne var?... ..peygamberi devreden çıkar, evliyaı devreden çıkar, mücteidleri devreden çıkar, direk Allah’a bağlanacam. Ne Allah’ı, şeytana bağlanırsın. Direk Allah’a bağlanıyorum diyen şeytana bağlanır.”

İşte şaklaban Cübbeli Ahmet'in, baştan aşağı şirk kokan vaazı... yorum sizin. Bizim bunları tekfirden kaçınmamız, gelecekteki neslimize yapacağımız bir zulümdür. Gelecek evlatlarımızın doğru yoldan sapmasını istemiyorsak, onları ilimle ve bu bilinçle yetiştirmeliyiz.

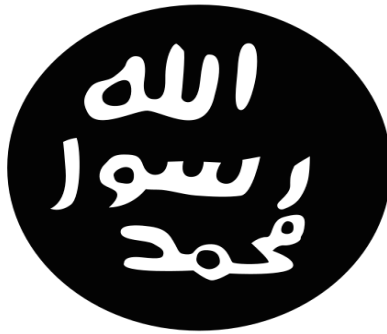
Peki Yüce Rabbimiz, cübbeli müşrikinin de dediği gibi bize uzak mı? Hayır! Rabbimiz buyurdu ki:

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي
لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

Kullarım sana, benden soracak olurlarsa, şüphesiz ki ben onlara yakıным. Dua edenin duasına icabet ederim. (Öyleyse) onlar da benim davetime icabet etsinler ve bana iman etsinler ki (akıl, doğruluk ve olgunluk sahibi olan) rüşt ehlinden olsunlar.

(2/Bakara, 186)

Kur'an'da "Sana sorarlarsa..." diye başlayan birçok ayet vardır. Tüm bu ayetlerde cevap kısmı "De ki..." diyerek başlar. Tek istisnası bu ayettir. Allah (c.c.) kendisini kullarına tanıtırken "De ki" lafzının dahi kendisi ile kulları arasına girmesine razı olmamıştır. Affedilmez bir günah olan şirkin kısımlarından biri de; Allah'tan (c.c.) başkasına dua etmek, darda kalındığında ölü, diri ya da türbelerden medet ummaktır. Bu şirkin en belirgin sebeplerinden biri, Allah'ı (c.c.) uzak görmek ve O'na (c.c.) yakınlaşmak için aracıya ihtiyaç olduğuna inanmaktır. Allah (c.c.) bu ayette şirk mantığını çürütmüş ve kullarına yakın olduğunu, dua edenlere doğrudan icabet edeceğini belirtmiştir. (Şirk mantığı ve çürütülmesine dair bk. 4/Nisâ, 48; 5/Mâide, 35; 6/En'âm, 136; 10/Yûnus, 18; 34/Sebe', 22-23)

BİD'AT:

Bid'at, kelime anlamı olarak; sonradan ortaya çıkarılan ilkeler ve kuralların tümüne verilen ortak isimdir. Yepyeni bir iş ortaya koymak, genel kanaate aykırı davranışta bulunmak ve daha önce benzeri olmayan bir şeyi icat etmek gibi anlamlara gelir.

İslam dini; Allah'ın, Resulü (s.a.v.) aracılığıyla bize ulaştırdığı ve tamamladığı bir dindir. Halis bir mü'min, Resulün getirdiği dine eski yaşayış ve geleneklerinden hiçbir şey katmadan bu dini yaşmalıdır. Yüce Rabbimiz bir ayetinde şöyle buyurmuştur:

حَرَّمْتُ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ
وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا
بِالْأَزْلَامِ ذَلِكُمْ فَسُقُ الْيَوْمَ يَسَّرَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنَ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ
لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ
مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

Sizin (İslami usullere uygun olarak) kestikleriniz dışında; leş, kan, domuz eti, Allah'ın adı dışında (bir varlığın) adı anılarak kesilen, boğularak ölen, kafasına vurularak ölen, yüksek yerden düşerek ölen, çarpışma sonucu ölen, yırtıcı hayvanın yediği, putlara kesilen hayvanlar ve fal oklarıyla kismet aramanız size haram kılındı. Bu (sayılanlar) fısktır. Bugün kâfirler, dininizden (İslam'ın yok olmasından) ümitlerini kestiler. (Öyleyse) onlardan korkmayın, yalnızca benden korkun. Bugün, sizin için dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve din olarak sizin için İslam'dan razı oldum. Kim de açlık zamanında zorda kalır ve günaha meyletmeden (sayılanlardan yerse) şüphesiz ki Allah, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir.

(5/Mâide, 3)

Bu ayette Allah Subhânehu ve Teâlâ, haramlar ve helaller konusunda hükmünü beyan ettikten sonra bu dini kemale erdirdiğinden ve üzerimizdeki nimetini tamamladığından bahsetmiştir. Bardak artık dolmuştur. Dolu bardağın üzerine ekleme yapılırsa bardağın içerisinden eksilmeler olur. Bu dine Allah ve Resul'ünün bilgisi dışında gelen her türlü kural ve dayatma, bid'attır.

Bir hadiste; Câbir b. Abdullah (radiyallahu anh) anlatıyor:

Resûlullah bize hutbe verdi. Allah'a hamd etti ve O'nu lâıyk olduğu biçimde övdü. Sonra şöyle buyurdu: "Sözlerin en doğrusu Allah'ın Kitabı'dır. Yolların en iyisi Muhammed'in yoludur. İşlerin en kötüsü (dinde) sonradan uydurulanlardır. Ve her bid'at, dalâlettir."

(İbn Hanbel, III, 310)

Başka bir hadiste;

Hız. Âişe'nin (radıyallahu anh) naklettiğine göre, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Kim bizim bu dinimizde olmayan bir şeyi sonradan ortaya koyarsa, o reddedilir.”

(Müslim, Akdiye, 17; Buhârî, Sulh, 5)

Peygamber Efendimiz (s.a.v.), insanlara bu dini tebliğ ettiği zaman, sahabelere ip uzatıp tövbe almamıştır. Kur'an ayetlerini bir bez parçasına sarıp boynuna asmamıştır. Nazar boncuğu takmamıştır. Ölünün arkasından Kur'an okumamıştır. Ölü birinin ruhu için Müslümanlar arasında cüz dağıtmamıştır. Mezar başında ölü birinden “İstiğase” dilememiştir. Mezarlara türbe yaptırmamıştır. Ölmüş birinin yüzü suyu hürmetine duada bulunmamıştır. Atalarının batıl yolunda ilerlememiştir. Mescitlerde toplu tesbihat yapmamıştır. Sırtını güçlü görünen tağutlara dayamamıştır. Mevlit okutmamıştır. Aşure gününde tatlı dağıtmamıştır. Berat veya mevlid kandili kutlamamıştır. Kutlu doğum haftası düzenlememiştir.

Bu bid'atlar maalesef günümüzde yapılıyor. Kimse, Kur'an'a ve sünnete bakmaz. Sadece şeyhlerinin ağzına bakarlar ve o ağızdan çıkan her şeyi sorgusuz sualsiz kabul edip dinimizde böyle bir şey varmış gibi düşünürler. Ahir zaman Müslümanları da hocalarını ve şeyhlerini ilah edinmişlerdir. Tıpkı Yahudi ve Hristiyanların rahiplerini ilah edinmesi gibi...

Allah Resulü (s.a.v.) bunca şeyleri yapmazken biz kimi örnek alıyoruz? Bu dini ondan (s.a.v.) daha iyi mi biliyoruz? Peygamber Efendimiz'den (s.a.v.) daha iyi takvalı olamayacağına göre, sünnetle yetin, bid'at çıkartma. “Muhakkak ki size yetecek olan verildi. Zira her bid'at sapıklıktır.” Biz Müslümanların tutumu olabildiğince, Allah'ın kitabına ve Resulünün sünnetine sarılmaktır. Bid'atın iyisi kötüsü olmaz her bid'at kötüdür.

“Bid'at ehline saygı göstermek, İslam'ın yıkılmasına yardım etmektir. Bu ise, amelin boşa gitmesine sebep olur”

Bir ayette:

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَلُكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ
ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ

Yeryüzünde kımıldayan her canlı ve iki kanadıyla uçan her bir kuş ancak sizin gibi bir ümmetlerdir. Kitap'ta hiçbir şeyi eksik bırakmamışızdır. Sonra (diriltilip) Rablerinin huzurunda toplanacaklardır. (En'am, 38)

Bu kitapta hiçbir şey eksik değildir. Eksiklik ancak bizdedir. Şüphesiz ki biz bid'atlerden ne kadar uzaklaşırsak dinimizi o kadar iyi yaşarız. Aslolan Tevhittir. Rabbim bizi, dinimizi hakkıyla yaşayan salih kullarından eylesin. Amin...

ZÜHD:

Zühd; zahidlik ile aynı anlamda olan, dünyalık ne varsa, hiçbir şeye rağbet etmemek, ona karşı ilgisiz kalmak ve dünyalıklardan yüz çevirme, yönünü ebedi aleme döndürme anlamlarına gelir.

Zühd sahibi bir kul, dünya nimetlerine karşı isteksiz davranan, aza kanaat gösteren, elde olana sevinmeyen ve elden çıkana da üzülmemeyendir.

“Dünyaya rağbet gösterme ki, Allah seni sevsin; insanların ellerinde bulunana (nimet ve imkânlara) rağbet etme ki, onlar (da) seni sevsin.” (İbni Mace, 4102)

Ebû Hureyre radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

“Kendisini (doğrudan) ilgilendirmeyen (gereksiz) şeyi terk etmesi, kişinin iyi Müslüman oluşundandır.”

(Tirmizî, Zühd 11)

Değerli kardeşlerim; zühd sahibi olmak, imanın güzelliğini arttıran bir nevi teslimiyettir. Ancak her dini olguyu istismar eden tasavvuf ehli (tayy-i mekân gibi, keramet gibi), zahidlik meselesini de istismar etmiştir. Sapkın tasavvuf ehline göre zühd sahibi olmak, yaşadığı beldeden uzak bir yerde tek başına ölü gibi yaşamakmış. Birde Resûlullah (s.a.v.)'in Hira mağarasında tek başına kalmasını sözde delil olarak gösterirler.

Gerçek şu ki; Resûlullah (s.a.v.)'e peygamberlik verilmeden önce tek başına aylarca Hira mağarasında kalmıştır. Buna rağmen Hatice annemiz, Resûlullah'a (s.a.v.); “niye bunca zaman eve gelmedin?” diye serzenişte asla bulunmamıştır. Bu da günümüz hanımlarının ders alması gereken ayrıcalıklı bir fıkhi meseledir. Resûlullah (s.a.v.)'e ilk vahiy indikten sonra ise bir daha Hira mağarasına gitmemiştir. Davet yapmıştır, cihad etmiştir. Davet yapmak, cihad etmek, zühd sahibi olmaya engel değildir. Aksine bu ibadetler, insanda dünya isteğini azaltmaktadır. Çünkü insanların halini görmek, ahireti bilmek, insanı zühd sahibi yapmaktadır. İşte gerçek anlamda dünyalıklardan uzaklaşmak bu şekilde olur. Gerçek zühd sahipleri; mücahidlerin, muvahhidlerin ta kendisidirler. O mücahidler ki; evinin sıcacık yatağını terk edip soğukta Allah yolunda ribat tutanlardır. Şimdi size soruyorum. Beldenin dışında bir kulübede yaşamak mı zühd sahibi olmak? Yoksa Allah rızası için dünyalık geçimini elinin tersiyle itip cihad etmek mi?

O zühd sahibi büyük sahabe Hanzala ki; evliliğinin birinci gününde, cihad ibadetinin feyzini almasından dolayı gusûl almayı unutup direk cihada giden ve şehid olandır. Onu yıkamak da ancak meleklere düşer...

O zühd sahibi büyük sahabe Ebubekir ki; dünyalık malından vazgeçip sırf Allah rızası için Müslüman köleleri azat etmiştir. Evinde sadece Allah'ın ve Resulünün rızasını bırakmıştır. Zahidlik bu değil de nedir?

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) efendimiz buyurdular ki: “Dünyada zahidlik, helal olanı haram etmek veya malı ziyan etmekle olmaz. Gerçek zahidlik, Allah’ın elinde olana, kendi elinde olandan daha çok güvenmen ve bir müsibete düştüğün zaman getireceği sevabı sebebiyle, onun devamına rağbet göstermendir.” [Rezin şunu ilave etti: “Zira Allah Teâlâ Hazretleri şöyle buyurmuştur: “Bu, kaybettiğinize üzülmemeniz ve Allah’ın size verdiği nimetlerle şırmamamanız içindir” (Hadid 23)]

(Tirmizi, Zühd 29, (2341), İbni Mace, Zühd 1, (4100))

Yıllardır bize bu dünyada, rızık için (affedersiniz) eşek gibi çalışmayı öğrettiler. İşin olsun, evin olsun, araban olsun, eşin olsun, çocukların olsun... Din için çalışmayı hep geri plana attık. “O başka, bu başka” diye öğrettiler bize... Biz zahidliği ayaklarımızın altına aldık ve sonunda bize kalan ise dar bir çukur ve üç metrelik bez parçası...

“Hayat şartları sizden daha aşağı olanlara bakınız; sizden daha iyi olanlara bakmayınız. Bu, Allah’ın üzerinizdeki nimetini hor görmemeniz için daha uygun bir davranıştır.”

(Müslim, Zühd, 9)

İnsanlar muhabbet ederken dini meselelerden artık hiç bahsetmez olmuş. “Şu araba şu kadar, şuradaki arsa bu fiyata kaçmaz” diye diye ömrümüz gitti. Artık çok darlıyor beni bu dünyevi meseleler. Cihad beldelerinde Allah’ın rızası varken gaflet içinde ne zamana kadar boş vakit öldüreceğiz buralarda. Bu dünyada bir iğnenin bile hesabını veremezken onlarca beton yığınının altında kalmak mı istiyoruz? Ne kadar da cahiliz. Selam olsun Selef-i Salihin yolunda giden tevhid ehline. Selam olsun o gerçek zühd sahiplerine... Biz mü’minlerin Allah için birbirimizi sevmemiz ve destek olmamız lazım. Yoksa bizde çoğunluğa uyup helak olur gideriz. Allah’ın bizi sevmesi için boş dünyalıklardan yüz çevirmemiz lazım. Nitekim Allah Sûbhanehu ve Teâlâ ayetinde:

إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّى إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَارْتَبَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَادِرُونَ عَلَيْهَا أَتَيْهَا أَمْرُنَا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنِ بِالْأَمْسِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

Dünya hayatının (geçiciliğinin ve az bir faydalanmadan ibaret oluşunun) misali, gökten indirdiğimiz bir suyun (misali) gibidir. İnsanların ve hayvanların yediği bitkiler ona karışır. (Çeşit çeşit bitkiler birbirine dolanarak yetişir.) Sonunda yeryüzü (bitkilerden) çeşit çeşit ziynetlerini takınır ve (göz alacak şekilde) süslenir. Ehli (sahipleri) de o bitkilerden diledikleri gibi istifade etme imkânına sahip olduklarını düşünürler. İşte tam o sırada, emrimiz gece ya da gündüz gelirir de sanki dün hiç olmamış gibi onu kökünden sökölüp atılmış bir ekin hâline getiririz. Düşünenler için ayetlerimizi böyle detaylı açıklarız işte.

(10/Yûnus Suresi, 24)

Abdullah ibni Mesut şöyle demiştir

Resûlullah (s.a.v.) bir hasır üzerinde yatıp uyumuştı. Efendimiz uyandığında o hasır vücudunun yan tarafında izler bırakmıştı. Biz:

“Ya Resûlullah, sizin için bir döşek edinsek” dedik. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz (s.a.v.):

“Benim dünya ile ne alakan var ki? Ben bu dünyada bir ağacın altında gölgelenen, sonra orayı terk edip giden binekli bir yolcu gibiyim” buyurdu.

(Tirmizi 2377)

Başka bir hadiste;

Ebu Hüreyre (r.a.), önlerinde kızartılmış koyun bulunan bir topluluğa rastlamıştı. Topluluk kendisini davet etti fakat o yemek istemedi ve; “Allah Resulü (s.a.v.), bir arpa ekmeğine bile doymadığı halde bu dünyadan göçüp gitti” dedi.

(Buhari, Et’ime, 23)

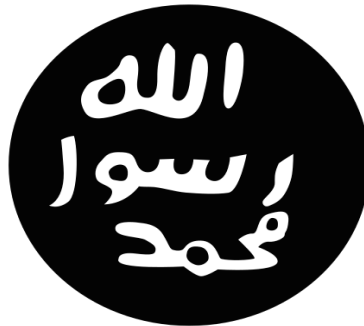
Bu dünyada bir arpa ekmeğini bile zor bulan efendimiz (s.a.v.), cennetin en yüksek makamına layıktır. Allah buyurdu ki;

وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ

Kuşkusuz senin için ahiret, dünyadan daha hayırlıdır.

(93/Duhâ Suresi, 4)

Bu dünyadan el etek çekmek, sadece Allah’a yönelmek en hayırlısıdır. Zalimlerin eziyetlerine sabretmek için ahireti hatırlamak bize güç verir. Rabbim cümlemizi kendisine yönelen, zahid olan kullarından eylesin. Amin...

İLİM:

İlim; bir konunun hakikatini ve mahiyetini kavrayıp idrak etmektir. İlim, bilmektir. İlim sahibi alimdir. Bilmemekte yada batılda directmekte cahilliktir. Bilen ile bilmeyen bir olur mu hiç?.. Yüce Rabbimiz ilmin çok azını biz insanlara vermiştir. İlmin gerçek sahibi O'dur (c.c.). Biz insanlar ise haddimizi bilmeliyiz ve bilmediğimiz konularda kendi hevamızdan konuşmamalıyız. Bunu unutmamalıyız ki; bazen bilmiyorum demek kurtuluşun anahtarıdır. Rabbim, imam Ahmed bin Hanbele rahmet etsin ne güzel de söylemiş; "Bilmiyorum demeyi de öğrenmek lazım."

"İlim öğrenmek, (kadın-erkek) her Müslümana farzdır"

(İbn Mâce, Mukaddime,17)

Değerli kardeşlerim; ilmin anahtarı cihaddır. Bilmediğiniz bir meseleyi cihad ehline sormak en hayırlısıdır. Çünkü Allah (c.c.), kendi yolunda mücadele edenlere, hakikatı gösterir.

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

Bizim yolumuzda cihad edenlere elbette (en doğru olan) yollarımızı gösteririz. Şüphesiz ki Allah, muhsinlerle/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanlarla beraberdir.

(29/Ankebût, 69)

Sufyan bin Uyeyne (r.h.) dedi ki;

"İnsanlar ihtilafa düştüklerinde, sen Allah yolunda cihad edip, ribat tutanlarla (nöbet tutanlarla) ol. Çünkü Allah, bu topluluğu razı olduğu bir yola ulaştıracağını bildiriyor"

(Beğavi, 5/200)

Çevremize baktığımızda insanlar, çocuklarını "biz ölünce arkamızdan Kur'an okusunlar diye Kur'an kursuna gönderiyoruz" düşüncesindedirler. Kimse Kur'an'ı anlayalım, yaşayalım, hayatımızın her alanında Kur'an ahlâkiyla ahlâklanalım düşüncesinde değildir. Halbuki bu kitap, insanlara gerçek kurtuluşun, ilmin anahtarıdır. Öğüt alalım diye, yer yüzünde Allah'ın kanunları olsun diye bu kitap inmiştir. Öldükten sonra okunan Kur'an bizi kurtarmaz. Bizi kurtaran şey, ölmeden önce yapılan salih amellerdir. Bunu ancak ilimde derinleşenler idrak edebilir. Bundan dolayı Resulullah'a (s.a.v.) gelen ilk vahiy "yaradan Rabbin adıyla oku" (Alâk,1) olmuştu.

Kur'an kurslarında çocuklarımıza Kur'an öğretilmiyor. Arap dili bile öğretilmiyor. Öğrettikleri tek şey Arapça okumaktır. Çocuklarımız Arapça okuyor ancak hiç bir şey anlamadan Kur'an'ı okuduklarını zannediyorlar. Bizim evlatlarımıza yapacağımız ilk iyilik, Kur'an'ı dilimiz metniyle okutmaktır. İkinci olarak ayetlerin nüzul sebebinin öğretilmesi, üçüncü olarak hadis kitaplarına yönlendirme. Dördüncü tefsir kitapları okutturma, en son ise Arapça öğretmektir. Bu bilgileri çocuk sırasıyla idrak ederse Arapça okuduğu zaman bile, Kur'an'ın bize ne demek

istediğini idrak edebilir. Bizim insanlarımız Kur'an'ı Arapça okur, içindeki bilgileri de alim sandıkları kişilerden öğrenirler. Alim sandıkları kişilerde hem kendisi sapmıştır hem de bu cahilleri saptırmıştır. Yüce Rabbimiz, İsrailoğullarından bahsederken, onların yanlışlarına düşmememiz için bize şu öğüdünü vermiştir:

وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَخْلُمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ

Onların içinden Kitab'ı bilmeyen ümmiler vardır. (Kitab'a dair) birtakım emaniyye/kuruntuya/kulaktan dolma bilgiye sahiplerdir ve onlar yalnızca zannetmektedirler.

(2/Bakara, 78)

Yüce Allah, bazı insanların Kitab'a dair bilgisini "emaniyye" diye isimlendirir. "Umniyye" kelimesinin cem'i/çoğulu olan emaniyye üç ayrı anlama sahiptir. (bk. Zadu'l Mesir)

1) İbni Abbas (r.a.) ve Mücahid, kelimeyi "yalan" olarak tefsir etmişlerdir. Yani onlar Kitab'a dair yalan yanlış bilgilere sahiplerdir ve insanların uydurduğu bilgileri Kitab'ın bilgisi sanmaktadırlar.

2) Katade (r.h.) kelimeyi "kuruntu/temenni" olarak tefsir etmiştir. Kur'an'ın farklı ayetlerinde de bu anlamda kullanılmıştır. (bk. 4/Nisâ, 119, 123; 57/Hadîd, 14) Yani onların (İsrailoğullarının) bir takım temennileri vardır (cennete girecekleri, üstün oldukları vb.) ancak bu temennileri Kitap doğrulamaz

3) Zeccac ve Kisai (r.h.) kelimeyi "yüzünden okuma/tilavet" olarak tefsir etmişlerdir. Hac Suresi 52. Ayette kelime bu anlamda kullanılmıştır. Yani Kitab'ı fıkhetmeden, anlamaksızın yalnızca yüzünden okurlar.

Kitab'ı emaniyye çevirmek; yalan yanlış bilgileri Kitab'a arz etmeden, kitabi bilgi diye kabul etmektir.

Kitab'ı emaniyye çevirmek; anlamadan, sırf hatim devirmek için Kitab'ı okuyup, anlamadığı Kitab'ı çokça okumuş olmakla övünmektir (tekasür).

Kitab'ı emaniyye çevirmek; anlamadığı ve yaşamadığı, onunla hükmetmediği ve rehber edinmediği, ihtilaflarda hakem kılmadığı ve onunla cihad etmediği... Kitab'ın kendini cennete götüreceğini temenni etmektir.

Şu bir gerçek: Bir Allah'ın indirdiği munezzel/indirilmiş din vardır. Bu, Kitap ve onu tebliğ edip açıklayan Resûl'dür. Birde şeytanın temennilerle/kuruntularla uydurduğu muharref/uydurulmuş din vardır. Bu da hurafeler, menkıbeler, din adına vahye dayanmaksızın uydurulan bilgilerdir. (Ayrıca bk. 4/Nisâ 105; 7/A'râf, 170)

İlimsiz kişi, Kur'an'ı bilmeden tamamının Arapçasını okuyup "Kur'an'ı hatmettim" diye övünen kişidir. Yada Kur'an'ı bilmeyen ve Arapçasını ezberleyip "ben hafız oldum" diye övünen kişidir.

Cündüb b. Abdullah (r.a.) şöyle anlatır: “Bizler Peygamber (s.a.v.) ile beraber bulunduk. Ve Kur’an’ı öğrenmeden önce imanı öğrendik. Ondan sonra Kur’an’ı öğrendik. Bu sayede de imanımız arttı”

(İbn-i Mâce, hadis no: 61)

Abdullah b. Ömer’in (r.a.) şöyle dediği rivayet edilir: “Ben uzun bir ömür sürdüm. Bizim her birimize Kur’an’dan önce iman öğretiliyordu. Sonra öyle insanlar gördüm ki, onlara imandan önce Kur’an öğretiliyor onlar da Fatiha’dan sonuna kadar onu okuyor, ama ne emrettiğini neleri yasakladığını ve nelerin belllenmesi gerektiğini bilmiyorlar.”

(Hadislerle Müslümanlık, 3/512)

Yüce Rabbimiz, ilme önem vermiştir. Allah Teâlâ ayetinde, ilim sahiplerinin hidayete mazhar olabileceğini belirtmiştir:

لَكِنَّ الرَّاٰسِخُوْنَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُوْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِمَا اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمَا اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ
وَالْمُقِيْمِيْنَ الصَّلٰوةَ وَالْمُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ اُولٰٓئِكَ سَنُوْتِيْهِمْ اَجْرًا
عَظِيْمًا

Fakat onlardan ilimde derinleşenler ve mü’minler, sana ve senden önce indirilene iman ederler. Namazı dosdoğru kılanlar, zekâtı verenler, Allah’a ve Ahiret Günü’ne iman edenler... Bunlara büyük bir ecir vereceğiz.

(4/Nîsa, 162)

وَيَرٰى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا الْعِلْمَ الَّذِيْ اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِيْ اِلٰى صِرَاطٍ الْعَزِيْزِ الْحَمِيْدِ

Kendilerine ilim verilenler, Rabbinden sana indirilenin hakkın ta kendisi olduğunu, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) El-Azîz ve (her daim övgüyü hak eden ve varlık tarafından övülen) El-Hamîd olan (Allah’ın dosdoğru) yoluna hidayet ettiğini bilirler.

(34/Sebe’ Suresi, 6)

İlmin gerçek sahibi Allah’tır. Biz ancak Rabbimizin izin verdiği kadarıyla bir bilgiye sahibiz. İlimden nasip almak isteyenler Allah’ın ipine sımsıkı tutunmalıdır. O’nun (c.c.) Kitabına iman etmelidir.

Eskiden insanlar, ilim öğrenebilmek için ilim yolculuğuna çıkarlardı, farklı beldelerdeki alimlerden ders alıp, ilim öğrenirlerdi. O dönemlerde ilim öğrenmek meşakkatli bir eylemdi. Cehaletin mazeret olup olmadığını tartışan alimler vardır. Cehalet eski dönemlerde mazeretti. Çünkü ilme ulaşmak zordu. Çağımızda teknolojinin gelişmesiyle, internetin tüm dünyayı kuşatmasıyla ilme ulaşmak artık daha kolaydır. Bu devirde cehalet mazeret değildir. İlmin ayağımıza kadar geldiği bu dönemde bu fırsatı, sosyal mecralarda yemek videosu, futbol videosu izleme gibi boş işlerle harcamamız gerekir. Hidayetin altyapısını faydalı ilim

oluşturur. Gereksiz konularda takılı kalmamamız gerekir. Bizi hesap gününde kurtuluşa götürecek meseleleri idrak etmemiz ve onunla amel etmemiz bizim için daha hayırlıdır.

“ilim, amelsiz fayda vermez” (İmam-ı Gazali)

Bazı ahmaklar “Hz Adem’in babası var mıydı? Allah’ın eli var mı?” gibi saçma sapan konuları dert edinip tartışmıştır. Hz Adem’in babası olsa ne olur olmasa ne olur. Yüce Rabbimizin elinin olup olmamasını bilmemiz bizim imanımızı kurtaracak mı? Bundan dolayı ilim sahibi olmak insanı kurtuluşa götürmez. Faydalı ilim müstesna. İblisin ilmi, insanların ilminden fazladır. Ancak İblisin sonunun ne olduğu aşikardır. Bundan dolayı fayda vermeyen ilimden Allah’a sığınmalıyız.

أَفَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوِيَهُ وَأَصْلَهُ اللَّهُ عَلَى عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَى سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَى بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

Hevasını ilah edinen ve Allah’ın ilim üzere saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği ve gözünün üzerine perde kıldığı kimseyi gördün mü? (Şimdi) Allah’tan sonra ona kim hidayet edebilir? Öğüt almaz mısınız?

(45/Câsiye, 23)

Şeytan, hevasını ilah edindi ve Yüce Rabbimizin emrine karşı geldi. Adem’e secde etmedi. Hevasının peşinde koşan nice insanlar da var. Hevamızı ilah edinmekten Allah’a sığınırım.

Bizim duamız, Allah Resulü’nün (s.a.v.) duası gibi olmalıdır:

“Allah’ım! Fayda vermeyen ilimden, huşu duymayan kalpten, kabul olunmayan duadan, doymayan nefisten sana sığınırım” (Müslim, Zikir, 73)

“İlim 3 karışıdır. Birinci karışını aşanlar kibirli olurlar. İkinci karışını aşanlar mütevazı olurlar. Üçüncü karışını aşanlar ise aslında hiç bir şey bilmediklerini öğrenmiş olurlar.” (Kadı ibn Tayyib)

İslam tartışma dini değildir. İnsanlar, ilmin birinci karışını aşınca kibirlenir ve her şeyi bildiğini zanneder. Boş meseleleri bile tartışırlar. Bazı insanlar, o derece boş tartışır ki bir birinden nefret edecek duruma bile gelebilirler. En sonunda da bir birlerini tekfire kadar götürürler işi. Rabbim bizi bundan muhafaza etsin. Her insan davet görevini yapmalı, gerisini Allah’a bırakmalı. Kibirli olmamalı ve birbirlerine saygı göstermelidir. Kibir, en ihlaslı mü’mini bile firavun yapar. İlimli kişi saygılı olandır. İlmin gereği budur. İlmin üçüncü karışını aşan biri, batıl ehliyle gereksiz tartışmadan kaçır, cahillerden yüz çevirir ve ayette söylendiğini yapar:

لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ

“Sizin dininiz size, benim dinim bana.”

(109/Kafirûn Suresi, 6)

Allah’ın kullarına vereceği en büyük ceza, ilimsiz bırakmaktır.

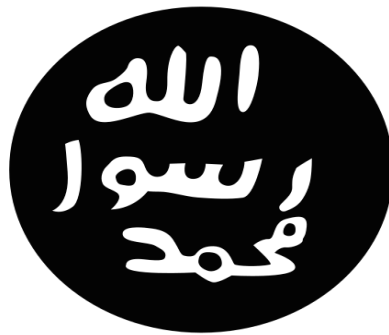
Abdullah b. Amr b. As -radiyallahu anh- Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in şöyle buyurduğunu işittim demiştir: “Şüphesiz Allah, ilmi insanlardan çekip almakla değil, alimlerin ruhlarını kabzetmek suretiyle kaldıracaktır. Nihayet hiç bir alim bırakmayınca insanlar kendilerine cahil bir takım kimseleri öncüler edinirler. Bunlara (soru) sorulur, onlar da ilimsiz fetva verirler de hem kendileri saparlar, hem halkı saptırırlar.”

(Müslim, İlim, 13)

Maalesef insanlarımız, cahilleri alim edinmiş ve onların yolunda kör sağır ve dilsiz olmuşlar. İsmailağa cemaati olsun, Menzil gibi cemaatler olsun, insanlar bu bid'atçı cahilleri alim edinmiş ve hakikatı anlatanlara düşman kesilmiştir. Bu ülkede, ilme davet eden Diyarbakırlı Ramazan Böçkün hocanın canına kıyıldı. Ramazan hoca ölmeden önce küfür ehilleri onu hedef göstermişti. Ebu Haris'e (Ramazan Oral hoca'ya) suikast düzenlenmişti. Ramazan Oral hoca ölümden döndü ancak vefat edenler olmuştu. Müslümanın canı bu derece ucuz mu? Ya da bunları yapanlar Müslüman mı? Musa Hoca (Ebu Cafer), neden Türkiye'ye gelemiyor? Bu zulüm değil midir?.. “Bu ülke Müslümandır” diyen, cahilleri alim ilan eden ahmaklara, bu anlattıklarım umarım güzel bir cevap olmuştur.

“İlim sonu olmayan bir denizdir. Dalgaları arasında iyi yüzen biri ancak deniz kıyısında yüzmeyi iyi öğrenen biridir. Aksi takdirde boğulmaya maruz kalır.” (Şeyh Ebu'l-Velîd el-Ğazzî)

Tüm peygamberler, cahiller tarafından zulüm görmüştür. Kimi şehid edildi kimi nice işkencelere göğüs gerdi. Bu yolda çekilen çile kutsaldır. Bu çilenin ecrini Allah'tan beklemek daha hayırlıdır. İlim, kimi insanın kaldıramayacağı bir yükür. Bu yükün altından da iman kuvvetiyle kalkabiliriz. Çevremizdeki zulümlere baktığımızda cehaletin ne denli çoğaldığını idrak edebiliriz. Müslimin derdi; ilim, cihad ve tevhid olmalıdır. Rabbim bizi, faydalı ilimle cihad eden tevhid ehlinde kılın. Amin...

KERAMET MESELESİ:

Tasavvuf dinine mensup olan cahillerin en çok istismar ettiği konu olan keramet meselesine değinecek olursak, keramet sözlükteki anlamıyla; “iyi, ahlâklı ve cömert olmak” anlamına gelen kerâmet, kerem gibi masdar olup “iyilik, cömertlik” mânasında isim şeklinde de kullanılır. Terim anlamı olarak; Allah’ın, genellikle ilim sahibi olan, bazen de imtihan gereği dilediği kuluna verdiği olağan üstü hâldir.

Keramet gösteren bir insan, Allah dostudur diye bir şey söylemek doğru olmaz. Bu dediğime delil olarak, (Allahu alem) kıyamet gününe yakın en büyük fitne olarak Mesih Deccâl gelmesini ve İnsanları hak yoldan ayırmasını getirebiliriz .

“... Deccâl bir kavmin üzerine gelir ve onları dâvet eder. Onlar da ona iman edip kendisinin çağrısına uyarlar. Ardından semaya emreder, sema yağmur yağdırır. Yere emreder de, yer her türlü bitkiyi bitirir... Bir harabeliğe uğrar ve ona hitaben: ‘Hazinelerini ortaya çıkar’ diye emreder. Sonra yetişkin gençlik dolu bir civanmert çağırır. Onu kılıçla vurup, iki parça halinde keser. Parçalarını bir ok atımı mesafesi kadar birbirinden ayırır. Sonra, parçaladığı genci çağırır. O da hemen yüzü parıldayarak ve güler halde ona yönelir, gelir. ...” (Müslim, Fiten, 110)

Hadis kitaplarına göre bir gözü kör ve alnında كافر (Kâfir) yazacak olan deccâl, Mekke ve Medine’ye giremeyecek, insanlara çeşitli kerametler göstererek onları etrafına toplayacaktır. Bu kerametlerden bir kaç ölüyü diriltmek, gökten yağmur yağdırmak, geceyi gündüze veya gündüzü geceye çevirmek vb. Tevhid inancına sahip bir Müslüman, deccâli elbette ki tanıır ve Allah’a sığınır. Ancak tasavvuf dinine mensup cahiller ise keramet gösteren deccâlin eteğine tutunarak onunla birlikte helâka doğru gider. Çünkü tasavvuf dinine göre keramet, sadece Allah dostlarının gösterdiği bir hâldir.

Batıl ehlinin inandığı bir hikayeyi size anlatmak isterim (alıntıdır): "Bir zaman, Hazret-i Gavs-ı Âzam (k.s.) Şeyh Geylânî'nin terbiyesinde, nazdar ve ihtiyare bir hanımın bir tek evlâdı bulunuyormuş. O muhterem ihtiyare, gitmiş oğlunun hücreğine, bakıyor ki, oğlu bir parça kuru ve siyah ekmek yiyor. O riyazattan zaafiyetiyle, validesinin şefkatini celb etmiş. Ona acımış. Sonra Hazret-i Gavs'ın yanına şekvâ için gitmiş. Bakmış ki, Hazret-i Gavs, kızartılmış bir tavuk yiyor. Nazdarlığından demiş:"

'Yâ Üstad! Benim oğlum açlıktan ölüyor; sen tavuk yersin!..'

"Hazret-i Gavs tavuğa demiş: 'Kum biiznillâh!..' O pişmiş tavuğun kemikleri toplanıp tavuk olarak yemek kabından dışarı atıldığını, mutemet ve mevsuk çok zatlardan, Hazret-i Gavs gibi kerâmât-ı harikaya mazhariyeti dünyaca meşhur bir zâtın bir kerameti olarak, mânevî tevatürle nakledilmiş. Hazret-i Gavs demiş: Ne vakit senin oğlun da bu dereceye gelirse, o zaman o da tavuk yesin."

Gerçekten de bu hikayeye inanan insanlar var... Şimdi buna inanan insanlara, Deccâl gelse bir iki keramet gösterse o insanlar deccâle, “Şeyhül Alimin, Gavsül Salihin” deyip onunla beraber, (Allahu alem) Mehdi’ye karşı savaş açarlar...

Gerçek bir Müslüman hiçbir şekilde Allah’a ortak koşmaz. Keramet ile ilgili olarak, Neml Suresinde Hz Süleyman ile Belkıs’ın kıssasından bir bölümü sizinle paylaşmak isterim:

قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ

38 . “(Süleyman) dedi ki: “Ey ileri gelenler! Onlar bana Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah’a yönelen kullar olarak gelmeden önce, hanginiz bana onun tahtını getirebilir?”

قَالَ عِفْرِيتٌ مِنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ

39 . “Cinlerden bir ifrit dedi ki: “Sen daha yerinden kalkmadan onu sana getirebilirim. Şüphesiz ki ben, (bu işi halledecek kadar) güçlü ve güvenilir biriyim.”

قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَّبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ

40 . “Yanında Kitap’tan ilim bulunan kimse dedi ki: “Göz açıp kapayıncaya kadar onu sana getirebilirim.” (Tahtı) yanında yerleşmiş görünce: “Bu, Rabbimin ihsan ve lütfudur. Şükür mü edeceğim yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınamak için yaptı. Kim de şükrederse, kendi yararına şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse, şüphesiz benim Rabbim (kimseye muhtaç olmayan, her şeyin kendisine muhtaç olduğu) Ğaniy, (cömert, ihsanı bol olan) Kerîm’dır.”

Neml suresi 40. ayette de görüldüğü üzere Allah’ın izniyle keramet gösteren kitap ehline karşı Hz Süleyman: “Bu, Rabbimin ihsan ve lütfudur. Şükür mü edeceğim yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınamak için yaptı. Kim de şükrederse, kendi yararına şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse, şüphesiz benim Rabbim Ğaniy, Kerîm’dır.” Demiştir.

Yani bir insan keramet gösterirse, cahiller gibi keramet gösterenin eteğine yapışmaktansa ve kula kulluk etmektense, tevhid inancına sahip bir Müslüman gibi, o kerametın gerçek sahibinin Allah olduğunu bilmek ve sadece Allah’a yönelip şükretmek daha eftâldir.

Günümüzde de cahil insanlar (sözde) şeyhlerin peşinde koşmayı çok severler. Günümüz (sözde) şeyhlerinin çoğu büyücü ve sihirbazdır. Tağutun şer’i manası olan, büyücülük ve sihirbazlık yapanların ahirette bir nasibi yoktur. Sihirbazlık derken, gösterilerde eğlence amaçlı sihirbazlık gösterisi yapanlardan bahsetmiyorum. Sihirbaz derken çeşitli tılsımlarla

büyü işi yapanlardan, eşleri birbirinden ayıranlardan, bağlama gibi çeşitli kötü işleri yapanlardan bahsediyorum.

Büyüyü ve sihri, Allah subhânehu ve Teâlâ, Hz Süleyman’a büyücü iftirası atanlara ve tüm insanlara imtihan amacıyla Harût ve Marût adlı iki melek görevlendirerek, Allah’ın gazabı karşılığında o insanlara büyü yapmayı öğretmişlerdir. Harût ve Marût insanların yanına gelerek onlara büyü öğretebileceklerini söylemiş ve bunun karşılığında da ahirette bir nasibinin olmayacağını bildirmişlerdir. İnsanların çoğu da bunu kabul etmiştir. Rabbimiz, Bakara suresi 102. ve 103. ayetlerinde;

وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمٍ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمٌ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

102) “(Ve tuttular) şeytanların Süleyman’ın mülkü üzerine uydurdukları (batıl yalanların) peşine takıldılar. Süleyman kâfir olmadı fakat şeytanlar kâfir oldular. İnsanlara sihri ve Babil’deki iki meleğe, Harut ve Marut’a indirilen şeyleri öğretiyorlardı. “Biz ancak bir imtihanınız/dinin için fitneyiz. Sakın küfre girme.” demeden kimseye onu öğretmiyorlardı. Onlardan kadınla kocanın arasını ayıracak (sihri) öğreniyorlardı. Allah’ın izni olmadan o (sihirle) kimseye zarar verecek değillerdir. (Hakikatte) onlara zarar verip faydası olmayan bir şey öğreniyorlardı. Andolsun ki (o sihri) satın alanın ahirette hiçbir nasibinin olmadığını çok iyi biliyorlardı. Nefislerini karşılığında sattıkları şey ne kötüdür. Keşke bilselerdi!”

وَلَوْ أَنَّهُمْ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ

103) “Şayet onlar, iman edip (sihirden) sakınacak olsalardı, Allah katında elde edecekleri mükâfat daha hayırlı olurdu. Keşke bilselerdi!” Buyurmuştur.

Çevremizdeki insanların, kendisine şeyh dediği ve kendisine tabi olanların olduğu ve kendisine Allah dostu gözüyle bakılan bir şahsa; ‘ben sana inanmıyorum’ dediğiniz zaman, genellikle isminizi ve annenizin ismini sorarlar. Sakın söylemeyin, çünkü annenizin ismi üzerinden size musallat veya büyü yapabilirler. Bu şekilde, sizi korkutarak kendisine tabi olmanızı sağlayabilirler. Onlar ancak, cahil insanları kendilerine tabi ederler. O insanlar, Allah dostu değil, bilâkis Allah’ın düşmanıdır. Ona tabi olanlarda onunla birlikte ateşe girecektir. Rabbini çokça zikreden bir Müslümana, Rabbim izin vermedikçe hiçbir cin veya hiçbir şerli varlıklar musallat olamazlar. Yaratılan varlıkların şerrinden Allah’a sığınırım...

Şeyhlerine tapan cahillerin, Kur’an-ı Kerim’de Kehf suresinde geçen, Hz Musa ile Hz Hızır arasında geçen kıssayı, biz selefilere, sözde delil olarak getirirler ve şeyhlerinin herşeyi

bildiğini iddia ederler. Gelin bahse konu olan kıssayı inceleyelim. Bu kıssa, Kehf suresi 60. ayetten 82. ayete kadardır:

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَتِيهِ لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا

60 . (Hatırlayın!) Hani Musa, yanındaki gence demişti ki: “İki denizin buluştuğu yere varıncaya kadar ara vermeden gidecek, (gerekirse bu yolda/uğurda) uzun zaman geçireceğim.”

فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا

61 . İki denizin buluştuğu yere ulaştıklarında, balıklarını unuttular. Balık, denizde bir yol tutup gitti.

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِقَتِيهِ أَتَيْنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا

62 . (İki denizin buluştuğu yeri) geçince gence demişti ki: “Yiyeceğimizi getir. Andolsun ki bu yolculuğumuzdan (sebeb) pek yorulduk.”

قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنسَانِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا

63 . (Genç) demişti ki: “Kayaya sığındığımız zaman (var ya) hatırladın mı? İşte orada balığı unuttum. Onu hatırlamamı yalnızca şeytan unutturdu. O, ilginç bir şekilde denizde yolunu tuttu ve kaçtı.”

قَالَ ذَٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغُ فَأَرْتَدَّا عَلَىٰ آثَارِهِمَا قَصَصًا

64 . Demişti ki: “Bu tam da aradığımız şey!” İkisi, izlerini takip ederek gerisin geriye döndüler.

فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا

65 . (Orada) kullarımızdan bir kul buldular. Ona kendi katımızdan bir rahmet vermiş ve tarafımızdan bir ilim öğretmiştik.

قَالَ لَهُ مُوسَى هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ أَنْ تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا

66 . Musa ona demişti ki: “Sana öğretilen doğrulardan/isabetli bilgilerden bana öğretmen için sana tabi olayım mı?”

قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا

67 . Demişti ki: “Sen, benimle beraberliğe sabredemezsin!”

وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا

68 . “Hem hakikatini kavrayamadığın (sana verilmemiş bilgiye) nasıl sabredeceksin ki?”

قَالَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا

69 . (Musa) demişti ki: “İnşallah beni sabreden biri olarak bulacaksın ve senin hiçbir emrine karşı gelmeyeceğim.”

قَالَ فَإِنْ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّى أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا

70 . Demişti ki: “Şayet bana tabi olursan, (ne olursa olsun) sana açıklama yapmadıkça bana hiçbir şey sorma!”

فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا رَكَبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتُهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا

71 . İki yola koyulmuşlardı. Nihayet bir gemiye bindiklerinde, (o) gemiyi delmişti. (Musa) demişti ki: “İçindeki ahaliyi boğmak için mi onu deldin? Andolsun ki sen, hayret edilesi bir iş yaptın.”

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا

72 . Demişti ki: “Beraberliğime/yol arkadaşlığıma sabredemeyeceğini söylememiş miydin sana?”

قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا

73 . (Musa:) “Unuttuğum bir şeyden dolayı beni yargılama ve bu işimden dolayı bana zorluk çıkarma.” demişti.

فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا لَقِيََا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقْتَلْتَنِي بِغَيْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نَكِرًا

74 . Yola koyuldular. Nihayet bir çocukla karşılaştılar. Onu (çocuğu) öldürdü. (Musa:) “Tertemiz bir canı, (kısas gibi) bir can karşılığı olmadan mı öldürdün? Andolsun ki sen, çok çirkin bir hata işledin.” demişti.

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا

75 . Demişti ki: “Beraberliğime/yol arkadaşlığıma sabredemeyeceğini söylememiş miydin sana?”

قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا

76 . (Musa:) “Bir daha bir şey soracak olursam, benimle (yol) arkadaşlığı yapma. (Yolunu ayırdığın takdirde de) seni mazur sayarım.” demişti.

فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقُضَ فَاقَامَهُ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا

77 . (Tekrar) yola koyulmuş, nihayet bir belde halkına varmışlardı. Onlardan yemek istemişler (fakat halk) onları misafir etmeye yanaşmamıştı. Orada yıkılmaya yüz tutmuş bir duvar bulmuşlardı. Onu (duvarı onarıp) düzeltmişti. (Musa:) “İsteseydin (bu hizmetin) karşılığında ücret alabilirdin.” demişti.

قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأَتَّبِعُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا

78 . “Bu benimle senin arandaki ayrılık (zamanıdır). Sabretmeye güç yetiremediğin şeylerin te’vilini/hakikatini sana haber vereceğim.” demişti.

أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَافِكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا

79 . “Gemiye gelince, o, denizde çalışan yoksul insanlarındı. Onu kusurlu hâle getirmek istedim. (Çünkü) onların önünde (sağlam olan) her gemiye zorla el koyan bir yönetici vardı.”

وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِينَا أَنْ يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا

80 . “Çocuğa gelince, onun anne babası mü’min kimselerdi. (Çocuğun sevgisinin) onları azgınlığa ve küfre sevk etmesinden çekindik.”

فَأَرَدْنَا أَنْ يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا

81 . “İstedik ki Rableri onlara (ölenin yerine) daha hayırlı, temiz ve merhametlisini ihsan etsin.”

وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا

82 . “Duvara gelince, o, şehirde (yaşayan) iki yetime aitti. Altında da o ikisine ait bir hazine vardı. Onların babası salih bir kimseydi. Rabbin onların yetişkinlik çağına erişip hazinelerini çıkarmalarını istedi. (Bu,) Rabbinden bir rahmettir. (Bunları) kendiliğimden yapmadım. İşte, sabretmeye güç yetiremediğin şeylerin hakikati budur.”

Hadis kaynaklarına göre, Hz Musa’nın yolculuk yaptığı, Allah’ın kendi katından rahmet verdiği bu kişi, Hızır (a.s.)’dir. Şeyhlerine tapan tasavvuf ehli müşrikler, bu kıssayı kullanıp çarpıtarak kendi şirklerini meşru hale getirmeye çalışırlar. Bu kıssaya baktığımızda ise Hızır (a.s.)’in, geleceği yani gaybı bildiğini görürüz. O halde bizde Kur’an’a soralım “gaybı kim bilir?” diye. Bu sorunun cevabını, Cin suresi 26-27. ayetleri ile Âl-i imran suresi 179. ayeti bize gösteriyor:

عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَدًا

26 . “(O,) gaybı bilendir. Gaybına hiç kimseyi muttali kılmaz.” (72/Cin, 26)

إِلَّا مَنِ ارْتَضَى مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا

27 . Ancak resûlleri arasından razı olup (seçtikleri) müstesna. Çünkü (gayb bilgisine muttali olan elçinin) önünde ve arkasında (onu koruyan) gözetleyiciler kılmıştır. (72/Cin, 27)

مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ

179 . Allah pis ile temizi birbirinden ayırmadan, siz mü'minleri bulduğunuz hâl üzere öylece bırakacak değildir. Allah sizi gayba muttali kılacak da değildir. Fakat Allah (gaybı bildirmek için) resûllerden dilediğini seçer. Allah'a ve resûllerine iman edin. Şayet iman eder ve sakınıp korkarsanız, sizin için büyük bir ecir vardır. (3/Âl-i İmran, 179)

Bu ayetler, Hızır (a.s.)'ın Allah'ın elçisi olduğunun kanıtıdır. Cahiller, eğer şeyhlerinin “Kalp gözü açıktır” diyerek geleceği (sözde) Allah'ın izniyle (burada rabbimize de iftira atıyorlar) biliyor demeleri, ya o şeyhlerini Allah resulü kabul etmeleri anlamındadır ya da bu ayetleri yalanladığının göstergesidir. İkisi de değilse o halde burada bir çelişki vardır. Çelişki de batıl düşüncenin bir sonucudur.

Bazı sözde evliyalar; “Biz gaybı bilmeyiz sadece cinler bize haber veriyor” diyorlar. Bu söz, onların küfrüne bir kılıftır. Bunlara cevabı yine Kur'an'dan öğreniyoruz. Cin suresi 6. ayetten 12. ayete kadar bize şu cevabı veriyor:

وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا

6 . “Hiç şüphesiz insanlardan bazı adamlar, cinlerden bazı adamlara sığınır, (insanların cinlere sığınması, cinlerin) azgınlığını arttırır.”

وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا

7 . “Şüphesiz ki onlar, sizin de sandığınız gibi Allah'ın kimseyi diriltmeyeceğini sanmışlardı.”

وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلِئَتْ حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهُبًا

8 . “Kuşkusuz biz, göğe dokunduk da onun çok güçlü bekçiler ve ateş toplarıyla dolu olduğunu gördük.”

وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَصَدًا

9 . “Şüphesiz ki (bundan önce, Mele-i A'lâ'nın haberlerini) dinlemek için oturmaya (elverişli) yerlerde oturuyorduk. Ancak şimdi kim dinlemeye (yeltense), anında kendisini gözetleyen/izleyen bir ateş topu bulur.”

وَأَنَّا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ أُرِيدَ بِمَنْ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا

10 . “Gerçek şu ki (Muhammed'in peygamber olarak gönderilmesi ve semadan haber alamıyor oluşumuz) insanlar için şer mi, yoksa Rableri onlar için hayır mı diledi, bilemiyoruz.”

وَأَنَّا مِنَ الصَّالِحِينَ وَمِمَّا دُونَ ذَلِكَ كُنَّا طَرَائِقَ قَدَدًا

11 . “Hiç şüphesiz, içimizde salih olanlar da vardır, bunun aşağısında (salih olmayanlar da) vardır. Biz farklı farklı yollara (dalan) fırkalar olmuşuz.”

وَأَنَا ظَنَّنَا أَنَّ لَنَا نُعْجَرَ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِرَهُ هَرَبًا

12 . “Kesin olarak anladık ki; yeryüzünde Allah’ı aciz bırakamayız. Ve O’ndan kaçarak da O’nu aciz bırakamayız.”

Bu ayetlere baktığımızda cinlerin, gaybın bilgisini almak için gök yüzüne çıktığında, ateş topunun onlara çarparak onları yakıp düşürdüğünü görüyoruz.

Cinler, gaybı bilmez buna bir başka delil olarak, Allah subhânehu ve Teâlâ Sebe’ suresi 14. ayette şöyle buyurmaktadır:

فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَى مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنْسَاتِهِ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتْ الْجِنَّ أَنَّهُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ

“(Süleyman’ın) ölümüne hükmettiğimizde, ölümünü onlara esasını yiyen bir ağaç kurdundan başkası göstermedi. (Süleyman) yere yıkılınca anlaşıldı ki; şayet cinler gaybı biliyor olsalardı, (Süleyman’ın yaşadığını zannedip) alçaltıcı azap içinde öylece beklemezlerdi.”

Hız Süleyman, Allah’ın ona bir mükâfât olarak verdiği çeşitli yeteneği olan, rüzgarlara, cinlere ve hayvanlara hükmeden bir peygamberdi. Hız Süleyman, cinlerin üzerinde egemenliği olduğu için cinler onun emrini uzun süre beklemekteydiler. Hız Süleyman vefat ettiğinde, esasına yaslanmış vaziyetteydi. Cinler daha o peygamberin öldüğünden bile habersiz o şekilde beklemekteydiler. Nihayet ağaç kurdu, Hız Süleyman’ın esasını yedikten sonra peygamberin yere düştüğünü gören cinler onun vefat ettiğinin farkına varıyorlar. Bu ayette de cinlerin gaybı bilmediklerini görüyoruz. Tasavvuf ehline yapılan en büyük reddi, Allah’ın kitabında görüyoruz.

Tasavvuf ehlinin; “şeyhlerin kalp gözü açıktır. Aman ha şeyh hazretlerine soru sorma, o her şeyi bilir” diyerek gaybı bildiklerini ima etmeleri, ne denli yoldan çıktıklarının göstergesidir. Onlar şeyhlerinin huzurunda saygıdan o kadar eğilirler ki, neredeyse secdeye kapanacaklar. Namazda rüku esnasında bile bu kadar eğilmezler. Dininde huşuyu başkalarında arama. Kendi içinde ara... Rabbine dua et ve sadece O’na (c.c.) yönel...

Değerli kardeşlerim, İslamın getirdiği ve gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin getirdiği asıl olan inanç, “Tevhid inancı”dır. Tevhid inancına sahip bir Müslüman, sırtını bir tek Allah’a dayar ve “La ilahe illallah” der. Kelime-i tevhid’in asıl manası; “Allah’ın dışında hiç kimse, önünde eğilmeyi dahi hak etmiyor. Mutlak güç sahibi ve değer verilmeyi tek hak eden, Allah’tır.” Dilimizle kelime-i tevhid getiriyoruz ama kalbimizle getirmedikten sonra ne anlamı kalıyor... Bu lafım Allah’ın hidayetine mazhar olamayanlara... Rabbim cümlemize hidayet nasip eylesin. Amin...

FAİZ MESELESİ:

Faiz, kelime anlamıyla; birine verilen borç karşılığında, borç verdiği kişiden verilen borç miktarı dışında alınan fazladan para veya değerli materyaller anlamındadır. Arapçada faiz, “ribâ” demektir. Riba; fazlalık, nemâ, artma, çoğalma, yükseğe çıkma anlamına gelmektedir.

Dinimizde ise faizin her türlü haramdır. Faizle ilgili birçok ayet vardır bu ayetlerden bir kaç; Bakara suresi 188-275-276-278-279, Âl-i İmran suresi 130, Nisa suresi 29-161 ve Rûm suresi 39. ayetleridir. Bu ayetlere ayrıca bakabilirsiniz. Bu ayetlerden, Allah Subhânehü ve Teâlâ Bakara suresi, 275. ve 276. ayetlerde şöyle buyurmaktadır:

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

275. “Faiz yiyenler, şeytanın dokunduğu (cin çarpmış) kimse gibi (kabirlerinden) kalkarlar. (Bu ceza:)”Alışveriş de faiz gibidir.” Demeleri nedeniyledir. Oysa Allah alışverişi helal, faizi ise haram kılmıştır. Kendisine Rabbinin (faize dair) öğüdü gelip de bu işe son verenin, (faizi bıraktıktan sonra) geriye kalan malı/önceki kazançları onundur. Ve onun durumu (hakkında verilecek hüküm) Allah’adır. Kim de faizli işleme geri dönerse bunlar ateşin ehlidir ve orada ebedî kalacaklardır.”

يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُزِيهِ الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ

276. “Allah, faizin bereketini siler, sadakaları ise artırır. Allah, (faizi alışveriş gibi helal sayan) kâfiri ve (faizle muamele eden) günahkârları sevmez.”

Buyurmaktadır. Ayrıca Allah Resulü (s.a.v.) veda hutbesinde: “Ashabım, kimin yanında bir emanet varsa, onu hemen sahibine versin. Biliniz faizin her çeşidi kaldırılmıştır. Allah böyle hükmetmiştir. İlk kaldırdığım faiz de Abdulmuttalib’in oğlu (amcam) Abbas’ın faizidir. Lâkin anaparanız size aittir. Ne zulmediniz, ne de zulme uğrayınız.” Buyurmuştur.

Faizin bu kadar haram olduğuna dair delillerin olmasına rağmen, günümüzde insanlar Allah’ın bu hükmünü hiçe saymaktadırlar. Bankaya faizle para yatırma, kredi çekme, döviz alım satımı gibi işlemleri yapıp, birde gençlere örnek olsun diye yatırım tavsiyeleri vermeyi de eksik etmiyorlar.

“Öyle bir zaman gelecek ki, kişi helâlden mi haramdan mı kazandığına aldırmayacak!”
(Buharî, Büyû; 7)

Başka bir hadiste de, Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: “Faiz yetmiş üç kısımdır! Faizin en basiti kişinin annesiyle nikâhlanması (yani zina etmesi) gibidir! Şüphesiz ki,

faizin en kötüsü ise, Müslüman bir kimsenin ırzına/namusuna dil uzatmak gibidir!” (Hakim, Müstedrek, 2/43).

Çevremizde; “şimdi belli bir parayla satın aldığımızı ilerleyen dönemlerde alamıyoruz, paranın değeri her gün düşüyor bankaya mecbur bulaşıp faizle işlem yapıyoruz” diyenlere, şu cevabı verebiliriz; Öncelikle enflasyonu, faizi ve faizin bir parçası haline gelmiş ekonomiyi anlamak için, biraz geçmişe doğru gitmemiz lazım.

İnsanlık tarihine baktığımız zaman, alışverişler, ticaretler ilk başta değiş tokuş sistemiyle yapılıyordu. Paranın bulunmasıyla birlikte çeşitli materyaller sikke dedğimiz, basık ve yuvarlak hale getirilmiştir. Alışverişler ve ticaretler bu materyallerle yapılmaya başlandı. Bu materyaller genellikle altın veya gümüş sikkeler halinde yapılıyordu. Belli dönemlerde deniz kabuğu, cam gibi materyaller de kullanılmıştır. Fakat bunlar uzun sürmemiştir. Tarihte altının yeri, günümüzde de dahil olmak üzere her devirde değerli materyaller arasındadır.

İnsanlar ticaret için yolculuk yaptıklarında kervanlarıyla giderken yahut gemiyle seyahat ederken yanında bulundurdıkları altınları kendilerine hem fazladan yük oluyordu, hem de yolculuk esnasında herhangi bir saldırı sonucunda yağmalanma ihtimali vardı.

Yahudiler, bu soruna sözde çözüm olarak bir ticaret gemisine yahut kervan kafilesine diyorlar ki; “ sen bu çuvalar dolusu altını bize ver, ben de sana belirli bir faiz karşılığında kendi mührümü basıp imzaladığım kağıdı sana vereyim, gideceğin yerde ki akrabalarım bu kağıdı gösterirsin, onlarda sana, altının belli bir kısmını kesinti yaparak, altınını geri verirler.” Böylelikle ticaret yapanlar, altınlarını güvence altına almış oldular. Yahudiler de faiz kullanarak zenginleşmiş oldular. Altınlar da Yahudilerin ellerinde toplanmaya başlandı.

Buraya dikkatinizi çekmek isterim Yahudiler, bu amaçlarına ulaşmak için, hiçbir zaman kimsenin altınını alıp kaçmamışlardır. Böylelikle insanların güvenini kazanmışlardır ve çek işleminin ilk adımı bu şekilde atılmış oldu.

Daha sonra kağıt paralar piyasaya çıkmıştır. Kağıt paranın tarihçesi; ilk olarak M.S. 118 yılında Çinliler deri para kullanmışlardır. İlk kâğıt para ise M.S. 806 yılında yine Çin'de ortaya çıkmıştır. Batıda kâğıt paraların tam anlamıyla basılması ve kullanılması 17. yüzyılın sonlarına rastlamaktadır. Her ülke kendi kağıt parasını bastığı için, ülkelerin refah seviyesine ve güç seviyesine göre kendi bastıkları kağıt paraların değeri, diğer ülkelerin parasına göre yükselip düşüyordu.

1944 yılında imzalanan “Bretton Wood” Anlaşması sayesinde, para birimleri altına endekslenmiş ve ABD dolarının altına endeksli bir rezerv para birimi olarak ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bretton Woods Sistemi'ne göre bu sisteme dahil olan ülkeler para birimlerini ABD dolarına endeksleyeceklerdi. Yani ülkeler kendi altınlarını ABD'ye getirip karşılığında da ABD'nin bastığı kağıt para olan dolarla alış veriş yapıyorlardı. Altınlar yine ABD'nin merkez bankası olan FED bankasında toplanmış oldu.

Şu an Amerika'daki FED Bankasının sahibi 8 ailedir. 8 ailenin altısı Yahudidir. Bu ailelerden 4'ü ABD'de, 4'ü ise ABD dışında yaşamaktadır. ABD'deki tüm FED'lerin en büyük hisselerine David Rockefeller, Rothschilds, Paul Warburg, Jacob Shiff ve James Stillman aileleri sahiptir. Rothschilds ailesi ve Jacob Shiff ailesi Yahudi'dir. James Stillman ailesi Yahudilerle ilişkili ailedir. Rockefeller ailesi ise birçok kişiye göre Yahudi olarak düşünülse de, Yahudi olduklarına dair net bir kanıt bulunmamaktadır.

ABD, hem diğer ülkeler için altın karşılığında dolar bastılar, hem de kendi iç piyasası için dolar basmaya devam ettiler. 1950'li yılların sonunda Fransa, ABD'nin verdiği dolarların karşılığında altınların olmadığını fark etti ve ABD'den altınlarını geri istedi. Dünyadaki tüm altınların 3'te ikisi, ABD'de, Yahudilerin birleştiği FED Bankasının eline geçmişti. Bu yayılınca bütün dünya altınlarını geri istedi. 1971'de Amerika Başkanı Richard Milhous Nixon dolarla altın arasındaki bağı koparıp kimseye ne altın verdi ne de dolar verdi. Daha artık dolar altına endeksli değildir. Dünya ülkeleri, baskıyı arttırıp altınlarını geri isteyince altın rezervinin yarısı ülkelere dağıtıldı yarısı ise Amerika'da kaldı.

Şuan dünya üzerinde, ülkeler arası petrol alış veriş sadece dolar ile oluyor. Bu şekilde dolar bütün dünyanın kullandığı para haline geldi. İnsanlar sürekli dolarla ihtiyaçlarını karşıladığı için ABD dolar basmaya devam etti ve zenginleşerek dünyanın bir numaralı gücü oldu. Bunu da yine faize ve kâğıt paralara borçludurlar.

Amerika, faizi yükselterek veya düşürerek, dolar basmayı azaltarak veya yükselterek diğer ülkelerin piyasasıyla ve ekonomisiyle rahatlıkla oynaya bilirler. Diğer ülkeler, altınla alış veriş yapsalardı, bu faiz oyunu, haksız yere para kazanma oyunu hiçbir zaman olmayacaktı.

Değerli kardeşlerim demem o ki; Faize bulaşmayan, değeri düşüp yükselmeyen tek değerli para, altındır. Aslında dolara göre veya Türk lirasına göre altın düşmüyor veya yükselmiyor. Altının değeri sabittir, değeri düşen veya yükselen, kâğıt paralardır. Özellikle faiz oyununu avucunun içinde tutan batı ülkeleri, menfaati gereği sürekli korku yayarak; “dünyada kâğıt para olmadan ticaretin sürmesi mümkün değildir” düşüncesini insanlara dikte ederek varlığını sürdürmeyi amaçlamaktadır. Bizim akıllı Müslümanlar da bu faiz oyununa hiç gelmemişler zaten... Günümüzde de görüldüğü gibi...

Eğer bizim ülkemiz gerçekten de Müslüman bir ülke olsaydı, ülke içi alış verişler, altınla veya gümüşle yapılardı ki faize bulaşılmazdı. “Faiz bizim nasımızda yok” deyipte kendi yandaş şirketlerine ihalelerini dolar üzeri yapanlar faizcinin ta kendisidir. Bunu unutmayın değerli kardeşlerim Allah'ın hükmünde hiçbir zaman eksiklik göremezsiniz ve bunu yine unutmayın ki “Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler kâfirlerin, fasıkların ve zalimlerin ta kendisidirler.”

Kuyumcularda alış veriş yapılırken, eski 20 gr altınını getiren biri, yeni altın alırsa ve yeni alınan altın, işçilik masrafı olarak daha değerli olduğu düşünülerek, 18 gr altın ile değiştiriliyorsa, bu da faizdir. Faizin kurallarını, insanların belirlediği kurallarla değil, Allah'ın kurallarıyla kabul etmemiz gerek.

Çağımızda en büyük faiz işine giren kurum ve kurumlar ise bankalardır. Gerçekten de bankalar çağımızın büyük fitnelerinden bir tanesidir.

Faiz meselesini bir hadisle kapatmak isterim;

Cabir (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

“Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) faiz yiyene, yedirene, faiz muamelesini yazan kimseye ve bu muamelenin şahitlerine lanet etti! ve:

‘Onlar gûnahta eşittir!’ buyurdu.”

(Müslim 1598/106, Ebu Yağla 1849, İbnu'l-Carud 646, Beyhaki 5/275, Begavi 2054, Ahmed 1/393, 3/304, Tayalisi 343, İbni Hibban Mevarid 1112)

AHLÂK:

Ahlâk; insanların öznel olarak, yaptığı davranışlarının doğru yada yanlış olduğunu belirleyen ilkelerdir.

Bu ilkeler, evrenin yaratılışından itibaren kıyamet gününe kadar Allah'ın insanlara uygulamasını emrettiği kurallardır. Büyüklere hürmet ve saygı gösterme (Tirmizi, Birr, 15), anne ve babaya (Allah'ın sınırlarını aşmama şartıyla) itaat etme (29/Ankebût, 8), insanlara tebessüm etmek (Tirmizî, Birr, 36), evlilik kuralları ve şartları (4/Nîsa Suresi, 23, 24, 25), kadının ve erkeklerin birbirlerine karşı sorumlulukları (4/Nîsa Suresi, 34), avret yerlerinin kapatılması (7/A'râf, 26), namusun değerli olması (24/Nûr Suresi, 30, 31). Bunlar Allah'ın insanlara emrettiği kurallar ve kanunlardır. Yani ilk insanlar başıboş bir şekilde avret yerleri açık hayvan gibi yaşamadılar. Deistlerin düşüncesi doğru olsaydı, insanlarda atalarının öğretisi olan namus kavramı olmazdı. Bizim atalarımız hayvan gibi yaşamadılar. Ancak şuan ki insanlar, bu dinden uzaklaştığı için hayvanlaştılar. Ortalık özgürüz diyen, eşcinsellerden ve açık gezinenlerden geçilmez oldu. Bizim özgürlüğümüz, Allah'ın dur dediği yerde biter!.. Özgürlüğümüz, Allah'ın sınırları içerisinde olmalıdır ki erdemli bir yaşantımız olsun. Bu erdemli yaşantı için tek şart, Allah'ın kanunlarıyla hükmedilmesidir. Fuhşiyatı serbest kılan tağutların getirdiği kanunlar var oldukça insanlıktan nasibini almayanlar, kendilerini de satar, ailesini de... Bunun örneklerini görmememiz için kör olmamız lazım.

فَاَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ

(İkisi) ondan yediler, avret yerleri kendilerine göründü ve cennet yapraklarıyla üzerlerini örtmeye başladılar. Âdem, Rabbine isyan etti, şaşırdı.

(20/Tâhâ Suresi, 121)

ثُمَّ اجْتَبَيْهِ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ

Sonra Rabbi onu seçti, tevbesini kabul etti ve yol gösterdi.

(20/Tâhâ Suresi, 122)

İnsanların örtünüp avret yerlerini kapatması, insanların kendiliğinden kabul ettiği bir kural değil, ilahi bir emirdir.

يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُؤَارِي سَوَاتِكُمْ وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ
آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذْكُرُونَ

Ey Âdemoğulları! Şüphesiz size avretinizi örtecek ve kendisiyle süsleneceğiniz elbise indirdik. Asıl hayırlı olansa takva elbisesidir. (Dışınızı elbiseyle süslediğiniz gibi kalbinizi de takvayla süsleyiniz. Bu, daha hayırlıdır.) Bu (nimetler), düşünüp öğüt alsınlar diye Allah'ın ayetlerindendir.

(7/A'râf, 26)

Allah kullarına, her daim güzel ahlâklı olmalarını ve iyilik yapmaları gerektiğini emretmiştir.

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ
يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

Şüphesiz ki Allah, adaleti, iyiliği, yakın akrabaya vermeyi emreder. Fuhşiyatı, münkeri ve (başkalarının hakkını çiğneyecek) taşkınlığı yasaklar. Düşünüp hatırlayasınız diye size öğüt verir.

(16/Nahl, 90)

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبُلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا
فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَفًّا وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا

Rabbin, kendisinden başkasına ibadet etmemeniz ve anne babaya iyilik etmenizin (gerekliliğine) hükmetti. Onlardan biri ya da her ikisi senin yanında yaşlanırsa, onlara “öf” bile deme! Onları azarlama ve onlara değerli bir söz söyle.

(17/İsrâ Suresi, 23)

وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا

Merhamet duygusuyla onlara karşı mütevazı ol. (Onları sevgi ve merhamet kanatlarının altına al) ve de ki: “Rabbim! Beni büyütüp yetiştirdikleri gibi sen de onlara merhamet et.”

(17/İsrâ Suresi, 24)

فَإِمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ

O hâlde, sakın yetimi kahretme/hor görüp ezme!

(93/Duhâ Suresi, 9)

وَإِمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ

Ve sakın isteyeniyi azarlayıp tersleme!

(93/Duhâ Suresi, 10)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِنْ نِسَاءٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ بِئْسَ الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

Ey iman edenler! Bir erkek topluluğu, başka bir erkek topluluğuyla alay etmesin. Belki (alay ettikleri) kendilerinden daha hayırlıdır. Kadınlar da kadınlarla alay etmesinler. Belki (alay ettikleri) kendilerinden daha hayırlıdır. Kendi nefislerinizi ayıplamayın, birbirinize lakap takmayın. İmandan sonra fasıklık, ne kötü bir isimdir. Kim de tevbe etmezse bunlar zalimlerin ta kendileridir.

(49/Hucurât Suresi, 11)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبَ بَعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ

Ey iman edenler! Zannın çoğundan kaçın! Çünkü zannın bir kısmı (dahi) günahtır. Tecessüs etmeyin/birbirinizin özelini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın/arkasından konuşmayın. Sizden biri, ölü kardeşinin etini yemeyi ister mi? (Nasıl da) tiksindiniz! Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz ki Allah, (tevbeye muvaffak kılan ve tevbeleri çokça kabul eden) Tevvâb, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir.

(49/Hucurât, 12)

Resûlullah (s.a.v.) buyurdu ki; “Ben, güzel ahlâkı tamamlamak (uygulamak) için gönderildim.”

(İbn Hanbel, II, 381)

Enes (ra) şöyle demiştir:

“Resûlullah insanların en güzel ahlâklısı idi.” (Buhârî, Edeb, 112; Müslim, Mesâcid, 267)

“Hiçbir anne baba, çocuğuna güzel terbiyeden daha kıymetli bir bağışta bulunmamıştır” (Tirmizi, Birr, 33)

“Arsızlık nerede ve kimde olursa olsun çirkinleştirir; hayâ ise nerede ve kimde olursa olsun zarifleştirir” (Tirmizi, Birr, 47)

“Kıyamet gününde (ameller tartılırken) mü’minin mizanında güzel ahlâktan daha ağır (gelecek) bir şey yoktur. Şüphesiz ki Allah Teâlâ, kötü huylu, çirkin sözlü kimseleri sevmez” (Tirmizi, Birr, 62)

“İnsanlar iyilik yaparlarsa bizde iyilik yaparız, kötülük yaparlarsa bizde kötülük yaparız, diyen zayıf karakterli kimseler olmayınız. Bilakis iyilik yaptıklarında, insanlara iyilik yapmayı, kötülük yaptıklarında ise onlara kötülük yapmamayı içinize yerleştiriniz” (Timizi, Birr, 63)

“Ey diliyle iman edip, kalbine iman girmemiş olan kimseler! Müslümanların gıybetini yapmayın ve onların gizli hallerini araştırmayın. Çünkü her kim onların gizli hallerini araştırırsa Allah da onun gizli halini araştırır. Allah kimin gizli halini araştırırsa onu evinde (gizli yaptıklarını ortaya çıkararak) bile rezil eder.” (Ebu Davud, Edeb, 35)

“Üç şey vardır ki bunlar kimde bulunursa Allah onu koruması altına alır cennetine koyar; güçsüzlere yumuşak davranmak, anne babaya şefkat göstermek ve elinin altında bulunan hizmetlilere iyi muamelede bulunmak” (Tirmizi, Sıfatü’l-kıyâme, 48)

“Merhamet edene Rahman da merhamet eder. Siz yerdekilere merhamet edin ki, göktekiler de size merhamet etsin.” (Buhari, Edep, 13; Ebû Dâvûd, Edeb, 58)

“Faziletlerin en üstünü, akrabalık ilişkisini kesenle ilişkisini sürdürmen, sana vermeyene vermen, sana sataşanı bağışlamandır.” (Ahmed b. Hanbel müsned III, 439)

“Her dinin (kendine özgü) bir ahlâkı vardır. İslam’ın ahlâkı da hayâdır.” (Muvatta, Hüsnü’l-Hukuk, 2)

Ahlâkın en güzeli, Kur’an ahlâkıdır. Kur’an ahlâkı ise gıybet yapmama, hased etmeme, nankörlük etmeme, karşılıksız iyilik yapmak, büyüklere saygı gösterme, anne babaya saygı gösterme, düşmüşe el uzatmaktır. Bizi yaratan, bize bunca nimeti vermesine rağmen biz bu nimetlere karşılık Allah’a hakkıyla kulluk ediyor muyuz? Yoksa bize hiç bir yarar vermeyen şeyleri, Allah’a ortak mı koşuyoruz? İşte bu nankörlüktür. Allah’ın merhameti olmasa, bize verilen sadece bir gözün bile hesabını veremezken neden Allah’ın hükümlerini elimizin tersiyle itiyoruz? Yerin ve göğün hakimi ancak Allah’tır. O (c.c.) tektir, hiçbir ortağı da yoktur. En güzel hüküm koyucu O’dur.

Bir toplumda güzel ahlâklı insanların olması, o toplumu yaşanabilir bir toplum haline getirir. Güzel ahlâklı insanların yaptığı ticaret, en güvenli alışveriştir. Bulunduğum toplumu örnek verecek olursam, özellikle Çermik’te ne kadar ticaretle uğraşan insan varsa yüz kişiden 99’u, namussuz ve karakersizin önde gidenidir. Özellikle büyük baş hayvan alım satım yapan cambazların hemen hemen hepsi... Hayvan aldığı zaman alacağı hayvanı kötileyip fiyatını

düşürür, hayvan sattığı zaman da yere göğe sığdırmaz. Satana kadar kırk takla atarlar. Dostun dosta kazık attığı alan, bu karakersizlerin yüzünden ticaret alanı olmuştur.

“Güvenilir, doğru ve Müslüman tacir, kıyamet günü şehidlerle beraberdir.”

(İbn-i Mâce, Ticârât, 1).

“Müşteri kızıştırmayınız. Bir kimse kardeşinin satışı üzerine satış yapmasın. Din kardeşinin dünürlüğü üzerine dünür göndermesin. Bir kadın, din kardeşi bir kadının çanağındaki nimeti kendi kabına doldurmak için onun boşanmasını istemesin.”

(bk. Buhârî, Büyû’ 64, 70; Müslim, Nikâh 51-56, Büyû’ 11, 12; Nesâî, Büyû’ 16)

Ticarete Müslüman kişi fırsatçılık Yapmaz.

“Bir gün bir kadın Ebû Hanîfe’nin dükkânına gelir. Ebû Hanîfe’ye ipek bir elbise satmak ister. Ebû Hanîfe kaç dirhem istediğini sorar. Kadın 80 dirhem ister. Ebû Hanîfe elbiseye bakar ve “Bu daha çok eder.” Der. Kadın “O zaman 100 dirhem ver.” Der. Ebû Hanîfe “Daha fazla eder.” Diye cevap verir. Bu şekilde kadın 400 dirheme kadar çıkar. Ebû Hanîfe tekrar “Daha fazla eder.” Deyince kadın şaşırarak “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” der. Ebû Hanîfe de “Anlayan birini çağır, o değer biçsin.” Der. Kadın gider ve yanında kumaştan anlayan birisiyle gelir. Adam kumaşa bakar ve “500 dirhem eder.” Der. Ebû Hanîfe de bu fiyata alır. Ebû Hanîfe, elbiseyi ilk fiyat olan 80 dirheme alsaydı büyük bir kâr elde edecekti. Ancak satıcı kadın elindeki elbisenin değerini bilmediği için fırsatçılık yoluna girmiyor. Kadını aldatmadan elbiseyi gerçek değeri üzerinden alıyor.”

(“Ebû Hanîfe”, DİA, X, 131; Abdurrahman Re’fet el-Bâşâ, Suverun min hayâtî’s-sahâbe, Kahire 2010, I, 483-502).

Biz, kendisine “Muhammedü’l-emîn” denilen bir peygamberin, bir birlerine kazık atan dalavereci ümmeti olmuşuz. Ticaret ahlâkını bilmeyenlerin ticaret yaptığı bu dönemde kardeşin kardeşe güveni kalmamıştır.

“Sattığı zaman kolaylık gösteren, satın aldığı zaman kolaylık gösteren ve hakkını alacağı zaman kolaylık gösteren kula Allah merhamet eylesin”

(İbn Mace, Ticaret, 28)

En güzel ahlâk ise; bize sayısız nimet veren, bize namus kavramını öğretip erdemli bir şekilde yaşamamızı sağlayan, bu kusursuz düzeni bize bahşeden Allah’a, bu kısa hayatımız boyunca hakkıyla teslim olmaktır. Rabbim bizi mü’minlerden ve muhsinlerden eylesin. Amin...

TESLİMİYET:

Yerin ve göğün tek meliki, mutlak güç ve iktidar sahibi olan, her türlü mahlukata hükmünü ram eyleyen yüce Rabbimize teslim olmak, ne büyük bir şereftir. Bu şeref; batıl şeyhlerine, makam veya mevki sahiplerine, patronlarına, soylulara ve zenginlere teslim olanların erişemeyeceği bir şereftir. Kişi teslim olduğuna kuldur. Teslimiyetin şahitliğini kelime-i tevhid yapar. Dil ile ikrar edip yaşantısında uygulamayanlar yalancılardan ta kendisidir.

Teslimiyet; herhangi bir zorluk karşısında kulun Rabbine, bu zorluğun gitmesi için dua etmesi değil, bu zorluk karşısında Rabbinin yazdığına sabretmesi ve razı olmasıdır. O'na (c.c.) hamd etmesidir.

Mü'min; kelime anlamıyla teslim olmuş kimseler için söylenir. Allah'a hakkıyla teslim olan bir mü'min; "artık bu devirde herkes faiz yiyor, herkes zina ediyor, herkes bitcoine para yatırıyor" demeyendir. Mü'min kul, Rabbimizin haram kıldığı bir eylemi, meşru kılmayan kişidir. Çoğunluğa uymayan, nefsinin arzusuna karşı çıkan, müşrik bir topluluğa tepki gösterendir.

أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ

Hiç (Allah'a) teslim olmuş olanları suçlu günahkârlar gibi kılar mıyız?

(68/Kalem, 35)

Rahmân'a teslim olmuş bir kul yada teslim olmaya çalışan bir kul için çıkılabilecek en üst mertebe, Rabbinin onu, kulu olarak görmesidir. O kişiler için hiç bir ünvan, zenginlik, şan ve şöhrat, Rabbin kulu olmak kadar şerefli değildir. Yüce Rabbimiz de kitabında salih kişilere ve nebilere "kulumuz" diyerek, onların ne derece üstün olduğunu vurgulamıştır.

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

Şayet, kulumuza indirdiğimiz (Kur'an) hakkında şüphe içinde iseniz, onun benzeri bir sure getirin (bakalım). Ve doğru sözlü iseniz Allah'ın dışındaki şahitlerinizi de (yardıma) çağırın.

(2/Bakara, 23)

إِصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَادْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ

Onların söylediklerine sabret ve kuvvet sahibi olan kulumuz Davud'u an! Şüphesiz ki o, çokça (Allah'a) yönelirdi.

(38/Sâd, 17)

وَادْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ

Kulumuz Eyyub'u da an! Hani o, Rabbine: "Şüphesiz ki şeytan, bana yorgunluk ve azapla dokundu." Diye seslenmişti. (38/Sâd, 41)

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَارْدُجِرَ

Onlardan önce, Nuh'un kavmi de yalanlamıştı. Kulumuzu yalanlayıp: "O delidir." demişlerdi. (Nuh, tevhidi anlatmaktan) alıkonulmuş, engellenmişti.

(54/Kamer, 9)

Bunu unutmamalıyız ki tüm dünya nimetleri bir kişiye verilse, tüm insanlar o kişiye şerefli gözüyle baksa, o kişiyi gören önünü ilikleyip hazır ola geçse bile Rabbimiz o kişiye "kulum" gözüyle bakmıyorsa o kişi en alt derecenin bile altındadır. Eğer Allah Sûbhanehu ve Teâlâ'nın bize kulum demesini istiyorsanız Resulullah'a (s.a.v.) kulak verin:

"Kul namazını, insanlarla birlikteyken de, yalnızken de güzelce kıldığı zaman Yüce Allah şöyle buyurur: 'İşte bu gerçekten benim kulum.' buyurur"

(İbn-i Mace, Zühd, 20)

Allah Subhânehu ve Teâlâ salih kullarının vasıflarını şöyle belirtmiştir:

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا

Rahmân'ın kulları yeryüzünde tevazu ile yürür. Cahiller kendilerine sataştığı zaman: "Selam olsun size!" derler.

(25/Furkân, 63)

Cahiller, elbette ki mü'minlerle sataşıp alay edecektir. Bu kişiler Allah'ın katında kaile bile alınacak kimseler değildirler. Rabbimiz, Mü'minlerin de bu kişileri kaile almasını istememiş ve selam verip geçmemizi istemiştir. Salih kul, Allah'a teslim olmuş ve Allah'a kulluk etmekten başka bir şey düşünmeyen kişidir. Allah'a teslim olan biri için Rabbinin "kulum" demesi dünyalara bedeldir.

Teslimiyet denilince, ilim sahiplerinin aklına gelen isimlerden birisi de Hz İbrahim (a.s.) 'dır. O (a.s.), batıl bir toplulukta dünyaya geldi ve o bölgenin kültürüyle yetişti. Bu gün, Allah'ın hidayetine mazhar olan tevhid inancına sahip mü'min kardeşlerimizin yetiştiği toplum gibi... Hz İbrahim, bir arayışa girdi ve yüce Rabbimiz, Hz İbrahim'e hidayet etti. O (a.s.) da sadece Allah'a teslim oldu ve çağının tağutlarına baş kaldırdı. Bu başkaldırı ne şerefli bir baş kaldırıdır... Ateşe atılmasına rağmen davasından bir adım bile geri atmadı... Şeref, sırtını sadece Allah'a yaslayanlarındır.

Hız İbrahim, Rahmân'a hakkıyla teslim olduğundan dolayı davasında Nemrud'a karşı galip gelmiştir. Bizde kâfir Erdoğan'a karşı korkmadan sırtımızı Allah'a yaslırsak ve O'nun (c.c.) yazdığı kadere sabredersek bunun eciri, Allah katındandır. Bizden yaşça büyük ama akıl olarak küçük insanlar; "hapse girersin, Erdoğan'a karşı gelmeyin" laflarıyla tağuta kulluğunu ilan etmişlerdir. İmtihan, her ne kadar zor olursa olsun dik dur! Yaradan seni kula kul ol diye yaratmadı... Binlerce yıl sonra çağının (sözde) en kudretli iktidarı olan Nemrud'u, mel'un olarak anıyorsak bu Allah'ın, Hz İbrahim'e olan rahmetinden dolayıdır. Gün gelecek insanlar

Erdoğan'ı da mel'un olarak anacaklar. Düşünün biz Hz İbrahim gibi, Allah'ın emri için gözümüzden sakındırdığımız evladımızı bıçağın altına yatırabilecek kadar teslim olmuş muyuz? Bunu kendimize sormamız lazım.

وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا

“Ve hiç şüphesiz, içimizde (Allah’a) teslim olmuş olanlar da var, zalim olanlar da. Kim teslim olmuşsa bunlar, doğru yolu araştırıp bulmuş olanlardır.”

(72/Cin, 14)

“İslam, insanlığı kula kulluk etmekten kurtarır”

(Seyyid Kutub (rahimeullah))

Eğer şeref istiyorsan Müslüman ol!.. Çünkü Müslümanlar; menfaatine, paraya ve hevalarına kul olmazlar. Sadece Allah’a kul olurlar. Müslümanlar, şeyhlerini gördüğü zaman maymun sesi çıkartmazlar. Yahut onların önünde, ruku eder gibi eğilmezler. Müslüman sadece Allah’ın önünde eğilir. Babasının önünde ayağa kalkmayanlar, belediye başkanını görünce neredeyse hazır ola geçecekler. İşte böyleleri, Müslümanlığın o lezzetini alamamış ahmaklardır. Biz, yaratılmışları razı etmek için yaratılmadık. Biz, ancak bizi ve her şeyi yaratana razı etmek için yaratıldık. Bunu idrak etmemiz lazım. Yerin ve göğün sahibi, bir hüküm koymuşken devlet nerenin köpeğidir ki o hükme aykırı bir hüküm koyabiliyor? Devletin anayasasına bağlı kalanlar, nasıl da yüzüzlük edip cennete girmeyi ümit ediyor?..

Son yıllarda özellikle gençler; ya Rabbine teslim olup tevhid inancına yöneliyor, ya da bir kısmı tasavvuf ehlini Müslüman sanarak asi olup ateizm inancına yöneliyorlar. İslâm, Müslümanız diyen insanlara bakılarak anlaşılmaz. İslam bir Güneştir. Müslümanlar ise bulut gibidir. Bazıları yağmur bırakarak bereket getirir, bazıları da Güneşin önünü kapatarak havayı bozar. Fasık sakal bırakmışsa sakalın suçu ne?.. Edepsiz tesettüre girdiyse tesettürün suçu ne?.. Hac yapan ve yaptıran zalim ise haccın suçu ne?.. Namaz kıldıran mücrim ise imamlığın suçu ne?.. Müslüman dinini yaşamıyorsa İslamın suçu ne?.. Rabbine teslim olan kul ne güzel kuldur. Mü’minlerle alay eden cahillerin saptırmasından Allah’a sığınırım.

Ateizme baktığımız zaman, Ateizm; psikolojik bir bunalımın etkisidir. Ateizme yönelenler, genellikle sonsuz hayattan korktukları için, akılları sonsuz yaşamı almadığı için kendilerini bu inançla tatmin etmektedirler. Sonsuz hayatı düşünmek, yaşamın bir sonunun olmaması, insanı içinden çıkılmaz bir hale getiriyor. Ancak ölümden sonra hiç bir hayatın olmadığını düşünmek, insanı bir nebze rahatlatıyor. Bu psikolojik bunalıma bende girdim. Rabbim hidayet etmeseydi hüsrana uğrayanlardan olurum. Kişi Rabbine teslim olduğu zaman, işini, geleceğini, tüm benliğini Rabbine havale ettiği zaman kişinin kalbine huzur geliyor. Rabbini düşünen, O’nu zikreden kalp, hiç bir zaman fitnenin ateşinde yanmaz. Dilimizi Rabbimizin adıyla ıslatmalı ve kalbimizi de Rabbimizin adıyla yumuşatmalıyız.

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

Onlar ki ayakta, otururken ve yanları üzere yatairken Allah'ı zikrederler. Göklerin ve yerin yaratılışı hakkında tefekkür ederler ve (derler ki): "Rabbimiz! Sen bunu boşa yaratmadın. Seni eksikliklerden tenzih ederiz, bizi ateşin azabından koru."

(3/Âl-i İmran, 191)

Allah'a teslim olan kul, başına gelen her musibete sabreder. Ayrıca; "Ben ilerde şu mesleği yapacağım, gelecekte şöyle yapacağım" demez. Mü'min, Rabbinin yazdığına razı olur ve ecrini de sadece Allah'tan bekler. İşte teslimiyet budur. Allah'a mü'minlerden başkası teslim olmaz.

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَيْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا

Bir şey için kesinlikle: "Bunu yarın yapacağım." Deme!

(18/Kehf, 23)

إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَادْخُلْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰ أَنْ يَهْدِيَنِي رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشَدًا

"Allah dilerse/inşallah" (de). Unuttuğun zaman Rabbin an. "Umulur ki Rabbim beni bundan daha yakın bir rüşde/olgunluğa eriştirir." De.

(18/Kehf Suresi, 24)

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Onlar ki başlarına bir musibet geldiğinde: "Şüphesiz ki biz Allah'a aitiz/Allah'tan geldik ve hiç şüphesiz yine O'na döneceğiz." Derler.

(2/Bakara, 156)

Kendimize şunu sormamız lazım; "biz, Allah'a hakkıyla teslim olmuş bir mü'min miyiz?" Eğer bunu istiyorsak, Allah'ın kitabıyla kendimizi terbiye etmeliyiz ve mü'minlerden olmak için Rabbimize dua etmeliyiz. Bir mü'minin 50 vasfı:

1. Allah'ın adı anıldığında kalpleri ürperirler. / Enfal-2
2. Allah'a asla şirk koşmazlar. / Furkan-68
3. Namuslarını (ırzlarını) korurlar. / Furkan-68
4. (Hiçbir türlü) zinaya asla yaklaşmazlar. / Mü'minun -5
5. Namazlarını huşu içinde ve doğru olarak kılarlar. / Mü'minun 2,9
6. Anne ve babalarına "öf" bile demezler. / İsra-23
7. Boş şeylerden tümüyle yüz çevirirler. / Mü'minun -3
8. Mallarıyla ve canlarıyla cihad ederler. / Tevbe-5
9. Asla zanda bulunmazlar. / Casiye -24
10. Cahillerle asla tartışmazlar. / Furkan-63
11. Kınayıcının kınamasından korkmazlar. / Maide-54
12. Asla yalan söylemezler. / Mü'minun-8

13. Emanetlerine ihanet etmezler. / Bakara-177
14. Söz verdiklerinde sözünde dururlar. / Bakara-177
15. Zekâtlarını hakkıyla verirler. / Bakara-177
16. Yetimin hakkını asla yemezler. / Nisa-2
17. Yolda kalmışlara yardım ederler. Bakara-177
18. Kâfirlere karşı sert, birbirlerine karşı merhametlidir. / Fetih-29
19. İnsanların kusurlarını affederler. / Al-i İmran-135
20. Yalnızca Allah'a dayanıp güvenirler. / Tevbe-20
21. Kâfirler ile Allah yolunda savaşır. Al-i İmran-28
22. Darlıkta da bollukta da infak ederler. Al-i İmran-133
23. Kızdıkları zaman öfkelerini yenerler. Al-i İmran-133
24. Başkalarının ilahlarına sövmezler. En'am-108
25. Haksız yere bir cana kıymazlar. / En'am-151
26. Allah'ın ayetlerini az bir pahaya satmazlar. / Al-i İmran-199
27. Hakkı bile bile gizlemezler. / Bakara-44
28. İnananlara 'sen mü'min değilsin' demezler. / Nisa-94
29. Rasullerden hiçbirini birinden ayırt etmezler. / Bakara-136
30. Yeryüzünde alçak gönüllü olarak yürürler. / Furkan-63
31. Ölçüyü ve tartıyı doğru olarak yaparlar. / En'am-52
32. Helal ve temiz olan şeylerden yerler. / Bakara-168
33. Asla yalan şahitlik yapmazlar. / Furkan-72
34. Dillerini eğip bükerek (geveliyerek) konuşmazlar. / Nisa-135
35. İnsanlar arasında adaletle hükmederler. / En'am-151
36. Yoksulluk yüzünden evlatlarını öldürmezler. / En'am-151
37. Yeminlerini hiçbir zaman bozmazlar. / Nahl-91
38. Adaklarını yerine getirirler. / İnsan-7
39. Allah'ın ahdini yerine getirirler, anlaşmayı bozmazlar. / Ra'd-20
40. Yakınlarına (akrabalarına) yardım ederler. / Bakara-177
41. Yolda kalmışlara ve hastalara yardım ederler. / Bakara-177
42. Yoksullara ve esir düşenlere yardım ederler. / Bakara-177
43. Zorda, darda ve savaş anlarında sabrederler. / Bakara-177
44. Verilen rızıktan yerli yerince harcarlar. / Enfal-3
45. Geceleri az uyurlar. / Zariyat-17
46. O gün yüzlerindeki secde izi ile tanınırlar. / Fetih-29
47. İnsanlara iyiyi emreder, kötülükten de alıkoyarlar. / Enfal-71
48. Açıklanınca hoşlarına gitmeyecek şeyleri sormazlar. / Maide-101
49. Yapacakları işlerde kendi aralarında danışır. / Şûra-38
50. Gerçekten felaha kavuşanlardır. / Mü'minun-1

Rabbim bizi mü'min kimselerden kılsın. Rabbim bizi firavuna başkaldıran Musa gibi, Nemrud'a baş kaldıran İbrahim gibi Rabbinin hanif kullarından eylesin ve bizi bu uğurda çabalayan salih kullarından eylesin. Amin...

RIZA MAKAMI:

Değerli kardeşim;

Yüce Rahman, bu imtihan dünyasında kullarını çeşitli musibetlerle sınamıştır. Bu imtihanlarla kullar arasında kimlerin salih ameller işleyeceği ve kimlerin asi olacağı aşikar olacaktır. Allah, muhakkak ki kimin ne olduğunu çok iyi biliyor. Ancak hesap gününde kimse itiraz etmesin diye bu deliller ortaya konacaktır ve herkes karşılığını alacaktır. İmtihanlar ve bu imtihanlara sabır, mü'min kullar için hayırlıdır. Cennetin yolu, imtihan kapısından geçer. Zira bir ayette Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

Yoksa insanlar, “İman ettik.” Dedikten sonra, imtihana tabi tutulmadan bırakılacaklarını mı sandılar?

(29/Ankebût, 2)

مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

Allah’ın izni olmadan hiçbir musibet başa gelmez. Kim Allah’a iman ederse, (Allah) onun kalbini hidayet eder. Allah, her şeyi bilendir.

(64/Teğabûn Suresi, 11)

“Belâların en büyüğü peygamberlere, sonra evliyaya, sonra diğer has kullara gelir.”

(bk. Tirmizi, Zühd 57; Ahmed b. Hanbel, I/172, 174)

İmtihanların en ağırını peygamberler çektiler. Onlar, dini yaşadıkça tecrübe ettiler ve olgunluğa eriştiler. Bundan dolayı din öğrenmekle yaşanmaz, yaşandıkça öğrenilir. Yüce Rabbimiz bize bu musibetler karşısında sabrı tavsiye etmiştir.

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ

Andolsun ki sizleri biraz korku, biraz açlık, mallardan, canlardan ve meyvelerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele!

(2/Bakara, 155)

الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ

(Cenneti hak eden takva sahipleri) sabredenler, sadık olanlar, gönülden (Allah’a) itaat edenler, infak edenler ve seher vakitlerinde istiğfarda bulunanlardır. (3/Âl-i İmran, 17)

مَا عِنْدَكُمْ يَنْقَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

Sizin yanınızdaki (dünyalıklar) tükenir, Allah'ın yanında olansa kalıcıdır. Kuşkusuz, sabredenlerin mükâfatını yaptıklarının en güzeliyle vereceğiz.

(16/Nahl, 96)

الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَى مَا أَصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

Onlar ki; Allah anıldığında kalpleri titrer, başlarına gelene sabreder, namazı dosdoğru kılar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler.

(22/Hac, 35)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

Ey iman edenler! Sabır ve namazla (Allah'tan) yardım dileyin. Şüphesiz ki Allah, sabredenlerle beraberdir.

(2/Bakara, 153)

Sabır makamı, Yüce Rabbimiz tarafından bu kadar övülmüşken bu makamdan daha üstün makamı size söyleyeyim mi?.. Rıza makamı...

Sabreden insan, başına gelen musibetten rahatsız olur. Ancak acı kahve içercesine yüzünü ekşitmeden kalakalır. İçinde fırtınalar kopsa da dışarıya belli etmez. Rıza makamı böyle değil kardeşler. Kulun başına ne gelirse gelsin, o gelen musibetin Rabbinden olduğunu bildiği için razı olur. "Rabbim, bunu münasip görmüşse bende bunu yaşamaktan razıyım" der. Rabbinden gelene razı olan bir kul, musibetin gitmesini istemez. Ancak takva sahipleri böyle düşünür. Rabbine asla isyan etmez. Bir hadiste:

İbn Abbas (r.anhüma)'dan, rivayet edildiğine göre, Resulullah sallallahü aleyhi vesellem yanında başka sahabilerin de olduğu bir sırada Ömer'in yanına uğradı ve onlara: "Siz mü'min misiniz?" diye sordu. Oradakiler sessiz kaldılar. Bu durum üç defa tekrar etti.

Nihayet Ömer (r.a.) şöyle dedi:

"Evet, Ya Resulullah, mü'miniz, senin bize getirdiğin her şeye iman ettik. Genişlikte hamdederiz, belaya sabrederiz, kazaya (ilahi takdire) razı oluruz."

Bunun üzerine Hz. Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki, siz gerçekten mü'minsiniz." (Taberani, Kebir, 11/153, No. 11336)

Hız. Peygamber, Mü'minûn sûresinin ilk on âyetinin nâzil olmasının ardından yaptığı bir duayı şöyle bitirmiştir: "Allah'ım! Bizden razı ol ve bizi senden razı olma derecesine yükselt!" (Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, I, 34; Tirmizî, Tefsîr, 23/1)

Rabbinin hükmüne razı olan sahabelerimizden birisi de cennetle müjdelenen Sa'd bin Ebî Vakkas (r.a.)'dır. Hayatının sonuna doğru gözleri görmez olmuştu. Ziyaretine gelen biri:

"Sen, duası kabul edilen birisin. Kendin için de dua etsen ve gözlerin açılma olmaz mı?" diye sordu.

Sa'd (r.a.), teslimiyet içerisinde şu cevabı verdi:

"Oğlum, Cenâb-ı Hakk'ın benim hakkımdaki takdiri, gözlerimin görmesinden daha iyidir!"

Gözleri görmemesine rağmen Rabbinin hükmüne razı olan birinin ayağını hangi şeytan kaydırabilir? Rabbin dilemesi müstesna. Biz ise bırakın razı olmayı, sabretmeyi bile beceremiyoruz. En ufak bir zorlukta "niye böyle oldu? Keşke bu olay başımıza gelmeseydi" diye isyan ediyoruz. Ne kadar da küçülmüşüz...

Ariflerden birine "bu hayatta nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" diye soruldu. Şöyle cevap verdi: "Her işi O düzenler" âyetini okuduğumda işlerimi Ona havale ettim. "Her zorlukla birlikte muhakkak bir kolaylık vardır" âyetini okuduğumda yaşadığım zorlukların ardından kolaylıkla karşılaşacağıma kesin inandım. "Kalpler ancak Allah'ı anmakla tatmin olur" âyetini okuduğumda Allah'ı anarak kalbimi tatmin ettim. "Allah'a firar edin" âyetini okuduğumda her sıkıntılı işi, her zorluğu ardımda bırakıp Allah'a iltica ettim. Kur'an şifadır!

Ebû Hind ed-Darî (r.a.) rivayet ediyor. Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdular:

Allahu Taâlâ şöyle buyuruyor: "Benim hükmüme razı olmayan ve benim verdiğim musibete sabretmeyen kişi Benden başka bir Rab arasın."

(Camiüssağır-6009)

Rabbim bizi bundan muhafaza etsin ve bizi sabreden ve rıza gösteren kullarından eylesin. Bir ayette:

قُلْ يَا عِبَادِ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمْ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ

De ki: "Ey iman eden kullarım! Rabbinizden korkup sakının! Bu dünyada iyilik yapanlara iyilik vardır. Allah'ın arzı geniştir. (Dininizi yaşayamadığınız yerden hicret edin.) Ancak sabredenlere ecirleri hesapsızca verilir."

(39/Zümer, 10)

Yüce Rabbimiz sabredenlerin ecirlerini hesapsız verecek. Rıza makamı, sabır makamından üstün olduğuna göre rıza göstereceklerin durumunu siz düşünün.

Yahya İbn Muaz'a "Kul ne zaman rıza makamına ulaşır?" diye sorulduğunda o; "Rab olarak Allah'tan, din olarak İslâm'dan, Resûl olarak Muhammed'den razı olma prensibini uyguladığı zaman ve 'Bana verirsen kabul ederim; vermezsen razı olurum; beni terk edersen sana ibadet ederim; beni çağırırsan icabet ederim' diye cevap verir."

Zünnün el-Mısriye göre üç şey rıza'nın alâmetlerindendir.

- 1) Kaza gelmeden evvel ihtiyarını terk etmesi (Yani Allah'ın ezelî hükmünün yerine gelmesinden önce seçmeyi bırakmak)
- 2) Kaza geldikten sonra acıyı kaybetmek (acı duymamak)
- 3) Belâda sevginin tahrik olması (Yani belanın içinde sevginin heyecanını kabartmaktır)

(İbnül-Kayyim el-Cevziye, Medaric, II, 157; Risale-i Kuşeyrî, Rıza bâbı, Terc. Ali Arslan, 419).

işte kaza geldikten sonra acıyı kaybetmek, Allah'a yönelmek her insanın yapabileceği bir davranış değildir. Başımıza bir bela geldiği anda sığağı sığağına Rabbine olan sevginin artması ancak takva sahiplerinin davranışlarıdır. Rabbim cümlemizi zühd sahibi, sabreden, rıza gösteren takva sahipleri kılsın. Amin...

KUR'AN-I KERİM VE BİLİM:

Dehriler, bütün dinlerin zamanla bilimin ve teknolojinin gelişmesiyle etkisinin kalmayacağını düşünmektedirler. Onların düşüncesine göre bilim zamanla her türlü sorulara cevap verecek ve dinlere gerek kalmayacak. Akıl sahipleri ise bilimin gelişmesi ile Allah'ın sonsuz kudretini ve ne denli azametli olduğunu idrak eder. O dehriler, bilim gelişinceye kadar kaç bin yıl geçeceğini, ve geçen binlerce yıl içinde kaç milyon insanın öleceğini bilmiyorlar mı? Varsayalım ki bilim, onların bakış açısına göre Allah'ın varlığının delilini getirdiği gün tüm dehriler iman etti. Ancak dehrilerden önceleri ölen milyonlarca insanın Allah'ı inkâr ettiği için helak olduğunu idrak edemiyorlar mı? Bilimin gelişmesine kadar iman etmeye ömrü yetmeyen insanlar demeyecek mi? "Allah var olduğunu bize önceden bildirseydi ya". İşte bu kitap bu yüzden indirildi. Varsayalım ki ahiret yok ve dehriler haklıysa öldükten sonra hepimiz azap veya mükâfât görmeyeceğiz ve bir nevi zararımız olmayacak. Ya biz haklıysak... Mesele bu değil değerli kardeşlerim, mesele düşmanlık...

İslam düşmanları, Kur'an'ın ayetlerinde yapılan benzetmeleri, teşbih sanatını anlamayarak, yaklaşık 1400 küsur sene evvel inmiş ve içinde hiçbir insanın teknoloji olmadan bilemeyeceği bilgileri barındıran Kur'an'ı, bilime aykırı ve çağ dışı olarak nitelendirmişlerdir. Bu kitabı çağ dışı ve bilime aykırı olarak görenden daha akılsız kim olabilir.

Kur'an'da benzetme çokça yapılmıştır. Meselâ Bakara suresi 22. ayette:

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

"O (Rab ki) yeryüzünü sizin için bir döşek, gökyüzünü de tavan kıldı. Gökten su indirdi ve onunla size rızık olarak (çeşitli) ürünler çıkardı. (Öyleyse bütün bu gerçekleri ikrar edip bildiğiniz hâlde Allah'a eş/ortak/denk koşmayın)." (Bakara suresi, 22)

Alah Subhânehu ve Teâlâ bu ayette, yeryüzünü döşek gibi rahat ve yaşama uygun olduğundan, gökyüzünün de tavan gibi canlıların yaşamına uygun hale getirdiğinden bahsetmiştir. Yüce Rabbimiz bu ayette benzetme, teşbih sanatı yapmıştır.

Dünya, yaşamı desteklemek için gereken bir çok şartın bir araya geldiği bir gezegendir. Dünya atmosferi bizi sıcak tutar, nefes almamız için oksijen verir ve aynı zamanda yağmur, kar gibi hava olaylarının gerçekleştiği yerdir. Atmosfer gezegenimizi bir koruma kalkanı gibi çevreler. Ancak her yerde aynı değildir. Farklı niteliklere sahip troposfer, stratosfer, mezosfer, termosfer gibi değişik katmanları vardır.

Kur'an yaklaşık 1400 sene önce inmesine rağmen, bilimin 183 yıl önce keşfettiği, 1840 yılında Alman kimyacı Christian Frederick Schonbein tarafından bulunan, Dünyayı adeta bir tavan gibi saran Ozon tabakası keşfedilmiştir.

Ozon tabakası, yer yüzünün yaklaşık 50 ila 80 km yukarısında bulunan, dünyayı sararak Güneşten gelen morötesi ve UV ışınlarının yeryüzüne erişimini ve doğaya zarar vermesini engelleyen gaz tabakasıdır. Ayrıca uzayda bulunan meteorların dünyaya düşmesi durumunda, bu gaz tabakaları sayesinde gök taşıyı yakıp parçalayarak yer yüzünde oluşan zararı azaltmaktadır.

Ayrıca, Kâf suresi 6.ayette ve Mülk suresi 3.ayette Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ

“Üstlerinde olan gökyüzüne bakmadılar mı hiç? Onu nasıl da bina edip süsledik. Onun hiçbir açığı/çatlağı da yoktur.” (50/Kâf, 6)

الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ طِبَاقًا مَا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ تَفَافُتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ

“O (Allah) ki; (her biri diğerinin üzerinde ve birbirine uyumlu) katmanlar hâlinde yedi gök yarattı. Rahmân’ın yaratmasında hiçbir uyumsuzluk/tutarsızlık göremezsin. İşte (yarattıkları ortada) çevir gözünü, bir açık/çatlak görebilecek misin?” (67/Mülk, 3)

İslam düşmanları, bu ayetlere bakarak; gökte nasıl çatlak olacak? Kur’an bilime ters, bilim bunun tam tersini söylüyor... gibi cahilce sorular sorarak kendilerini gülünç duruma düşürmektedirler. Bu ayette alemlerin Rabbi, gökyüzünde herhangi bir düzensizliğin olmadığını vurgulamak için inkâr eden insanlara, bakın herhangi bir noksanlık bir eksik bir gedik bir çatlak bile görüyor musunuz diye soru sorarak, insanlara verdiği bu büyük nimetten bahsetmiştir.

İslam düşmanlarının o küçücük akıllarıyla, bilime aykırı dediği bir diğer ayet ise Kehf suresi 86.ayettir. bu ayette Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَاذَا الْقَرْنَيْنِ إِنَّمَا أَنْتَ تُعَذِّبُ وَإِنَّمَا أَنْتَ تُتَّخَذُ فِيهِمْ حُسْنًا

“Güneş’in battığı yere ulaşınca, onun balçıklı bir gözede battığını gördü. Onun yanında bir topluluk buldu. Buyurduk ki: “Ey Zulkarneyn! Ya onlara azap edersin ya da onlar hakkında iyilik/güzellik yolunu tutarsın.” (Kehf Suresi, 86)

Bu ayete bakan ve kendini akıllı sanan ateistler, deistler veya agnostikler, Güneş balçığa batmaz diyerek, Kur’an’ı bilim dışı diye lanse etmeye çalışmaktadırlar. Oysa ki bu ayette Zulkarneyn, kendi bakış açısıyla Güneşi bir balçığa batar gibi gördü. Güneş batarken, Güneşe baktığımız zaman Güneşi yere giriyormuş gibi görürüz. İnkârcılar ise çeşitli bahanelerle Allah’a karşı iftira atarak hadlerini aşmaktadırlar.

İslam düşmanlarının iftiralarına karşın elhamdülillah Müslümanların cevabı her daim var olmuştur. Kâfirler ilk başta herhangi bir ilahın var olmadığını düşünmeye başladılar ve ateizm düşüncesi ortaya çıktı. Ancak yaratılan güzelliklerin bir yaratıcısı olduğu aşikardır. Bu düşüncede çuvallayan kâfirler bu seferde deizm diye bir düşünce sundular.

Deizme göre, yaratıcı vardır ancak hiç bir şeye karışmıyor ve bizi de kendi halimize bırakmıştır, ölünce de yok olup gideceğiz hiç bir şeyin bir anlamı yok. Bu düşünce zaten tam bir çelişkiler yumağı... O halde hiç bir şeyin anlamı yoksa bizi yaratan, neden bu sistemi sürekli olarak devam ettiriyor? Demek ki suç işleyenin, hırsızlıkla zenginleşenin, düşkün insanların hakkını yiyenin bu dünyada keyif sürmesi yanına kâr kalıyormuş. Çünkü suçlu ile suçsuz öldüğünde yok olup gidiyorlarmış. Bu düşünce, suç işleme ve kişi hakları bakımından toplumsal bir kaos yaratabilir. Ayrıca yüce Rabbimiz, kalplerimize utanma duygusunu yerleştirmiştir. Bu duygu, insanı diğer canlılardan farklı kılan, insanı insan yapan bir olgudur.

İnsanların, peygamberlerden öğrene gelen sözlerden biride:

“Utanmazsan dilediğini yap” sözüdür. (Buhari, Ehâdisû'l Enbiyâ, 54)

O hâlde yaratıcı, herhangi bir sınırlama koymamışsa kişinin (özür dileyerek), kendi annesiyle ve ya kardeşiyle nikâhlanmasında bir sıkıntı yoktur. Günümüz kâfirlerinin sembol isimlerinden Rıdvan Aydemir, kendi ailenle evlenme konusunda, ilk başta “bir problem yok, olabilir” demişti ancak daha sonra bu dediklerini inkâr etmeye başladı. İnsanı insan yapan bu utanma duygusunu yitirmekten Allah’a sığınırım. Deizm felsefesine göre tüm bu yaşam ve olgular boş yere ise, kim bilir belki bu ayetler, deizm cevap olmuştur:

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ذَلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ

Gök, yer ve ikisi arasındakileri boş/amaçsız/öylesine yaratmadık. Bu, kâfirlerin zannıdır. (Girecekleri) ateş nedeniyle veyl olsun o kâfirlere!

(38/Sâd, 27)

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ

“Yoksa sizi, boşu boşuna/amaçsız yarattığımızı ve bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?”

(23/Mü'minûn, 115)

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

“Onlar ki ayakta, otururken ve yanları üzere yatarken Allah’ı zikrederler. Göklerin ve yerin yaratılışı hakkında tefekkür ederler ve (derler ki): “Rabbimiz! Sen bunu boşa yaratmadın. Seni eksikliklerden tenzih ederiz, bizi ateşin azabından koru.” (Âl-i İmran, 191)

Deizmde de çuvallayan ahmaklar, bu seferde agnostizme yöneldiler.

Agnostisizm ya da bilinemezcilik, en yaygın ve bilinen tanımıyla, tanrı veya tanrısal varlıkların bilinemez veya varlığı ile birlikte yokluğunun da kanıtlanamaz olduğunu savunan bir felsefi görüştür. Bu düşünce, ateizmin ve deizmin eksik kaldığı konuları ben bilmem ola da bilir, olmaya da bilir deyip başından savanların oluşturduğu bir kurnazlık felsefesidir. Bu düşünce, kendini var edebilmesi için, Kur'an ayetlerini yalanlar ve inkâr eder. Bu düşünceye sahip kişiler; "bu ayetler, tanrının varlığına bizim için bir delil değildir" diyerek, kendi kendilerini kandırmaktadırlar.

Agnostiklere şu açıklamayı yaparsak, düşündükleri bu felsefenin ne kadar saçma olduğunu belki anlarlar: Eğer tanrı yoksa ve tüm bu olgular kendi kendine oluşmuşsa, uzaydaki bu denge nasıl oluşmuş? Gezegenimizde, gece ile gündüz nasıl bir düzen içinde devam ediyor? (Bk. Yasin, 40). Diamond Tema denilen ahmak, bir açıklamasında; "milyarlarca gezegenden bir tanesi denk gelmiş işte ne var ki bunda?" dedi. Bu dediğini haklı sayalım. O halde bu gezegende sadece bir insanın bile doğmadan önce tesadüfen döllenip oluşması için, 2.685.000'de bir olasılık ihtimali vardır. Yani her insan 2.685.000 kere ilişkiye girmelidir ki (tabi ömrü yeterse) sadece bir çocuğu ya olur ya da olmaz. Bundan dolayı da dünyadaki insan nüfusu bu kadar kalabalık olmaz ve belki de insan türü yok olabilirdi. Demek ki Diamond Tema'nın babası, annesiyle 2.685.000 kere ilişkiye girmiş ki gele gele böyle bir evlat gelmiş.

Canlıların anatomisine baktığımız zaman, o canlının yaşamını devam ettirebilmesi için milyonlarca hücre görev yapmaktadır. Her bir hücrenin içinde de DNA genetik kodu sentezlenmekte, taşınmakta ve yorumlanmaktadır. Bu görevleri de her hücrede bulunan RNA'lar yapmaktadır. Bizim bilgimiz dışında gerçekleşen bu döngüleri kendi kendine oluşturduğunu söylemek ve tesadüfen yapıldığına inanmak dünyanın en büyük aptallığı olsa gerek. Örnekleri çoğaltabiliriz. Yok eğer tanrı varsa ve insanlar üzerinde hiçbir hüküm koymamışsa, yaratılan her şeyin bir anlamı yoksa gitsin kan bağı olan ailesiyle nikâhlansın her türlü haltı yesin...

Kâfirler: "Kur'an'ı, Muhammed peygamber uydurdu" diyorlar. Bilgili olanlar ise; Hz Muhammed'in Arapça dilinden başka bir dili bilmediğini ve okuma yazma bilmediğini bilirler. Eğer Kur'an'ı Hz Muhammed yazmışsa; ilk Arapça çevirisi 850 yılında (Hz Muhammed'in vefatından sonra) yapılan Tevrat'ın Mezmurlar bölümünü bilmesi lazım. Ayrıca o dönemde antik Yunanca yazılan Arapça çevirisi 896 yılında yapılan İncil'i okuyup bilmesi lazım. Ashabı Kehf olayı Süryanice kaynaklarda geçiyor. Bunu da bilmesi lazım. Kur'an'da geçen kıssaların geçmişte yaşanan olayların anlatıldığı kitapların hepsi başka dilde yazılmış. Kur'an'ı Hz Muhammed yazmışsa Sümer tabletlerini okuyup anlaması lazım. Eğer Allah Resulü (s.a.v.) bu eserlerden alıntı yapmışsa o halde yaklaşık 9 tane dil bilmesi lazım. Hem bu kıssalar ayet şeklinde inerken o bölgenin insanları bu kıssaları bilmiyorlardı. Müşrikler, Yahudilere ve başka milletlere elçiler göndererek, Hz Muhammed'e soru sormalarını istiyorlardı. Amaçları Allah Resulü'nün (s.a.v.) davasını çürütmektir. Bir örnek verecek olursak; Yahudiler, Allah Resulü'ne Zülkarneyn'i sormuşlardı. Bunun üzerine Allah Subhânehu ve Teâlâ:

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ ذِي الْقُرْنَيْنِ قُلْ سَأَتْلُوا عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا

Sana Zulkarneyn'den sorarlar. De ki: "Size ondan bahseden (ayetler) okuyacağım."

(18/Kehf Suresi, 83)

Buyurarak Zülkarneyn'den (a.s.) bahsederek surenin devamını bildirmiştir.

Bu kâfirler, inkârını arttırdıkça hadlerini aşmaktadırlar. Bunların hakkında yüce Rabbimiz, Yâsîn suresinde 7. ayetten 10. ayete kadar şöyle buyurmuştur:

لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَى أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

"Onların birçoğunun üzerine (azap) sözü hak olmuştur. Onlar iman etmezler."

(36/Yâsîn Suresi, 7)

إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ

"Biz, onların boyunlarına çenelerine kadar olan demir halkalar geçirdik, başları dik vaziyettedir." (36/Yâsîn, 8)

(Bu, bir benzetmedir. Kâfirlerin boyunlarında, onları hayırdan engelleyen ve hakka karşı dik başlı, inatçı olmalarına neden olan manevi bir halka vardır.)

وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ

"Önlerine ve arkalarına bir set çektik. (Böylelikle) onları örttük. Artık (hakki) görmezler."

(36/Yâsîn Suresi, 9)

وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

"Onları uyarasan da uyarmasan da birdir. İman etmezler."

(36/Yâsîn Suresi, 10)

Rabbimiz Gaybın ilmine sahiptir. O kâfirlerin sonunu elbette ki bilir. Ancak hesap gününde, o kâfirler herhangi bir hak iddia etmesinler diye bu dünya da durumlarını ve azgınlıklarını izler ve ahirete bırakır. Allah mutlak hüküm ve hikmet sahibidir ve her işinde biz bilmesek te bizim için bir hayır vardır. Allah bilir biz bilmeyiz.

Kur'an-ı Kerim'de öyle ayetler vardır ki, bu ayetleri bir insanın bilmesi mümkün değildir. Bilim bu ayetleri yeni yeni keşfetmeye başlamıştır. İşte bu ayetlerden bazıları:

بَلَىٰ قَادِرِينَ عَلَىٰ أَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ

“Evet! Biz onun parmak uçlarını dahi düzenlemeye kâdiriz.”

(75/Kıyâmet, 4)

Bu ayet parmak izinden olabilir...

أَوَلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ

“O kâfirler, göklerin ve yerin bitişik olduğunu, bizim onları birbirinden ayırdığımızı ve her canlıyı sudan yarattığımızı görmediler mi? İman etmezler mi?” (21/Enbiya, 30)

Big bang (büyük patlama) teorisinden bahsediyor... Büyük patlama (İngilizce: Big Bang), evrenin en eski tahmini 13,8 milyar yıl önce tekillik noktası denilen bir noktadan itibaren genişlediğini varsayan evrenin oluşumu kuramı ve geniş şekilde kabul gören kozmolojik modeldir. İlk kez 1920'li yıllarda Rus kozmolog ve matematikçi Alexander Friedmann ve Belçikalı fizikçi papaz Georges Lemaître tarafından ortaya atılan bu teori, çeşitli kanıtlarla desteklendiğinden bilim insanları arasında, özellikle fizikçiler arasında geniş ölçüde kabul görmüştür. Eğer bu da bir tesadüf ise size üzülmekten başka bir şey elimden gelmez.

وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ

“Göğü büyük bir kuvvetle bina ettik. Ve biz, onu genişleticileriz”. (51/Zâriyât,47)

Allah (c.c.), Bu ayette, daha bilimin yeni keşfettiği, evrenin genişlemesinden, binlerce yıl öncesinden bahsetmiştir.

وَأَرْسَلْنَا الرِّيَّاحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَاسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ

“Rüzgârları aşılayıcı olarak gönderdik. Gökyüzünden su indirdik ve onunla sizi suladık. Onu depolayıp muhafaza eden siz değilsiniz.” (15/Hicr, 22)

Okyanusların ve denizlerin üzerinde köpüklenme nedeniyle “aerasol” denilen hava kabarcığı oluşur. Bu hava kabarcıkları, rüzgarların karadan sürüklediği tozlarla karışarak, rüzgarla beraber yukarı doğru çıkar. Bu parçalar, su buharı ile birleşerek yağmur bulutunu oluştururlar. Bu parçacıklar olmazsa, su buharı, bulutu oluşturamaz. Yani rüzgar, bu aşılama işini yapmazsa, yağmur bulutu oluşmaz, yağmur yağmaz ve hayat olmazdı. Bu kitap, yaklaşık 1400 yıl evvel inmiş ve teknolojinin olmadığı bir dönemde, okuma yazma bilmeyen bir resule inmiştir. Hâlâ inkâr mı edeceksiniz...

هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسَ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

Güneş’i aydınlatıcı, Ay’ı ise aydınlık kılan, yılların sayısını ve hesabı bilmeniz için Ay’a duraklar belirleyen O’dur. Allah bunu (varlığına, birliğine ve kudretine alamet olsun diye) hak ile yaratmıştır. Bilen bir topluluk için ayetlerini detaylı bir şekilde açıklar. (10/Yûnus, 5)

Bu ayette Güneşin aydınlatıcı yani ışığın kaynağı olduğundan, Ayın da aydınlık kılındığından yani ışığı yansıtmasından bahsedilmiştir.

خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا رُؤُوسَهَا وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ يَخْلُقْكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَآتَى تُصْرِفُونَ

“Sizi, tek bir nefisten yarattı, sonra ondan eşini var etti. Size, hayvanlardan sekiz çift indirdi. Sizi annelerinizin karnında, üç karanlık içinde, bir yaratılış (evresinden) başka bir yaratılış (evresine) geçirerek yaratmaktadır. İşte bu, sizin Rabbiniz Allah’tır. Hâkimiyet/egemenlik yalnızca O’na aittir. O’ndan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. (Buna rağmen) nasıl da (tevhidden şirke) çevriliyorsunuz!” (39/Zümer, 6)

Bu ayette anne rahminde ki bebeğin 3 karanlık evreden (pre embriyonik, embriyonik ve fetal evresi) geçtikten sonra dünyaya geldiğinden bahsedilmiştir.

وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَتَقَنَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ

“Dağları görür, hareketsiz sanırsın. O (dağlar), bulutların hareket ettiği gibi hareket etmektedir. Her şeyi sapasağlam yapan Allah’ın sanatı işte! Şüphesiz ki O, yaptıklarınızdan haberdardır.” (27/Neml, 88)

Yer yüzünde depremlerden ve çeşitli doğa olaylarından dolayı levha hareketleri meydana gelmektedir. Bu keşfi 1915 yılında, Alman yerbilimci, Alfred Lothar Wegener bulmuştur. Oysaki bu doğa olayından yüce Rabbimiz yüzyıllar önce bahsetmiştir.

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَانَمَا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

“Allah, kimi hidayet etmek isterse onun İslam’ı (kabul etmesi) için göğsünü genişletir. Kimi de saptırmak isterse gökyüzüne yükseliyormuş gibi göğsünü dar ve sıkıntılı yapar. Böylece Allah, iman etmeyenleri ricse/pisliğe/azaba mahkûm eder. (veya ricse iman etmeyenlerin üzerine yığar.)” (6/En’âm, 125)

Bu ayette ise, gökyüzüne yükselenin göğsünün daraldığından müthiş bir örneklemeyle bahsetmiştir. Atmosfer basıncı dünya merkezinden uzaklaşınca azalır, dünya merkezine yakınlaşınca artar. Kişinin kan basıncıyla dengelenmediği sürece insanda daralma, burundan

kan gelmesi gibi sorunlar yaşanır. Genellikle deniz seviyesi civarında, atmosfer basıncı ile canlıların kan basıncı eşittir.

فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ

“Yakın bir yerde. (Fakat) onlar yenilgilerinden sonra yeneceklerdir.” (30/Rûm, 3)

Rum suresinde, Allah (c.c.) gelecekte haber vermiş ve Rumların (Bizans) galip geleceğinden bahsetmiştir. Bu savaş Lut gölünde meydana gelmiştir. 3. ayetin başında فِي أَدْنَى الْأَرْضِ kelimesi “Dünyanın en alçak yerinde” anlamına gelmektedir. Lut gölü rakımı -430 m’dir. Yani Lut gölü deniz seviyesinden 430 m daha aşağıdadır ve dünyanın en alçak yeridir.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ

“Andolsun ki, resûllerimizi apaçık (delillerle) gönderdik. İnsanlar adaleti ayakta tutsunlar diye onlarla beraber Kitab’ı ve mizanı (adalet ölçüsünü) indirdik. (Ayrıca) kendisinde çetin bir güç ve insanlar için faydalar bulunan demiri indirdik. Ta ki Allah, kimlerin gaybta (onu görmedikleri hâlde) Allah’a ve resûllerine yardım edeceğini açığa çıkarıp ayırsın. Şüphesiz ki Allah, (güç ve kuvvet sahibi olan) Kaviy, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz’dir.” (57/Hadîd, 25)

Bu ayette demirin indirilmesinden bahsedilmiştir. أَنْزَلْنَا (enzelna) kelimesi yukarıdan aşağıya düşmek anlamına gelmektedir. İnsanlar sonradan anladılar ki demir dünya üzerinde oluşan bir materyal değil, göktaşlarıyla dünyaya gelmiş olan bir maddedir. Çünkü demirin oluşması için çok yüksek bir sıcaklığa ihtiyaç vardır. İhtiyaç olunan bu sıcaklık, dünyada olmadığı gibi sıcaklığı 15 milyon santigrad derece olan Güneşte bile yoktur. Çok büyük yıldızlar olan Nova ve süpernovadaki demir belli bir oranı geçince yıldız artık bunu taşıyamaz ve patlar. Demirin uzaya dağılması da bu şekilde olur. Yani demir dünya üzerinde oluşmamış uzaydan gelmiştir.

Allah’ın mucizeleri saymakla bitmez. Mesed suresinde yüce Rabbimiz, Ebu Leheb ve karısı daha hayattayken iman etmeden kâfir olarak cehenneme gireceklerinden bahsediyor. Bu sureye bakacak olursak Mesed suresi, Ebu Leheb ve karısı için bir çıkmazdır. Ebu Leheb ve karısı iman etseydi, İslam davası çürüyecekti. İman ettikleri dava, çürüdüğünden dolayı batıl bir davaya iman etmiş olurlardı ve imanları boşa düşerdi. İman etmeselerde bu sefer ayet haklı çıkacaktı. İman etselerdi yada etmeselerdi her halikârda batıl yolda olurlardı. Bu da Rabbimizin ne denli Alim, azamet sahibi, güç ve kuvvet sahibi olduğunun delilidir. Rabbimiz, İslam davasını çürütmeyeceğinden dolayı, Ebu Leheb’in ve karısının kalbini mühürleyerek iman etmesini engellemiştir.

Mucize meselesindeki örnekleri çoğaltabiliriz. Bir konuya da değinmek isterim ki birçok ayetlerde Allah Subhânehu ve Teâlâ, yaratılan bir düzenden bahsetmesine karşılık bazı

(sözde) akıllı Müslümanlar, bu ayetlere mucize anlamı yükleme çabasına girmişlerdir. Onların bu çabasından dolayı İslam düşmanı kâfirlerde Kur'an bilime ters diye saçma sapan karalama kampanyaları yürütmektedirler. Bahse konu ayetler; Neml suresi 61. ayet, Furkan suresi 53. Ayet ve Rahman suresi 20. ayetleridir. Bu ayetlerde Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَّ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۗ إِنَّ اللَّهَ بَلَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

“(Onlar mı daha hayırlıdır yoksa) veryüzünü yerleşke/yaşama alanı kılan, onun arasında ırmaklar yaratan, o (sarsılmasın diye dağlardan) kazıklar çakan, iki denizin arasına (birbirlerine karışmasınlar diye) engel koyan (Allah mı)? Allah’la beraber başka ilah mı?! (Hayır, Allah’tan başka ilah yok!) İşin aslı onların çoğu bilmiyorlar.” (27/Neml, 61)

وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَّحْجُورًا

“İki denizi salıveren (birbirlerine karışmadan akmalarını sağlayan) O’dur. Bu, tatlı mı tatlı, bu da oldukça tuzlu ve acıdır. O ikisi arasında bir engel ve net bir sınır koymuştur.” (25/Furkân, 53)

بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ

“İkisi arasında bir engel vardır. Birbirinin sınırına taşmaz (karışmazlar).” (55/Rahmân, 20)

Bu ayetlerde iki denizin karışmasını engelleyen bir engelden bahsedilmiştir. Bu engel, birçok Müslüman tarafından gözle görülmeyen bir engel veya perde olarak lanse edilmiştir ve çoğu meallerde de gözle görülmeyen diye yazılmıştır. Hâlbuki yüce Rabbimiz, bu ayetlerde gözle görülmeyen bir engelden bahsetmemiştir. Arapçada berzah kelimesi de, herhangi iki şeyin arasındaki engel anlamında kullanılmıştır.

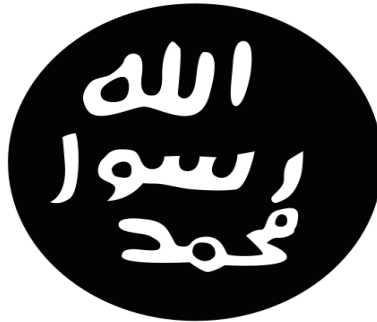
Bu ayetleri yorumlayan tefsircilerin yorumlarına baktığımızda ise; ibn-i Kesir olsun, Taberi olsun, Kadı Beydavi olsun bu ayetlerde “berzahtan kasıt kara topraktır” diyerek, tuzlu su ile tatlı suları ayıran, karışmasının engelleyen, kara parçasının ne büyük bir nimet olduğu vurgulanmıştır. Eğer o kara parçaları olmasaydı tatlı su ile tuzlu su karışır ve canlılar içecek su bulamazlardı. O halde Rabbimizin hangi ayetlerini ve nimetlerini yalanlayabiliriz?..

Kur'an-ı Kerim’de bilim de desteklediği bu kadar ayet bulunmasına rağmen, aklımızın alamadığı ayetler de vardır. Bu bizim eksikliğimizden dolayıdır. Buna cevap olarak Allah (c.c.) Âl-i İmran Suresi 7.ayette biz Müslümanlara şöyle buyurmuştur:

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُوا الْأَلْبَابِ

“Sana Kitab’ı indiren O’dur. O (Kitap)’tan bazı ayetler (kimsenin tahrif etmeye güç yetiremeyeceği şekilde sağlam, açık ve) muhkemdir. Onlar (Kitab’ın çoğunluğunu ve ana omurgasını oluşturan muhkem), Kitab’ın anası olan (ayetlerdir). Diğer bazısı da (kullarını imtihan etmek için açık kılmadığı) müteşabih ayetlerdir. Kalplerinde eğrilik bulunanlar, fitne çıkarmak ve (ayetleri hevalarına göre) yorumlamak için müteşabih olan ayetlerin peşine düşerler. O (ayetlerin) te’vilini/hakiki anlamını yalnızca Allah bilir. İlimde derinleşenler derler ki: ‘Ona iman ettik. Hepsi Rabbimizin katındandır.’ Ancak akıl sahipleri düşünüp öğüt alır.” (3/Âl-i İmran Suresi, 7)

Kitab’ın ayetlerinin muhkem ve müteşabih kılınması imtihan amaçlıdır. Kalpleri şüphe ve şehvet hastalığından korunanlar, Kitab’ın çoğunluğunu oluşturan, birbirini destekleyen ve açıklayan, lafızları açık ve anlaşılabilir muhkem ayetlere tabi olurlar. Kendilerine kapalı kalan ayetleri muhkem naslar ışığında anlamaya çalışırlar. Anlayamadıkları ayetlerin ilmini Allah’a (c.c.) havale eder ve “O’na iman ettik. Hepsi Rabbimizin katındandır.” Derler. Kalplerinde eğrilik bulunanlar Kitab’a uymak istemez, Kitab’ı hevalarına uydurmaya çalışırlar. İmtihan vesilesi olan, sayıca az, lafzı kapalı müteşabih ayetlerin peşine düşerler. Muhkem ayetlere; yaratılış gayesi olan ve dinin aslını içeren tevhid, şirk ayetleri, Allah’ı (c.c.) tanıtan isim ve sıfat ayetleri, haramları ve farzları belirleyen ahkâm ayetleri, İslam ahlâkını tanıtan ayetler örnek gösterilebilir. Müteşabihe ise surelerin başında yer alan Huruf-u Mukatta’a, kıyametin zamanı, geçmiş kavimlerle ilgili bazı ayetler örnek gösterilebilir. Hiç şüphesiz, muhkem ayetleri bir tarafa bırakıp müteşabih ayetlere tabi olmak itikadi bir hastalıktır. Allah’a (c.c.) karşı haddini aşarak yaratılış gayesi olan tevhid ve şirk ayetlerine ve Allah’ı (c.c.) tanıtan isim ve sıfat ayetlerine müteşabih demek ise daha büyük bir itikadi hastalıktır. Ancak akıl sahipleri düşünüp öğüt alır.

TEKFİR MESELESİ:

Tekfir kelimesi; sözlükte “örtmek, gizlemek; nankörlük etmek” anlamındaki küfr (küfrân) kökünden türemiştir. tekfir, başkalarını küfürle ve iman sınırlarının dışına çıkmakla itham etmek anlamına gelir. Küfre giren kişi kâfirlerden olur. Kâfir kelimesi de küfr kökünden türeyen bir kelimedir. Kişiyi tekfir etmek, o kişiye kâfir demektir.

Terim olarak Allah’tan vahiy yoluyla gelip Peygamber’in tebliğ ettiği kesinlikle bilinen dinî bir esası inkâr eden kimsenin kâfirliğine hükmetmeyi ifade eder.

İslâm âlimleri, yapılan davetin ardından İslâm’ın hak din olduğuna inanmayan; dehrî (ateist), müşrik, Yahudi, Hristiyan, mürted, münafık gibi değişik inanç ve telakkileri benimseyen bütün grupların kâfir sayıldığını söyler.

Müslümanım diyen biri, Allah’ın çoğu hükümlerini kabul edip, her türlü ibadeti yapıp sadece bir hükmünü bile kabul etmese, o kişi kâfirdir.

İnsanlar, inançları gereği iki çeşittir. Ya mü’mindir ya da kâfir... Allah Subhânehu ve Teâlâ bize öğüt olarak indirdiği kitabında şöyle buyurmuştur:

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

“Sizi yaratan O’dur. İçinizden kimi kâfir kimi de mü’mindir. Allah yaptıklarınızı görendir.” (64/Teğabûn, 2)

Bir Müslüman, herhangi bir İslam düşmanını tekfir etmekten çekinmesi, diğer Müslümanlara ve gelecekteki neslimize yapılan bir zulümdür. Bu ülkede hâlâ Mustafa Kamal’in bir İslam alimi olduğunu savunan ve bu konu hakkında uzun süre tartışan ahmaklar var. Tağutun (Türkiye Cumhuriyetinin) kanununa göre; Mustafa Kamal’e hakaret eden veya söven kimseye bir yıldan beş yıla kadar ağır hapis cezası verilmektedir. Tasmaşını tağutun elinde bulunduran Diyanet (Hiyanet) memurları, tağuttan korkup Allah’tan korkmadıkları için Allah’ın ayetlerini gizlemekle birlikte, Mustafa Kamal’i de açık açık tekfir edememektedirler. Biz insanlara, Mustafa Kamal’in, İslam düşmanı bir kâfir olduğunu söyledığımızda ise, bize; “bunu bir tek senden duyuyoruz, hiç bir hocadan duymadık” cevabını veriyorlar. Bu konuşmayı yapanlar, İslam’ı Allah’ın kitabından ve Resulünün sünnetinden değil de, hoca sandıklarının ağzından öğrendikleri için, bizim söyledığımız hakikatler onlara ters gelir.

Müslümanların beklediği şariat, İslam dini, bu küfür sisteminden uzaklaşmadıkça, bu sistemi başımıza getirenleri ve tüm tağutları açık açık tekfir etmedikçe, gerçekleşmez!..

İmam Ebu Hanife (v. 150) “Fıkh’ul Ebsat” adlı risalesinde şöyle demektedir:

“Ben kâfiri kâfir olarak bilmem diyen kişi aynı onun gibidir (yani kâfirdir)”.

Tasavvuf dinine mensup tarikatların ileri gelenleri de hapse girmekten korktukları için bu küfür sistemini açık açık tekfir edememektedirler. Biz selefiler bu sistemi de, bu sistem için savaşılanları da, bu sistemin maşalarını da, bu sisteme karşı dilsiz şeytan olanları da Allah'ın kitabına ve Resulünün sünnetine uymak kaydıyla tekfir ederiz.

İlimsiz tekfire gitmekte yanlışır. Bir Hadis-i Şerifte Buyuruldu ki:

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) dedi ki: “Üç şey vardır ki imanın aslındandır: 1. Lailahe illallah diyene saldırmamak: İşlediği herhangi bir günahı sebebiyle bu kimseyi tekfir etme, herhangi bir ameli sebebiyle de İslam'dan dışarı atma. 2. Cihad, bu Allah'ın beni peygamber olarak gönderdiği günden, bu ümmetin deccâle karşı savaşacak en son ferdine kadar cereyan edecektir, onu, ne imanın zalim olması, ne de adil olması ortadan kaldıramayacaktır. 3. “Kadere iman”.

(Ebu Davud, Cihad 35, (2532))

Bu hadiste, öncelikle hakkıyla kelime-i şehadet getirmek suretiyle İslâm dairesine giren bir kimsenin hürmetine riayetin ehemmiyeti dile getiriliyor. Mü'minin işlediği günah ne kadar büyük olursa olsun tekfir edilemez. Bir mü'mine en büyük hakaret ona “sen kâfir oldun” demektir. Resûlullah (Aleyhissalâtu Vesselâm) pekçok hadislerinde bunu yasaklar. Sahihey'n'de gelen tekfirle ilgili bir tehdîd şöyle: “Kim kardeşine “ey kâfir!” derse, bu söz ikisinden biriyle döner.” Yani, kardeşi kâfir değilse, kendisi kâfir olur. Bu tehdid-i nebevînin şiddeti karşısında imanının kıymetini bilen bir mü'minin hiçbir kardeşini tekfir etmemesi gerekir. Maalesef bazı durumlarda, Müslümanlar, aralarına giren basit meselelerden, farklılıklardan dolayı hemen tekfir etmeyi bir vazife bilmişlerdir.

Son zamanlarda selefiyim diye gezinen harici zihniyetli tekfirciler, tağutun önünde belirli şartlar altında kendisini savunanları, kendi kafalarına göre tekfir etmektedirler. Tağutun önünde muhakemeleşmek dinimizce yasaklanmıştır. Yani bir konu hakkında darüislam olsun, darülküfür olsun fark etmez, tağutun mahkemesine başvurmak küfürdür. Ancak bir Müslüman, itham altındaysa tağutun mahkemesine başvuru yapmadan sadece kendisini savunmasının küfür olduğuna dair bir delil yoktur. Savunmanın küfür olduğunu söyleyen cahillerin getirdiği tek delil Nisa suresi 60. ayettir. Nisa suresini 59. ayetten 61. ayete kadar okursak hakikati görürüz.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Resûl'e itaat edin. Sizden olan (Müslim/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen) yöneticilere de (itaat edin). Herhangi bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, şayet Allah'a ve Ahiret Günü'ne inanıyorsanız (o meseleyi çözmek için) Allah'a ve Resûl'e götürün. Bu, daha hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir. (4/Nîsa, 59)

Bu ayette, bir anlaşmazlık durumunda Müslümanların, tek başvurması gereken yerin Allah'ın hükmüyle hükmedilen merciler olması gerektiğinden bahsediyor.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

Sana indirilene (Kur'ân) ve senden önce indirilen (Kitaplara) iman ettiğini zannedenleri görmedin mi? İnkâr etmekle emrolundukları hâlde tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları (hakka geri dönüşü zor) uzak bir saptırmayla saptırmak ister.

(4/Nîsa Suresi, 60)

Bu ayette münafıkların davayı, tağutun mahkemesine taşımak istemesinden bahsetmiştir. Bakın savunma geçmiyor.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتِ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا

Onlara: “(Sorunlarınızı çözmek için) Allah'ın indirdiğine ve Resûl'e gelin.” Denildiği zaman, münafıkların alabildiğince senden kaçtıklarını görürsün.

(4/Nîsa Suresi, 61)

Bu ayette ise söylenilmek istenen asıl meseleden bahsediyor. Yani bu ayetlerde, İslam şeriatına göre hükmedilen mercilerin olmasına rağmen, Müslümanız diyen münafıklar, Allah'ın şeriatından yüz çevirip tağutun önünde muhakemeleşmek istemesinden bahsetmiştir. Bir Müslümanın tağutun mahkemesine başvurmaksızın kendisini savunmasında herhangi bir problemin olduğundan veya olmadığından bahsetmemiştir. Sadece Nisa suresi 60. ayete bakmakla bu hükmü çıkartmak cahilane bir davranıştır. Çünkü savunmanın küfür olduğuna dair herhangi bir delil yoktur. Ben savunma yapma taraftarı değilim. Çünkü şüpheli bir durumdur. Şüpheli şeylerden uzaklaşmak imanın güzelliğindendir. Ancak tekfir edileceğine dair herhangi bir delil olmadığı için tekfirden de kaçırım.

Bu cahil tekfircilerin zihniyetine göre, biri bize dava açarsa, biz o davaya gitmeyiz, zorla götürürlerse yani izhar altında getirilirse, o kişi mahkeme huzurunda kendini savunmak için ağzını bile açarsa kâfir olurmuş.

Bu cahillere vereceğimiz bir örnekle, düşüncelerinin ne denli yanlış olduğunu anlatabiliriz; “diyelim ki, ben içişleri bakanlığı binasında Atatürk büstünü parçaladım. Bir görevli beni görüp gerekli mercilere başvurdu ve beni mahkemeye çağırdılar. Hakim bana olayı anlat derse, bende hakim karşısında, Atatürk büstünü, İslamiyet için parçaladım dersem kâfir olur muyum?” diye soru sorun. Muhtemelen “evet” cevabını vereceklerdir. O hâlde sizde kendilerine Enbiya suresi 57. ayetten 63. ayete kadarki Hz İbrahim'in kıssasından bir bölümü okuyun.

وَتَاللّٰهِ لَا كَيْدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تَوَلَّوْا مُدْبِرِينَ

“Allah’a yemin olsun ki, siz arkanızı dönüp gittiğinizde putlarınızın başına bir iş getireceğim.”

(21/Enbiya Suresi, 57)

فَجَعَلَهُمْ جُذَاذَا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ

Büyük put hariç hepsini paramparça etmişti. Belki (neler olduğunu büyük puta) danışılar diye...

(21/Enbiya Suresi, 58)

قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِالْهَيْتَةِ إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ

Demişlerdi ki: “İlahlarımıza kim yaptı bunu? Şüphesiz ki o, zalimlerdendir.”

(21/Enbiya Suresi, 59)

قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ

“Bir genç işittik onları diline dolayan! Onun adı İbrahim.” Demişlerdi.

(21/Enbiya Suresi, 60)

قَالُوا فَاتُّوا بِهِ عَلَىٰ أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ

“Onu tüm insanların gözü önünde (bir yere) getirin, belki (bu işi onun yaptığına) şahitlik ederler.” Demişlerdi. (21/Enbiya Suresi, 61)

قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِالْهَيْتَةِ يَا إِبْرَاهِيمُ

“Sen mi ilahlarımıza bunu yaptın ey İbrahim?” demişlerdi.

(21/Enbiya Suresi, 62)

قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ

“(Hayır, düşündüğünüz gibi değil!) Bilakis, onların büyüğü (olan put, öylece sağlam durduğuna göre) bunu o yapmıştır. Şayet konuşabiliyorlarsa (putlara) sorun (bakalım).”

(21/Enbiya Suresi, 63)

Bu kıssada benim Atatürk büstünü parçalamam, Hz İbrahim’in putları parçalaması gibidir. Beni görüp mahkemeye çağrılmam veya zorla getirilmem, Hz İbrahim’in insanların gözü önünde meydana çağırılması ve ya zorla getirilmesi gibidir. Hakimin mahkemede bana soru sorması, 62. ayette sen mi ilahlarımıza bunu yaptın ey İbrahim demesi gibidir. O halde Hz İbrahim’in hakime; “hayır, düşündüğünüz gibi değil! Bilakis, onların büyüğü bunu yapmıştır.

Şayet konuşuyorsa sorun” diye cevap vermesi, onların bozuk itikadına göre (haşa) Hz İbrahim’i kâfir yapar.

Ayrıca İmam Buhari’nin kitabında geçen bir paragrafta şöyle yazmaktadır:

13) Bir Yahudi ve bir Müslüman, onların muattıllarından birinin huzurunda davalastılar. Muattıl, Müslümanın yemin etmesi gerektiği yönünde hüküm verdi. Yahudi, “Ona yemin ettir” dedi. Huzurunda davalastılan kişi de “Kendisinden başka ilah olmayan Allah adına yemin et!” dedi. Bunun üzerine Yahudi “Onu yaratılmış adına değil, Yaratıcı adına yemin ettir!” diye karşılık verdi. “Zira bu (söylediğin) Kur’an’dadır. Hâlbuki sen, Kur’an’ın yaratılmış olduğunu söylemiş bulunuyorsun. Dolayısıyla onu Yaratıcı adına yemin ettir!” Bunun üzerine öteki apışıp kaldı ve “Kalkın da sizin meseleniz üzerine düşüneyim” dedi. Orada batıla sapanlar hüsrana uğradı.

(İmam Buhari: Halku Ef’âlil-ibâd ve Red Alel Cehmiyeti ve Eshabil Ta’til)

Bu delil, umarım kendini tağuta karşı savunursan küfre girersin diyenlere güzel bir cevap olmuştur. Ayrıca necaşi kıssası ve Yusuf suresi 50. ayetlerde geçen kıssalar da başlı başına bir delildir.

İşte bu harici zihniyetli tekfircilerin itikadı bu kadar bozuktur. Hariciler ki, Hz Ali’nin cennetle müjdelenmesini bilmelerine rağmen onu tekfir edecek kadar ve onu şehid edecek kadar yoldan çıkmışlardı. Bunlar, Müslümanları tekfir ederek kendi kendilerine kâfir hükmü vermektedirler. Hadiste; kişi, Müslüman kardeşine kâfir derse, bu söz ikisinden birine gelir. Tekfir edilen kişi kâfir değilse tekfir eden kişi kâfir olur. Bundan dolayı Müslümanları haksız yere tekfir edenler kâfirdir.

İşin aslı şu ki; bizim elimizden geldiği kadarıyla tağuttan ve onun mahkemelerinden uzak durmamız lazım. Bu bizim için daha hayırlıdır.

Yüce Rabbimiz merhametlilerin en merhametlisidir. O (c.c.), kullarına kolaylık sağlamak için hüküm verdiğinde detaya inmemektedir. Allah Subhânehu ve Teâlâ, bize tağutu reddetmemizi emretmiştir. Ancak gerekli şartlarda savunma konusuna değinmemiştir. Savunma konusun da delil olmadan tekfir hükmünü çıkartmak, cehaletin en belirgin özelliklerindendir. Ayette Yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ إِنْ تُبَدِّلَكُمْ تَسْأَلُونَ وَإِنْ تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ الْقُرْآنُ تُبَدِّلْ لَكُمْ عَقَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ

Ey iman edenler! Açıklandığında sizi üzecek şeyleri sormayın. Kur’an indirilirken sorarsanız size açıklanır. Allah onu affetti. Allah (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr (Kulların hak ettikleri cezayı erteleyen) Halîm’dır.

(5/Mâide Suresi, 101)

قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِنْ قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ

Sizden önce bir topluluk onu sormuş sonra da onu (inkâr eden) kâfirler olmuşlardı.

(5/Mâide Suresi, 102)

Kur'an-ı Kerim'de Yüce Allah İsrail oğullarına bir emir vermişken, İsrail oğulları resule soru sorarak Allah'ın emrini detaylara indirgemeye başladılar. Bunun üzerine Allah Subhânehu ve Teâlâ o emir hakkında yeni hükümler çıkartarak zorlaştırdıkça zorlaştırdı:

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَنْتَخِذْنَا هُزُوءًا قَالِ اعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ
أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ

(Hatırlayın!) Hani Musa kavmine demişti ki: “Allah, bir inek/sığır kesmenizi emrediyor.”
Demişlerdi ki: “Bizimle alay mı ediyorsun?” Musa: “Cahillerden olmaktan Allah’a sığınırım.”
Demişti.

(2/Bakara, 67)

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانُ بَيْنَ ذَلِكَ
فَاعْمَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ

Demişlerdi ki: “Bizim için Rabbine dua et de o ineğin sıfatlarını bize açıklasın.” Dedi ki:
“(Allah) buyurdu ki: ‘O ne yaşlı ne de körpe, bu ikisi arasında (orta yaşta) bir inektir. (Bu
açıklama üzerine artık) emrolunduğunuz şeyi yapın.’ ”

(2/Bakara Suresi, 68)

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْنُهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَوْنُهَا تَسُرُّ النََّاظِرِينَ

Demişlerdi ki: “Bizim için Rabbine dua et de bize onun rengini açıklasın.” Dedi ki: “(Allah)
buyurdu ki: ‘O, bakanlara (huzur verip) ferahlatan, rengi parlak, sapsarı bir inektir.’ ”

(2/Bakara Suresi, 69)

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَابَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ

Demişlerdi ki: “Bizim için Rabbine dua et de bize onun mahiyetini açıklasın. (Şu ana kadar
anlattıkların nedeniyle) inek, kafamızı karıştırdı. Şayet Allah dilerse (ineği bulma konusunda)
elbette doğru olanı yaparız.” (2/Bakara Suresi, 70)

قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولَ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا الْئِنْ
جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ

Dedi ki: “Allah buyuruyor ki: ‘Tarla sürme ve ekin sulama işinde çalıştırılmamış, kusursuz,
üzerinde benek olmayan bir inektir/boğadır.’ ” (Onlar:) “Şimdi doğruyu söyledin.” Dediler ve
ineği/boğayı kestiler. Fakat neredeyse onu kesmeyeceklerdi. (2/Bakara Suresi, 71)

Emri duydukları ilk anda itaat etmiş olsalar herhangi bir inek kesip emre icabet etmiş olacaktı. Onlar emri kurcaladıkça Allah (c.c.) zorlaştırdı. Şartlar o derece ağırlaştı ki, neredeyse kesecek inek bulamayacak ve helak olacaktı.

Yüce Rabbimiz, tağutu reddedin hükmünü vermişken savunma konusundaki hükmünden bahsetmemiştir. Bu Allah'ın, bize karşı olan merhametindendir. İsrail oğulları zihniyetine sahip olan bu tekfirci ahmaklar ise savunma konusunda hiç bir delil olmadan kendi hevalarına göre insanları tekfir etmektedirler. Benim şahsi fikrim, ben tağutun önünde savunma yapmam. Ben, tağutun kapısının önünden bile geçmem. Ancak herhangi bir delil olmadığı için savunma yapanları da tekfir etmem. İslam, gönülden geçenlere değil, delillere bakar. Kendi nefsimiz, kendi hevamız delillerin önüne geçerse, Allah muhafaza yoldan çıkarız. Rabbim bizi bundan muhafaza eylesin.

إِنَّمَا يَأْمُرُكُم بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

(Şeytan) size ancak kötülüğü, fuhşiyatı ve Allah hakkında bilginiz olmayan şeyleri söylemenizi emreder.

(2/Bakara, 169)

Biz, Allah hakkında bilgimiz dışında bir şey söylemeyiz. Deliller ışığında konuşmak daha hayırlıdır. Bu harici zihniyetli tekfirci ahmaklar, dünyanın düz olduğunu bile iddia etmektedirler. Varın gerisini siz düşünün...

Biz Müslümanların, tasavvuf ehlini tekfir etmemizin nedeni; Allah'a şirk koşmaları ve tağutu dilleriyle reddettik demelerine karşın ameli olarak reddetmemeleridir. Tağutu reddetmeyenin de imanlı biri olması mümkün değildir. Şüphesiz ki biz sizden ve sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinizden beriyiz. Sizi tekfir ettik. Yalnızca Allah'ın birliğine inanıp ve yalnızca Allah'a ibadet etmenize kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir. Aramızda ki hükmüde yalnızca Allah verecektir.

Bir insanın, mü'min olması sadece bir kelime ile (kelime-i şehadetle) mümkünse, kâfir olması da sadece bir kelime ile mümkündür. Cahilce konuştuğumuz bir kelime bile bizi kâfir edebilir. Örneğin, herhangi bir ayet hakkında: "Bu ayetteki hüküm bana göre yanlıştır" dediğimiz anda o ayeti inkâr etmiş oluruz ve Allah'ın hükmüne karşı geldiğimiz için de küfre girip kâfir oluruz.

Hiz. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

"Kıyamet kopmazdan önce gece karanlığının parçaları gibi fitneler olacak. (O vakit) kişi mü'min olarak sabaha erer de kâfir olarak akşama kavuşur. Mü'min olarak akşama erer, kâfir olarak sabaha kavuşur. Birçok kimseler azıcık bir dünyalık mukabilinde dinlerini satarlar." (Tirmizî, Fiten 30)

Bu hadis, benim kanımca günümüzde gerçekleşmiştir veya gerçekleşmektedir. Çevremizde baktığımız zaman, kelime-i şehadet getiren Müslümanlar, Allah'ın yasalarına karşı gelerek,

laiklik denilen küfür sistemine açık açık destek vermektedirler. Şeriatı da çağ dışı olarak görüyorlar. Beş vakit namaz kılarlar ancak tağuta (devlete) ve tağut yolunda savaşımlara dualarını eksik etmezler. Sabahı kâfir geçiren akşamı mü'min olur, Sabahı mü'min geçiren akşamı kâfir olur! Gerçekten de öyle...

Eğer; Tekfirciye göre Mürcie, Mürcieye göre Tekfirci, Laiklere göre de Redikal isen, doğru yola biraz yaklaşmışsın demektir. Aslolan tevhiddir, aslolan cihaddır.

Rabbim bizi bu fitneden muhafaza eylesin ve kalbimizi, kendisine karşı her an korkuyla ürperen kullarından eylesin.

Yüce Rabbimiz Asr Suresinde insanların durumunu çok güzel özetlemiş:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Er-Rahmân ve Er-Rahîm olan Allah'ın adıyla (okumaya başlıyorum).

وَالْعَصْرِ

1)Asra/zamana andolsun ki,

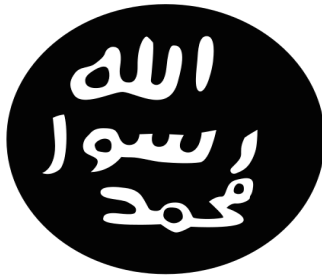
إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ

2)Hiç şüphesiz insan, hüsrân içindedir.

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ

3)İman eden, salih amel işleyen, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve birbirlerine sabrı tavsiye edenler müstesna.

Azim olan Allah doğru söyledi.Rabbim bizi iman eden, salih amel işleyen, hakkı ve sabrı tavsiye eden kullarından eylesin. Amin...

CİHAD:

Cihad; Arapça da güç ve gayret sarfetmek, bir işi başarmak için uğraşmak anlamına gelen “cehd” kökünden türemiştir. Cihad, mücadeledir. Yani, Allah yolunda malıyla, canıyla ve sözleriyle savaşmaktır. Kimse cihadı farklı yönleri çekmesin!.. Şeref, Allah yolunda savaşanlardır... Kalbinde hastalık bulunanlar, cihadı asıl mânâsından uzaklaştırıp farklı yönleri çekmeye çalışmışlar... Cihad şereftir. Cihad izzettir. Cihad namustur. Selam olsun Allah yolunda savaşan yiğitlere...

Ebû Hureyre radiyallahu anh şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem Efendimiz’e:

—Yâ Resûlallah! Allah yolunda cihada denk hangi iş vardır? Denildi.

—“Ona denk bir iş bulamazsınız” buyurdu. İki veya üç defa aynı soruyu tekrarladılar; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de her defasında “Ona denk bir iş bulamazsınız” cevabını tekrarladı. Daha sonra şöyle buyurdu:

“Allah yolunda cihad edenin misali yüce Allah yolunda cihad eden kimse geri dönünceye kadar oruç tutan, namaz kılan ve Allah'ın ayetleriyle ona itaat eden ve orucuna da namazına da ara vermeyip sürdüren kimsenin misali gibidir.”

(Buhârî, Cihâd 1; Müslim, İmâre 110. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 1; Nesâî, Cihâd 17)

Buhârî'nin rivayeti şöyledir:

Bir adam:

—Yâ Resûlallah! Bana cihada denk bir iş gösterseniz? Dedi. Resûl-i Ekrem:

—“Cihada denk olacak bir iş bulamıyorum ki” buyurdu; sonra da şöyle devam etti:

“Allah yolunda cihad eden kimse yola çıktığında, sen de mescidine girip hiç ara vermeden namaz kılmaya, hiç iftar etmeden oruç tutmaya güç yetirebilir misin?” Soruyu soran kişi:

—Buna kim güç yetirebilir ki? Dedi.

(Buhârî, Cihâd 1)

Değerli kardeşlerim; bu hadisleri baktığımızda cihadın ne denli büyük bir ibadet olduğunu anlıyoruz. Buna karşılık insanları, Allah yolunda mücadeleden alıkoymak isteyen sözde hocalar, tüm alimlerin uydurma hadis olduğuna hem fikir olduğu sözde hadisi, delil diye ısıtıp ısıtıp cahil insanların önüne koyduğu rivayette şöyle geçmektedir:

Hız. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz, Tebük seferinden dönünce, “Hoş geldiniz! Küçük cihattan büyük cihada geldiniz.” Buyurdu. Bunun üzerine Sahabiler, büyük cihadın ne olduğunu sordular. Hız. Peygamber (s.a.v.): “Büyük cihad: nefisin heva ve hevesine karşı yapılan cihaddır.” Diye açıkladı.

(Beyhaki, ez-Zühed, Beyrut, 1996, 1/165; Hatip Bağdadî, Tarihu'l Bağdad, 3/523-524; Zehebî, Siyer-ü Alamü'n Nübela, 56/324; Keşfu'l-Hafa, 1/511.)

Bu hadis uydurma bir hadistir. Mel'un diyanet memurlarına ve tasavvuf ehline kalsa, evde hanımlarıyla beraber olmaları bile cihaddır. Utanmasalar bunu bile söylerler... Her şey beklenir onlardan...

Değerli kardeşlerim; Bazı görüşlere göre cihad, dört farklı şekilde gerçekleştirilir. Birincisi kalp ile; insan kendi nefisine karşı savaşmalıdır. İkincisi dil ile; insanları güzel bir üslupla İslam dinine davet etmekte bir cihaddır (bk Furkan,52). Üçüncüsü el ile; Müslümanın doğru şeyleri ameli olarak yapması gerekir. Çalmamak, mala zarar vermemek, çaresizlere yardım etmek. Bu ameller de diğer insanlara örnek olur ve bu doğru amelleri yapan kişinin sözü dinlenir. El ile Allah yolunda vazgeçtiğimiz maldan daha hayırlı ne olabilir ki... Dördüncüsü ise kılıç ile; Allah yolunda kâfirlere karşı çarpışmaktır.

Bu görüşlerin ilk üçü imanın esasıdır. Bunları yapmayanlar bence imanını sorgulasın. Dininde samimi insanlar, dördüncü bahiste geçen ibadeti daha çok yapmaya çalışandır. Kişinin kendi nefsiyle savaşması imanının gereğidir. Çalmamak, zarar vermemek mü'minliğin esaslarındandır. Allah yolunda canından vazgeçercesine savaşmak, işte en samimi mü'minlerin cihadı budur.

Tağutları yıkmamanın tek yolu Allah yolunda cihad etmektir savaşmaktır. Tağutlar da Müslümanları uyuşturmak için, maaş vererek karınlarından bağladıkları sözde hocaları görevlendirmişlerdir. Bu sözde hocaların görevleri de Müslümanları, bu küfür sistemine karşı cihad etmeyi engellemek ve tağut yolunda savaşan kâfirleri de insanlara Allah yolunda savaşan mücahitler olarak lanse etmektir.

Tağut, elindeki her türlü imkânları kullanarak ölen askerlerini ve polislerini kendi kafalarına göre şehit mertebesine çıkararak ve cenaze namazını da diyanete bağlı bir memura kıldırarak cahil insanları kendisine kul ettirmiştir. Diyanet memurları bu görevi çok da güzel yerine getirmektedir. Tağut, cihad eden Müslüman kardeşlerimizi, insanlara terörist diye nitelediğinden dolayı akılsız insanlarda cihada karşı bir önyargı oluşmuştur. Akılsız insanların sayısı pek de az sayılmaz. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) zamanında; Baba oğula, amca yeğene, kardeş kardeşe kılıç çektiği meselenin vatan, bayrak, millet, ırk meselesi olmadığını hâlâ anlamadınız mı?..

Biz Selefiler, insanlara; “gelin bu düzene karşı Allah'ın şeriatı için Allah yolunda savaşalım” dediğimiz zaman, insanlar da; “hayır, onlar da bizim gibi Müslümandırlar” cevabını vermektedirler. Oy kullanarak şeriatın geleceğini sanan ahmaklar, ancak kendi kendilerini

kandırmaktadır. Onlar Allah'ın, tağutu reddedin diye yasakladığı bir emri kendi kafalarına göre yorumlamaktadırlar.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّا قَلَّيْنَا إِلَى الْأَرْضِ أَنْ رَضِيتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ

“Ey iman edenler! Size Allah yolunda savaşa çıkın denildiği zaman, ne oldu size de ağırlaşır yerinize çakıldınız? Yoksa ahireti (bırakıp) dünya hayatına mı razı oldunuz? Ahiretin yanında dünya hayatının metai pek azdır.” (9/Tevbe, 38)

Cihad olmazsa Allah'ın hükmü gelmez. Allah'ın hükmü gelmezse tağutların hükmü gelir. Tağutu reddetmeyen birinde imanı ancak zandan ibarettir. İmanı olmayanın gideceği yerde ateştir. O gidilecek ne kötü bir yerdir. Rabbim bizi cehennem azabından muhafaza eylesin.

Gazze'de bir duvar yazısı:

"Kim vatan için savaşırsa vatan ona bir metreden fazla toprak vermez. Kim Allah yolunda savaşırsa, ona ne gözün gördüğü ne de kulağın duyduğu şeyler vardır."

Allah yolunda savaşmanın kaybedeceği hiç bir şey yoktur. Kazanırsa, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın hükmü gelir ve mutlak adalet sağlanır. Kaybedilirse de mücahitler şehit olup Allah'ın huzurunda sayısız nimetlere kavuşur. Seyyid Kutub'un dediği gibi: “YA DÜNYAYI KUŞATACAK ZAFER! YA DA ALLAH'A SUNULACAK ŞHADET...” Rabbim her iki ihtimâli de bize göstermeyi nasip eylesin.

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِآنَ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقٌّ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

Şüphesiz ki Allah, cennet karşılığında mü'minlerden canlarını ve mallarını satın almıştır. Allah yolunda savaşır, öldürür ve öldürülürler. (Bu) Tevrat, İncil ve Kur'an'da Allah'ın hak olan vaadidir. Kim Allah kadar sözüne bağlı olabilir ki? (O hâlde) yaptığınız bu alışverişten dolayı müjdelenin. En büyük kurtuluş budur işte!

(9/Tevbe, 111)

Kim cennet karşılığında Allah'a malını ve canını satmaz ki?..

“Allah yolunda ölmek, borç dışında her şeye kefarettir olur!”

(Müslim, İmâre, 120)

Rasulullah bir gün ashabına şöyle buyurdu:

“Bu gece rüyamda iki adam gördüm. Yanıma gelip beni bir ağaca çıkardılar, sonrada bir eve götürdüler. O ev, şimdiye kadar benzerini görmediğim güzellik ve kıymette idi. Sonra o iki kişi bana; ‘Bu eşsiz ev, şehidlerin sarayıdır’ dedi.”

(Buhari, Cihad, 4; Cenaiz, 93)

“Bu dini; örümcek ağı tutmuş medreselerde, arkasında fil dişi gibi Arapça kitapları koyarak video çeken hocalar değil, canını bu uğurda feda eden alimler zafere taşıyacak.” (Ebu Musa Es Suri (rahimeullah))

Biz Müslümanların cihad etmesi ancak bizim yararımızadır. Biz Allah’a muhtacız, biz aciziz. Allah Subhânehu ve Teâlâ ise bizim kulluğumuza hiçbir zaman muhtaç değildir. Allah, her türlü noksanlıklardan münezzehtir. Noksanlık ancak biz aciz kullarda vardır.

وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

“Kim cihad ederse, kendisi için cihad etmiş olur. Şüphesiz ki Allah, âlemlere (ve onların kulluğuna) muhtaç değildir.” (29/Ankebût, 6)

Yüce Rabbimiz, ancak cihad edenlere ilmin ve hidayetin kapısını açar.

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

“Bizim yolumuzda cihad edenlere elbette (en doğru olan) yollarımızı gösteririz. Şüphesiz ki Allah, muhsinlerle/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanlarla beraberdir.” (29/Ankebût, 69)

Allah Subhânehu ve Teâlâ birçok ayetinde biz Müslümanları cihad etmeye teşvik etmiştir:

وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِّلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ

“Allah yolunda hakkıyla/Allah’ın şanına yakışır şekilde cihad edin. O sizi seçti. Dinde size bir darlık/güçlük yükledi. Atanız İbrahim’in milletine (uyunuz)! O (Allah) sizleri bundan önce de bunda da Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah’a yönelen kullar diye isimlendirdi ki, Resûl size, siz de insanlara şahitlik edesiniz. Namazı dosdoğru kılın, zekâtı verin, Allah’a tutunun. O, sizin Mevlanızdır. Ne güzel bir dost ve ne güzel bir yardımcı!” (22/Hac, 78)

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَزَأُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ

“Mü’minler ancak o kimselerdir ki; Allah’a ve Resûl’üne iman etmiş, sonra da şüpheyi düşmeden Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad etmişlerdir. Bunlar, sadık olanların ta kendileridir.”

(49/Hucurât, 15)

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“Allah’a ve Resûl’üne iman edersiniz, mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Şayet bilerseniz bu sizin için en hayırlı olandır.”

(61/Saff, 11)

انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكَُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“Hafif ve ağır savaş teçhizatlarıyla savaşa çıkınız. Mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad ediniz. Şayet bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.”

(9/Tevbe, 41)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, Allah (sizin yerinize) öyle bir topluluk getirir ki (Allah) onları sever, onlar da (Allah’ı) severler. Mü’minlere karşı alçak gönüllü/yumuşak huylu, kâfirlere karşı izzetlilerdir. Allah yolunda cihad ederler ve kınayıcının kınamasından korkmazlar. Bu, Allah’ın lütfudur. Allah onu dilediğine verir. Allah (ihsanı ve lütfu bütün varlığı kuşatacak kadar geniş olan) Vâsi’, (her şeyi bilen) Alîm’dır.”

(5/Mâide, 54)

Rabbim biz selefilere, Maide suresi 54. ayette bahsettiği Allah’ın sevdiği topluluktan eylesin ve bu ayette bahsettiği lütfu, bize nail kılsın. Amin...

Çeşitli hadislerde de Allah Resulü (s.a.v.) cihadın faziletinden bahsetmiştir.

Ebu Sa’îd’i’l-Hudrî Radıyallahu Anh anlatıyor: “Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: “Allah yolunda cihad eden kimse Allah’ın şu garantisi altındadır: “Allah onu ya mağfired ve rahmetine dahil eder (şehit olur), yahud sevap ve ganimetle sağ salim geri çevirir. Allah yolunda cihad eden kimsenin misali, hiç ara vermeden geceleri hep namaz kılan, gündüzleri de hep oruç tutan kimse gibidir. Bu hal evine dönünceye kadar böyledir.”

(İbnu Mace Sünen (2754) – Hds : (6845))

İbnu Abbas Radiyallahu Anh anlatıyor: “Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: “Cihada çağırıldığınız zaman cihada koşun.”

(İbnu Mace Sünen (2773) – Hds: (6853))

Dünyada milyonlarca Müslüman olmasına rağmen, Allah yolunda cihad eden kişilerin sayısı pek az ise yazıklar olsun bize. Abese suresinin inmesine vesile olan, Resûlallah’ın müezzinliğini yapmış olan ve görme engelli olan o büyük sahabe Abdullah ibn Ümmü Mektum, engelli olmasından dolayı mazeretli olmasına rağmen, Kâdisiye savaşına katılmış ve islam sancağını eline alarak Allah yolunda cihad etmiştir ve şehit düşmüştür. Cihad etmek gerçekten de her yiğidin harcı değildir.

Yunûs b. Ubeyd der ki: “Ömrümü cihadla geçirmediğime pişman olduğum kadar hiç bir şeye pişman olmadım”

[HİLYETU’L EVLİYA TABAKÂTU’L ASFIYÂ (8/50)]

Cihadı hakkıyla eda eden bir diğer sahabemiz ise Ebu Akil’dir.

Cafer bin Abdullah b. Eslem el Hemedânî anlatıyor: Yemâme Savaşı’nda ilk yaralanan Ebu Âkil el Üneyfî idi. Omuzlarıyla kalbi arasına ok isabet etmişti. Yaralı halde yere düştü. Ok çıkarıldı. Sol tarafı aldığı yara sebebiyle tutmuyordu. Kolu kopmuştu sadece ince bir deriyle bedenine bağlıydı. Bu hadise daha sabahleyin olmuştu. Daha sonra karargâha götürüldü. Savaş iyice şiddetlenince, Müslümanlar hezimete uğramış, eşyalarını bırakıp geri çekilmişlerdi. Ebû Akil ise çok ızdırap çekiyordu.

Ma’n bin Adiyy’in ensâra şöyle seslendiğini duydu: “Allah için Allah için düşmana bir daha saldırınız!” Ma’n düşmana saldırmak için acele ediyor ve Ensar’a: “Bu tarafa gelin, bu tarafa gelin!” diye sesleniyordu. Nihayet ensar teker teker ayrılıp oraya toplandılar. Abdullah İbni Ömer radiyallahu anh diyor ki: Ebû Âkil kavminin yanına gitmek için yerinden kalktı. Ben: “Yâ Ebâ Âkil, ne yapmak istiyorsun? Sen savaşılamazsın!” dedim. O ise: “Münâdî benim ismimi söyledi” dedi. Ben de: “O Ensar’ı çağırıyor, yaralıları değil” dedim. O ise: “Ben de Ensar’danım ve sürünerek de olsa gideceğim” dedi.

Sonra kendini topladı, sadece derisi kalan kolunu ayağının altına alıp kalkınca kolunu kopardı, kılıcını sağ eline aldı ve: “Ey Ensâr! Huneyn Savaşı’ndaki gibi bir daha hücum edin” diye nida etmeye başladı. Bütün ensar toplandı. Düşmana karşı, diğer Müslümanlardan daha büyük bir şecaatle hücumla geçtiler ve düşmanı bahçeye sıkıştırdılar. Orada birbirlerine girdiler. Ve korkunç kılıç savaşı oldu. Ebû Âkil’e baktım. On dört yara daha almış idi ki hepsi de öldürücü idi. Şehadet Ebu Akil’e (r.a.) nasip olmuştu. Sonunda Allah’ın düşmanı Müseyleme öldürüldü.

Bizim de bu sahabelerle birlikte aynı cenneti talep etmemiz ne kadar yüzsüz olduğumuzun göstergesidir.

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ

Allah sizin aranızdan cihad edenleri ve sabredenleri açığa çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?

(3/Âl-i İmran, 142)

“Amelsiz imanın bir değeri yoktur. Sahibini yolunda kurban olmaya sevk etmeyen bir inançtan asla fayda beklenemez” (Hasan el Benna)

وَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَزِينَتُهَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى أَفَلَا تَعْقِلُونَ

Size verilen her şey, dünya hayatının (geçici) metai ve süsüdür. Allah'ın yanında olanlarsa daha hayırlı ve kalıcıdır. Akletmez misiniz? (28/Kasas, 60)

Filistin'de insanlık katledilirken, özellikle katledilme nedeni Müslüman olduğu içinken biz hâlâ bir tek namaz kılıp oruç mu tutuyoruz? Filistin'de, şehadetin her çeşidi tadıldı. Kadın, çocuk, bebek ve daha doğmadan vefat edenler...

Gazze'li bir çocuğun dilinden;

“Bize namazı, zekatı, haccı ve orucu öğrettiniz peki size soruyorum; bunların içerisinde cihad nerede? Neden kimse Allah yolunda cihad etmek hakkında konuşmuyor? Cihad etmek bize, Müslümanlara farz değil mi? Peki siz neden Allah yolunda cihad etmiyorsunuz? Sadece halay ve eğlence konusunda beceriklisiniz halbuki Allah ve Resulü (s.a.v.) bize cihad etmeyi vasiyet etmişti! Siz Rasulullah'ın (s.a.v.) bahsettiği adamlar değilsiniz! Sizler Muhammed (s.a.v.) ümmeti de değilsiniz!”

“Siz Resulullah'ın bahsettiği adamlar değilsiniz!”

Bu cümleyi iyi düşünmek gerek..

Cihad etmek, bir onur meselesidir. Cihad hakkında çok güzel bir kıssa vardır bunu sizinle paylaşmak isterim.

Şehid Oğlu Şehid (Saçlarından Yular Yapan Fedakar Anne);

Ebu Kudâme ile saçlarını kesip örerek Allah yolundaki savaşta kullanılan atlar için yular yapan bir kadının kıssasıdır. (Alıntıdır)

Meşhur olan bu kıssayı Ahmed b. el-Cevzi ed-Dımeşki (Allah rahmet etsin), "Suku'l Arus Enesu'n Nufus" adlı eserinde onlardan bir topluluktan nakletmektedir.

Anlatıldığına göre Allah'ın kendisine Allah yolunda cihad etmeyi sevdirdiği ve Rum topraklarına yönelik gazalarda bulunan Rasulullah'ın Medine'sinde yaşayan Şamlı Ebu Kudame isimli bir adam Rasulullah (s.a.v.)'in mescidinde oturmuş arkadaşları ile konuşuyordu. Arkadaşları ona:

- Ey Eba Kudame! Allah yolunda yaptığın cihadda gördüğün ilginç bir olayı bize anlatır mısın?

- Peki anlatayım. Rikka bölgesine gittiğim yıllardan birisinde silah taşımak için satın alabileceğim bir deve arıyordum. Bir gün bir yerde otururken bir kadın çıkageldi ve bana:

-Ey Eba Kudame! Duyduğuma göre sen, cihad hakkında konuşuyor ve insanları cihada teşvik ediyormuşsun. Allah bana başka kadınlara vermediği ölçüde saç verdi. Ben onları kestim ve ördüm, atlar için onlardan yular yaptım. Herhangi bir kimsenin dikkatini çekmemesi ve ona bakmaması için de onu toprağa buladım. Onu beraberinde alıp götürmeni arzu ettim. Kâfirlerin topraklarına vardığında kahramanlar koşuşturmaya, oklar ve mızraklar atılmaya kılıçlar şakırdamaya başladığında ihtiyaç duyarsan onu kullanırsın. Aksi halde onu bana gönder ki Allah yolunda toza toprağa bulanması için onu bir başkasına vereyim. Ben dul bir kadını. Kocam ve ailemden bir çokları Allah yolunda şehit oldular. Eğer bana cihad farz olsaydı elbette ki ben de cihad ederdim.

Saçlarından örülerek yapılmış yuları bana ulaştırdı ve şöyle dedi:

-Şunu bil ki ey Eba Kudame! Kocam öldüğü zaman geride; Kur'an'ı ezberlemiş, Farsçayı ve ok atmasını çok iyi bilen, gecelerini namazla gündüzlerini ise oruçla geçiren on beş yaşında çok yakışıklı bir çocuk bıraktı. Babasından ona büyük bir arazi kaldı. Allah'a hediye etmek üzere seninle birlikte gelmesi için onu sana göndereceğim. İslam'ın hürmetine arzu ettiğim sevaptan beni mahrum etmeyeceğini umarım.

Saçlarından örülmüş olan yuları ondan aldım ve bana şöyle dedi:

-Gözlerimin önünde onu eşyalarının arasına koy ki kalbim mutmain olsun.

Onu aldım ve eşyalarımın arasına koydum. Sonra da Rikka'dan çıktım. Meslem b. Abdulmelik kalesine vardığımda arkamdan koşuşturan ve bana:

-Ey Eba Kudame! Allah sana rahmet etsin. Birazcık beni bekle diye seslenen bir atlı gördüm ve durdum.

Arkadaşlarıma:

-Siz ilerleyin, yolunuza devam edin, ben, bana seslenenin kim olduğuna bir bakayım, dedim. Atlı bana yaklaştı, beni kucakladı ve şöyle dedi:

-Beni senin arkadaşlığından mahrum etmeyen, elleri boş olarak beni geri çevirmeyen Allah'a hamd olsun. Çocuğa:

-Yüzündeki örtüyü aç. Eğer senin gibi bir çocuğun gazada bulunması gerekirse katılmasını emrederim. Eğer savaşıması gerekmezse seni geri gönderirim, dedim. Yüzündeki örtüyü açtığımda karşımda yüzü, ayın on dördü gibi güzel ve üzerinde zenginlik alametleri bulunan bir çocuk gördüm. Gence:

-Baban var mıdır?

-Hayır! Ben Allah yolunda öldürülen babamın intikamını almak üzere seninle birlikte geliyorum. Umulur ki Allah, babamı rızıklandığı gibi beni de şehidlikle rızıklandırır.

-Peki senin annen var mı?

-Evet.

-Öyleyse annenin yanına git ve ondan izin iste. İzin verirse gel, vermezse yanında kal. Annene itaat etmen cihaddan daha üstündür. Çünkü cennet, kılıçların gölgesinde ve annelerin ayakları altındadır.

-Ey Eba Kudame! Beni tanımıyor musun?

-Hayır.

-Ben, sana emanet veren kadının oğluyum. Yular sahibi annemin nasihatlarını ne kadar da çabuk unuttun. Ben Allah'ın izni ile şehid oğlu şehid olacağım. Senden isteğim Allah yolunda seninle birlikte gaza etmekten beni mahrum etmemendir. Ben, Allah'ın kitabını ezberlemiş, Resûlullah (s.a.v.)'ın sünnetini, Farsçayı ve ok atmayı bilen birisiyim. Arkamda benden daha iyi at binen birisi yoktur. Yaşımın küçüklüğü nedeniyle beni küçümseme. Annem, sağ olarak geri dönmemem üzere yemin etti ve şöyle dedi:

-Ey oğulcuğum! Kâfirlerle karşılaştığın zaman arkanı dönüp kaçma. Kendini Allah'a hediye et. Allah'a, cennette olan babana ve babanın salih arkadaşlarına komşu olmayı iste. Allah seni şehidlikle rızıklandığı zaman benim için şefaatte bulun. Çünkü öğrendiğime göre şehid, ailesinden yetmiş, komşularından da yetmiş kişiye şefaatte bulunur. Sonra beni bağrına bastı, kucaklayıp öptü, ardından da başını semaya kaldırarak şöyle dua etti.

-İlahi efendim ve mevlam! Bu benim oğlumdur, kalbimin reyhanı, gönlümün meyvesidir. Onu sana teslim ettim, onu babasına kavuşturdum.

Çocuğun anlattıklarını duyduğumda; gençliğinin ve ahlâkının güzelliğine, annesinin kalbindeki merhamete ve sabrına şaşırarak üzüntüden hüngür hüngür ağladım.

Benim ağladığımı gören çocuk:

-Ey amca! Neden ağlıyorsun? Eğer yaşımın küçüklüğünden dolayı ağlıyorsan unutma ki Allah (c.c.), asi oldukları zaman benden daha küçüklerine de azab edecektir.

-Hayır, yaşının küçüklüğünden dolayı ağlamıyorum. Ben, senden sonra kalbinin nasıl bir hal alacağını düşündüğüm annene ağlıyorum.

Daha sonra yola koyulduk ve geceleyin bir yerde konakladık. Ertesi gün tekrar yola koyulduk. Genç ise Allah'ı zikretmekle sakinleşiyor ve durgunlaşıyordu. Durdum ve düşündüm, çocuk ata bindiği zaman bizden daha iyi at biniyor, bir yerde konakladığımız zaman ise bize hizmet ediyordu. Yürüdükçe, yol aldıkça kararlılığı daha da güçleniyor, canlılığı artıyor, kalbi netleşiyor ve üzerinde sevinç alametleri görünüyordu.

Müşriklerin topraklarına varıncaya kadar konaklamadan yolumuza devam ettik ve güneş batarken müşriklerin topraklarına vardık. Orada indik ve konakladık. Oruçluyduk, çocuk orucumuzu açmamız için bize yemek pişiriyordu. Bir müddet sonra uykusu bastırdı ve uzun bir uyku çekti. Uykusu esnasında bir ara gülümsediğini gördüm ve arkadaşlarıma çocuğu işaret ederek onlara: “Şu çocuğun uykusunda gülümsediğini görüyor musunuz?” Dedim. Uyandığında ona:

-Sevgili dostum! Uykunda bir ara seni gülümserken gördüm, dedim.

Çocuk:

-Bir rüya gördüm, beni çok şaşırttı ve güldürdü.

-Ne gördün?

-Kendimi yemyeşil ve eşsiz bir bahçe içerisinde gördüm. Bahçede dolaşırken balkonları inciden, kıymetli taşlardan, kapıları altından yapılmış ve perdeleri indirilmiş gümüşten bir köşk gördüm. Ay yüzlü huriler perdeleri yüzlerine çekiyorlardı. Beni gördüklerinde bana:

-Merhaba, hoş geldin dediler.

Elimi onlardan birisine uzatmak istediğimde bana:

-Acele etme, zamanın henüz gelmedi, dedi. Sonra birbirlerine şöyle dediklerini işittim:

-Bu adam kendisinden razı olunan bir kocadır. Sonra bana:

-İlerle, Allah sana rahmet etsin, dediler ve önüm sıra ilerlediler. Köşkün en üst kısmına vardığımda orada kırmızı altından odalar, ayakları beyaz gümüşten yapılmış yeşil zebercedden yataklar gördüm. Üzerinde yüzü güneş gibi pırıl pırıl parlayan bir cariyeye vardı. Eğer Allah gözlerimi korumasaydı gözlerim körelir, odaların ve cariyenin güzelliğinden dolayı da aklımı kaybederdim. Cariye beni gördüğünde bana:

-Merhaba, hoş geldin. Ey Allah dostu ve sevgilisi. Sen benimsin ben de sana aidim, dedi.

Onu bağrıma basmak istediğimde bana:

-Bekle, acele etme. Sen güveyi olmaktan şimdilik uzaksın. Benimle senin arandaki buluşma yarın öğleden sonra olacaktır. Müjdeler olsun sana.

Ebu Kudame:

-Sevgili dostum, sen hayırlı bir rüya görmüşsün, hakkında hayırlı olsun, dedim.

Biz çocuğun anlattığı rüyanın şaşkınlığı içerisinde uykuya daldık. Sabah olduğu zaman hemen harekete geçerek atlarımıza bindik ve bu arada bir münadinin şöyle seslendiğini işittik:

-Ey Allah'ın askerleri, at binin, müjdeler olsun cennet var. Gerek ağırlıklı olarak gerekse hafif, yaşlı ve genç hep birlikte cihada koşun.

İşte savaşma zamanı gelmişti. Allah'ın zelil kıldığı küfür ordusu çekirgeler gibi hücumla geçti. Bizden onlara karşı ilk önce o çocuk hamle yaptı. Onların topluluklarını darmadağın etti, aralarında daldı, birçoklarını öldürdü, onları yerden yere vurdu. Bu halde iken onu görüp karşılaştığımda atının yularını tuttum ve ona:

-Sevgili dostum! Sen çocuksun, savaş hilelerini bilmiyorsun, dediğimde bana:

-Ey Amca! Sen Allah'ın şu sözünü duymadın mı?

"Ey iman edenler. Toplu halde kâfirlerle karşılaştığınız zaman onlara arkalarınızı dönmeyiniz" (Enfal 15) Benim cehenneme girmemi ister misin?

O, benimle konuştuğu sırada müşrikler saldırıya geçti. Çocukla arama bir adam girdi ve beni ondan uzaklaştırdı. Herkes kendi derdine düştü. Müslümanlardan birçok kişi öldürüldü. Topluluklar birbirlerinden ayrıldıklarında sayılamayacak kadar çok ölü vardı. Atımla öldürülenler arasında dolaşıyordum. Kanlar bir sel gibi akıyor, kandan ve tozdan yüzler tanınmıyordu. Ben öldürülenler arasında dolaşırken atların ayakları arasında çocuğu buldum. Üzerinde toprak vardı, kan revan içerisinde dönüyor ve şöyle diyordu:

- Ey Müslümanlar topluluğu! Bana amcam Ebu Kudame'yi gönderin.

Ona doğru yöneldiğimde onun haykırışını duydum. Yüzündeki kanın ve toprağın çokluğundan, atların ayakları altında çiğnenmiş olmasından dolayı onu tanıyamıyordum. Ona seslendim ve:

-Ben Ebu Kudame'yim, dedim. Bana:

-Ey Amca! Rüyam beni doğruladı, Kâbe'nin Rabbi beni tasdik etti. Ben yular sahibi kadının oğluyum, dedi.

Bu sırada kendimi onun üzerine attım, alından öptüm. Yüzünün güzelliğini örten toprakları ve kanı sildim, ona:

-Sevgili dostum, amcan Ebu Kudame'yi unutma. Kıyamet günü senin şefaatine ihtiyacı vardır onun. Bana:

-Senin gibisi unutulmaz. Yüzümü elbisenle silme. Benim elbisem bu iş için senin elbisenden daha iyidir. Bırak onu ey amca. Böylece Allah Tealâ'ya kavuşayım. Ey amca! Daha önce sana niteliklerini söylediğim huriler başımın üzerinde dolaşıp duruyorlar. Ruhumun çıkmasını bekliyorlar ve bana:

-Acele et, ben seni Allah için çok özledim, diyorlar.

-Ey Amca! Eğer Allah seni sağ salim geri döndürürse kana bulaşmış olan şu elbisemi, çocuğunu çok fazlasıyla seven zavallı ve mahzun anneme götür ve ona teslim et. Şunu bilsin ki ben onun vasiyetini zayi etmedim, müşriklerle karşılaştığım zaman korkaklar gibi kaçmadım. Selamımı ona ulaştır ve ona: Allah'a verdiği hediyeği Allah'ın kabul ettiğini söyle.

- Ey amca! Benim on yaşında küçük bir kız kardeşim var. Ne zaman yanına varsam beni karşılar ve bana selam verirdi. Bir yere çıkacağım, gideceğim zaman benimle en son o vedalaşır ve bana:

"Abiciğim, geç kalma" derdi. Onunla karşılaştığın zaman ona da selamımı ulaştır ve şöyle de: "Benden sonra kıyamete kadar benim yerime Allah senin vekilindir."

Sonra tebessüm etti. Ardından da:

-Ben şahidlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. O birdir, O'nun ortağı da yoktur. O, vadini yerine getirdi. Ben yine şahidlik ederim ki Muhammed Allah'ın elçisidir. Allah ve Rasulunun bize vadettiği şey işte budur. Allah ve Rasulu doğru söylemiştir, dedi ve sonra da ruhunu teslim etti. Elbiseleri ile onu kefenledik ve gömdük. Allah ondan ve bizden razı olsun. Ebu Kudame devamla şunları anlatır:

Bu gazveden dönüp Rikka'ya vardığımda benim için çocuğun annesinin evini bulmaktan başka bir dert yoktu. Evine vardığımda ahlâk ve yüz güzelliğinde çocuğa benzeyen kız kardeşini evin kapısında ayakta bekler halde buldum.

Yoldan gelip geçenlere:

-Ey amca! Nereden geliyorsun? diye soruyordu.

Gazveden geldiğini söylediğinde ona:

-Kardeşim sizinle birlikte döndü mü? diye soruyor onlar da bilmiyoruz diyerek cevap veriyorlardı.

Bu sesi işittiğimde ona doğru yöneldim bana:

-Ey amca! Nereden geliyorsun?

-Gazveden geliyorum.

-Kardeşim falan sizinle birlikte döndü mü? Herkes dönüyor fakat kardeşim dönmüyor, diyerek ağlamaya başladı. Ah başıma gelenler, diyerek hayıflandı.

Bu esnada beni bir hüznü kapladı. Bir müddet sonra kendime geldim... Sonra ona yönelerek:

-Kardeşinin kim olduğunu bana söyle dedim.

Bu esnada kapıda olan kadın sesimi duydu ve dışarı çıktı. Birdenbire yüzünün rengi değişti. Ona selam verdim o da selamıma karşılık verdi. Sonra da bana:

- Müjde mi yoksa taziye mi?

- Ben de hem taziye hem de müjde var. Allah sana rahmet etsin.

- Eğer çocuğum sağ olarak döndüyse sen teselli eden birisisin. Eğer oğlum Allah yolunda öldürüldüyse sen müjde veren birisisin.

- Müjdeler olsun. Hediye kabul oldu. Ağladı.

- Evet

- Allah hediyemi kabul etti mi?

- Evet.

- Oğlumu kıyamet gününün azığı yapan Allah'a hamd olsun.

- Kız kardeşi nerede?

-O şimdi seninle konuşur.

Kız kardeşi bana yöneldiğinde ona:

- Kardeşinin sana selamı var. Senin için: "Benden sonra kıyamete kadar benim yerime Allah onun vekilidir" dedi.

Bunun üzerine kız hüngür hüngür ağlamaya başladı. Yüzünü bir tuhaflik kapladı ve kendinden geçti. Bir müddet sonra onu salladığımda o ölmüştü. Bu durum beni çok şaşırttı. Oğlunun annesine vermem için bana emanet olarak verdiği elbiseyi teslim ettim. Çocuğun ve kız kardeşinin hallerine üzülmek, annelerinin sabrına da şaşırarak oradan uzaklaştım.

Muellif, Hafız Allame Ebu'l Muzaffer b. el-Cevzi; bu hikayeyi anlattığında tövbe eden kadınların saçlarından ördükleri üç yüz adet yuların yanında toplandığını söyler.

(Meşari'u'l Eşvak İla Mesarii'l Uşşak ; İbn Nahhas ed Dimyati , sayfa : 285 ; Şehid İnşallah Fehmeddin Hoca, Şehid Oğlu Şehid Kitabı, Sayfa 7)

Ey Allah'ım, bize cihad yolunu aç ki senin yolunda savaşıp işlediğimiz günahlara karşı rızanı kazanmak için kefarete olarak canımızı senin yolunda verelim. Sen Rahmân'sın, biz aciziz, sen verirsin biz nânkörlük ederiz. Buna rağmen tövbemizi de kabul edersin. Ey Rabbimiz, bizim imanımızı arttır ve bizi kurtuluşa erenlerden eyle... Amin...

ZULÜM:

Zulüm; güçlü kişinin veya kişilerin, güçsüz kişiye veya kişilere yaptığı kötü davranışlar yada kıyıcı davranışlardır. Zulmeden “zalim”, zulme uğrayan “mazlum” dur.

Müstekbirler; mustazafları özgürlük vaatleriyle, hakimiyeti altına alan ve kendileriyle birlikte onlarında ahiretlerini yakan zalimlerdir. En büyük zulmü bunlar yapmaktadır. Cihad, mazlum mustazafların ahiretine zulmeden, zalim müstekbirlere karşı, yapılan bir başkaldırıdır. Aynı zamanda Allah'a yapılan bir ibadettir. Cihad; ibadetlerin şahıdır. Mustazaflara yapılacak en büyük iyilik, cihaddır. Her kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendisidir. En büyük zalimler ise, müstekbirlere karşı boyun eğdiren, tağutlara karşı cihat etmemize, verdiği vaazlarla, fetvalarla engel olan, tasmaşını müstekbirlerin tuttuğu diyanet memurlarıdır. Allah'ın laneti bunların üzerine olsun. Tek yol cihaddır, tek yol cihaddır, tek yol cihaddır. Başka yol yok. Cihaddan korkanlar, başka yol üretmeye çalışırlar. Bundan dolayıdır ki insanların çoğunun cehenneme girmesi...

Hiz. Ebûbekir'in (r.a.) işittiğine göre, Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

“İnsanlar bir zalimi görürler de onun zulmüne engel olmazlarsa, Allah'ın onları genel bir azaba uğratması kaçınılmazdır.” (Tirmizî, Tefsîru'l-Kur'ân, 5; Ebû Dâvûd, Melâhim, 17)

Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, başımızdaki kâfirler; “Allah, Kur'an, Bismillah, Maşallah, İnşallah” gibi kelimeleri dillerinden düşürmüyorlar. Halk onlara, Müslüman gözüyle bakıyor. Müslümanım diyenlerin cennete gireceğinin garantisi yoktur. Resulallah (s.a.v.)'den önce kitap ehli kendilerinden başka kimsenin cennete girmeyeceğini düşünürlerdi.

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ تِلْكَ آمَانِيَهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

Dediler ki: “Cennete, Yahudi veya Hristiyan olanlardan başkası girmeyecek.” Bu, onların kuruntusudur. De ki: “Doğru sözlü iseniz (içinde hiçbir şüphe olmayan kesin) kanıtınızı getirin (bakalım)!”

(2/Bakara, 111)

بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ (Hayır, iddia ettikleri gibi değil!) Bilakis, kim muhsin olarak/kulluğunu en güzel şekilde yerine getirerek Allah'a teslim olursa, onun Rabbi katında ecir vardır. Onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir. (2/Bakara Suresi, 112)

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَارَى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَى لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ قَالَ اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

Kitab'ı okuyup durdukları hâlde Yahudiler: "Hristiyanlar hiçbir şey üzere değildir." Dediler. Hristiyanlar da: "Yahudiler hiçbir şey üzere değildir." Dediler. Aynı şekilde bilmeyenler de onların sözünün benzerini söylediler. Allah, Kıyamet Günü'nde anlaşmazlığa düştükleri konularda aralarında hükmedecektir.

(2/Bakara Suresi, 113)

Cennete talip olan kişi, Allah'a hakkıyla teslim olan (mü'min) ve Allah'a kulluğunu en güzel bir şekilde yerine getirmeye çalışan (muhsin) olmalıdır. Zulmetmemeli, insanlara karşı saygılı ve hoşgörülü olmalıdır. Kendilerinden başka hiç kimsenin cennete giremeyeceğini düşünen Yahudiler ve Hristiyanlar, şuan insanlara en büyük zulmü yapmaktadırlar. Şimdi ne Hristiyan İncil'le hükmediyor, ne Yahudi Tevrat ile hükmediyor ne de Müslüman Kur'an ile hükmediyor. Neredeyse hepsinde Allah'a teslim olma ve Allah'a kulluğunu en güzel bir şekilde yerine getirmeye çalışma kalmadı.

Kahrolası İsrail oğullarının Filistin'de binlerce bebeği katletmesi, zulmün en şiddetlisidir. Bu zulme sessiz kalan müstekbirlere, Rabbim cenneti haram kılsın. Rabbim amellerimi benden alsın, İsrail zulmünden dolayı evlat acısı çekenlere, gençliğinin baharında hayattan koparılanlara, yetim kalanlara, herhangi bir uzvunu kaybedenlere, aklını kaybedenlere, vefat eden bebeklere ve vefat eden şehitlere versin. Sizi de bu sözlerime şahit etsin. Zalim İsrail oğulları, mazlum Filistinli kardeşlerimizin göz yaşlarında boğulsun. O gün o kâfirlerin ateşte kıvranımlarını ve çırpınımlarını, Rabbim bize gösterip içimizdeki ateşi söndürmeyi nasip etsin. Çünkü bu gözler, keleklerin bile daha uzun süre yaşadığı bir coğrafyayı gördü...

İbn Abbâs'ın (r.a.) naklettiğine göre, Resûlullah (s.a.v.) Muâz b. Cebel'i (r.a.) Yemen'e gönderirken şöyle buyurmuştur:

"...Mazlumun bedduasından sakın. Çünkü onunla Allah arasında perde yoktur." (Buhârî, Zekât, 63; Müslim, İmân, 29)

Müslüman, kimseye zulmetmez. Zulmederse, mazlumun hakkı olanı geri iade etmediği sürece ve tövbe etmediği sürece zalimlerdenidir.

Ebû Hüreyre'nin naklettiğine göre, Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Müslüman, Müslüman'ın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu yardımsız bırakmaz ve onu hor görmez..." (Müslim, Birr, 32)

Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem, böyle buyurmasına rağmen dünyanın dört bir yanında, sözde Müslümanlar, Müslümanlara zulmediyor. Müslümanım diyen Beşar Esad'ın

ellerine binlerce Müslümanın kanı bulaşmıştır. Ve Suriye’de onlarca acı olay yaşanmıştır. Bu olaylardan sadece birisi: “Esir bir bacımızın ve babasının yaşadığı bir olay.”

Evlat sahibi Suriyeli bir baba. Oğlu rejim bölgesinden mücahidlerin bölgesine kaçmıştı. Kızı ise siyasi şube tarafından tutuklandı. Oğlu sürekli babasını mücahidlerin bölgesine çağırıyor, babası ise: “kız kardeşini içeriden çıkartıp, alıp öyle geleyim inşallah” diyordu. Baba sürekli kızıyla görüşmek istiyor ama cezaevi yönetimi şu gün gel bu gün gel diyerek sürekli babayı oyalıyordu. Baba en sonunda cezaevi yönetiminde görevli olan sınıf arkadaşını buldu. Sınıf arkadaşına derdini anlatıyor, açık görüş için randevu istiyordu. Sınıf arkadaşı da; “tamam, şu gün şu saatte gel kızınla görüşeceksin” diyordu.

Baba randevu günü geldiğinde kızıyla görüşmek için cezaevine gitmişti. Görüş odasına geldiğinde cezaevi müdürü; “sandalyeye otur, yorulmuştundur” diyordu. Babaya “Sütlü Kahve içer misin?” diyor. Babada; “olur” diyor. Cezaevi müdürü “bir sütlü kahve getirin babaya, yorulmuştur...” diyor... Baba sütlü kahvesini beklerken az sonra çırılçıplak halde babanın kızı elinde sütlü kahve ile içeriye girdi. Cezaevi müdürü: “kızının neyini merak ediyorsun?” “İşte senin kızın her gün bize böyle sütlü kahve getiriyor”. Baba gördüğü manzara karşısında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve akıl sağlığı git gide zayıflıyordu...

Bu acı olaydan sonra baba, Esad askerlerine rüşvet vererek mücahidlerin bölgesine geçti. Oğlu babasının halini görünce şaşırıyordu. Çünkü sürekli yatıyor, duvara bakıyor, çok az şey yiyor içiyor, namazlarını aksatıyordu. En sonunda oğlu babasını cinlendi sanıp rukye yaptırmaya götürdü. Baba; “oğlum 5 dakika dışarı çıkabilir mi” dedi. Oğlu dışarıya çıkınca “bana cinler musallat olmadı, benim başımdan böyle böyle bir olay geçti” diyor. Rukyeci; “babanın bir şeyi yok deyip gönderiyor.” Ve birkaç ay sonra akıl sağlığını kaybeden baba vefat etti. Bu sadece duyduğumuz olaylar... Ya duymadıklarımız? O babanın öyle derdi vardı ki belki de o dertten öldü. Rabbim kimseye kaldıramayacağı yük yüklemesin. İnsan, tüm acıları sadece bir tek kendisinin çektiğini zannediyor. Oysa her hayat ağır bir romandır. Biz Ölecek kadar dertli değiliz. Ama mutlu olup yaşayacak kadar da hevesimiz kalmadı... En hayırlısı sabırdır ve ecrini sadece Allah’tan beklemektir. Bu dünya yaşanılacak bir dünya değilken neden ibadeti sırtımızın arkasına atıp yaşamaya ve zevk almaya çalışalım. Dünyada bu kadar zulüm varken insanı rahatlatan içini Rabbine dökmesidir. Onunla dertleşmesidir. İnsanın sıkıntısını tek umursayan Allah’tır. O halde sadece O’na (c.c.) yönelin, derdinizi söyleyin ve göz yaşı dökün.

Ey Rabbimiz!.. EL-HOLL ve ROJ kamplarında Rusafa cezaevinde bulunan masum çocuklara ve kadınlara yardım et. Bize de cihad yolunu aç. Amin... Neden mi cihad etmeliyiz? Kıyamet günü bu bacılarımız yakamıza yapışmasın diye...

Ey Rabbim!.. Yerin doğusunda ve batısında esaret altında bulunan bütün esirlerimizin esaret bağlarını çöz. Onlara katından yardımcı bir destek gönder. Allah’ım, acizliğimizi ve zayıflığımızı sana şikayet ediyoruz. Cümlemize hidayet et. Esirlerimizi ve bacılarımızı muhafaza eyle... Amin.

Zulme sessiz kalan zulmü yapan gibidir. Mıyanmar'da Arakanlılara, Keşmir'de, Srebrenitsa'da, Filistin'de, Suriye'de, Türkistan'da ve dünyanın dört bir yerinde Müslümanlar zulüm görmektedir. Kendini halife ilan eden domuzlar da bu zulümlere karşı sessiz kalmaya devam ediyorlar. Bunlar dilsiz şeytanlardır. Yapılan zulümde, bu sessiz kalanlara da pay vardır.

Abdullah b. Ömer'den (r.a.) nakledildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

“Zulüm, (zalim için) kıyamet gününde zifiri karanlıklardır.” (Buhârî, Mezâlim, 8; M6577 Müslim, Birr, 57)

Yüce Rabbimiz kıyamet gününde, zalimleri zifiri karanlıkta per perişan etsin.

وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

Sakin zulmedenlere/zalimlere meyletmeyin! Yoksa size ateş dokunur. Allah'ın dışında dostlarınız olmaz, sonra yardım da olunmazsınız.

(11/Hûd, 113)

Yüce Rabbimiz sabırlıdır. O (c.c.) sabırlıların en sabırlısıdır.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ

Sakin Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma. Ancak onları, gözlerin dehşetten fırlayacak gibi olduğu bir güne erteliyor.

(14/İbrahîm Suresi, 42)

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُؤُسِهِمْ لَا يَزِدُّ إِلَيْهِمْ ظَرْفُهُمْ وَأَفْئِدَتُهُمْ هَوَاءٌ

Başlarını dikmiş olarak koşacaklar. Gözleri (çakılıp kaldığından) kendilerine dönmeyecek. Kalpleri ise bomboştur. (Korkudan yürekleri ağızlarına gelmiş, akılları başlarından gitmiştir.)

(14/İbrahîm Suresi, 43)

Değerli kardeşlerim, tağutlardan zulüm görenler genellikle mü'minler olur. Bu, mü'minlerin kaderinde vardır. Kalemin yazdığı silinir de kaderin yazdığı asla... (Allah'ın dilemesi müstesna). Bu dünya mü'minin zıندانı, kâfirlerin ise cennetidir. Az bir miktar kibirlenip haddini aşsınlar. Onlar o ateşte ebedi olarak kalacaklardır.

Ebû Hüreyre'den (r.a.) rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

“İslâm garip başladı. Ve (günün birinde) tekrar başladığı gibi garip olacaktır. Ne mutlu o gariplere!”

(Müslim, İman, 232)

Bizim haklarımızı savunacak halifemiz, elini masaya vuracak imamımız, gölgesine sığınacak sancağımız, başımıza gelecek musibette yardıma çağıracağımız bir ordumuz yoktur. Bundan dolayıdır ki dünyanın her bir köşesinde insanlar zulme uğruyorlar.

“ ...

Ey! bir buçuk milyarlık, dünya Müslümanları!

Hiç mi utandırmıyor, bunca mazlum kanları?

Bu zulmü boğmak için, tükürmeniz yeterdi,

Selahattin Eyyûbi, çıkıp gelse ne derdi?

Ey! petrol kralları, saray hanedanları!

Bir düşünün Kudüs’te, cihâd eden canları.

Kim saçtı üstünüze, bu ölü toprağını?

Yoksa.. kopardınız mı, Kudüs’le din bağını?

Halife Ömer gibi, bir örnek olmasaydı,

Belki sizi affetmek, biraz daha kolaydı,

O, adâleti severdi, o hazreti Ömer’di,

Sizi, bu halde görse, saraylara gömerdi..

Ey! mahşere inanan, dünya Müslümanları!

Bırakın.. O münâfık, tahtına tapanları.

Allah’ın kelâmını, kaç bin kere duydunuz,

Kıyâmet’e kadar mı, sürececek bu uykunuz?

...”

(Cengiz Numanoğlu)

“Abdullah b. Mübarek şöyle demiştir; ‘dünya mü’minin zindanıdır. Onun bu zındanda yapacağı en faziletli iş ise sabretmek ve öfkesini yenmektir. Mü’min için dünyada tam anlamıyla bir rahatlık yoktur. Onun rahata ereceği zaman ahirettir.’ Buyurmuştur.” (Şa’rani, Tenbihu’l Muğtterrîn, s 83)

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَمَنْ زُحِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

Her nefis ölümü tadacaktır. Ve Kıyamet Günü'nde ecirleriniz eksiksiz bir şekilde size verilecektir. Kim de ateşten uzaklaştırılıp cennete sokulursa, hiç şüphesiz kazanmıştır. Dünya hayatı sadece aldatıcı bir faydalanmadan ibarettir.

(3/Âl-i İmran, 185)

Tagutlar, kendi mülkleri için her türlü zulmü mübah görürler. Allah; Ömer Muhtar'dan, Seyyid Kutup'tan, Şeyh Said'ten, Mısır'ın şalçı bacısından, Esmâ Biltaci bacımızdan ve kâfir Sisi'ye karşı gelen nicelerinden ve tüm tagutlara karşı gelen nicelerinden razı olsun.

İSLÂM DÜŞMANLIĞI:

Yerlerin ve göklerin yaratıcısı ve hakimi olan Allah (c.c.), biz kullarının kalbinden geçirdiği her düşünceyi, içimizdeki kibri, hasedi, nefsimizin ve şeytanın fısıldadığı bizim hoşumuza giden vesveseleri ve bizim o vesveselere karşı tutumumuzu en iyi bilendir. Bundan dolayı biz kullarını öyle bir şekilde imtihan eder ki, Allah muhafaza imtihanı kaybettiğimizde küfre bile gireriz ve küfre girdiğimizden bizim haberimiz bile olmaz. Yahut tövbe ederiz düşüncesiyle kendimizi kandırırız.

Allah Subhânehu ve Teâlâ Mülk Suresi 14. ayetinde şöyle buyurmuştur:

أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ

“Hiç yarattığını bilmez mi? O, (lütuf ve ihsan sahibi, en küçük şeylere ilmiyle nüfuz edip haberdar olan) El-Latîf, (her şeyden haberdar olan) El-Habîr'dir.”

Yüce Rabbimiz yarattıklarını elbette ki bilir ve tanır. Allah Subhânehu ve Teâlâ, kendisine zamanında hakkıyla kulluk eden İblis'in içinde ki kibir duygusunu bilmektedir. Yüce Rabbimiz hem yer yüzüne yeni bir halife yaratmak amacıyla Hem de İblis'in içindeki kibirden dolayı ona bir imtihan gereği biz insanları yaratmıştır. Allah Teâlâ, Bakara Suresi 30, 31, 32, 33 ve 34. ayetlerde şöyle buyurmuştur:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّيْ جَاعِلٌ فِى الْاَرْضِ خَلِيْفَةًۭ ۚ قَالُوْۤا اَتَجْعَلُ فِیْهَا مَنْ یُّفْسِدُ فِیْهَا وَیَسْفِكُ الدِّمَآءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَۙ قَالَ اِنِّیْۤ اَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ

Hani Rabbin meleklerle: “Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım.” Demişti. Dediler ki: “Orada bozgunculuk yapacak ve kan dökecek birini mi (halife) kılacaksın? Oysa bizler seni tüm eksiklerden tenzih ederek sana hamd etmekte ve seni takdis etmekteyiz.” (Allah) dedi ki: “Şüphesiz ki ben, sizin bilmediklerinizi biliyorum.” (2/Bakara Suresi, 30)

وَعَلَّمَ آدَمَ الْاَسْمَآءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلٰٓئِكَةِ فَقَالَ اَنْبِئُوْنِیْ بِاَسْمَآءِ هٰۤؤُلَآءِۙ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِیْنَ

(Varlığa dair) tüm isimleri Âdem'e öğretti. Sonra onları meleklerle sundu ve: "Şayet doğru sözlülerden iseniz bunların isimlerini bana haber verin." Dedi. (2/Bakara Suresi, 31)

قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Dediler ki: "Seni tüm noksanlıklardan tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başka bir ilmimiz yoktur. Şüphesiz ki sen, (her şeyi bilen) El-Alîm, (hüküm ve hikmet sahibi olan) El-Hakîm'sin." (2/Bakara Suresi, 32)

قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ

Dedi ki: "Ey Âdem! Onlara isimlerini haber ver." (Âdem) isimlerini haber verince (Allah) dedi ki: "Size göklerin ve yerin gaybını ben bilirim, açığa vurup gizlediklerinizi de ben bilirim, diye söylemedim mi?" (2/Bakara Suresi, 33)

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ

Hani biz meleklerle: "Âdem'e secde edin." Demiştik. İblis dışında hepsi secde ettiler. O diretti, büyüklendi ve kâfirlerden oldu. (2/Bakara Suresi, 34)

Bu ayetler bize, İblis'in imtihanı kaybedip kâfirlerden olduğunu gösteriyor. Her türlü imtihan karşısında nefsimizin isteklerinden Allah'a sığınırım.

Günümüzdeki İslâm düşmanlarına baktığımız zaman, insanların bu dine düşmanlığının nedeni içlerindeki kavmiyetçi duygunun ağır basmasındandır. Yani ırkçı olmalarındandır. Bu insanlar bu dinin Arabistan'da ortaya çıkmasından rahatsız olmuşlardır. (Allahu Alem) Peygamber Efendimiz'in Arap olması da, Arap düşmanlarına bir imtihandır. Bunu ancak Allah bilir biz bilmeyiz. Kâfirleştığının farkında olmayan insanlar, Müslümanların Araplaştığını zannediyorlar. Milliyetçi düşünceye mensup olan ve "Ne mutlu Türküm diyene" sözleriyle ırkçılığını ilan eden Hadsiz M. Kamal kâfiri, Peygamber Efendimiz'e Arap oğlu diye hakaret etmiştir.

İslam'ı kötüleyen kâfirler, İslam'a "Arap kültürü" diyerek içlerindeki hazımsızlığı ortaya çıkartmaktadırlar. İslâmîyet, ilk önce Arap kültürüne karşı olduğundan dolayı Müslümanlar, çeşitli işkencelere maruz kalmıştır. Bu işkencelerden dolayı Müslümanlar Habeşistan'a (Etiyopya'ya) hicret ettiler. Daha sonra da Mekke'de kalan Müslümanlar, Akabe biatlarından sonra Medine'ye hicret ettiler.

İslâmîyet, ilk önce, kızlarını diri diri toprağa gömen Arap kültürüne ve geleneğine karşı çıktığından dolayı ve atalarının yolunun batıl bir yol olduğunu belirttiğinden dolayı, Bedir'de, Uhud'da ve Hendek'te savaşlar yapılmıştır.

Yüce Rabbimiz biz kullarını sevdiği için, tüm insanları bu dinden olup kurtuluşa ermesini istediğinden dolayı, Müslümanlara İslam davetini emretmiş ve bu yolda cihadı farz kılmıştır. Cihad sonrası İslam'ın girdiği yerde adalet ve huzur olduğundan dolayı İslâmiyet kısa sürede tüm coğrafyaya yayılmıştır. Hak gelince batıl zail olmaya mecburdur.

Cihad olmadan Allah'ın kanunu hiç bir beldeye ulaşmaz (Allah'ın dilemesi müstesna).

Biz Müslümanlar; insanlara şeriatın hak olduğunu anlattığımız zaman, genellikle kamalistlerin cevabı; “hadi gidin Arabistan’a burda ne işiniz var?” oluyor. Kamalistler kendi kanunlarını İsviçre’den ve Fransızlardan aldıkları için onların yaşayışları gibi yaşamak hoşlarına gidiyor. Zinayı serbest kılan medeni kanuna tabi olan kamalistler, başkasının bacısıyla zina ederken iyi, kendi bacılarının başka erkeklerle zina etmesi kötüymüş. Biz namusluyuz derler ama kendi karılarının ve kızlarının açık gezmeleri hoşlarına gidiyor. Açık kadınların namuslarına bakan kem gözler, Erkeğini rahatsız etmiyor. Çünkü bu deyyuslar medeniymiş.

“Allah Resulü (s.a.v.) buyurdu ki: Üç kimse vardır ki, kıyamet günü Allah onların tarafına bakmaz. Anne babasına asi olan çocuk, erkeğe benzemeye çalışan kadın ve deyyus” (Nesai, Zekât, 69)

Kadınları, bir cinsel obje olarak gören medeni düşünce, kadınlara değer veriyormuş. Bide utanmadan İslâm kadına değer vermiyor diye iftira atan cahiller, bilmezler ki kadınlara gerçek değeri veren İslâmîyettir. Tesettür, kadınlarımız için daha hayırlı olduğundan dolayı, yüce Rabbimiz böyle hükmetmiştir. O, neyi hükmetmişse, biz kulları için en hayırlısı olan odur.

“Tesettür deyince bizi 1400 yıl geriye mi götüreceksiniz diyenler, eşcinselliğe gelince Lut kavmine kadar gitmeyi biliyorlar”

Özgürlüğüne düşkün olan İslâm düşmanları, özgürlük konusunda da Allah’a karşı hadlerini aşmaktadırlar. Biz Müslümanlar için özgürlüğümüz, Allah'ın haram dediği yerde biter!..

Bu gözler, onursuz insanların yaptığı, onur yürüyüşüne şahit oldu. Onların özgürlük anlayışı, sadece sapıklıktan başka bir şey değildi. Onlar bu sapıklığa aşk dediler. Oysaki aşk, harama bulaşmayan tertemiz bir duygudur. Aşk, erkeğinin kadınına, kadının da erkeğine güçlü bir bağlılık hissidir. Sapıklığı, aşk diye tanımlayandan daha aşâğılık kim olabilir ki?

Biz M. Kamal’e kâfir dediğimiz zaman, kamalistler bize; “atam olmasaydı senin adın Johnny olurdu” diyorlar. Kamalistlerin adı Ahmet Mehmet olmuş ama onların anneleri, bacıları yahut kızları nerde bir Johnny görse donunu indirecek duruma gelmiş. Bu gözler; “atam olmasaydı adımız Yorgo olurdu” diyen Pelin Batu’nun oğlunun adını Rafael koyduğuna şahit oldu. Akıl sahipleri; “o olmasaydı şöyle olurdu böyle olurdu” demek yerine Rabbinin kaderine razı olur ve ecrini sadece O’ndan (c.c.) bekler. Ayrıca binlerce kişinin savaşıp vatanını koruduğu bir savaşı tek bir kişiye bağlamak ne kadar da cahilane bir davranıştır. Sanki bir tek M. Kamal savaşmışta diğer halk hiç bir fedakarlık sergilememiş gibi... Gerçek tarihten haberi olanların, Yenişehir Tırnovalı zatın, nasıl ülkenin başına geçtiğini iyi bilirler.

İslâmiyet, Allah’a hakkıyla teslim olan kullar için bulunmaz bir nimettir. Hem bu dünyada hem de sonsuz Ahiret hayatında.

Arkeolojik kazılar sonucunda bulunan, Sümerler devrine ait tabletlerde, Kur'an'da yazılan ayetlere benzer yazıtlar bulunmuştur. Ayrıca Nuh tufanı gibi olayların yazıtları da bulunmuştur. Mitolojilerde de Nuh tufanından bahsedilmektedir. Günümüzdeki İslâm düşmanları, mitolojilere ve Sümer tabletlerine bakarak sözde Hz Muhammed'in (s.a.v.) geçmişteki insanların sözlerini/hikâyelerini Kur'an'a yazdığını iddia ettiler. Bazıları ise Hristiyanlık Yahudilik ve İslam'ın bu mitolojilerden etkilendiğini ileri sürmüşlerdir. Kur'an'da bu tür olayları insanlara ibret bıraktık diye yazılmıştır. Bu olayların mitolojilerde geçmesi bu dinin hak olduğunun göstergesidir. Demek ki bu olaylar olmuş ki, mitolojilerde tabletler de geçiyor. Bu tür olaylar geçmeseydi bu sefer ateistler; "Kur'an'da yazılan olaylar hiçbir tarihi kaynaktan geçmiyor" deyip, Allah'ın kitabına yine saldırırlardı. Bu kâfirlerin bu sözlerini, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) zamanındaki kâfirler de söylemişti. Bu kâfirlerin sözlerine karşılık Allah Subhânehu ve Teâlâ, En'am suresi 25. ayette şöyle buyurmuştur:

وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كَلَّ
آيَةً لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّى إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ

Onlardan sana kulak verenler vardır. Biz, onu (vahyi) anlayamamışlar diye kalplerine örtüler, kulaklarında da ağırlık kıldık. Ayetlerin tamamını görecektirler yine de iman etmezler. Öyle ki; sana gelecek olsalar seninle tartışır ve o kâfir olanlar: "Bu, eskilerin masallarından başka bir şey değildir." Derler. (6/En'âm, 25)

Tartışmacı oluşlarına (6/En'âm, 25), ilgisizlikleri ve yüz çevirmelerine (18/Kehf, 57), büyülenmelerine (7/A'râf, 146), Resûlullah'ın (s.a.v.) emirlerine itaatsizlik etmelerine (9/Tevbe, 87, 93) bir ceza olarak, Allah (c.c.) hakkı anlamalarına engel koymuştur.

Eskilerin Hikâyesidir diyenlere ayrıca bir cevap olarak da Allah Teâlâ, Nahl suresi 24 ve 25. ayetlerinde şöyle buyurmuştur:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَآذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ

Onlara: "Rabbimiz ne indirdi?" denildiğinde: "Öncekilerin masalları!" derler.

(16/Nahl Suresi, 24)

لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ

(Bu sözü söylemeleri) Kıyamet Günü'nde günahlarını tam bir şekilde yüklenmeleri ve bilgisizce saptırdıkları insanların da günahlarının bir kısmını yüklenmeleri içindir. Dikkat edin, onların yüklendiği şey ne kötüdür! (16/Nahl Suresi, 25)

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) den önce keşfedilen tabletlerin, Kur'an ayetlerine benzerliğinin nedenini de yüce Rabbimiz Fussilet suresi 43. ayette şöyle açıklamıştır:

مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ

“Sana söylenenler, senden önceki resûllere söylenenden başka bir şey değildir. Şüphesiz ki senin Rabbin, mağfiret sahibi ve can yakıcı azabın sahibidir.” (41/Fussilet, 43)

Allahu alem o tabletlerdeki yazılar, geçmişteki peygamberlere indirilen vahiyler olabilir. Allah bilir biz bilmeyiz.

Rabbim, bir kuluna hidayeti nasip eylemediği sürece dünyadaki bütün insanlar o kişiye anlatsalar da değişecek bir şey yoktur. Biz aciz kullar, Allah’ın yardımı olmadığı sürece hiç bir şahsı Müslüman yapamayız. Hidayet ancak Allah’tandır.

O, dilediğine merhamet eder, dilediğini de yoldan çıkarır. O, mutlak hüküm ve hikmet sahibidir.

وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَسْتُورًا

Kur’ân okuduğun zaman, seninle ahirete inanmayanlar arasına görünmez/manevi bir perde çekeriz. (17/İsrâ, 45)

وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا ذُكِّرْتُمْ بَكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَوْ أَنَّ عَلَى آذَانِهِمْ نُفُورًا

Anlamasınlar diye kalplerine de perde germişizdir, kulakları üzerinde de ağırlık vardır. Sen, Kur’ân’da Rabbini tek (ilah) olarak andığında, arkalarını dönüp nefretle kaçıp giderler. (17/İsrâ, 46)

İslâm düşmanları, Peygamber Efendimiz’in hanımı olan Hz Aişe annemize ve Peygamber Efendimize (s.a.v.) çeşitli iftiralar atmışlardır. İslam düşmanlarının delil olarak getirdiği hadis ise Buhari, Fedailu’s-sahabe, 1553’te geçen hadistir. Bu hadisi anlamayan kâfirler, Resûlallah’a (s.a.v.) haşa pedofili gibi iftiralar atmaktadırlar. İşte kâfirlerin anlayamadığı hadis:

Aişe r.anha dedi ki: "Ben altı yaşında iken Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem benimle nikahlandı. Medine'ye geldiğimizde Haris b. Hazrec oğulları arasında konakladık. Ateşli bir hastalığa yakalandığımdan dolayı saçlarım kırılıp döküldü. (İyileştikten sonra) saçlarım artarak perçemim uzadı. Annem Ümmü Ruman; ben diğer kız arkadaşlarımla birlikte bir salıncakta iken gelip beni çağırdı. Ben de yanına gittim. Benden ne istediğini bilmiyordum. Elimden tuttu, evin kapısında durduruncaya kadar götürdü. Ben de hızlıca soluk alıp duruyordum. Nihayet nefesim biraz yavaşladı. Bundan sonra biraz su alarak onunla yüzümü ve başımı sildi. Sonra da beni evin içine soktu. Evin içinde Ensardan bazı kadınlar olduğunu gördüm. Hayırlı ve mübarek olsun, kısmetin hayırlı olsun, dediler. Beni o kadınlara teslim etti, onlar da benim üstümü başımı düzelttiler. Kuşluk vakti Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem yanıma girinceye kadar beni korkutacak bir şeyle karşılaşmadım. Kadınlar beni ona teslim ettiler. O gün dokuz yaşında idim."

(Buhari, Fedailu’s-sahabe, 1553)

Bu hadis sizin de kafanızı karıştırdı değil mi?.. Araplar, evlenme çağına gelmiş kızlarının yaşını söylerken, insanlarda; bu kız evde kalmış düşüncesi oluşmasın diye, kızının rencide olmaması için yaşını, ilk adet olduğu günden itibaren sayarlar. Bir bayan ilk adetini 10 yaşında da görebilir, 15 yaşında da görebilir. O kızın yaşı tam bilinmesin, evde kalmış imajı oluşmaması için, kız rencide olmasın diye yaşı adet gününden itibaren sayılırdı. Yani bir bacımız 12 yaşında adet görmüşse ve 17 yaşına gelmişse, o kız için 5 yaşındadır denilir. (Ragıp El istifani- Arapça lugat kitabı)

Bu hadisten de anlaşılacağı üzere Hz Aişe annemiz, kendi yaşını söylemekten çekinmiştir.

İşte akılsız insanların küçümsediği Arap kültürü, böyle inceliklere sahiptir.

Hadiste geçen, “diğer kız arkadaşlarla beraber salıncakta iken” meselesi ise Hz Aişe annemizin çocuk olduğu anlamına gelmez. Çevremize baktığımız zaman 25-30 yaşındaki koca adamların bile salıncakta sallandığını görürüz. Bu, yaşantımızda doğal olarak karşılaşacağımız bir durumdur.

Hz Aişe annemiz, Medine’ye hicret edilmeden 1 sene evvel Resûlallah ile 16 yaşında nikâhlanmıştı. Medine’ye hicret edildiğinde 17 yaşındaydı. Hicretten iki sene sonra Resûlallah ile evlendiğinde ise 19 yaşındaydı. Peygamberimiz ise 52 yaşındaydı.

Hz Aişe annemiz 605 yılında doğmuştur. Çünkü doğruluğu herkes tarafından kabul edilen, Hz Ebubekir’in kızı ve Hz Aişe’nin ablası olan Esmâ b. Ebubekir’in 595 yılında doğduğu ve Aişe annemizden 10 yaş büyük olmasından dolayı Hz Aişe annemizin doğum tarihi bu şekilde ortaya çıkmaktadır. Hz Esmâ, Medine’ye hicret ettiğinde ise oğlu Abdullah’a hamileydi ve 27 yaşındaydı. (İmam Nevevi, Tehzibu’l Esmâ – 2. Cilt s 597.)

Ayrıca Hz Aişe annemiz, Hz Muhammed (s.a.v.) ile nişanlanmadan 2 sene öncesine kadar, Cübeyr b. Mutim ile nişanlıydı. Cübeyr b. Mutim’in babası olan Mutim b. Adiyy, bu birlikteliğe karşı çıktığından dolayı, ayrıldılar. Hz Aişe’ye ve Peygamberimize iftira atanlara göre o halde Hz Aişe, Cübeyr ile 4 yaşında mı nişanlanmıştı?.. Kâfirlerin akli, işte bu kadar çalışıyor, yada işine gelen hadisleri alıp işine gelmeyen almıyorlar.

Hz Aişe annemizin Resûlallah ile evlendiğinde 19 yaşında olduğunun diğer bir delili ise Buhari, Fezâilü’l-Kuran, 6. Hadiste geçmektedir.

Aişe: “... Yeminle söylüyorum ki ben henüz oyun oynayan bir kız çocuğu iken Mekke’de Muhammed’e : ‘ Daha doğrusu onlara va’d olunan asıl vakit, o saattir. O saat, daha belalı ve daha acıdır.’ (Kamer, 46) inmiştir. Bakara ile Nisa Sureleri ancak ben Peygamber’in yanındayken inmişlerdir,” dedi .

Bu hadiste Hz Aişe annemiz, Kamer suresi 46. ayetin indiği günü hatırlıyor. Kamer suresi, Mekke’de peygamberliğin 4. senesinde indirilmiştir. Yani 614 yılında inmiştir. Kâfirlere göre Hz Aişe annemiz 614 doğumluydu, o halde Kamer suresini annesinin karnındayken mi duymuş?.. Dediğim gibi kâfirler işlerine gelen hadisi alıp işlerine gelmeyen hadisi almazlar. Hz Aişe annemiz 605 doğumlu olduğundan dolayı 9 yaşında bir çocukken, Kamer suresinin 46. ayetinin indiği gün aklına gelmektedir.

Allah Resulü, haşa şehvet düşkünüdür ve ya pedofilidir diyen kâfirler, bunu unutmamalıdır ki; Resûlallah (s.a.v.) daha peygamberliğini yeni ilan ettiği o gençlik döneminde, Mekke’li müşrikler, Hz Muhammed’e (s.a.v.), Kâbenin anahtarını, büyük bir miktar para ve istediği kadını kendisine teklif etmişlerdir. Ancak Peygamber Efendimiz: “Bir elime Güneşi, diğer elime de Ayı verseniz yine de davamdan dönmem”, diyerek tüm teklifleri reddetmiş ve yalnız İslam yolunu izlemiştir. Eğer şehvet düşkünü olsaydı hepsini kabul ederdi. Eğer Resûlallah haşa pedofili olsaydı, kendisinden 15 yaş büyük ve daha önce evlilik yapmış olan Hz Hatice annemizle, daha 25 yaşında bir delikanlıyken evlenmezdi ve Hz Hatice annemiz vefat edene kadar tek evlilik yapmazdı. Hz Hatice annemiz vefat edene kadar Resûlallah (s.a.v.) evlilik yapmamıştır. Hz Hatice annemiz vefat ettiğinde 64 yaşlarındaydı.

Allah Resulü’ne (s.a.v.) iftira atan kâfirler, kendi ahlâksız atalarının yaptıklarından daha haberleri yok. Zsa Zsa Gabor’un itirafına göre kendisi 15 yaşındayken, 51 yaşındaki M. Kamal ile aşk yaşayıp cinsel ilişkiye girerek beraber olduklarını söylemişti. Ahlâksız sübyancı M. Kamal ile 6 ay boyunca aşk yaşayıp zina ettiklerini, bizzat kendi ağzıyla dile getirdi. (‘One Lifetime is Not Enough’ 1993/ Zsa Gabor – Otobiyografi)

Allah Resulü (s.a.v.), Allah’ın emriyle evlenmesine karşılık bu tür iftiraları atanlar; şehvet düşkünü, pedofili olan ahlâksız zinâkar atalarına karşı bakalım ne diyecekler.

M. Kamal’in diğer bir yüz kızartıcı suçuna gelecek olursak, Atatürk’ün yakınında bulunan Rıza Nur’un yazdığı kitapta Latife ile boşanmasının asıl nedeni şöyleymiş. Dikkatle okuyunuz:

“... Anlaşıldığına göre boşanma vakasından iki-üç gün evvel Latife, kardeşi İsmail ile haremi Süreyya paşanın kızı Melahat Ankara’ya gitmişlerdi. Çankaya’da misafir olmuşlar. O vakit Mustafa Kemal’in yanında kâtip sıfatıyla Halit Ziya’nın (Halit Ziya Uşaklıgil; Latife Hanım’ın amcası oğlu Aşk-ı Memnu yazarı) oğlu Vedat vardı. Güzel tüysüz bir çocuk. Bir akşam üzeri karanlık çökerken İsmail, Melahat balkona çıkmışlar. Bakmışlar Vedat, Mustafa Kemal’i ağacın dibinde... Latife’yi çağırmışlar. O da görmüş. Bir kıyamettir kopmuş. Latife, Mustafa Kemal’e; ‘her şeyini gördüm, hepsine tahammül ettim. Artık buna edemem’ demiş”

(Rıza Nur; Hayatım ve Hatıratım, 4. Cilt s.1356-1358)

Çankaya’yı hareme çeviren bu mel’unun, yemediği halt kalmamasına rağmen, Kamalistler bide utanmadan Resûlullah (s.a.v.)’e iftira etmeye devam ediyorlar...

Selanikli Lut kavmi ile konuyu fazla dağıtmadan devam edelim.

Allah Resulü (s.a.v.), hayatının son 10 senesinde çok evlilik yapmıştır. Bunun hikmeti de, aradan 1400 küsur yıl geçmesine rağmen Peygamber Efendimiz’in bir çok sünneti, bize hanımlarının rivayetleri sayesinde ulaşmıştır. Allah onlardan razı olsun . Hz Muhammed’in (s.a.v.), gece hangi yöne ve nasıl yattığını dahi bilmemiz, eşlerinin sayesinde Hz Muhammed (s.a.v.) şehvetin en yüksek olduğu gençlik dönemlerinde kendisinden yaşça büyük daha önce evlilik yapan birisiyle evlenerek nefsinin Allah yolunda terbiye etmiştir. Şehvetin de en düşük olduğu yaş dönemlerinde çok evlilik yapmış ve sünnetini böylelikle biz ümmetine bu şekilde ulaştırmıştır.

Bu Allah'ın bize sunduğu bir nimettir. Allah bir şeyleri bilmemizi isterse, aradan binlerce yıl geçse bile, çeşitli vesilelerle o bilgiyi bize ulaştırır. Bu bilgileri ulaştırarak bizi de imtihana tabii tutar. Akıl sahipleri o bilgiyi alır, ilimde ileriye gidememiş olanlar ise, çeşitli iftiralar atarak imtihanı kaybeder.

Her türlü imtihanın zorluğuna karşı isyan etmekten Allah'a sığınırım.

Cahiliye döneminde kadınlar, erkek çocuk doğurana kadar bir eşyadan farksızdı. Mal gibi alınıp satılırdı. İslamiyetle birlikte Allah Subhânehu ve Teâlâ, kadınlara hak ettiği değeri vererek, onların mirastan dahi pay almasını ve evlatlarına miras bırakabileceği hükmünü vermiştir. Miras paylaşımında malın 1/3'ü kadının hakkı 2/3'ü de erkeğin hakkıdır. Kadın evlendiğinde 3/2 mal ise kocasından geldiğinden dolayı hiç kimse mağdur duruma düşmez. Miras konusunu yüce Rabbimiz kitabında ayrıntılı bir şekilde bahsetmiştir. Allah böyle hükmetmişse biz insanlar için en hayırlısı budur. Müslümanım diyen, Allah'ın bu hükmüne rağmen, Selanik piçi olan M.Kamal kâfirinin getirdiği hükme tabi olursa, Allah'ın ayetini reddetmiş durumuna düşer ve kitaba imanı zandan ibaret olur. Bir Müslüman için geçerli olan hüküm, sadece Allah'ın hükmüdür.

Biz Müslümanlar, kâfirlere karşı bu dini savunduğumuz zaman, kâfirler daha ne diyeceklerini bilemeyip; "Eskiden sara nöbeti geçirenlere (dalga geçerek resullere vahiy gelmesini kastediyor) peygamber diyorlardı". Kâfirler anlama yolunu değil de inkâr yolunu seçtikleri için böyle saçma sözleri söylemeleri normaldir. Allah onları ıslah eylesin. Biz onlara, ancak cenneti tavsiye ederiz. Cehennemi seçmek onların tercihidir.

Hz Muhammed'e (s.a.v.) (haşa) yalancı diyen kâfirlere, Efendimizin yaşantısından bu kesit umarım güzel bir cevap olur:

Allâh Rasûlü (s.a.v.)'in Mısırlı cariyesi olan Hz Mâriye'den, İbrâhîm adında bir oğlu dünyâya gelmişti. Allah Rasûlü'nün (s.a.v.) oğlu İbrâhîm, Tebük dönüşü hastalandı. Hz İbrahim on altı ayına henüz ayak basmamıştı. Yani hemen hemen bir buçuk yaşındaydı. Bu sırada Peygamber Efendimiz onun hastalandığı haberini aldı. Sevgili oğlunun annesi Hz. Mâriye ile birlikte oturdukları bağ içindeki evine gitti.

Peygamber Efendimiz, hasta yatan nur topu oğlunun gözlerinde eski parlaklığı ve hareketli bakışlar göremiyordu. Gürbüz ve hareketli İbrahim, bir anda sessiz, sakin ve dünyadan küsmüş gibi duruyordu. Bu haliyle ebedî âleme yolcu olduğunu âdeta ifade etmek istiyordu.

Bunu fark eden Efendimiz, kucağında tuttuğu sevgili oğlunun yavaş yavaş kayan gözlerine bakarak,

"Allah'ın takdirine karşı elden ne gelir, ey İbrahim!"

buyurdu. Az sonra Hz. İbrahim fani dünyaya gözlerini yumdu. Allâh Rasûlü (s.a.v.) buna çok üzüldüler. Mübârek gözlerinden sessiz sessiz merhamet damlaları döküldü. Şöyle buyurdular:

"Göz ağlar, kalp de mahzûn olur, ancak biz Rabbimiz'in râzı olacağı sözden başkasını söylemeyiz! Vallâhi ey İbrâhîm! Biz senin firâkınla çok mahzûnuz!" buyurdu. (Buhârî, Cenâiz, 44; İbn-i Sa'd, I, 138)

Rasûlullâh (s.a.v.) bir taş getirilmesini emretti ve onu kabrin başına dikti. Hazret-i İbrâhîm'in kabri böylece bir alâmetle belirlendi. Kabrinin üzerine ilk defâ su serpilen de o oldu.

Bu sırada güneş tutulmuştu. Ashâbdan bâzıları, bunu bir câhiliye âdeti olarak peygamberin oğlu İbrâhîm'in vefâtına bağladılar. Hazret-i Peygamber (s.a.v.) ise hâdise esnâsında iki rekât namaz kıldı ve ashâbın bu düşüncelerini tasvîb etmediğini bildirerek:

“Güneş ve Ay, Allâh'ın âyetlerinden iki âyettir. Bunlar, hiç kimsenin ne ölümünden ne de hayâtından dolayı tutulur. Ay ve Güneş tutulmasını görünce, Allâh'ı zikre koyulun ve namaz kılın!” buyurdular.[2] (Nesâî, Kusûf, 14)

Eğer haşa Allah Rasûlü (s.a.v.) yalancı olsaydı; “oğlumun ölümüne yer ve gök yırtılırcasına ağlıyor” deyip Güneş tutulmasını da oğlunun ölümüne bağlardı. Bu olay ise Hz Muhammed'in (s.a.v.) yalancı olmadığına, gerçekten de peygamber olduğuna bir delildir. O (s.a.v.), ne söylerse doğru söyler...

İslam düşmanlarının, Kur'an'ı kötölemek için sözde delil olarak getirdiği bir başka ayette Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَىٰ زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا

Hani sen Allah'ın kendisine nimet verdiği ve senin de iyilikte bulunduğun (Zeyd b. Harise'ye) diyordun ki: “Eşini yanında tut ve Allah'tan kork.” Allah'ın açığa çıkaracağı şeyi içinde gizliyor ve insanlardan korkuyordun. (Oysa) korkulmaya en layık olan Allah'tı. Zeyd (onu boşayıp) işini bitirince, seni onunla evlendirdik. Ta ki evlatlıkların (boşayıp) işlerinin bittiği kadınlarla evlenme konusunda, mü'minlere sıkıntı olmasın. Allah'ın emri yerine getirilmiştir.

(33/Ahzâb, 37)

Bu ayette kâfirler, haşa Peygamber Efendimiz (s.a.v.), evlatlığı olan Zeyd b. Haris'in (r.a.) hanımıyla evlenmek için bu ayeti yazdığını söylüyorlar. Bu kâfirlerin vesveselerinden Allah'a sığınırım. Zeyd'i (r.a.) hanımıyla evlendiren Resûlullah (s.a.v.) idi. Eşinden memnun olmayanda Zeyd (r.a.) idi. Hem Resûlullah bilmiyormuydu ki Zeyd'in boşanmasından sonra eşiyile evlenirse tepki göreceğini? Eğer bu dini (haşa) kendisi uydursaydı böyle birşey yapmazdı. Ancak Allah bu emri verdiğiinden dolayı, mecbur kalarak evlendi. Allah, böyle bir hüküm vermeye (haşa) kadir değil midir? Peki (haşa) bu kitabı Hz Muhammed uydurduysa, "Kur'an-ı Kerim ve bilim" bölümünde bahsettiğim, bilimin daha yeni keşfettiği ayetleri nasıl bildi? Hepsî tesadüf mü? Elbette hayır. Bu ayetin sonuna baktığımızda Allah Teâlâ, bir kan bağı olmayan evlatlıkların boşandığı hanımlarla evlenmede bir sıkıntı olmadığı hükmünü uygulamalı olarak vermiştir. Ayrıca bu surenin 40. ayetinde Peygamberimizin sizden kimsenin babası olmadığına, sadece Allah'ın son peygamberi olduğunun hükmünü belirtmiştir. Allahu alem, Peygamber Efendimizin (s.a.v.) erkek çocuklarının 2 yaşına gelmeden vefat etmelerinin hikmeti de bu hüküm olabilir.

İslam düşmanlarının, Kur'an'ı kötülemek için sözde delil olarak getirdiği başka bir ayette ise Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَى طَعَامٍ غَيْرَ نَظِيرٍ إِنِّي وَلَكِنْ إِذَا دُعِيتُمْ فَادْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَأْنِسِينَ لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تُنْكِحُوا زُجَاجَهُ مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا

Ey iman edenler! Size izin verilmeden Nebi'nin evine girmeyin. (Girdiğiniz zaman da) yemek vaktini beklemeyin. Fakat yemeğe davet edildiğinizde girin, yemeği yiyince de dağılın. Sohbet etmek için oturmayın. Şüphesiz ki bu yaptığınız, Nebi'ye eziyet vermekte, (bunu size söylemekten) utanmaktadır. Allah, hakkı söylemekten utanmaz. (Peygamber eşlerine) bir şey soracağınız zaman, perde arkasından sorun. Bu, hem sizin kalpleriniz hem de onların kalpleri için en temiz olandır. Sizin Allah Resûlü'ne eziyet etmeniz ve ondan sonra eşlerini nikâhlamanız ebediyen olacak şey değildir. Şüphesiz ki bu, Allah katında çok büyük bir şeydir. (33/Ahzâb, 53)

Bu ayete bakan kâfirler, Hz Muhammed'in misafirlerden rahatsız olduğunu, misafirlere söyleyemediğini ve kendisi vefat ettikten sonra hanımlarının kimse ile evlenmemesini istediği için bütün bunları kitaba yazarak belirttiğini iddia etmektedirler. Onlara cevabımız; "Allah Teâlâ, bu din için çeşitli sıkıntıları çeken Resulü için ve Resulünü korumak için bu ayeti indirmeye kadir değil midir? Eğer bu kitabı Hz Muhammed (s.a.v.) yazsaydı, 1912 yılında keşfedilen kıtaların kayması teorisini daha binlerce yıl önceden bilemezdi (Neml, 88). Bu delil, bu kitabın Allah'ın sözü olduğunu açıkça gösterir. Bu kitap, mü'minlerin imanını artırır, kâfirlerin ise küfrünü artırır. İmam-ı Şafii'nin dediği gibi: "Bir delille kırk alimi yendim. Kırk delille bir cahili yenemedim."

Cahil insanlara baktığımızda ise bu din, o insanların elinde çocuk oyuncağı değildir. Müslümanlar herhangi bir günah işledikten sonra ; "Allah affedicidir, bizi de affeder" gibi sözler söyleyerek kendi kendilerini kandırmaktadırlar. Allah affedicidir, ancak adaletinden de taviz vermez. Lokman suresi 33. ayette, Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَأَخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَارٍ عَنْ وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ

Ey insanlar! Rabbinizden sakının ve öyle bir günden korkun ki; (o gün,) hiçbir babanın oğluna, oğlun da babasına faydası yoktur. Şüphesiz ki Allah'ın vaadi hakktır. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın. Çokça aldatan (şeytan) da sizi Allah'la (Allah'ın affına güvendirerek) aldatmasın. (31/Lokmân, 33)

Ayrıca, Buhari'de geçen bir hadiste:

Enes b. Malik (r.a.) şöyle demiştir;

“Şüphesiz siz bir takım işler yapıyor, bunları kıldan ince (önemsiz) görüyorsunuz. Hâlbuki biz Resûlallah (s.a.v.) zamanında o işleri, helâk eden yanlışlardan sayardık. (Buhari, Rikak, 32)

Bundan dolayı her günahı hafife almamalıyız ve ondan da uzaklaşmalıyız. çevremiz her ne kadarda günaha müsait olsa bile...

Çevremizdeki insanların çoğu, gerçekten de cahildir. Cahil insan ise, Farabî'nin de dediği gibi; “cahil insan, yeme, içme ve zevk peşinde koşan insandır.”

Rabbim, İslam düşmanlarına karşı, dilimizdeki bağı çözsün ki onlara karşı Allah'ın dinini hakkıyla savunalım. Amin...

TERÖRİZM:

Terör; düzeni bozma, yıldırma, cana kıyma, mala zarar verme ve korkutma eylemlerinin bütünü için kullanılan bir terimdir. Olası düzeni bozan, haksız yere cana ve mala zarar veren her birey teröristtir. Dinimiz açısından baktığımızda zalimlerin ve küfrü yayanların da terör grubuna girdiğini anlayabiliriz.

Bizi yaratan, bize bu yaşama alanını bahşeden, bizim rızkımıza kefil olan ve mülkün sahibi olan yüce Rabbimiz, bize bu düzeni kurmuşken, kanunları ve kuralları belirtmişken, bu kurallara baş kaldıranlar gerçek manada teröristlerin ta kendisidir.

Bir örgütün, bir ülkenin benimsediği yönetim biçimi; Allah'ın kuralları ve kanunları değil ise o örgüt bir terör örgütüdür, o devlet bir terör devletidir. Anlayacağınız dille söylemek gerekirse; komünizm, demokrasi vb. Gibi davaların uğruna savaştan tüm örgütler terör örgütüdür. Demokrasi ile yönetilen tüm ülkeler, terör ülkesidir. Allah'ın hükümleriyle yönetilmeyen her devlet, terör devletidir.

Yarım yamalakta olsa şariat ile yönetilen Arap ülkelerine, 2011 yılında “Arap Baharı” adı altında demokrasi getirenler ve onları destekleyenlerin hepsi teröristtir. Arap Baharı adlı operasyon sonucu demokrasinin girdiği Arap ülkeleri, tarihinin en büyük felaketlerini yaşamıştır. Terörist ABD'nin süslü laflarıyla övülen demokrasi, çağımızın en büyük fitnesidir.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ

İnsanlardan öylesi vardır ki; dünya hayatına dair söyledikleri senin hoşuna gider/sözleriyle seni etkiler. O, kalbinde olanın (iyilik, güzellik, ıslah) olduğuna dair Allah'ı şahit tutar. Oysa o, düşmanın en beter olanıdır.

(2/Bakara Suresi, 204)

وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ

(Bir işin başına yönetici olduğunda ya da) yanınızdan ayrıldığında yeryüzünde bozgunculuk yapmak, ekini ve nesli yok etmek için çalışır. (Oysa) Allah, bozgunculuğu sevmez.

(2/Bakara Suresi, 205)

Subhânallah!.. Bu ayetler sanki demokrasi çığırtkanlığı yapanlar için inmiş...

Demokrasi, çağımızın en büyük tağıutlarından birisidir. Demokrasi fitnesini yok etmenin yolu, onursuzca onların meclisine girmek değıl, onurlu bir şekilde onlara karşı cihad etmektir. Terörü bitirmenin yolu, teröristleri veya terörist düşünceleri yok etmektir.

Ortadoğı’da işgalci İsrail terör devletini bitirmenin yolu, onları kınamak veya savaşın durdurulması için müzakere başlatmak değıl, onurlu bir şekilde teröristlerle savaşmaktır. İslam işbirliği teşkilatı adı altında birleşen 57 üye ülke vardır. Hepsini birleştiren Kıtımr’ın pisliliğinin üzerindeki kıl yumağı bile etmezler. Bu vasıfsızlar, İslamı temsil edecek şerefe nail olmamış it sürüleridir. Bazı sözde Müslüman yöneticiler, sözüm ona vicdanını rahatlatmak için Filistinli kardeşlerimize uçaktan yardım paketi göndermektedirler. Cihad ibadetini sırtının arkasına atan mel’unların, yardım gönderdik diye cennete talip olmaları nasıl bir yüzüzlüktür?

Terörizm bulaşıcı bir hastalık gibidir. Kökünden kurutulmazsa insanlar helak olur gider. Terör örgütü PKK kurulmuş ve güçlenmişse bunun sorumlusu terör devleti Türkiye’dir. Bizim vatanımız, bizim dinimizi yaşadığımız yerdir. Müslümanın vatan anlayışı ırktan, bayraktan ve sınırdan tamamen bağımsız, inancımızı özgürce yaşadığımız topraktır. Bizim bayrağıımız, üzerinde ay ve yıldızdan oluşan bir paçavra değıl, üzerinde kelime-i tevhid yazan İslam bayrağıdır. Bizim kanunlarımız beşeri kanunlar değıl, bizi yaratanın getirdiğı kanunlardır. Bizim ülkemizin ismi herhangi bir ırkın ismi değıl, İslam ülkesidir. Bu nedenle tağıutun baskısından dolayı hicret etmek dinimizi iyi yaşama açısından daha hayırlıdır.

Müslümanlar, fethettiğı topraklardaki insanların diline, ırkına, yaşantısına ve dinine karışmamıştır. İslam Devletinde gayrimüslim vatandaşlara, hayatlarının, mallarının, kültür, inanç ve namuslarının korunması üstlenilir. O coğrafyaya sadece Allah’ın kanunları getirilir ve davet yapılır.

Terörist Türkiye Cumhuriyetinin gasp ettiğı topraklarda binlerce yıldır yaşayan onurlu Kürt kardeşlerimiz bulunmaktadır. Türkler, Kürtlerin yaşantısını, dilini, ırkını ve kimliğini yok saydığından dolayı, ırkçı tavırlarından dolayı Kürt kardeşlerimiz, Öcalan’ın batıl yoluna meylettiler. Eski dönemlerde azınlıkların yaşadığı coğrafyalarda o beldeyi Türkleştirmek için oralara Türk aileler gönderilirdi. İşte ırkçılığın en iğrenç boyutu da budur. İşte Kürtler bundan dolayı PKK’ye sempati duydular. Allah affetsin bende cahiliye dönemimde PKK’ye sempati duymuştum. Rabbimin hidayeti sonrası bana “değışmişsin” dediler. Oysa ben değışmedim, farkına vardım. Her şeyin farkına varmak beni çoğı insandan yavaşça uzaklaştırdı. Kimse sandığım kadar Allah’ın indinde iyi niyetli değılmiş. Bunu da anlamış oldum. Rabbim cümlemizi dosdoğıru yoluna ulaştırsın. Şeref, tağıutu reddedenleredir. Öcalan’ın bu ayaklanması üzerine terörist Türkiye, kanı bozuk soysuzları bir araya getirerek Jandarma

istihbarat ve Terörle Mücadele timini ya da bilinen adıyla “Jitem”i kurdu. Terör örgütü Jitemin üyeleri de masum Kürt kardeşlerimizin evlerine baskın yaparak katliam yaptılar. Evlerini yakıp yıktılar.

1980 senesinde Diyarbakır cezaevinde, insanlığın en acı olaylarından biri yaşanmıştır. Ceza evi duvarına yazılan yazılardan sadece birkaçı; “Burda Allah yok, peygamber de izinde. Türkiye Türklerindir. Ne mutlu Türküm diyene...” bu yazıları yazanlar, kendi vatandaşlarına türlü eziyeti reva görenler, geberdiği zaman şehit olacak öyle mi?.. Bu işkencelerin baş mimarı olan Esat Oktay Yıldırım piçini de terör örgütü PKK gebertmiştir. Terör devleti Türkiye’de bir okula Esat Oktay Yıldırım’ın ismi verilmiş, onun adına bir anıt kurulmuştu. Tepkilerden dolayı okulun ismi değiştirildi ve anıt kaldırılmıştır.

İlk baştan beri ortada bir İslam devleti olsaydı, ırk kavgası hiç bir zaman olmazdı. Rabbimizin bizi milletlere ayırmasının nedeni sadece bir birimizi tanımamız içindir. İnsan ırklarının farklı oluşu Allah’ın ayetlerindendir. Hiç bir ırk bir başka ırka üstün değildir. Bundan dolayı milliyetçi düşünce ancak terörist zihinlerin benimsediği bir düşüncedir. Ahirette ne Türklük kalacak ne Kürtlük kalacak. Akıllı insan, ırkçı dava yolunda gitmez. Salih amel işler ve İslam davası uğruna gerekirse canından vazgeçer.

“İrkçılığa çağıran Bizden değildir. İrkçılık davası uğruna savaşıyan bizden değildir. İrkçılık davası uğruna ölen bizden değildir.” (Ebû Dâvûd, Edeb, 111-112)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَى إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

Ey insanlar! Şüphesiz ki sizleri bir erkek ve dişiden yarattık. Karşılıklı olarak tanışıp kaynaşmanız için sizleri halklara ve kabilelere ayırdık. Gerçek şu ki Allah katında en değerliniz, en takvalı olanınızdır. Şüphesiz ki Allah, (her şeyi bilen) Alîm, (her şeyden haberdar olan) Habîr’dir.

(49/Hucurât, 13)

İnsanoğlu, gerçek kurtuluşu istiyorsa dünyaya geliş gayesini unutmamalı ve zulmetmemelidir.

أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ

İman edip salih amel işleyenleri, yeryüzünde bozgunculuk yapanlarla bir tutar mıyız hiç? Ya da muttakileri facirlerle bir tutar mıyız?

(38/Sâd, 28)

تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

İşte (bu) ahiret yurdudur. Biz, onu yeryüzünde üstünlük taslamayan ve bozgunculuk istemeyenlere veririz. (Güzel) akıbet muttakilerindir.

(28/Kasas, 83)

Rabbim bizi muttakilerden, iman edenlerden ve salih amel işleyenlerden eylesin. Amin...

ONUR MESELESİ:

Bu dava; her türlü zorluklar karşısında, ideallerinden hiçbir şekilde taviz vermeyen onurlu mü'minlerin mücadelesidir. Bu mücadele, müslim olanlara zor gelmez. Çünkü ecir, Allah katındandır. Bu dava; “sen haklısın. Ama...” diyen, “elimizden hiç bir şey gelmiyor” bahanesine sığınan ve ağzını eğip büküp küfürlerine kılıf uyduran onursuzların davası değildir. Bu mesele, cihad ibadetinin feyzini almış, davetinde bir adım bile geri atmayan, sırtını sadece Allah’a yaslayanların onur meselesidir.

Biz, onurlu insanlarız. Tepkimiz nettir. Yolumuz ise hak yoldur. Hak yol; sağlam deliller üzerine bina edilmiştir. Bundan dolayı bu din; ikna edilerek anlatılmaz, ispat edilerek anlatılır. Batıl görüş ikna yoluna başvurur. Hak yol ise ispat yoluna...

Bizim kavmimiz; hak yolu terk etmiş, batıl yola meyleder olmuş. Mü'min kişi, bu kavmin bir parçası olarak doğmuş olabilir. Ancak onurlu bir şekilde yanlış karşısında durup dini ritüellerinden taviz vermezse ne mutlu ona.

“Kim bir kavme benzemeye çalışırsa, o da onlardandır.” (Ebû Dâvud, Libâs, 4/4031)

Biz; müşriklerin değil, mü'minlerin kavmine ameli olarak benzemeye çalışalım ki biz de mü'minlerden olalım.

Bizim kavmimiz, Allah'ın şiarıyla yönetilmemektedir. Bu kavimdeki onursuz insanlar, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.); yönetici zalim biri olsa bile ona itaat edilmesi gerektiğini söylediği hadisleri çarpıtarak kendi küfürlerine kılıf uydurmaktadırlar. Allah Resulü'nün (s.a.v.) demek istediği zalim bir yönetici, Allah'ın hükümleriyle hükmediyorsa ona isyan edilmemesini tavsiye etmiştir (Bk. Buhari, 6531; Müslim, 3438, 3445). Ancak kimse bu hadisten bahsetmez:

“En faziletli cihad, zalim bir idarecinin karşısında adaleti (doğruyu ve hakkı) söylemektir.”

(Ebu Davud, Melâhim, 17) Bu hadisin uzun metnini okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Ademoğlu, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın düşüncesiyle kendi onurunu ayaklar altına almıştır. Terörist İsrail devletinin tüm sınır komşuları sözde Müslüman ülkelerdir. Doğuda Suudi Arabistan, eğlence organizasyonları için milyonlarca lira harcarken, Gazze'de bir parça ekmek yok. Batıda Mısır'ın bereketli Nil nehri varken, Gazze'de bir yudum su yok. Güneydoğuda Birleşik Arap Emirlikleri petrol denizlerine sahipken, Gazze'de yaralıları taşıyan

ambulanslarda bir damla yakıt yok. Dört bir yanda (sözde) İslam ülkelerinin seksen milyonluk orduları varken, Gazze’de tek bir asker bile yok. İzzet, şeref ve onur nedir? Bilmek isteyen Gazze’ye baksın!.. Biz kendi imkânlarımızla cihad etmiyorsak yazıklar olsun bize...

Onur, kendi içimizde mevcutken biz, neden batıyı örnek alıyoruz? Bunu unutmamalıyız ki; “dünkü cahiliye, bugünkü cahiliyeden daha şerefli. Çünkü onlar atalarını taklit ettiler. Bunlar ise düşmanlarını taklit ediyorlar” (Şeyh Abdulaziz el-Tarifi)

Selam olsun Selef-i Salihin yolunda giden tevhid ehline. Çünkü bu yolda gidenler; her türlü zorluğu yaşamış olan peygamberlerin ve sahabelerin izlerinden gitmektedirler. O sahabelerden köle olan Habbab bin Eret ki (r.a.); tam 13 sene, kâfir efendisi tarafından işkence çekmiştir. Vücudunda dağlanmadık yer kalmamıştır. O sahabelerden Bilal-i Habeşi ki (r.a.); çöl güneşinin altında kızgın kumların üzerinde karnında kaya ile çıplak yatarken, “ilahım uzza” demesi halinde işkencesi bitecekti. Ancak o kelimeyi söylemedi ve o ıstırapı çekti. O sahabelerden Sümeyye bin Hubbât ki; kocası Yasir bin Amir ile birlikte İslam davası uğruna ıstırap çekerek İslamın ilk şehitleri oldular. O sahabelerden Ammar bin Yasir ki; İslam davası uğruna annesi Hz Sümeyye’yi ve babası Hz Yasir bin Amir’i kaybetmemin acısıyla birlikte aç ve susuz kalarak işkenceler çekmiştir. Ammar bin Yasir (r.a.), günler süren bu işkencelere dayanamamış ve işkencenin sonlanması için, günümüz cahillerinin en çok istismar ettiği olay olacak olan; lat ve uzza putları lehine ve Allah Resulü’nün aleyhinde konuşmak zorunda kalmıştır. Müşriklerin elinden kurtulur kurtulmaz doğrudan Resûl-i Ekrem’in yanına giderek başına gelenleri anlattı. Hz. Peygamber ona bu sözleri söylerken kalbinde neler hissettiğini sordu. Ammâr da iman ile dolu olan kalbinde en ufak bir değişiklik olmadığını söyleyince, Hz. Peygamber yine işkenceye uğrarsa aynı sözleri söylemesinin bir mahzuru bulunmadığını ifade etti. Hz Ammar bin Yasir bu konuşmayı yapmamak için günlerce işkence çekmiştir. Dikkat edin; bir söylenmeyecek söz için anne ve babasını kaybetmiş ve günlerce işkence çekmiştir. Ancak günümüz cahilleri dünyevi menfaatleri uğruna kendi küfürlerine kılıf uydurmak için her yaşanmış tarihi bir olayı böyle istismar ederler. Selam olsun Ammar bin Yasir’e (r.a.) ve tüm sahabelere. İşte davasından bir adım bile geri atmayanlar bu sahabelerdir. Sahabeler onuruyla yaşamış ve onuruyla müşrikler tarafından her türlü aşağılanmayı görmüşlerdir. Onurlu sahabelerimizden diğer biriside Abdullah ibni Mesud’dur (r.a.):

“Bir gün Ashâb-ı Kiram toplanıp: ‘Kureyşliler Kur’an’ın yüksek sesle okunduğunu hiç dinlemediler. Kur’an’ı onlara yüksek sesle okuyup dinletecek kim var?’ dediler. Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-: ‘Ben varım!’ buyurdu. Arkadaşları: ‘Biz senin hakkında Kureyşlilerden korkarız. Biz öyle bir adam istiyoruz ki kendisinin, kavmi ve kabilesi bulunsun da Kureyşliler bir şey yapmak istedikleri zaman, onu korusunlar.’ Dediler.

Hiz. Abdullah -radiyallahu anh-: ‘Siz beni bırakınız gideyim, yüce Allah beni korur’ dedi. Ertesi gün, kuşluk vakti, Kâbe’nin makamına kadar ilerledi. Kureyşlilerin toplantı yerlerinde bulundukları sırada makamda ayak üzerinde yüksek sesle, Besmele çekerek ‘Er Rahman’ Suresi’ni okumaya başladı. Kureyş müşrikleri hemen kalkıp üzerine yürüdüler. Yüzüne, gözüne

vurmaya başladılar. O ise okumaya devam etti. Fakat, dövölmekten yüzü, gözü ezik ve bere içinde arkadaşlarının yanına döndü.

Arkadaşları: ‘Zaten biz, senin bu akibete uğrayacağından korkmuştuk’ dediler. Hz. Abdullah - radiyallahu anh-: ‘Benim nazarımda, şu anda onlardan daha hafif, zayıf durumda Allah düşmanları yoktur. İsterseniz ben yarın da gider ve onlara bir o kadar daha Kur’an dinletebilirim.’ Buyurdu.”

Biz dinimiz için müşriklerden bir tokat yemeyi bile istemezken, o sahabeler sırf Allah’ın dini için linç edilmeyi bile göze almışlardır. İşte onurlu duruş, gerçek büyüklük budur. Bazen bir tokat, seni insanların gözünde küçük düşürebilir. Ancak o yediğın tokat, seni Allah katında çok büyük bir dereceye getirebilir.

İslâm dini için fedakarlık yapan sahabeden birisi de Ulbe bin Zeyd (r.a.)... Sahabi, ensardan, fakir ve garip biri... Bir gün Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem, sadakayı teşvik eden bir konuşma yaptı. Onun fakirliğinden dolayı verebileceğı hiçbir şey yoktu. Gece eve gitti. Namaz kıldı. Kıldığı yere çömeldi. Ağladı, ağladı. Sonra şöyle dedi: “Allah’ım! Peygamberin cihada destek istiyor. Ben zavallı biriyim. Sadaka olarak verebileceğim hiçbir şeyim yok. Cihatta ayakta durabilecek kadar sağlıklı bir bedenim de yok. Herkes bir sadaka buldu, verdi. Ben ise veremedim. Ben de hangi mü’min bana sataştığı için, beni üzdüğü için, moralimi kırdığı için onda hakkım varsa o hakkımı sadaka olarak bağışlıyorum Benden de bunu kabul et” dedi. Ertesi gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir münadi çıkardı. Münadi, dün gece onurunu Müslömanlara sadaka olarak veren adamı aradığını duyurdu. Ulbe çıktı, “Buradayım.” Dedi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki: “Allah sadakanı kabul etti.” (Mecmauzzevaid, 4633)

Ulbe b. Zeyd (r.a.), parası olmadığı için onurunu sadaka olarak verdi. Herkes kendisinde olanı verir. Ulbe b. Zeyd (r.a.)’da para yoktu, onur vardı. O da onurunu verdi. Biz ise önce birbirimizi kırıp af yolunu hiç tutmayalım, sadaka deyince de para vermeye devam edelim. Çünkü bizim gibi onursuzların, paraya değilde onura çok ihtiyacı var...

İslam dini, tüm tağutlara bir başkaldırış dinidir. Müşrikleri ve tüm tağutları tekfir etmek, onlardan beri olmak, bizim dinimizin bir gereğidir. Kâfirûn suresinin okunması bu bakımdan önemlidir. Küfre karşı gelmek, onlara muhalefet etmek onurlu duruşun bir göstergesidir. Şuan, bu küfür sistemi devam ediyorsa bunun nedeni diyanet memurlarıdır. Bu tağutun mescidi, Mescid-i Dırar olsun yada olmasın, onurlu mü’minlerin o mescidlerde işi olmaz. Onurlu duruş; bir baş kaldırıştır ve en ufak bir meselede bile tağutlara muhalefet etmektir. Tağutun memurlarının ve öğrencilik yapanların sakal bırakmaları yasaktır. O halde biz de bunlara karşı muhalefet edip sünnete sımsıkı sarılmalıyız:

“Müşriklere muhalefet edin, sakallarınızı uzatın, bıyıklarınızı kesin”

(Buhari, Libas, 64; Müslim, Taharet, 54)

Müslüman, kâfirlere benzemez ve onlara muhalefet eder (Bk. Camiussağır – 783; Sahihul-Cami, 5434)

“Onurlu olmak isteyen Allah onurlu kılar. Kimseye muhtaç olmak istemeyeni Allah(c.c.) o ihtiyactan kurtarır.”

(Buharî, Zekât, 18)

Değerli kardeşlerim; onurlu insanlar, NATO’ya katılmak için ve Kore’ye demokrasi getirmek için Kore Savaşına katılanlardan değildir. Onurlu insanlar, birbirlerine düşman olan Rusya tağutuna ve ABD tağutuna şirin görünmeye çalışan ikisi arasında mekik döşeyen karaktersizler değildir. Onurlu insanlar, kendi karaktersizliklerini sözde akılcılıkla özdeşiren ahmaklar değildir. Biz, tüm tağutlardan beriyiz. Onurlu duruş, tüm tağutları reddedenlerdir. Allah yolunda savaşmak, bir onur meselesidir.

HADİS-SÜNNET İNKÂRCILIĞI:

Peygamber Efendimiz’in (s.a.v.) sözleri olan hadislerini ve yaşayışı olan sünnetini reddedenler, biz ehli sünneti bid’at ehli müşrik olarak görürler. Bunun nedeni, onların düşüncesine göre, biz hadisleri, Allah’ın kitabına eşdeğer koşuyorduk. Bu düşünce, onların cehaletinden kaynaklanmaktadır.

Hadis inkârcılarının görüşü “Kur’an bize yeter” anlayışıdır. Kur’an bize elbette ki yeter, ancak bizde Kur’an’ı anlayacak akıl var mıdır?.. Bunu kendimize sormamız gerek.

Müslümanların hadislere, Hz Ebubekir’in de dediği gibi; “O (s.a.v.), söylediye doğrudur” düşüncesiyle yaklaşılmalıdır.

Hadis inkârcılarının, hadisleri reddetmelerine delil olarak getirdiği, aynı meseleden bahsedilen üçten fazla ayet vardır. Bu kitapta 3 ayeti örnek gösterelim. Bu 3 ayette, hemen hemen aynı hükümden bahsedilmiştir. Bu ayetleri hep birlikte inceleyelim. Bu 3 ayette, Allah subhânehu ve teâlâ şöyle buyurmuştur:

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

(Allah) size ancak leş, kan, domuz eti ve Allah’tan başkası adına kesilen hayvanları haram kılmıştır. Kim de zorda kalırsa, haddi aşmaksızın ve taşkınlık yapmaksızın (haram kılınanlardan yemesinde) ona bir günah yoktur. Şüphesiz ki Allah, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm’dir.

(2/Bakara, 173)

قُلْ لَا آجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلًا لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

De ki: “Bana vahyolunanlar arasında, yemek yiyen birine, şunlar dışında bir haram bulamıyorum: (Boğazlanmadan ölmüş) leş, akıtılmış kan, domuz eti -ki şüphesiz ki o, pistir- Allah’ın adı dışında bir isim anılarak fıkı üzere kesilmiş hayvanlar. Kim de zorda kalırsa haddi aşmaksızın ve taşkınlık yapmaksızın yerse şüphesiz ki Rabbin, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm’dir.”

(6/En’âm, 145)

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

Allah size ancak leş, kan, domuz eti ve Allah’ın dışındaki varlıkların adı anılarak kesilen hayvanları haram kılmıştır. Kim de zorda kalırsa haddi aşmaksızın ve taşkınlık yapmaksızın (yemesinde günah yoktur). Şüphesiz ki Allah, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm’dir.

(16/Nahl Suresi, 115)

Nahl suresi 115. ayetten sonra 116. ayette şu ifade geçmektedir:

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ

Dilinizin nitelendirdiği yalanlar nedeniyle: “Şu helaldir, bu haramdır.” Demeyin. (Böyle yaparsanız) yalan uydurarak Allah’a iftira etmiş olursunuz. Hiç kuşkusuz, yalan uydurarak Allah’a iftira eden kimseler iflah olmazlar.

(16/Nahl Suresi, 116)

Bu ayetlere bakan, Allah Resulü’nün (s.a.v.) sünnetini reddeden insanlar: “Kur’an, bunları söylemesine karşın, İslâm fıkıhına baktığımız zaman, mezhep imamları; ‘şunlar helaldir, şunlar haramdır’ demişlerdir. Bu dört şeyden başkası haram değilse mezhep imamları ve birçok imamlar, Allah’a ve Peygambere iftira atmıştır” demişlerdir.

Hadisleri reddedenlere cevabımız şöyledir; Allah’ın Kitabının lisanı, Arapçadır. Yüce Rabbimiz:

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

Şüphesiz ki biz, akledip (anlayasınız) diye, onu Arapça bir Kur’ân olarak indirdik. (12/Yûsuf Suresi, 2)

Buyurmuştur. Başka bir ayette:

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ

Andolsun ki onların sana: “Ona ancak bir beşer öğretiyor.” Dediklerini biliyoruz. (Sana öğrettiğini) iddia ettikleri o kişinin dili acemdir/yabancıdır. Bu (Kitab’ın) diliyse apaçık bir Arapça’dır. (16/Nahl, 103)

Evet bu kitap apaçık Arapça olarak yazılmıştır. Kur’an’ı anlamak istiyorsak, sadece meal den değil, Arapça dilinin kurallarını da bilmemiz gerekir. Kur’an’ı sadece meal den bakarsak, kafamızın karışması normaldir. Kur’an ilimleri kitabını okumanızı tavsiye ederim. Değerli kardeşlerim, bu ayetlerde, Arapça lisanının kurallarından olan “Hasr edatı” kullanılmıştır. Bu edat, Arap lugatının zenginliğindendir. Genellikle bir konu hakkında dikkat çekmek amacıyla, o konunun önemini belirtmek için veya herhangi bir konu hakkında cevap niteliği verilmesi amacıyla bu edat kullanılır. En’âm suresinin özellikle 118. ayetinden itibaren Mekkeli müşriklerin, müslümanlara şu helâldir, şu haramdır dediğini görürüz. Bunun örneği de 139. ayette belirtilmiştir:

وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰ أَرْوَاجِنَا وَإِنْ يَكُنْ مَيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصْفَهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ

(Ve yine) dediler ki: “(İlahlarımıza ayırdığımız) bu hayvanların karınlarında olan (canlı doğarsa) yalnızca erkeklerimize aittir. Kadınlarımıza (onları yemek) haramdır. Şayet ölü olarak (doğarsa), onlar (kadın ve erkekler) onda ortaktır.” (Allah, “bu helal”, “şu haram” diye yaptıkları) yakıştırmaların cezasını verecektir. Şüphesiz Allah (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm, (her şeyi bilen) Alîm’dir. (6/En’âm Suresi, 139)

Mekkeli müşriklerin bu ithamlarına cevap niteliğinde bu ayetler inmiştir. Bu ayetlerde hasr ifadesi kullanılmış ki konunun ehemmiyeti belli olsun. Bu ifade dikkat çekmek için, sanki bir tek o varmış gibi, ondan başka hiçbir şey yokmuş gibi kullanılan bir üsluptur. Yani Resule (s.a.v.), Mekkeli Müşriklerin dediği haramlar arasında bu dört şeyden başka haram yoktur diye vahyedilmiştir. Kur’an’da tevbe süresinde “sadece müşrikler necistir” diyor. Müşriklerden başka necis yok mu? Başka ayetlerde kumara da pislik diyor, domuza da.. Eğer bu 4 şeyden başkası haram değilse, hadis inkârcılarına göre o hâlde fare eti de helâldir. Hadis inkârcıları fare yiyebilir o zaman. Ama yerler mi? Tabiki de hayır.

Hadis inkârcılarının, hadisleri reddetmelerine delil olarak getirdiği bir diğer ayette ise, Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

وَكَذَٰلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَن يُرِيدُ

Biz Kur’ân’ı, böylece apaçık ayetler olarak indirdik. Hiç şüphesiz Allah, dilediğini hidayet eder. (22/Hac, 16)

Hadis inkârcıları, bu ayeti delil getirerek, Kur'an bu kadar açıksa hadislere ne gerek vardır? Düşüncesine kapılmışlardır. Allah'ın ayetlerine mealinden bakıp tefsirine bakmadıklarından dolayı böyle yanılgılara düşmeleri normaldir. Hastanede kan tahlili yaptığımızda tahlil sonuçları da apaçıktır. Ama biz anlıyor muyuz?.. İşin ehli anlar. Bu işin ehli de Hz Muhammed'tir (s.a.v.). Ayrıca Kur'an-ı Kerim'de geçen "Hurufu Mukatta" harflerini nasıl anlayacağız. Kur'an açıktır, ancak Hurufu Mukatta harflerini anlayacak ilim bizde mevcut mudur? Yasin suresinin ilk ayetini (يَس) kim açıklayabilir? Allah ve eğer bildirirse Resulü'nden başka...

Yüce Rabbimiz Nahl suresi, 44. ayette şöyle buyurmaktadır:

بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

(Peygamberleri) apaçık deliller ve Kitaplarla (yolladık). Sana da bu zikri/Kur'ân'ı indirdik ki, insanlara indirileni onlara açıklayasın. Umulur ki düşünürler. (16/Nahl, 44)

Umulur ki düşünürüz... Allah Resulünün görevi, indirilen Kur'ân'ı açıklayıp beyan etmektir. Allah Resûlü'nün (s.a.v.) söz ve davranışlarını yani Sünneti'ni değerli kılan da budur. O (s.a.v.), Allah'ın gözetimi altında 23 yıl boyunca bir yandan inen ayetleri insanlara okumuş, diğer yandan söz ve davranışlarıyla (Sünnet ile) Allah'ın (c.c.) ayetlerden neyi murat ettiğini belirtmiştir. Her iki vazifesini de en güzel şekilde ve eksiksiz olarak ifa ettiğinden, Allah (c.c.) onu her konuda insanlığa örnek göstermiştir. Ayrıca Allah Sûbhanehu ve Teâlâ bir ayette şöyle buyurmaktadır:

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا

Kim Resûl'e itaat ederse hiç şüphesiz Allah'a itaat etmiş olur. Kim de yüz çevirirse seni, onların üzerine koruyucu göndermedik. (4/Nîsa, 80)

Bu ayet umarım hadis inkârcılarına güzel bir cevap olmuştur.

"Allah'a ve Resûlü'ne itaat etmek, Kur'an'a itaat etmek anlamında değil mi? O hâlde hadislere ne gerek var?" Diyenlere gelecek olursak. Nisa suresi 59. Ayette, Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

Ey iman edenler! Allah'a itaat edin ve Resûl'e itaat edin. Sizden olan (Müslim/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen) yöneticilere de (itaat edin). Herhangi bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, şayet Allah'a ve Ahiret Günü'ne inanıyorsanız (o meseleyi çözmek için) Allah'a ve Resûl'e götürün. Bu, daha hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir. (4/Nîsa, 59)

Bu ayette Allah’a ve Resulüne diyor. Aradaki “ve” bağlacı, ayrı ayrı itaat edilmesi anlamındadır. Allah’a itaat Kur’an ile olurken, Resulüne itaat sünneti ve bize ulaşan sözleri ile olur.

Bizim hadis inkârcılarına şunu dememiz lazım; Allah Teâlâ, Resulleri ile sadece Kur’an ayetleri ile iletişime geçmişse siz haklısınız, Kur’an ayetleri dışında da iletişime geçmişse biz haklıyız. Allah’ın, Kur’an ayetleri dışında Resulleri ile iletişime geçtiğinin delili de yine Kur’an’da mevcuttur. Bunun da bir çok örneği vardır. Hz Muhammed (s.a.v.), gördüğü bir rüya üzerine, Mekke’li müşriklerle savaş halinde olmalarına rağmen ümmetine, Mescid-i Haram’a girip orda hac vazifesinin yapılması emrini verdi. Bunun üzerine de Allah Sûbhanehu ve Teâlâ şöyle buyurdu:

لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّءْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ أَمِينٌ مُحَلِّقِينَ
رُؤُسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَبَجَلٍ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتَحًا قَرِيبًا

Andolsun ki Allah, Resûl’üne gösterdiği rüyayı hak ile doğruladı. Allah’ın izniyle mutlaka Mescid-i Haram’a emniyet içinde, saçlarınızı tıraşlı ya da kısaltılmış (olarak) korkmadan gireceksiniz. (Allah,) bilmediğiniz şeyi bildi ve bundan önce yakın bir fetih olan (Hudeybiye Antlaşması’nı) takdir etti.

(48/Fetih Suresi, 27)

Burada Allah’ın, Resulü ile Kur’an ayeti dışında iletişime geçtiğini görüyoruz. Bundan dolayı, Peygamber Efendimiz’in sözü olan hadisler, haktr. Kur’an ayeti dışında, Allah tarafından vahiy, ilham, rüya ile gelen emirlere “Kudsî Hadis” denir.

Bir diğer örneğimiz de Bakara suresi 143. ayette geçmektedir:

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا
جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ
لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضَيِّعَ إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرُؤُوفٌ رَحِيمٌ

Siz insanlara şahit olasınız, Resûl de size şahit olsun diye sizi vasat/seçkin/hayırlı bir ümmet kıldık. (Mescid-i Aksa’yı bırakıp Kâbe’yi yeni) kible olarak tayin etmemizin tek nedeni, Resûl’e uyanlarla ökçesinin üzerine gerisin geriye dönecek olanları ayırt etmektir. O (kible değişimi), Allah’ın hidayet ettikleri dışında kalanlar için (kabullenmesi/anlaşılması) ağır bir hadisedir. (Kible ayeti inmeden eski kibleye doğru namaz kılarak ölenleri merak ediyorsanız) Allah imanlarınızı (namazlarınızı) boşa çıkaracak değildir. Allah insanlara karşı (şefkatli olan) Raûf, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm’dir.

(2/Bakara, 143)

Kur’an’ın hiçbir yerinde ilk kıblenin, Mescid-i Aksa olduğu yazmaz. Mescid-i Aksa’nın ilk kible olduğunu yine hadislerden öğreniyoruz. Buradan da anlaşılacağı üzere, Allah Teâlâ, resulü ile Kur’an ayetleri dışında da iletişime geçmiştir. Peygamber ile Allah arasında tek diyalog Kur’an

değildir. Bunun dışında da Allah, peygamberlerine yol göstermiştir, hüküm indirmiştir, vaatte bulunmuştur. Hadisler, bu dinin tamamlayıcısıdır. Tabi Anlayana...

Sahih hadisler, Kur'an'ı tasdik edicidir. Allah Teâlâ, Cuma suresinin 9. ayetinde şöyle buyurmuştur;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

Ey iman edenler! Cuma Günü namaz için (ezan okunup) çağrıda bulunulduğunda, Allah'ı zikretmeye (namaza) koşun ve alışverişi bırakın. Şayet bilerseniz bu, sizin için en hayırlı olandır.

(62/Cuma Suresi, 9)

Bu ayette Cuma namazından bahsedilmektedir. Ancak Cuma namazının hangi vakitte kılınacağı yazmamaktadır. Bu namazın vaktini de Peygamber Efendimiz'den öğreniyoruz yani hadislerden...

O hâlde hadis inkârcıları gitsinler, Cuma namazını öğle vaktinde değil de ikindi vaktinde kılsınlar ve yahut başka vakitlerde kılsınlar. Dediğim gibi; Kur'an bize yeter, ancak Resulün sözlerini bir kenara bırakacak olursak dinimiz yarım kalır.

Kur'an'da Allah, namaz kılmayı, zekât vermeyi emretmiştir. Ancak bu emirlerin usulünü Allah Resulünden (s.a.v.) öğreniriz. Bunu unutmayın değerli kardeşlerim, insanlar, Resulü devreden çıkarırsa, Resulü susturursa, Kur'an onların ellerinde oyuncak haline gelir. Allah'ın hükümlerini, kendi hevalarına göre yorumlarlar. Peygamber konuşursa onlar susacaktır. Gerçek din insanların yorumu değil, Allah'ın ve Resullerinin sözleridir.

Günümüzdeki meşhur hadis-sünnet inkarcılarına baktığımız zaman, ben Kur'an'da gördüğümü yaparım, görmediğimi yapmam demelerine rağmen, bu sözlerinde de samimi değildirler. Günümüzdeki meşhur hadis inkârcılarından bir kaçı; Edip Yüksel, Yaşar Nuri Öztürk, Caner Taslaman, Mehmet Okuyan, Emre Dorman, Mustafa İslamoğlu, Sait Çamlıca ve Bayraktar Bayraklı'dır.

Yakın dönemde ölmüş, hadis inkarcısı olan Yaşar Nuri Öztürk, kamalistlerin programına konuk olmuştu. Konuşmasında: "İbn-i Teymiye diyor ki; 'Bir indirilen din var, bir de uydurulan din var.' Atatürk geldi, uydurulan dinin canına okudu. Atatürk'ün yaptığı, bu dine hizmettir." Yaşar Nuri Öztürk'ün bu konuşması, kendisinin ne denli samimiyetsiz olduğunun delilidir.

ثُمَّ رُدُّوا إِلَى اللَّهِ مَوْلِيَهُمُ الْحَقِّ ۖ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ

"Sonra da Allah'a, (hak ve hakikatin kaynağı) El-Hak olan Mevlalarına döndürülürler. Dikkat edin! Hüküm yalnızca O'na aittir. Ve O, hesap görenlerin en hızlı olanıdır."

(6/En'âm, 62)

Kur'an'da bir çok ayette "Allah mutlak hüküm ve hikmet sahibidir" yazıyor, bir çok ayette de Allah hüküm indirmiştir. Hırsızlık yapanın ellerinin kesilmesi (Maide/ 38), miras hukuku (Nisa/ 11, 12), ganimet paylaşımı (Enfâl/ 41) vb. birçok hüküm Kur'an'da mevcuttur. Ayrıca Kur'an'da; "Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler kâfirdir, fasıktır, zalimdir" (Maide/ 44, 45, 47) diye üç kere hakaret edilmiştir.

Yaşar Nuri Öztürk'ün, bu dine hizmet etti dediği Mustafa Kamal'de, meclis konuşmasında Kur'an'a; "Gökten indiği sanılan kitap" diye hakaret etmiştir. Allah'ın ayetlerine, Arap oğlunun (peygamberimizden küçümseyerek bahsederek) yağveleri (palavraları) diye iftira atmıştır. Kur'an'da geçen Allah'ın tüm hükümlerini kaldırıp bu küfür sistemini (tağuti sistem olan laik Cumhuriyeti) başımıza bela etmiştir. Eğer Kur'an'a değer veriyorsan, Kur'an'a en çok zararı veren Mustafa Kamal kâfirini övmeyeceksin, ona yakıştığı şekilde hakaret edeceksin.

Mustafa Kamal bu dine hizmet etmemiş, aksine bu dini kökünden dinamitleyip yok etmeyi amaçlamıştır. Ayrıca İbn-i Teymiye, uydurulan din derken, bu dine getirilen bid'atlara uyan sözde Müslümanlardan bahsetmiştir. Yaşar Nuri Öztürk bel'amı da İbn-i Teymiye'nin bu sözünü çarpıtmıştır.

Diğer bir meşhur hadis inkârcısı olan Edip Yüksel ise, Müddessir suresi 31. ayette geçen "Kalbinde hastalık bulunanlar" diye bahsedilen insanlardandır (Allahu alem). Peki Edip Yüksel'in kalbindeki hastalık nedir buna Allah'ın ayetlerindeki deliller ışığında bakalım:

سَاصِلِيَه سَقَر

Ben onu Sakar'a/cehenneme atacağım. (74/Müddessir Suresi, 26)

وَمَا أَذْرِيكَ مَا سَقَر

Sen Sakar'ın ne olduğunu nereden bileceksin? (74/Müddessir Suresi, 27)

لَا تُبْقِي وَلَا تَذَر

(Öyle bir yakar ki) ne geriye bir şey bırakır ne de terk eder. (74/Müddessir Suresi, 28)

لَوَاحَةٌ لِلْبَشَر

Cildi kavurup (değiştirir). (74/Müddessir Suresi, 29)

عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ

Onun üzerinde on dokuz (melek) vardır. (74/Müddessir Suresi, 30)

وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيَقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّادَ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرَى لِلْبَشَرِ

Biz, cehennem bekçilerini meleklerden başkası kılmadık. Onların sayısını, kâfirler için yalnızca bir fitne kıldık. Ta ki kendilerine Kitap verilenler yakinen inansınlar, iman edenlerin imanı artsın, kendisine Kitap verilenler ve iman edenler şüpheye düşmesin. Kalplerinde hastalık bulunanlarla kâfir olanlar da: “Allah bu misalle neyi murad etti/ne anlatmak istedi?” desin. İşte Allah dilediğini böyle saptırır dilediğini de hidayet eder. Rabbinin ordularını O’ndan başkası bilmez. O, insanlar için ancak bir öğüttür. (74/Müddessir Suresi, 31)

Müddessir suresi 30. ayette geçen “üzerinde on dokuz vardır” ifadesinin, meleklerin sayısı olduğunu, 31. ayette açıkça görüyoruz. Edip Yüksel’in kendisine tabii olduğu ve kendisinin Allah resulü ilan ettiği Reşad Halife ise, Müddessir suresindeki 30. ayette, Allah bu misalle ne anlatmak istedi düşüncesine kapılarak araştırma yaptı (Edip Yüksel’in tabiriyle vahiy aldı) ve “19 mucizesi” diye bir fikri ortaya attı. Müslümanlar ise; “Allah, kitabında meleklerin sayısını bu şekilde belirlemişse, en doğrusu budur. Allah, nasıl hükmetmişse biz ona kayıtsız şartsız iman ettik” diyerek imanını arttırdılar. İmanın esası da budur. Allah neyi emretmişse, hangi hükme karar kıldıysa, Müslümanlar koşulsuz şartsız, emri sorgulamadan yerine getirmelidir. Gerçek iman budur.

Kur’an’da 19 mucizesi dedikleri teori kısacası şudur; Besmeleyi meydana getiren Kur’an harflerinin sayısı, 19 adettir. Yine Besmeleyi meydana getiren dört kelimeden her biri de Kur’an’da 19 katı olarak bulunmaktadır. “İSM” kelimesi, bütün Kur’an’da 19 defa, “ALLAH” 2698 (19x142) defa geçmektedir. Yani, ne varsa her şeyi on dokuz ve katına bağlamışlar. Bu şekilde Kur’an’ın değişmediğini kanıtlamışlar. Biz Müslümanlar ise, içinde Allah’ın varlığına ve birliğine dair apaçık deliller bulunan Allah’ın kitabını, zaten değişmediğine iman etmiştik.

Hadis inkârcısı olan Reşad Halife, (sözde) Allah’tan vahiy almış ve kendisini Allah’ın resulü ilan etmişti. 19 mucizesini de (sözde) vahiy yoluyla bulmuştu. Edip Yüksel ise, ona uyararak dinden çıktı ve kâfir oldu.

Diğer hadis inkârcılarının tartıştığı mesele ise; “Hz Adem’in babası var mı, yok mu?” Kur’an’ın asıl meselesi olan tevhidi, bir kenara bırakıp tartıştıkları mesele, ne boş meseledir. Hz Adem’in babası olsa ne olur, olmasa ne olur. Binlerce insan küfrün bataklığında boğazına kadar batmış durumda... Hz Adem’in babasının bir değeri olsaydı, Allah subhânehu ve teâlâ, kitabında anlatırdı. İnsanlar için en hayırlı mesele, insanlara tevhidin anlatıldığı meseledir. Kur’an’ın gündeminde tevhid vardır. Ama bu insanlar tevhidi hiç bir zaman gündemine almazlar. Bundan dolayı bu tür insanlar, Kur’an’da gördüğümü alırım, görmediğimi almam demeleri bile, sadece yalandan ibarettir.

Rabbim bizi, ehli sünnet yolundan ayırmasın. Amin...

Bu kitap, levh-i mahfuzda yazılmıştır, yani kitapta yazılan bütün emirler, tüm hükümler ve bilgiler, tüm evrenin yaratılışından yok oluşuna kadar, kıyamete kadar geçerlidir. Allah’ın kitabı evrenseldir. Allah’ın kitabındaki her emir, her hüküm, aradan 1400 küsur yıl geçmesine rağmen bizim üzerimizde hâlâ geçerlidir ve kıyamete kadar da geçerli olacaktır. Evrensel olan Kur’an, bir çok ayette bizi, Resûl’e yönlendiriyor.

Dikkat edin! Allah Resulü (s.a.v.), binlerce yıl önce vefat etmesine karşılık ayetlerin bizi Resûl’e yönlendirmesi hükmü hâlâ biz Müslümanlar üzerinde geçerlidir. Hadisleri

reddedenler, Allah Resulü vefat etti diye, bizi Resûl'e yönlendiren ayetlerin hükmünü, Peygamber Efendimiz'in sözlerini (hadislerini) reddederek, dilleriyle söylemese de amelleriyle reddetmiş anlamına gelir. Yani hadis-sünnet inkârcıları, bizi Resûl'e yönlendiren ayetleri ameli olarak reddetmektedirler. Allah'ın ayetini reddedenlerin ise akîbeti cehennemdir. Yüce Rabbimiz Nisa suresi 65. ayette şöyle buyurmuştur:

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

Hayır! Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin edip, verdiği hükme içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan ve tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar. (4/Nîsa, 65)

Bu ayet, aynı suredeki 59. ayette geçen hükmü pekiştirmektedir. Sorunlarını Resûl'e (s.a.v.) götürmeyenler, onun böyle bir yetkisi olmadığını söyleyenler ya da ağızlarıyla bu yetkiyi verdikleri hâlde pratikte farklı davrananlar ayetin kapsamındalardır.

Ayrıca Allah Sûbhanehu ve Teâlâ Ahzâb suresi 21. ayette de şöyle buyurmuştur:

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

Andolsun ki sizin için, Allah'ı ve Ahiret Günü'nü uman ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah Resûl'ünde güzel bir örneklik vardır. (33/Ahzâb, 21)

Bu ayet ile ilgili İbni Kesir (r.h.) tefsirinde şunları aktarmaktadır: “Bu ayet-i kerime Allah Resûl'ünü (s.a.v.) sözlerinde, fiillerinde ve hâllerinde örnek edinme konusunda büyük bir asıldır. İşte bundan dolayı insanlar Ahzâb Günü, sabrında, direnişinde, Allah'a (c.c.) olan bağlılığında, çabasında ve Allah'ın (c.c.) sıkıntıları gideren yardımını beklemesinde Kıyamet Günü'ne kadar onu (s.a.v.) örnek almakla emrolundular. Allah'ın salâtı ve selamı onun üzerine olsun. İşte bundan dolayı Allah (c.c.), Ahzâb Günü korkanlara, daralanlara, sarsılanlara ve işlerinde zor durumda kalanlara şöyle demiştir: “Şüphesiz ki sizin için Allah Resûl'ünde güzel bir örnek vardır.” Yani: “Ona (s.a.v.) tabi olup, onun hayatını örnek ediniz. Başka bir ayette ise:

قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

De ki: “Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tabi olun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir.” (3/Âl-i İmran, 31)

Allah'a (c.c.) imanın rükünlerinden biri de Allah (c.c.) sevgisidir. Sevgiyse kalbin amelidir. Her insan sevdiğini iddia edebilir. Allah (c.c.) bu ayette “sevgi kanununu” açıklamıştır. Allah (c.c.) sevgisi, Allah Resûl'üne (s.a.v.) ittibaya bağlıdır. Kişi, Allah Resûl'üne (s.a.v.) ittiba edip, onu örnek aldığı ve Sünnet'ini yaşadığı oranda Allah'ı (c.c.) seviyor demektir. Allah'ın bir çok ayeti biz Müslümanları, peygamberin sünnetine yönlendirmektedir. Rabbim bizi kendi dosdoğru yolundan ayırmaz. Diğer vereceğim örnek ise Nûr suresi 63. ayettir:

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا
فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

Aranızda birbirinize seslendiğiniz gibi Resûl'e seslenmeyin. Allah, birbirinizin arkasına saklanarak (izin almadan) sıvışıp gidenleri bilir. O'nun emrine muhalefet edenler başlarına bir fitnenin ya da can yakıcı azabın gelmesinden sakınsınlar. (24/Nûr, 63)

Resûl (s.a.v.), bir postacı değildir. Siyasi ve askerî faaliyetlerde dahi onun emirlerine muhalefet edenler tehdit edilmişlerdir. "Resûl'e itaat, Allah'a itaattir." (4/Nisâ, 80) ilkesinin ve "Ona muhalefet edenler..." (24/Nûr, 63) tehdidinin sosyal ve cemaatsel olaylar için söylenmesi, üzerinde düşünülmesi gereken bir husus olup Resûl'ün (s.a.v.) konumunu göstermesi açısından önemlidir. Allah (c.c.) ona sadece okuduğu ayetlerde değil, her konuda itaat edilmesini ve ona muhalefetten kaçınılmasını istemiştir.

Kur'an bizi bu kadar, Resûl'e yönlendirmesine rağmen onun emirlerinden yüz çevirmek akıl kârı değildir.

Kütübü sitteden (6 güvenilir hadis kitabı) olan İbni Mâce'nin yazdığı "Sünen-i İbn Mâce" adlı hadis kitabı 6 güvenilir hadis kitabının en sonuncusudur. Yani Buhari ve Müslim kadar güvenilir değildir. Hadisleri inkâr edenler, İbni Mâce'de geçen şaz (yani tek bir kişinin rivayet ettiği) bir hadisi delil olarak göstererek tüm hadisleri karalamak istemektedirler. Muhammed b. İshak'ın rivayet ettiği bu hadiste:

Aişe (r.anha)'dan; Şöyle demiştir: Andolsun ki recm etme ayeti ve yetişkin kişiyi on defa emzirme (sebebi ile nikahlamanın haramlığı) ayeti indi ve andolsun ki bu ayetler tahtımın altındaki bir yaprakta (yazılı) idi. Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) vefat edip biz O'nun ölümü ile meşgul olunca, evde beslenen bir koyun (veya keçi odaya) girip o yaprağı yedi. (İbnu Mâce, Nikah,36,1944)

Bu hadise bakacak olursak bu hadisin ravileri (rivayet edenleri) senedi şu şekildedir: Abdullah b. Ebubekir b. Hazm, Amra bint Abdurrahman ve Hz Aişe'dir. Bu saydığım şahıslar bu hadisin ana kaynağıdır. Bu hadisi bunlardan rivayet alanlardan birisi de, İmam Malik'tir. İmam Malik'in rivayetinde ise şöyle geçiyor:

"Abdullah b. Ebi Bekr d. Hazm – Amra bint Abdurrahman'ın rivayet ettiğine göre Hz Aişe (r.a.) şöyle demiştir; 'Bilinen on defa emmenin (evlenmeyi) haram kılacağı, Kur'an kapsamında indirilenler arasındaydı. Sonra bilinen beş emmenin (evlenmenin haram kılacağı ayeti ile) neshedildi' demiştir."

Ayrıca Müslim'de, Ebu Davut'ta ve Tirmizi'de geçen başka bir hadiste ise;

Bize Abdullah b. Meslemete'l-Ka'nebî rivayet etti. (Dediki); Bize Süleyman b. Bilâl, Yahya İbni Saîd'den, o da Amra'dan naklen rivayet etti. Amra Hz. Âişe'yi, haram kılan sütü anlatırken dinlemiş. (Demişti): Âişe şunu söyledi:

"Ma'lum on defa emme. âyeti Kur'ân'da nazil olmuştur. Sonra Beş ma'lum emme âyeti de nazil oldu." (Müslim, Rada,25; Ebu Davut, Nikâh, 11; Tirmizi, Rada, 3)

Bakin bu hadislerde keçinin recm ayetini yediğinden bahsedilmemiştir. Bir tek İbn-u Mace'de geçen Muhammed b. İshak'ın rivayet ettiği hadiste keçiden bahsediyor. Muhammed b. İshak, tarih ve siyer konusunda güvenilir olsada, hadis rivayetleri konusunda hadis alimleri onun rivayetlerini kabul etmemişlerdir. Ahmet b. Hanbel, Nesai ve Dârekutni açık bir şekilde Muhammed b. İshak'ın hadislerini kabul etmemişlerdir. Neshedilen ayetler hakkında ilerleyen sayfalarda bilgi vereceğim.

Hadisleri inkâr edenler, hadis kitaplarının Peygamber Efendimiz'in vefatından 200 sene sonra kulaktan dolma bilgilerle yazıldığını söyleyerek, bu hadis kitaplarını yazanların Allah Resulüne (s.a.v.) iftira attığı düşüncesine kapılmışlardır. Hadisler, Allah Resulü (s.a.v.) daha hayattayken yazılmıştır ve ezberlenmiştir. Allah Resulü (s.a.v.), Kur'an ayetleri inerken, ilk başta hadis yazılmasını yasaklamıştır. Çünkü Kur'an'ın indiği zamanda Allah'ın ayetleri ile karışmasın diye, Kur'an'ın üslubu anlaşılın diye hadis yazılması yasaklanmıştır. Daha sonra insanlar, Allah'ın ayetlerini kavradığından dolayı, Kur'an insanların hafızasında yer ettikten sonra hadis yazılmasına izin verilmiştir. Sahabeler ise bu hadisleri hayatının her alanlarında yaşamışlardır. Hadisleri de ders niteliğinde gelecek nesillere öğretmişlerdir. Sahabelerin yazdığı hadis kitapları da mevcuttur. Amr b. As'ın (r.a.) yazdığı hadis kitabı olan, "Es-Sahîfetu's Sâdika" adlı eser, sahabelerin yazdığı hadis kitaplarına sadece bir örnektir. Kıldığımız namazda, rükû nasıl yapılır, secdeye nasıl varılır, rekatlarda önce kıyamda mı durulur, yoksa rükûda mı durulur? Bunların sırasını dahi bilmemiz, her türlü ayrıntıyı öğrenmemiz, sahabelerin sünneti ve hadisleri, hayatlarının her alanlarında yaşamalarından dolayıdır. Allah, sahabelerden de, tabiinden de, tebiî tabiin dönemi insanlarından da hepsinden razı olsun. İmam Buhari olsun, İmam Müslim olsun ve diğer sahih hadisleri yazan insanlar olsun, bunlar, yaklaşık Allah Resulü'nden 200 sene sonra sahabelerin yazdığı eserler ile güvenilir rivayetleri derleyip toplayıp kitap haline getirmişlerdir.

Bu imamlar, hadis rivayetinin, güvenilir olması için gerekli 12 şart koymuşlardır. İmam Buhari ise 13 şart koymuştur. Bu şartlar: mü'min olması, ayet ile hadis arasında muhalefet olmaması, zaptı tam olması (rivayet edenin herhangi bir tereddütte olmaması), rivayet eden kişinin takvalı olması, mürüvvetli olması, muallal olmaması (hadislerde hata olmaması), rivayet eden kişinin akıllı olması, meşhur olması, dürüst olması, itikadı düzgün olması, raviler (rivayet edenlerin) arasında kopukluk olmaması, müdellis olmaması (hadisi dürüstçe nakletmesi). Bunlara ek şart olarak İmam Buhari'de, hadis rivayet eden kişi, rivayeti alan kişinin yanında uzun süre kalması şartını getirmiştir.

Hadis kitaplarına baktığımız zaman, o hadisi rivayet edenden tutun tüm nakledenlerin isimleri tüm ayrıntılarına kadar mevcuttur. Ayrıca bir kişi gençken hafızası kuvvetliyen, hadis rivayeti alırlar, o kişi yaşlandığında hafızası eskisi gibi olmadığından dolayı, salih bir kimse olsa bile ondan hadis rivayeti almazlar. Bu kadar titizlikle gelen meseleye, nasıl kulaktan dolma bilgiler denebilir?

Bu bilgilere bakacak olursak, hadisleri kabul etmeyenlerin, İslâm tarihi hakkında hiç bir olayı kabul etmemesi lazım. Çünkü hadislerin güven mertebesi, tarihi kaynakların en üst mertebesinde.

Hadisleri reddedenler, anlamadığı bazı sahih hadisleri delil olarak getirerek, hadisleri reddetmelerine kılıf uydurmuşlardır. Bunlardan birini örnek olarak verecek olursak; Buhari, tıbb 5/1’ de geçen hadisi yorumlayan cahiller; “Peygamber Efendimiz, insanlara deve sidiği içirmiş sonra da onları kesmiş. Peygamber Efendimiz böyle yapar mı? Ben hadisleri kabul etmiyorum”. Yorumlarını yapmaktadırlar. Gelin bu hadise birlikte bakalım:

“...Bize Hemmâm ibn Yahya, Katâde’den; o da Enes’ten (r.a.) şöyle tahdis etti: Bir takım insanlar (Medine’ye geldiler de) mide ağrısından dolayı Medine’de ikâmet etmek istediler. Peygamber (s.a.v.) onlara zekât develerini güden çobana gitmelerini, orada develerin sütlerinden ve sidiklerinden içmelerini emretti. Onlar da Peygamberin (s.a.v.) çobanına katıldılar ve develerin sütlerini ve sidiklerini içtiler. Nihâyet bedenleri iyileşince çobanı öldürdüler, develeri de önlerine katıp götürdüler. Bu yaptıkları Peygambere (s.a.v.) ulaşınca, onları aramak için birlik gönderdi. Sonunda yakalanıp Peygambere getirildiler, Peygamber de (kısasa kısas olarak) onların ellerini ve ayaklarını (çaprazlama) kesti, gözlerini de oydu.” (Buhari, tıbb, 5/1)

Bu hadiste Allah Resulü (s.a.v.), deve idrarını tedavi amaçlı, midesinden rahatsız olan insanlara deve sütüyle birlikte içilmesi tavsiyesinde bulunmuş. Yani herkese zorla içirmemiş. Tedavi olan insanlar da, bu iyiliğe karşılık çobanı öldürüp develeri kaçırdılar. Onların cezası da Maide suresi 33. ayette geçmektedir:

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

Allah’a ve Resûl’üne savaş açanların ve yeryüzünde bozgunculuk yapanların cezası, öldürülmeleri veya asılmaları ya da ellerinin ayaklarının çaprazlama kesilmesi veya yerlerinden sürülmeleridir. Bu (ceza), dünyadaki rezillikleridir. Ahiretteyse onlar için büyük bir azap vardır. (5/Mâide, 33)

Eğer hadis inkârcıları, Allah Resulü’ne (s.a.v.), o insanları kısas karşılığında uyguladığı cezadan dolayı, vahşetle suçluyorlarsa, bundan dolayı hadisleri reddediyorlarsa, demek ki Allah’ın hükmüne karşı ön yargıları varmış.

Bir diğer örneğimiz ise: “Dünya, öküz ile balığın üzerindedir” hadisidir. Bu hadiste benzetme yapılmıştır. Yani Dünya’nın geçim kaynağı, öküz ile (yani ziraatle) ve balık ile (yani denizcilik ile) olur. Bu ve birçok anlayamadığımız hadiste, bu tür benzetmeler mevcuttur.

Bir çok hadis rivayetlerinde Peygamberimiz (s.a.v.) oturarak su içmiş ve önermiştir. Bir çok rivayetlerde ise ayakta su içmiştir. Hadisleri inkâr edenler burada bir çelişki olduğunu ileri sürmüşlerdir. Bu hadislere bakacak olursak, burada bir öğretmenin öğretici tavrını görüyoruz. Allah Resulü (s.a.v.), oturarak su içmeyi tavsiye etmiştir. Ancak insanlar oturarak su içmeyi farz olarak görmesinler diye veya ayakta su içmeyi haram olarak görmesinler diye, zaman zaman ayakta da su içtiği görülmüştür. İşte hakikat budur.

Ateistler Kur'an'ı; "insanlar sonradan ekleye ekleye getirmiştir", demişlerdir. Bizde diyoruz ki Allah'ın ayetinde:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

Şüphesiz ki zikri/Kur'an'ı biz indirdik. Onu koruyacak olan da hiç kuşkusuz yine biziz.

(15/Hicr, 9)

Yazıyor. Ateistler de; "Ne mâlum, bu ayetleri de insanların yazmadığı" diyorlar. Hadisleri reddedenler ise Allah'ın ayetlerini kabul edip, Resulü'nün hadislerini kabul etmemeleri de bir çıkmazdır, bir paradokstur. Çünkü Kur'an'ı kitap haline çevirenler de sahabelerdir, hadisleri yazıp rivayet edenler de sahabelerdir. Hadis inkârcıları, eğer sahabelere güvenmiyorlarsa, Allah'ın kitabına da inanmasınlar.

Değerli kardeşlerim, okuduğumuz bir hadis, kafamızı karıştırıyorsa sabredip "Ben anlamadım araştırıp anlamalıyım" demek daha doğrudur. Bu Allah'ın ayetleri içinde geçerlidir. Al-i imrân suresi 7. ayetin de dediği gibi bazı ayetler muhkemdir (açık ve nettir), bazıları ise müteşabihtir (teşbih, benzetme yapılmıştır). Ancak ilimde ileriye gitmiş olanlar hepsine iman ederler. Hadislere de bu gözle bakmamız gerek. Kolay olan direk reddetmektir. Aklını kullananlar ise işin hakikatini öğrenme çabası içinde olanlardır.

Hadis-sünnet inkârcılarının ve birçok bid'at ehli müşriklerin, biz Müslümanların kafasını karıştırıp istismar ettiği diğer bir mesele ise "Mezhep" meselesidir. Mezhep meselesini, ayrı bir bölüm olarak size sunmak isterim.

MEZHEP MESELESİ:

Mezhep, kelime anlamıyla; bir dinin anlayış ve görüş ayrılıklarından dolayı ortaya çıkan, belirli kuralları, kendi içinde tutarlı inanç ve davranış bütünlüğü bulunan görüşlere mezhep denir.

İctihad; Kur'an ve hadis kaynaklı hüküm çıkarmaktır. İctihad edenlere ise "müctehid" denir. Müctehid imamları ise mezheplerin kaynağını oluşturmuşlardır.

Biz ehli sünnete göre, Selef-i Salihin yolunda hak mezhepler olmak üzere; İmam Ebu Hanife'nin görüşünü kabul eden Hanefiler, İmam Şafii'nin görüşünü kabul eden Şafiler, İmam Mâlik b. Enes'in görüşünü kabul eden Malikiler, İmam Ahmed ibn-i Hanbel'in görüşünü kabul eden Hanbeliler olmak üzere 4 mezhep vardır. Allah bu müctehid imamlarından razı olsun.

Hadisleri reddedenler; mezhep imamlarının bazı görüş farklılıklarından dolayı, Allah Resulünden (s.a.v.) sonra bu dine bid'at getirdiklerini ileri sürmüşlerdir. Bazı kendisine ehli sünnet diyen sözde hocalar ise mezhepsizlik dinsizliktir diyerek kendi cehaletlerini ortaya koymuşlardır. Burada bir denge vardır. Bir Müslümanın, Allah'ın kitabına ve Resulünün sünnetine sımsıkı bağlı kalmak koşuluyla illa herhangi bir mezhebe bağlı kalma gibi bir zorunluluğu yoktur. Yani 4 mezhep imamı; "insanlar illa bize uyacak, bizim dediklerimizin dışına çıkmayacak" gibi bir söz kullanmamışlardır. Ayrıca bu imamlar bu görüşlerini ileri sürerken delilleri sadece Kur'an ve hadislerdir. Bu dört mezhep imamları (Allah hepsinden razı olsun); "bizim söylediklerimiz Kur'an'a ve sünnete uymuyorsa bizim görüşlerimizi reddedin" diye insanları uyarmışlardır. Bir insan sadece bir mezhebe bağlı da kalabilir bunda hiçbir sıkıntı yoktur.

Mezhep imamları, insanların kendilerini taklit etmelerini de yasaklamıştır. Aslolan Kur'an ve sünnettir. Bu imamlar, kendi sözlerini yazıya döken insanlara; "bu sözlerimi delilleriyle birlikte yaz" demeleri Kur'an'a ve sünnete ne denli bağlı olduklarının göstergesidir. İmam Ebu Hanife; "hiç kimsenin benim görüşlerimi, delilleri ile birlikte almaması caiz değildir" demiştir. Hicret yurdunun imamı Mâlik ise Efendimizin (s.a.v.) kabrini göstererek; bu kabirde yatanın dışında herkesin sözü reddedilebilir, bu kabirde yatan müstesna" demiştir. İmam Şafii ise; Eğer benim sözlerim, Allah Resulünün (s.a.v.) sözlerine ters ise benim sözlerimi kabul etmeyin" demiştir. İmam Ahmed ibn-i Hanbel ise; "benim sözlerimi yazmayın sözlerimin delillerini yazın" demiştir. 4 imamında aynı manaya gelen ortak sözü ise; "Sahih bir hadis ortada var ise benim mezhebim odur" (Reddu'l-Muhtar, 1/72, 475). Bakın bu imamlar ne güzel şeyler söylemişlerdir.

Bir insan, bir mezhebe bağlı kalmak farzdır diyor ise o cahilden farz olduğuna dair delil isteyin. Bir alimin görüşüne tabi olunabilir. Ancak o alimin görüşünün dışına çıkmakta herhangi bir sorun yoktur, Kur'an ve sünnetin dışına çıkmamak şartıyla.

Hanefi mezhebine tabi olan biri, imam Hanife'nin bir sözünü sünnet ile çatıştığını idrak ederse, o sünneti, İmam Hanife'nin sözünün önüne alabilir. Alimler her türlü saygıyı hak eder, o saygıyı göstermeliyiz de, ancak onları ilahlaştırmamak gerek. Bu hassas dengeyi sağlayan hiç şüphesiz kurtuluşa erendir.

Kanın abdesti bozması meselesi ve kadına dokununca abdestin bozulması meselesine gelecek olursak. Hadislerde bu iki meselenin doğruluğuna dair fazla delil bulamadım. Hatta bu iki meselenin yanlış olduğuna dair daha çok delil buldum. Kanın abdesti bozmayacağına dair bir sürü hadis vardır. Bunlardan biriside şu hadistir:

Cabir bin Abdullah (Radiyallahu Anhum) şöyle dedi:

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ile beraber Zatu'r-Rika savaşına çıkmıştık. Müslümanlardan biri, müşriklerden birinin karısını öldürdü. Karısı öldürülen müşrik şöyle dedi:

Muhammed'in ashabından birinin kanını dökmedikçe peşlerini bırakmayacağına yemin etti. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in peşine düştü. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bir yerde konaklamıştı ve bize şöyle buyurdu:

“Bizi kim korur?”

Ensar ve Muhacirden birer kişi:

Biz diyerek ileri atılıp görevi kabul ettiler. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'de onlara şöyle buyurdu:

“Dağ yolunun geçidinde durunuz!”

Bu iki kişi dağ yolunun ağzına vardıklarında, muhacir olanı uzanıp uyudu. Ensar'dan olanı da kalkıp namaza durdu. Müşrik geldi ve namaz kılan Ensar'ın karaltısını görünce, onun ordunun nöbetçisi olduğunu anladı ve okunu fırlattı. Sanki bedenine eli ile koymuş gibi isabet ettirdi. Ensar oku bedeninden çıkardı ve namazına devam etti.

Müşrik bu şekilde üç kere ok attı. Ensar ise üçünü de çıkardı. Sonra namazına devam edip rukû ve secdesini yaptı. Sonra arkadaşı uyandı. Müşrik, bekçilerin kendisini fark edip yerini bildiklerini anlayınca kaçtı. Muhacir olan sahabe, Ensar üzerinde ki kanı görünce hayretle:

Subhanallah! İlk ok isabet ettiğinde beni uyandırsaydın ya! Dedi. Ensar da:

Ben bir sure okuyordum, onu yarıda kesmek istemedim! Dedi.

(Ebu Davud 198, Buhari 1/320, Albânî Silsiletu'l-Ehâdisi's-Sahîha 300)

Kanın abdesti bozmayacağının diğer delilleri ise; Abdurezzak 571, İbni Ebi Şeybe 1/92, Buhari, Hayz 10, İ'tikaf 10, Ebu Davud, Savm 81, (2476), Ebi Şeybe 1/163/6, İbnu'l Münzir El-Esvad 1/178.

Kadınlara dokunmanın abdesti bozmayacağının delili ise:

Urve (r.a.) rivayetine göre Aişe (r.a.) şöyle buyurmuştur;

“Nebi (s.a.v.) kadınlarından birini öptü, sonra dönüp namaza gitti ama abdestini tazelemedi!”

Urve (r.a.), Aişe (r.a.)'a şöyle dedi; “Nebinin (s.a.v.) öptüğü kadın senden başka bir hanımı değildir!”

Aişe (r.a.)'da güldü.

(Ebu Davud 178,179; Tirmizi, 86; Nesei 1/104; İbni Mace, 502)

Yalnız kadına şehvetle dokunmanın sonucunda mezinin gelmesi (zevk suyunun gelmesi) abdesti bozar. Bunun dışında abdest bozulmaz.

Hadis inkârcılarının insanların kafalarını karıştırmak için onların içlerine verdiği vesveselerden biriside; “Mezhepler Hz Muhammed’in (s.a.v.) zamanında yoktu. İnsanlar neden sonra mezhepleri çıkardılar” demeleridir. O cahillerin bilmediği şey ise, sahabeler arasında dini konuda herhangi bir görüş ayrılığı çıktığında, Allah Resulünden (s.a.v.) cevap alıyorlardı. Allah Resulü vefat ettiğinden dolayı biz Müslümanların elinde bir tek Allah’ın kitabı ve Resulünün hadisleri kaldığından dolayı dini bir konuda anlaşmazlık ortaya çıktığında insanlar Kur’an’dan ve sünnetten deliller getirerek her biri bir yol izlemiştir. Kur’an’dan ve sünnetten delil getirilerek oluşan görüş ayrılıklarına “kıyas” denir. Kur’an’dan ve sünnetten deliller getirilerek ve her imamın ortak kabul ettiği görüşlere ise “icma” denir.

Ayrıca bu imamlar, görüş farklılıklarından dolayı birbirlerini tekfir de etmemişlerdir. Bu müctehid imamları, birbirlerinden ders alıp ders vermişlerdir. Her imam kendi görüşlerinin delillerini ortaya koyduklarından dolayı, birbirlerini mazur görmüşlerdir.

Allah Subhânehu ve Teâlâ, bize öyle bir kitap indirmiş ki sanki görüş farklılıklarının olmasını emrediyor. Gaybın ilmi, Hakim ve Alim olan Allah’ta elbette ki mevcuttur. Görüş farklılıklarına bir örnek verecek olursak:

وَالْمُطَلَّاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

(Kocaları tarafından) boşanan kadınlar, (hamile olup olmadıkları anlaşılсын diye) üç kur müddetince iddet beklerler. Şayet Allah’a ve Ahiret Günü’ne iman ediyorsa, Allah’ın rahimlerinde yarattığını gizlemeleri helal değildir. Gayeleri (evliliği) ıslah etmek olduğu takdirde, kocaları iddet müddetinde onları geri çevirmeye en fazla hak sahibi olanlardır. Erkeklerin kadınlar üzerinde hakları olduğu gibi, kadınlarında erkekler üzerinde örfe uygun/meşru hakları vardır. (Ancak) erkeklerin kadınlar üzerine bir derece (üstünlüğü/öncelik hakkı) vardır. Allah (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm’dir.

(2/Bakara, 228)

Bu ayette, kadınlar için üç kur müddetince beklemesi gerektiği geçiyor. “kur” kelimesi eş anlamlı bir kelimedir. Arapçada “hayız” denilen, adet dönemi anlamına da gelir, “tuhur” denilen, temizlik anlamına da gelir. Allah, isteseydi bu ayeti hayız ve ya tuhur olarak da indirebilirdi. Kur kelimesi iki anlama da geldiği için ictihat imamları arasında görüş ayrılığı meydana gelmiştir. İmam Ebu Hanife, buradaki kur kelimesini “hayız” adet dönemi olarak almış, İmam Şafii ise kur kelimesini “tuhur” olarak almıştır.

Allah, Selef-i Salihin yolunda giden müctehid imamlarından razı olsun.

Fitne çıkarmak isteyenler, alimlerin birbirlerini eleştirmelerini ve hatta bir birlerine ağır sözler kullanmalarını sözde delil olarak göstererek insanları batıl yollarına teşvik etmektedirler. İmam Ebu Hanife hakkında kötü konuşan alimlerin olmasına rağmen iyi konuşan onu öven alimler de vardır. İmam azam Ebu Hanife, Emevi ve Abbasi saltanat sahiplerine boyun eğmemiş, yönetim anlayışını onaylamadığı Abbasi Devleti'nin ikinci halifesi Ebu Ca'fer el-Mansur, Ebu Hanife'yi Bağdat'ta hapsedirip işkence ettirmiş ve zehirleterek öldürtmüştür. Allah, Ebu Hanife'den razı olsun.

İmam Buhari, hadis rivayetleri konusunda işini titizlikle yapmıştır. Allah ondan razı olsun. Ama hiç bir kul hatasız değildir. İmam Buhari'nin, İmam Ebu Hanife hakkındaki ithamlarını yanlış buluyorum. Aralarındaki hükmü de ancak Allah verecektir. İki alimde işinin ehlidir. Ancak bu onların hatasız olduğunu göstermez. Akıl sahipleri bu konuya böyle yaklaşmalıdır. İmam Buhari'nin Ebu Hanife'ye hakaret etmesi yüzünden tüm hadisleri inkâr etmek, akıl kârı değildir. Rabbim cümlemizi, gerçek kurtuluşun anahtarı olan, kendi dosdoğru yolu olan tevhid yolundan ayırmasın. Amin...

Bu hak mezheplerin dışında selef akidesinden olmayan sapık mezheplerde vardır. Cehmiyye, Mutezile, Maturidilik ve Eş'arilik bu sapık mezheplerdendir. Maturidilik ve Eşarilik gibi mezhepler, Resûlullah'ın (s.a.v.), üç hayırlı nesil, dediği tebei tabiin döneminden bile sonra ortaya çıkmış mezheplerdir. Allah'tan hakkıyla korkan bir mü'min, bilmediği bir konunun ilmini Alim ve Aziz olan Allah'a havale eder. Allah'tan korkar, te'vil yoluna gitmez. Örneğin Allah Sûbhanehu ve Teâlâ ayetlerinde şöyle buyurmuştur:

الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى

Er-Rahmân arşa istiva etti.

(20/Tâhâ, 5)

الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ ۚ الرَّحْمَنُ
فَسْأَلُ بِهِ خَبِيرًا

(O Allah) ki gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri altı günde yaratan, sonra arşa istiva edendir. (O,) Rahmân'dır. O'nu bilene sor.

(25/Furkân, 59)

Bu ayetler bize, Yüce Rabbimizin arşa istiva ettiğini bildiriyor. Allah böyle demişse mü'min kişi buna bu şekilde iman eder ve keyfiyeti hakkında haddini aşmaz, ayet hakkında yorumdan çekinir ve Allah'tan korkar. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) ve sahabelerin bu meseleler hakkında konuşmayıp olduğu gibi iman ettiği meseleleri, kurcalayıp başka manalar çıkartmak, ancak kalbinde hastalık bulunanların yapacağı bir eylemdir.

Allah'ın (c.c.) gökte arşın üzerinde olduğuna dair diğer bir delilimiz ise şu hadislerdir:

Muaviye el-Hakem es-Sülemi (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Benim bir cariyem vardı. Uhud ile Cevvâniyye taraflarında benim koyunlarımı güderdi. Bir gün kendisini dolaşmaya gittim. Bir de ne göreyim! Onun koyunlarından birini kurt alıp götürmüştü!

Ben de Âdemoğullarından biriyim. Onların üzüldüğü gibi ben de üzülürüm! Lakin ben o cariyeye bir tokat vurdum! Buna müteakiben Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e geldim. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu tokat vurmamı aleyhime çok büyüttü. Ben:

–Ya Rasulallah! Cariyeyi azat edeyim mi? Dedim. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

–“Sen onu bana getir.”

Buna müteakiben cariyemi Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e getildim. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'de ona şöyle buyurdu:

–“Allah nerededir?”

Cariye:

–(Allah) semadadır, dedi. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

–“Ben kimim?”

Cariye:

–Sen Allah'ın Rasulüsün, dedi. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

–“Onu azad et! Kuşkusuz ki, o mü'minedir.”

(Müslim 537/33, Ebu Avane 2/141, Ebu Davud 930, 931, Nesei 1217, Darimi 1/353, Ahmed bin Hanbel Müsned 5/447, Albânî İrvau'l-Ğalil Fi Tahrici Ehadisi Menari's-Sebil 390)

Abdullah bin Amr (Radiyahallahu Anh) şöyle dedi:

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Merhamet edenlere, Rahman olan Allah da merhamet eder. Sizler yeryüzü ahalisine merhamet edin ki, semada bulunan da size merhamet etsin.”

(Ebu Davud 4941, Tirmizi 1989)

Bu hadisler, Allah Sûbhanehu ve Teâlâ'nın semada arşın üzerinde olduğunu kanıtlıyor. Allah her şeye kadirdir. Nitekim ayette şöyle geçmektedir:

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ
وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ

Gökleri ve yeri altı günde yaratıp sonra da arşa istiva eden O'dur. Yere giren, ondan çıkan, gökten inen ve ona çıkan her şeyi bilir. Nerede olursanız O, sizinle beraberdir. Allah, yaptıklarınızı görendir.

(57/Hadîd, 4)

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

Andolsun, insanı biz yarattık ve nefsinin ona verdiği vesveseleri de biliriz. Biz, ona, şah damarından daha yakınız.

(50/Kâf, 16)

Allah'ın (c.c.) arşına istiva etmesi, O'nun her daim ilmi, görmesi ve kuşatıcılığıyla kullarıyla beraber olmasına engel olmadığı gibi; ilmiyle kullarını kuşatması da zatı ve sıfatlarıyla en yüce (El-Aliy) olmasına engel değildir.

Kur'ân ve sahih Sünnet bütünlüğünde anlıyoruz ki; Allah (c.c.), yedi kat göğün üzerinde arşına istiva etmiştir; görmesi, işitmesi ve ilmiyle her daim kullarıyla beraberdir.

Allah'tan hakkıyla korkan biri, bu ayetlere ve hadislerle bakarak Yüce Rabbimizin, O'na (c.c.) en yakışan bir şekilde semada, arşın üzerinde olduğunu bilir. Bize ilmiyle kudretiyle Azametiyle şah damarımızdan bile daha yakın olduğunu da bilir. Bu konu hakkında kendi nefsinden yorumlamaya girmez. İlim ehli, Allah'ı ancak Allah'ın kelimeleriyle över.

Buna karşın kelamcı olan Maturidilik ve Eşarilik gibi sapık mezhepler, te'vil yoluna başvurmuş ve "Allah semada değildir, mekandan münezzehtir" diyerek yoldan sapmışlardır. Allah'a mekan isnat etmek elbetteki bizim haddimize değildir. Ancak Kur'an'a iman eden biri ayetlerde açıkça belirtildiği üzere, her türlü eksikliklerden münezzehtir olan Allah'ın semada olduğunu bilir.

Kur'an'da, yüce Allah'ın, İsrailoğullarını lanetlemesinin sebebine baktığımızda. İsrailoğullarının, yaptığı tüm yanlışların aynısını tasavvuf dinine mensup mel'unların da yaptığını görüyoruz.

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

Sözlerini bozmaları sebebiyle onlara lanet ettik ve kalplerini katı kıldık. Kelimeleri yerinden oynatarak tahrif ediyorlar. (Ayrıca) emrolundukları şeyden paylarına düşen (ameli) terk ettiler. Onların azı hariç sürekli olarak onlardan ihanet görürsün. (Buna rağmen) affet ve hoş gör. (Çünkü) Allah, muhsinleri/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanları sever.

(5/Mâide, 13)

Bu ayete baktığımızda; kelimeleri tahrif eden, emrolunduklarını yapmayan, ihanet eden İsrailoğulları, günümüze tasavvuf dinini getirmişlerdir. Allah (c.c.), ayetinde Ademi elimle yarattım (Sad, 75) demesine rağmen tasavvuf ehli buna iman etmeyip "elden kasıt kudrettir" diyerek ayeti tahrife gittiler. Aynı şekilde Allah'ın semada olduğunda inkâr ederek tahrife gittiler. Olduğu gibi iman etmediler. Türkiye'de tasavvuf ehlinin cihad beldelerinde Allah yolunda savaştığını görmedik. Hâlbuki Allah bize cihadı emretmiş. Emrolunduklarını yapmamayı tercih ediyorlar. Tağutu reddeden Müslümanlara da en büyük ihaneti yapanlar da

yine tasavvuf ehlidir. Gerçektende Kur'an'da geçen İsrailoğullarının tüm özellikleri, tasavvuf ehli sofilerde mevcuttur.

Günümüzde, Allah'ın semada olduğunu inkâr eden; Ebubekir Sifil gibi Ömer Faruk Korkmaz gibi, Cübbeli Ahmet gibi ve daha nice tasavvuf dinine mensup mel'unların olduğunu biliyoruz. Rabbim bizi bu mel'unlardan beri eylesin. Umarım ki bu sapkınlara bu ayet çok güzel bir cevap olur:

وَلِلّٰهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِيَّ اسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

En güzel isimler Allah'ındır. (Öyleyse) bu isimlerle O'na dua edin. O'nun isimlerinde ilhada/eğriliğe sapanları (kendi hâllerine) bırakın. Yaptıklarının cezasını görecektir.

(7/A'râf, 180)

İlhad: Eğrilik, meyil, sapma gibi anlamlara gelir. Allah'ın (c.c.) isimlerinde yaşanan her türlü sapma, ilhaddır. Allah'ın (c.c.) güzel isimlerini başka varlıklara vermek; bu isimlerle Allah'a (c.c.) duayı bırakıp onun yarattıklarından medet ummak; isimlerin içerdiği anlam ve sıfatları inkâr, tahrif veya te'vil etmek; Allah'ı (c.c.) kullarına veya kulları Allah'a (c.c.) benzetmek; Allah'a (c.c.) yaklaşma vesilesi olan isimlerini bırakıp, şahıslarla Allah'a (c.c.) tevessül etmek birer ilhad örneğidir.

Bu ilhad ehli ki; Kur'an mahluk mudur? Değil midir? Sorusunda boğulanlardır. Allah'ın eli var mı? Yok mu? Sorusunda imanını kaybedenlerdir. O ilhad ehli ki "Allah arştaysa oraya nasıl çıktı?" diye soran sözde allâme-i cihanlardır. O ilhad ehli ki, kader konusunda sözde akılcı davranan Mutezile'dir. Rabbim ayağımızı sabitleyip Ehl-i Sünnet Vel Cemaat yolundan ayırmasın. Amin...

İSLAM DAVETÇİLİĞİ:

İslam dini, hiç şüphesiz ki insanların azaptan kurtuluşu için bir çıkış kapısıdır, kurtuluştur ve Allah'ın bir nimetidir. Allah Subhânehu ve Teâlâ, insanların bu dini anlayıp idrak edebilmesi için, peygamberleri, insanlara öncü bir davetçi olarak göndermiştir.

Nebiler, kendisinden önce gelen ve kitap indirilen resulün dinini, Allah'tan aldığı vahiy ile insanlara tebliğ eden, davet eden peygamberlerdir. Her resul bir nebidir. Ancak her nebi resul değildir. Nebiye, kitap indirilirse resul olur.

Öncü davetçi olan peygamberlerin görevi “la ilahe illallah” kelimesidir. Bu kelime o kadar önemli ki;

Abdullah b. Amr b. As (r.a.)'den rivâyete göre, Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: “Allah kıyamet gününde ümmetimden bir kişiyi herkesin önünde ayırıp o kişi aleyhinde doksan dokuz dosya açacaktır. Her bir dosyanın boyu gözün görebildiği mesafe kadar olacaktır sonra kendisine şöyle soracaktır: Bunlardan bir şeyi reddediyor musun? Amel muhafızım katip melekler sana haksızlık yapmışlar mıdır? O kimse: Hayır Ya Rabbi! Diye cevap verecektir. Sonra: Herhangi bir özrün var mı buyuracak o kimse: Hayır ya Rabbi diye cevap verecektir. Bunun üzerine Allah şöyle buyuracak: Evet yanımızda sana aid makbul bir amelin vardır ve bugün sana asla haksızlık edilmeyecektir. Üzerinde ben şehâdet ederim ki Allah'tan başka gerçek ilah yoktur Muhammed de onun kulu ve Rasûlüdür yazılı bir kağıt parçası çıkarılacak ve Allah kendi tartında kendin bulun diyecektir. O kişi de diyecek ki: Ya Rabbibu tek kağıt parçası... ve bu dosyalar nasıl olacak bu tartı işi... Allah'ta buyuracak ki: Bugün sana asla zulmetmeyecek...

Rasûlullah (s.a.v.) buyurdu ki: Günah sicilleri bir kefeye konulacak, kağıt parçası da bir kefeye konulacak sicillerin konulduğu kefe yukarı kalkacak kağıt parçası ağır çekecektir. Allah'ın ismi yanında hiç birşey ağır basamaz.”

(Tirmizî, 2639)

Değerli kardeşlerim la ilahe illallah, bir sözleşmedir. Bizi kurtaran bir sözleşmedir. Düşünün! 99 sicilli bir kulu ateşten kurtaran bir sözleşme... Kalben tasdik etmek ve onunla amel etmek gerekir. La ilahe illallah demek; Allah'tan başka hüküm koyanları reddetmektir. Tüm tağutlardan ictinab etmektir. O'nun (c.c.) uğrunda, bu aciz canımızdan vazgeçmektir. Selam olsun bunun bilincinde olanlara... Yazıklar olsun diliyle ikrar edip, kalbiyle tasdik etmeyenlere...

Değerli kardeşlerim; peygamberlerin görevi, Allah'ın hükümlerini bildirmekle beraber “Emr-i bi'l ma'rûf ve nehy-i anil münker” dir (iyiliği emretmek, kötülükten alıkoymaktır).

Peygamberler insanları bu dine davet eder. Bu davet görevi, sadece peygamberlerin görevi değildir. Bu dine giren her mü'minin görevidir. Peygamberler sadece biz insanlara öncülük ederler. Yüce Rabbimiz bir ayette şöyle buyurmuştur:

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

Sizin içinizden (insanları) hayra çağıran, iyiliği emreden, kötülükten alıkoyan bir topluluk olsun. Bunlar, kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.

(3/Âl-i İmran Suresi, 104)

Aynı surenin başka bir ayetinde ise:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ

Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyar ve Allah’a iman edersiniz. Şayet Ehl-i Kitap iman etmiş olsaydı, onlar için daha hayırlı olurdu. Onlardan mü’minler olmakla birlikte, çoğunluğu fasıklardır.

(3/Âl-i İmran Suresi, 110)

Bu ayette Allah Teâlâ, hayırlı bir ümmet olmanın şartlarını belirtmiştir. Allah’a iman etmek, iyiliği emretmek ve kötülükten alıkoymak. Bu ayette Ehl-i Kitap diye bahsettiği insanlar Yahudiler ve Hristiyanlardır. Onların çoğu, son peygamberin davetine icabet etmediklerinden dolayı ve insanlara iyiliği emredip kötülükten alıkoymadıklarından dolayı yüce Rabbimiz onlara fasık hükmünü vermiştir. Şayet onlar iman edip, insanlara iyiliği emredip kötülükten men etselerdi, bu onlar için daha hayırlı olurdu.

Peygamberimiz şöyle buyurmuştur: “Nefsimi elinde tutan Zat’a yemin ederim, ya iyiyi emreder ve kötüyü de yasaklarsınız veya Allah’ın katından umumi bir bela göndermesi yakındır. O zaman yalvar yakar olursunuz da duanız kabul edilmez.” (Tirmizi, Fiten 9, (2170))

Başka Bir hadiste ise Allah Resulü (s.a.v.) şöyle buyurmuştur;

Nu’mân ibn-i Beşir radiyallah anhümâ’dan rivayet edildiğine göre Nebi (s.a.v.) şöyle buyurdu:

“Allah’ın çizdiği sınırları aşmayarak orada duranlarla bu sınırları aşip ihlal edenler bir gemiye binmek üzere kura çeken topluluğa benzer. Onlardan bir kısmı geminin üst katına bir kısmı da alt katına yerleşmişlerdir. Alt kattakiler su almak istediklerinde üst kattakilerin yanından geçiyorlardı. Alt katta oturanlar; ‘hissemize düşen yerden delik açsak, üst katımızdaki oturanlara eziyet vermemiş oluruz’ dediler.

Şayet üstte oturanlar, bu isteklerini yerine getirmek için alttakileri serbest bırakırlarsa hepsi birlikte batar helâk olurlar. Eğer bunu önlerlerse, hem kendileri kurtulur, hem de onları kurtarmış olurlar.”

(Buhari, Şerike, 6; Şehâdât 30)

Bu hadisten de anlaşılacağı üzere, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın diyen benciller, Peygamber Efendimiz’in ümmeti olma şerefine daha hâlâ erişememiş zavallılardır. Çevremizde İslama, Kur’an’a ve Peygamber Efendimiz’e (s.a.v.) hakaret edildiği zaman, sessiz kalan ve hâlâ utanmadan Muhammed ümmetiyiz diyen ahmaklar var.

Bizim insanlarımız atalarıyla övünmeyi çok severler. Aynı Kur'an'da geçen kıssalarda müşriklerin atalarıyla övünmesi gibi. Ama onlara sorsan biz müşrikler gibi değiliz derler, ancak her türlü şirki ve bid'atı İslam diniymiş gibi hayatlarının her alanında yaşamaları bize onlardan hiçbir farkının olmadığını gösteriyor. Gerçekte ise bizim atalarımız övülmeye layık bir nesil olsaydı, tasavvuf dinine mensup olan ve hüküm Allah'ın değilde Osmanlının soyununmuş gibi halka hükmeden Osmanlı Devletine karşı gelmekten sakınmazlardı. Ayrıca laikliği başımıza getiren kâfirlere karşı Allah yolunda cihad ederlerdi. Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın demezlerdi. Şu anki neslimize baktığımız zaman, evlatlarımızı daha küçüklükten tağutun eline verip onun okullarında, cihad denilince kurttan kaçır gibi kaçır, cahil bir nesil yetiştiriyoruz. Bizim, bu insanları gerçek anlamda Allah'ın dinine davet etmemiz gerek. Çünkü hem kendimize hem de bu insanlara yapılacak en büyük iyilik budur.

Bir hadiste Allah Resulü (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

“Kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse, diliyle değiştirsin. Diliyle değiştirmeye de gücü yetmezse, kalbiyle düzeltme cihetine gitsin ki bu imanın en zayıf derecesidir” (Müslim iman 78)

Başka bir hadiste ise;

İbni Mesut'tan (r.a.) rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“Allah Teâlâ'nın benden önceki her ümmete gönderdiği peygamberin, kendi ümmeti içinde sünnetine sarılan ve emrine uyan, ihlaslı ve seçkin yakın çevresi ve ashâbı vardı. Bu samimi çevre ve ashâbından sonra, yapmadıkları şeyleri söyleyen ve emrolunmadıklarını yapan kimseler onların yerini aldı. Böyle kimselerle eliyle cihad eden mü'mindir, diliyle cihad eden mü'mindir; kalbiyle cihad eden mü'mindir. Bu kadarcığı da bulunmayanda hardal tanesi ağırlığında bile iman yoktur.”

(Müslim, İman, 80)

Bizim, bu çağda yaşayan ahmaklarla elimizle, dilimizle veya kalbimizle cihad etmemiz gerek. Eğer Müslümansak ve imanlı olmak istiyorsak bunu yapmamız gerekir. Hiç şüphesiz ki; asrına uyanlar değil, farzına uyanlar kazanacak. Ayrıca insanların ahiretini düşünmek, insana verilen en büyük değerdir.

Peygamberler, öncü davetçidir demiştim. Bir davetçi, tebliğ ettiği zaman sünnete uygun tebliğ etmelidir. Allah Resulü'ne (s.a.v.) peygamberlik 40 yaşında geldi. İlk ibadet ayeti de Resulullah (s.a.v.) 51 yaşındayken indi. Peygamberlikten tam 11 sene sonra ilk ibadet ayeti indi. İşte bu 11 senede insanlara şeriat öğretildi, tevhid öğretildi. Bu 11 senede insanların kalbine iman yerleştirildi. Bizde evlatlarımıza bu dini böyle öğretmeliyiz. Daha tevhidinden, şeriatından haberi olmayan çocuklarımıza “namaz kıl! Oruç tut! Yanarsın!” Dersek, evlatlarımız bu dine karşı önyargılı olur. Bir davetçi davetinde sünnete uymalıdır ki neticeye ulaşsın.

Davet sabır işidir. Meşakkatlidir. Her türlü zorluğu ve kınanmayı içinde barındırır. Kâfirler tarafından kınanmak, Allah'ın kınamasından daha hayırlıdır. Maide suresinde 54. ayette de belirtildiği gibi; “...(Mü'minler) Allah yolunda cihad ederler ve kınayıcının kınamasından

korkmazlar...” İslam için, insanların bizi aşağılaması, küçümsemesi, bizi hakir görmeleri bizim için Allah katında daha hayırlıdır. Biz sadece sabır göstereceğiz.

Allah Resulü (s.a.v.), davet için Taif’e gittiğinde en büyük hakareti gördü ve taşlandı. Hz Zekeriya, İsrail oğullarına yaptığı davetten ötürü şehid edildi. Hz İbrahim davet yaptığından dolayı ateşe atıldı ve daha niceleri... Bu görev kutsaldır. Zorluklara karşı göğüs gerenler ancak kurtuluşa erenlerdir. Biz sırtımızı ancak Allah’a dayayıp sabredeceğiz ve bir adım bile geri atmayacağız.

Hız Şuayb, kavmini tevhide davet ettiğinde kavmi ona şöyle dedi:

قَالُوا يَا شُعَيْبُ مَا نَفَقَهُ كَثِيرًا مِّمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرِيكَ فِينَا ضَعِيفًا وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا
أَنْتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ

Demişlerdi ki: “Ey Şuayb! Söylediklerinin birçoğunu anlamıyoruz. Gerçekten seni aramızda zayıf görüyoruz. Şayet (koruyup kollayan) aşiretin olmasa, seni taşlardık. (Kaldı ki) sen bizim için değerli biri de değilsin.” (11/Hûd, 91)

Bu ayette de görüldüğü üzere, kâfirler davetçileri her zaman küçümserler. Buna karşılık yüce Rabbimiz ayetinde şöyle buyurmuştur:

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ

Sakın Allah’ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma. Ancak onları, gözlerin dehşetten fırlayacak gibi olduğu bir güne erteliyor. (14/İbrahim, 42)

İşte o günde kurtuluşa erecekler, bu gün bu sıkıntıları çekenlerdir.

وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ

Kitab’a (dört elle) yapışanlar ve namazı dosdoğru kılanlar var ya! Şüphesiz biz, ıslah edenlerin ecirlerini zayi etmeyiz.

(7/A’râf, 170)

Bizim kitaba dört elle yapışmanız ve namazı dosdoğru kılmamız ve ıslah edici, yani insanları, dosdoğru olan bu yola davet edici olmamız lazım ki Rabbim ecirlerimizi zayi etmesin.

Değerli kardeşlerim; bir davetçi, insanları bu dine davet ederken ilk önce kendisi dosdoğru olmalıdır. Söylemleriyle amelleri çelişmemelidir. Eğer bir çelişme varsa, o kişinin daveti suyun üstündeki köpük gibidir. Allah katında bir değeri yoktur.

İbn Kudame (Allah ona rahmet etsin) dedi ki:

”Kendini ıslah etmeden (düzeltmeden) önce başkasını ıslah etmekle (düzeltmekle) meşgul olmaktan sakın.” (Minhâcü’l-Kâsîdîn)

Davetin mayası sabırdır. Müşriklere karşı sabretmekle beraber kaderimizin bize sunduğu zorluklara karşı da Allah’a sabredeceğiz. Sabreden insan, büyük insandır. Bir davetçi düşünün. Babası daha doğmadan vefat etmiş, annesi de daha yüzü aklına gelmeyecek yaşta vefat etmişti. Anne sevgisinden ve baba şefkatinden mahrum kalan bu davetçi, dedesinin himayesinde kalmıştı, 8 yaşında dedesinin vefat etmesiyle birlikte amcasının himayesinde yetim ve öksüz bir şekilde büyüyor. Bu kişi davet yaptığı esnada 3 oğlunu daha bebekken toprağa veriyor. 3 kızının da daha gençliğinin baharında acısını bağrına basıyor. Daha sonra eşini, hayat arkadaşını kaybediyor. Bulunduğu beldeden göç etmek zorunda kalıyor. Kendisini büyüten amcası, davete icabet etmeden vefat ediyor. En sevdiği bir başka amcasının parçalanmış cenazesini görüyor. Çoğu zaman aç kaldığından dolayı, açlığı hissetmemek için karnına taş bağlıyor. Taşlanıyor, alay ediliyor, hakir görülüyor... Biz bu acılara dayanabilecek güçte miyiz? Bu acılara göğüs geren büyük insan, Peygamber Efendimiz Hz Muhammed (s.a.v.) dir.

Alemlere rahmet olarak gönderilen o büyük insan, bu acıları çekmesine rağmen biz hâlâ utanmadan Allah’tan huzur ve mutluluk istiyoruz. En ufak bir olumsuzluk gördüğümüz zaman hemen isyan ediyoruz. Sen hüznölüsün diye dünya sana yol vermeyecek. Kendimize şunu sormamız lazım; “biz Allah’ın dini için ne yaptık?”. Biz gerçekten de davet yapmaktan bile aciziz.

Peygamber Efendimiz, davet esnasında bu acıları çekmesine rağmen, bizim aciz insanlarımız sevdiğinden ayrılınca hemen arabesk dinleyip isyan ediyor, çoğu kendisini intihar ediyor. Hz Ebubekir, işkence gören Müslümanları satın almak için tüm servetini Allah yolunda harcarken, bizim insanımız 2-3 kuruş sadaka verirken bile eli titriyor... Yemen’de insanlar açlıktan ölürken, davetçilere kapılarını açıp sahip çıkan Muhammed bin Suud’un, yüz karası sözde mü’min olan torunları, altından araba koleksiyonu yapıp, Amerikalı ünlülerle zina etmekten de geri durmuyor. İşte biz bu kadar aciziz... Hesap günü şiddetliyse bunun sorumlusu insanlardır. Allah’tan korkup, O’nun (c.c.) rızasını kazanmak için ibadet edip güzel işler yapmalıyız.

Bunu unutmayın değerli kardeşlerim. Nerde bir İslam davetçisi varsa, bu davet karşısında müşriklerin bu daveti engellemek amacıyla sergiledikleri belli başlı tutumları vardır. Bu, her devirde her çağda istisnasız var olmuştur. İlk başta müşrikler bu daveti küçümseyip alaya alırlar. Davetçi, yolundan şaşmayıp insanları tevhide davet etmeye devam ederse, onu korkutup sindirmek için tehdit ederler. Buna rağmen davetçi, davetine devam ederse bu seferde ona yoldan saptıran bazı teklifler sunarlar. Taki o davetçiyi saptırana dek.

Allah Resulü (s.a.v.), davetinin ilk yıllarında Mekkeli müşriklerin sinsi teklifleriyle karşılaşmıştır. O dönemlerde Allah’a iman edenler, genellikle sıradan, en alt tabaka dediğimiz yoksul ve fakir olan belli bir kısımdı. Mekke’nin ileri gelen zenginlerinin amacı, Allah Resulünü (s.a.v.), İslam meclisinden uzaklaştırıp, kendi meclislerine çekip batıl düşüncelerini peygamberimize dikte etmektir. Müşrikler Allah Resulüne gelerek; “ey Muhammed gel bu dinini bize anlat, senin yanındakiler bizimle aynı seviyede değildirler. Biz seni kendi meclisimizde dinlemek isteriz” dediler. Bu teklif ilk başta Allah Resulünün (s.a.v.) aklına yatmıştı. Çünkü Allah Resulünün düşüncesi; “yanımda ki insanlar zaten iman etmiş, belki

onları da kazanırım” düşüncesi idi. Allah Subhânehu ve Teâlâ, resulüne ve biz Müslümanlara şu öğütte bulundu:

وَأْتِلْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا

Sana Rabbinin Kitabı’ndan vahyedileni oku. O’nun kelimelerini değiştirecek kimse yoktur. O’nun dışında sığınacak bir yer bulamazsın.

(18/Kehf Suresi, 27)

وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الدُّنْيَا وَلَا تُطِيعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرْطًا

Sabah akşam Rablerinin rızasını umarak O’na dua edenlerle beraber sabret. Dünya hayatının süsünü isteyerek gözünü onlardan ayırma. (İlgin, alakan onlar üzerinde olsun.) Kalbini zikrimizden gafil bıraktığımız, hevasına uyan ve işleri hep aşırılık olan kimseye itaat etme.

(18/Kehf Suresi, 28)

وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا

De ki: “Hak, Rabbinizden gelendir. Dileyen iman etsin, dileyen kâfir olsun.” Şüphesiz ki biz zalimlere, duvarları kendilerini her yönden kuşatan bir ateş hazırlamışızdır. Şayet yardım talebinde bulunurlarsa, onlara (yaklaştığında) yüzü yakıp kavuran erimiş maden şeklinde bir su verilir. Ne kötü bir içecek ve ne kötü bir konak!

(18/Kehf Suresi, 29)

Yüce Rabbimiz bu ayetiyle Peygamber Efendimiz’e (s.a.v.) ve onun vesilesiyle de bize yol göstermiştir.

Müşrikler, her türlü tekliflerle bizi yolumuzdan saptırmak isterler. Davetçi, bu tekliflere uymazsa ne mutlu ona. Ancak tekliflere uyarsa, müşrikler zaten alacaklarını almış olurlar. HÜDA-PAR’lı ahmaklar, şimdi müşriklerin meclisinde dini anlatmaya çalışıyorlar. Ancak kendi dininden öyle taviz verdiler ki küfürlerinin farkına bile varmadılar. Ayrıca kâfirlerin meclisinden bir kişi bile onların bozuk davetine icabet etmedi. Sünnete uyan akıllı davetçilerin, müşriklere karşı tutumu, ayette de belirtildiği gibi şu şekilde olmalıdır:

أَفَنَضْرِبُ عَنْكُمْ الذِّكْرَ صَفْحًا أَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُسْرِفِينَ

Siz haddi aşan bir toplumsunuz diye, sizi zikirle/Kur’ân’la uyarmaktan vaz mı geçelim?

(43/Zuhurf Suresi, 5)

Davet, bir kulluktur. Davetçi, Allah’a kulluğunu sergilemek için davette bulunur. Birileri davete icabet etsin diye değil. Hidayet, ancak Allah’tandır. Rabbim birine hidayet nasip ederse bu, davetçiyi sadece mutlu eder. Davetçinin amacı, kulluğunu Allah’a göstermek için, insanları şahit yapmak için, safını belli ettirmek için davet yapmalıdır ki kıyamet gününde insanlar şahit

olsunlar. Eğer bir davetçi, Allah’a kulluk niyetini bir kenara bırakıp sadece insanları bu dine kabul ettirmeyi amaçlayarak davet ederse, onlara nasıl kabul ettirebilirim düşüncesine kapılıp sırf insanları tatmin etmek için yanlış eylemlerde buluna bilir. Allah muhafaza. İşte diyanet memurlarının yaptığı da budur. İnsanlar camiden soğumasın diye bir çok ayeti insanlara anlatmazlar. Bundan dolayı Allah’ın lanetine müstahak olmuşlardır. Biz, davet yaparız gerisi kişinin doğruluğuna kalmıştır. Yanlış kişilerin yanında melek olsan bile, kanat sesinden rahatsız olur. Bizim işimiz dosdoğru olanlarla. İslam davetine icabet edenler akıllı kişilerdir.

“ Akıllı kişi, nefesine hakim olan ve ölüm sonrası için çalışandır. Âciz kişi de nefisini duygularına tabi kılan ve Allah’tan dileklerde bulunup duran (bunu yeterli gören) dir.”

(Tirmizî, Sıfatü’l Kıyâme, 25)

Bu gerekçeden ötürü bu meseleyi iyi anlamamız gerekir. Biz davetimizi yaparız, kabul edip etmemek insanların elindedir. Akıllı olan kabul eder, nefesine uyan kabul etmez. Onların bu dini, kabul etmemesinden biz sorumlu değiliz. Yüce Rabbimiz, Abdullah bin Ümmü Mektum’a karşı yüzünü ekşiten Peygamber Efendimiz’i (s.a.v.) şiddetle uyardığı Abese suresinin bir ayetinde şöyle buyurmuştur:

وَمَا عَلَيْكَ إِلَّا يَرْحَمُ

Oysa, onun (şirkten) arınmamasında sana bir sorumluluk yoktur.

(80/Abese Suresi, 7)

Bundan dolayı davetçi sadece davetini yapmalı gerisini Yüce Rabbimize bırakmalıdır. Eğer zorluklara karşı göğüs gerip Allah’a tevekkül edersek, Rabbim bizden yardımını esirgemeyecektir. Sabreden kurtuluşa erer. Bu yüzden hakkı ve sabrı tavsiye edelim ve Allah’a kulluğumuzu göstermek için insanları hakka davet edelim.

“Eğer şeytan sana gelir ve şöyle derse:

‘O kadar davet yaptın, ama hiç icabet edeni görmedin’ sende ona;

‘Ben bunu yaparak Allah’a ibadet ediyorum’ de”

(İbn Cevzi El-Hanbeli (rahimeullah))

Bu dava, slogan davası değildir. İyi konuşma ve hitabet davası da değildir. Entelektüel bir zihin davası hiç değildir. Bu dava; Allah’a teslim olmak. Nefsi ıslah etmek ve Allah’ın kelimesi en yüce olsun diye mücadele etmenin davasıdır.

Davetçi kardeşlerimize müjde niteliğinde bir hadisi, sizinle paylaşmak isterim:

“Ebû Umeyye eş Şa’banî (r.a.)’den rivâyete göre, şöyle demiştir: Ebû Sa’lebe el Huşenî’ye geldim; ‘şu ayet hakkında ne diyorsun?’ diye sordum. Ebû Sa’lebe; ‘hangi ayet?’ dedi. Bende; ‘Maide sûresi 105. Ayetidir dedim; ‘Ey iman edenler! Siz yalnız kendinizden sorumlusunuz. Eğer siz doğru yolda iseniz, sapıklığa düşenler size hiçbir zarar veremezler. Hepinizin dönüşü Allah’a olacaktır. Ve o zaman Allah size hayatta yapmış olduğunuz herşeyi bildirecektir.”

Bunun üzerine şöyle dedi: ‘Dikkat et bu ayeti bilen bir kimseye sormuş durumdasın. Ben de aynı şekilde bu ayeti Rasûlullah (s.a.v.)’e sormuştum şöyle buyurmuştu: Birbirilerinize,

iyilikleri emredin kötülüklerden sakındırın. Ancak cimriliğe boyun eğildiğini gördüğünde, insanların arzu ve hevesleri peşinde gittiklerini gördüğünde, dünyanın dine tercih edilip herkesin kendi görüşünü beğendiği dönemlerde, sadece kendi kendinin çaresine bak ve avamı bırak. Ondan sonra öyle günler gelecek ki o günlerde dinin emirlerine uyma hususunda gösterilecek sabır, ateş parçasını elde tutmak gibi zor olacaktır. O günlerde Müslüman olarak yaşamaya çalışanlara, bu günkü sizin elli kişinin amelini isteyen kimselerin sevâbı kadar sevap yazılacaktır.’

Abdullah b. Mübarek dedi ki: Utbe’den başkası bu hadiste bana şu ilaveyi yaptı: Ey Allah’ın Rasûlü! Bizden elli kişi mi? Yoksa onlardan elli kişinin sevâbı mı? Rasûlullah (s.a.v.), ‘Hayır sizden elli kişinin sevâbı’ buyurdu.” (Tirmizî, 3058)

Düşünün, bu ahir zamanda, Müslüman olarak yaşamaya çalışan bir kula, sahabeden 50 kat fazla ecir verilecektir. Subhanallah!. Bunun nedeni bizim tamamıyla gayba iman etmemizdendir. Onlar peygamberi gördüler ve vahyin inişine şahit oldular. Biz ise hiç birini görmedik. Bu devirde herkes arzu ve hevasının peşinde gitmektedir. Müslümanlar ise bu bozuk devirde tamamen gayba iman etmekle birlikte, diğer insanlardan ayrı, birer inci gibidirler. Bunun kıymetini bilmeliyiz, davet yapmalıyız. Sahabelerden 50 kat fazla ecir almak, müjdelerin en büyüğü olsa gerek. Bunu iyi idrak etmeliyiz.

İSLAM GELENEĞİ VE BATIL GELENEKLER:

Gelenek; öteden beri yapılagelen şeyler, alışkanlıklar anlamına gelir. Toplamların kuşaktan kuşağa aktarılan fakat yazılı olmayan kuralları ve davranışlarıdır. Kısacası, atalarının yaptıklarını yapmak, gelenek olarak adlandırılır.

Bizim coğrafyamız, her çağda farklı uygarlıkların egemenliği altına girmiştir. Bu uygarlıkların kültürlerinden etkilenilmiştir. Böylelikle her uygarlıktan kalan davranışlar ve olgular günümüze ulaşmış ve bize gelenek olarak gelmiştir.

Gelenek olarak bize ulaşan; yolculuğa çıkan birinin ardından su dökmek, nazar boncuğu veya at nalı takmak, kurşun döktürmek, bebeklerin kırkının çıkarılması, tahtaya üç kere vurulması, mevlit okutmak (bel’am diyanet memurlarının dinimizin bir parçasıymış gibi okuduğu mevlit, Süleyman Çelebi’nin yazdığı “Vesîletü’n-Necât” adlı şiiridir. Bu şiir uydurma rivayetlerle doludur), gelinin beline kurdele bağlanması, mezar süslemek, ağaçlara çaput bağlama gibi saçmalıklar Şamanizm inancından kalma akılsız insanların devam ettirdiği davranışlardır. Günümüz bel’amları, Şamanizm inancından gelen bu gelenekleri, İslam dininden bir şeyler katarak, sanki İslam’da böyle bir şey varmış gibi insanların önüne sunmuşlardır.

Bebeklerin kırkı çıkarılırken, suyun içine kemik, sabun parçası ve un koyulur. Bebek için 40 tas su dökülür ve 40 tas su da anne için ayrılır, daha sonra bebek baş aşağı tutulur. Bu tür saçmalıklar maalesef hâlâ yapılmaktadır.

Güneydoğu bölgesinin batıl geleneklerine gelecek olursak; bir kişinin çocuğuyla, kendi babasının veya abisinin yanında konuşmaması, ekmeğin yere ters koyulmaması, çocukların üzerinden geçilmemesi, geçilirse boyunun kısa kalacağına inanılması, tırnağın ve saçın ateşe atılmaması. Bu gelenekler özellikle Güneydoğu bölgesinde hâlâ uygulanmaktadır. Bu bölgedeki geleneklerin bazıları, genel olarak Mecusilikten gelen inanışlardır.

Günümüz cahiliye adetlerinden olan başlık parası veya süt parası, kız evlatlarımızı değersizleştiren bir adet olmak üzere, Müslümanım diyen birinin almaması gereken bir meblağdır. İslam öncesi dönem dediğimiz cahiliye döneminde, Arap geleneğine göre kız çocuğu sahibi olmak utanılacak bir durumdu. Kız çocuğu büyüdüğünde elin oğluyla evlenip ilişkiye gireceğinden dolayı kız babası bunu kaldıramıyormuş. Bu durumun yaşanmaması için kız çocuklarını diri diri toprağa gömerlerdi. Gerçekten de insanlar bazen hayvanlardan bile daha aşağılık olabiliyor. Hayvanlar bile böyle bir şey yapmazlar. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömen cahiliye zihniyetliler, şimdi ise kızıyla ilişkiye girenden başlık parası olarak, onları borcun dibine sokarak, kendi kendilerini sözde tatmin ediyorlar. Kızlarını diri diri toprağa gömenler ile başlık parası alan hayvanlar arasında, zihniyet açısından bir fark yoktur.

Günümüz de bir baba, oğlunu evlendirmek istediğinde, yaptığı tüm masraflar, asgari olarak sekiz yüz bin TL civarındadır. Bundan dolayı evlenmek git gide zorlaşıyor. Evlenemeyen kişilerin de günaha girmesinin önü açılıyor.

İslam düşüncesine göre kız çocuğunu evlendirdiğinde baba, kızını elin oğluna vermez, damadını evladı olarak görür. İslam'da Mehir vermek haktır. Mehiride, gelinin babası değil bizzat gelinin kendisi alır. İlerde boşanma durumu olursa kadın belli bir müddet kendisini idare etsin diye bir miktar para veya değerli bir eşya geline verilir. Başlık parası alan cahiliye ehilleri ise, başlık parasının neredeyse dört katını geline ayrı yeten mehir olarak isterler. Yüce Rabbim bu insafsızlara vicdan ve merhamet nasip etsin. Bizim hiç birimizin kızı, Allah Resulü'nün (s.a.v.) kızı kadar değerli mi? Peygamberimiz, kızlarının hiç birinden başlık parası almazken biz kimi örnek alıyoruz? Batıl yolda ilerleyen atalarımızı mı? Yoksa Allah ve Resulünü mü? Allah Resulü (s.a.v.) kızlarına mehir isterken cüzi bir miktar değerli eşya istemiştir.

Hadis-i Şerifte buyuruldu ki:

“Ebu Davud'un Cabir'den yaptığı rivayette: "Resulullah: "Kim mehir olarak bir avuç kavud veya hurma verirse kadını kendine helal kılmış olur" buyurmuştur.”

(Ebu Davud, Nikah 30-31, (2110-2112))

İnsanların genelinde; “erkek çocuğum olsun, soyum kesilmesin devam etsin” düşüncesi vardır. Bundan dolayı doğan bebek, kız ise bebeğin babası fazla sevinmez. Hâlbuki soyun devam etmesi veya etmemesi o kişiye ne kazandırır ki?.. Kazandıran tek şey salih amellerdir. Erkek çocuğu yaşamadığı için kendisine “soyu kesik” diyen müşriklerin sözlerinden dolayı üzülmüş olan Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.), Allah Subhânehu ve Teâlâ, Kevser suresini müjdelemiştir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ

Şüphe yok ki biz, sana (cennet ırmaklarından) Kevser'i verdik. (108/Kevser Suresi, 1)

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ

(Buna şükür olarak) Rabbin için namaz kıl ve kurban kes.

(108/Kevser Suresi, 2)

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ

Gerçek şu ki; sana kin besleyip düşmanlık eden (var ya!) Asıl soyu kesik odur. (108/Kevser Suresi, 3)

Evladın vefalısıda, yine kız çocuklarıdır. Kız evlatların bu kadar vefalı olmasına karşın, Kızın annesi ve babası, Allah'ın emri olmasına rağmen, kızına mirastan pay vermezler. Mirastan payın 1/3 'ü kız evladın hakkıdır. Bu hakkı gasp edenler, kul hakkına girmişlerdir. Bizim insanlarımız domuz eti yemez ama kul hakkını afiyetle yerler. Kız çocuğu yetiştirme hakkında Peygamber Efendimiz'in bir çok buyruğu vardır. Bu buyruklardan bir tanesi şöyledir:

“Her kim iki kız çocuğunu yetişkinlik çağına gelinceye kadar büyütüp terbiye ederse, kıyamet günü o kimseyle ben şöyle (iki parmağını birleştirerek) yan yana bulunacağız” (Müslim, Birr, 149)

Yüce Rabbimizin bizi kız evlat ile rızıklandırması, atalarımızın yaptığı gibi bizi üzmemelidir. Aksine bizi sevindirmelidir. Müslümanlar için kız evlat veya erkek evlat fark etmez. Allah ne vermişse bizim için en hayırlısı odur.

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ إِنَاءً وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذَّكَورَ

Göklerin ve yerin hâkimiyeti/egemenliği Allah'ındır. Dilediğini yaratır. Dilediğine kız, dilediğine erkek (çocuk) bağışlar.

(42/Şûrâ Suresi, 49)

أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنَاءً وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا إِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ

(Dilediğine) erkek ve kız çocuklardan çift çift verir. Dilediğini kısır kılar. Çünkü O, (her şeyi bilen) Alîm, (her şeye güç yetiren, mutlak kudret sahibi olan) Kadîr'dir.

(42/Şûrâ Suresi, 50)

Müslümanlar olarak bizim geleneğimiz, atalarımızın batıl yolu değil, İslami usullerdir.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَى عَذَابِ السَّعِيرِ

Onlara: “Allah'ın indirdiğine uyun.” Denildiğinde: “(Hayır!) Bilakis, babalarımızı üzerinde bulduğumuz (gelenek ve âdetlere) uyarız.” Derler. (Ne yani) şeytan onları alevleri dehşet saçan ateşe çağırıyor olsa bile mi (babalarının yoluna uyacaklar)?

(31/Lokmân, 21)

Müslümanların gelenek ve görenekleri sadece ve sadece Kur'an ve sünnettir. Biz atalarını öven kibirli insanlardan beriyiz. İnsanoğlu kendini, atalarını, çocuklarını ve sonraki neslini övmeyi sever. Hak yoldakiler ise neslinin bozulmaması için evlatlarını Kur'an terbiyesiyle yetiştirir. Lokman (a.s.)'ın evladına verdiği öğüt hepimize ders olmalıdır. Evlatlarımıza namaz kılmayı, Allah'a şirk koşturmayı, iyi işler yapıp kötülüğü düzeltmeyi ve kibirden uzak durmayı emretmeliyiz.

Bunu unutmayın değerli kardeşlerim, bir nesli bozandı bir babanın oğluna "erkektir yapsın" demesi. Ve yine unutmayın ki, bir nesli bozan bir sözdü annesinin kızına "ben yaşamadım kızım yaşasın" demesi. İnsanoğlu, mayası bozuk bir mahlûkattır. Bundan dolayıdır her devirde bu kadar peygamberin gelmesi. İnsanoğlu nefesine, hevasına uymasaydı, ıslah edici olarak bir tek Adem babamız yetmez miydi bize? İnsanoğlu şeytana uymasaydı, yüce Rabbimiz, Asr suresinde insanların büyük bir kısmının hüsranda olduğuna dair yemin etmez miydi? Yalandan uzak olan Allah Teâlâ'nın yemin etmesi, konunun önemine dikkat çekmemiz içindir. Ama dikkat ediyor muyuz? Yorum sizin...

EVİLİLİK MESELESİ:

Evlilik; bir toplumda sağlıklı ailelerin oluşmasının en temel ilişki biçimidir. Dinimiz açısından bakıldığında evlilik, ahlâklı bir toplumun oluşmasında en önemli bir etkidir. Evlilik; bireyler arasında sevgiyi, bereketi ve huzuru getiren, Allah'ın ayetlerindendir.

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

Kendilerinde sükûnet bulup (huzura kavuşasınız diye) sizin için nefislerinizden eşler yaratması, aranızda sevgi ve merhamet kılması da O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz ki bunda, düşünen bir topluluk için ayetler vardır.

(30/Rûm, 21)

Bir toplumda evliliğin önünün açılması o toplumun ahlâki değerlerini olumlu yönde etkiler. Evliliğin önüne engel koyulan toplumlarda ise her türlü ahlâksızlık görülür. Kendini İslam'a nispet eden bu bozuk toplumumuzda evliliğin önüne engel koymak gelenek haline gelmiştir. Başlık parası adı altında kendi namuslarına fiyat biçen bir topluluktan daha aşağılık bir toplum olabilir mi?.. Namus kavramı, hiç bir paranın satın alamayacağı değerli bir olgudur. İşte namus kavramını değersizleştirenler, başlık parasıyla kızlarını satanların ta kendisidir.

"En bereketli nikâh, külfeti en az olanıdır" (İbni Hanbel, VI, 83)

Bir baba, evladını evlendireceği zaman cebinde en iyi ihtimalle 900 bin lira olmalıdır. Olmayınca oğlunu evlendiremiyor. Ya bankadan faizle kredi çekecek bu günaha girecek ya da oğlu cahillerdense zina yoluna girecek. Ki cahillerin sayısı da pek az değildir. Bu çağda zina bu

kadar artmışsa bunun sorumlusu evliliğin önüne para engeli koyanlardır. Oysaki zina çok kötü bir eylemdir. Konunun dikkatini çekmek için yüce Rabbimiz ayetinde şöyle buyurmuştur:

الرَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحُرِّمَ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ

Zinakâr erkek, yalnızca zinakâr bir kadınla veya müşrik bir bayanla evlenir. Zinakâr kadını da yalnızca zinakâr veya müşrik erkek nikâhına alır. Bu, mü'minlere haram kılınmıştır.

(24/Nûr, 3)

Dikkat edin! Haram kılınmıştır...

Zina, artık bu devirde fasıkların çoğunluğu nedeniyle cahillerin gözünde normalleşmeye başlamıştır. Bir mü'min, kesinlikle çoğunluğa uymaz ve Rabbinin emirlerine asla karşı gelmez.

İnsanoğlu kibirli bir mahlukattır. Paranın ve şöhretin köpeği haline gelmiştir. Özellikle kızlarını fakir bir mü'min istediği zaman; “bizim kızımızı ne doktorlar, ne mühendisler istedi vermedik” diyerek kibirlerinden neredeyse burunları gök yüzüne ulaşacak. Onlara; “üstünlük parada pulda mı? Yoksa takvada mı?” diye sorsan, sana; “üstünlük takvadadır” diyecekler. O halde o doktorların, o mühendislerin değeri fakir bir mü'minin tırnağı kadar eder mi? İşte paraya ve şöhrete kul köpek olanlara Resûlullah'ın (s.a.v.) terbiyesi lazımdır.

Resûlullah'ın (s.a.v.) terbiyesinden geçen sahabelerden çok fakir olan Hz Cüleybib (r.a.)'ın güzel bir kıssası geçmektedir:

“Hz. Cüleybib, Ensar'dandı, bekârdı. Peygamberimiz onu evlendirmek istedi. Ensar'dan birinin kızına talip oldu. Sahabi, “Annesiyle bir konuşayım.” Dedi. Hanımının yanına giderek, Resûlullah'ın, kızlarını istediğini söyledi. Kadın, “Memnuniyetle!” dedi. Kızını Resûlullah'ın kendisi için istediğini zannetmiş. Sonradan Hz. Cüleybib (r.a.) için olduğunu öğrenince, “Hayır.” Dedi. Vermeyeceğini söyledi. Bütün bunları duyan kızı, “Allah'ın Resûl'ünü mü reddediyorsunuz? Beni Cüleybib'e verin. Çünkü Resûlullah (s.a.v.) hiçbir zaman benim zararımı istemez.” Diyerek, Resûlullah'a (s.a.v.) olan bağlılığını gösterdi. Bunun üzerine sahabi, Peygamberimizin yanına geldi. Kızlarını Cüleybib'e vereceklerini söyledi. Hazırlıklar tamamlandı, düğün yapıldı. Düğünden çok az bir zaman sonra Peygamberimiz gazaya çıkmak için hazırlıklar yapıyordu. Cüleybib yeni evli de olsa cihad ordusundan geri kalamazdı. Hz. Cüleybib, Resûlullah'ın (s.a.v.) davetine hemen icabet etti. Bu savaşta kahramanca savaştı. Sonunda şehadet mertebesine kavuştu. Gaza bittiğinde Peygamberimiz, “Cüleybib nerede? Onu göremiyorum, araştırın.” Buyurdu. Sahabiler aradılar. Onu yedi müşrikin yanında buldular. Hz. Cüleybib onları öldürmüş, sonra da şehit olmuştu. Gelip Peygamberimize haber verdiler. Peygamberimiz yanına gitti. Üç defa “Bu yatan bendendir, ben de ondanım.” Buyurdu. Sonra da onu eliyle defnetti. Hz. Cüleybib'in (r.a.) hanımı, kocasının yolunu gözlüyordu. Şehit olduğunu öğrenince, “şehit hanımı” olduğu için Cenâb-ı Hakk'a şükretti. Hele Resûlullah'ın (s.a.v.) kendisi için, “Allah'ım, onun üzerine hayırlar yağdır. Hayatı boyunca

sıkıntı yüzü gösterme.” Şeklindeki duasına mazhar olunca dünyalar kendinin oldu. Bu dua sebebiyle herkes bu kadına gıptayla bakardı, yardımlarını alakalarını esirgemediler.”

(Müsned, 4: 421; Üsdü'l-Gâbe, 1: 292)

Rabbim cümlemizi, kendisinin ve resullerinin terbiyesinden uzaklaştırmasın. Amin...

Kendilerine alim denilen bazı cahiller, kendi nefislerini sözde Allah yoluna adadıkları için evlenmemeyi tercih ediyorlar. Allah'ın resulleri evlenip çocuk sahibi olmuşken bu cahiller kendilerini ne sanıyor?.. Resullerden daha mı takvalı bunlar?.. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki:

“Nikâh benim sünnetimdir. Kim benim sünnetime uygun davranmazsa benden değildir.” (İbn Mace, Nikâh, 1)

Evlilik insanın fıtratında vardır. Evlenmeyi kötü gören bu cahilane düşünce, Hristiyanlıktan gelmektedir. Katolik rahiplerin evlenmeleri yasaktır. Evlilik, nefis sahibi olan insanoğlunun şehvet arzusunu helal yoldan dindiren değerli bir ilişkidir. Evlenmeyen insan nefisine köle olur ve şehvetinin peşinde koşarak şeytanın oyuncağı haline gelir. İşte bu yüzden bazı batıl tarikatlarda ve evlenmeyen rahiplerin arasında adını bile anmak istemediğim iğrenç taciz olayları yaşanmaktadır. İşte evlenmeyen ve kalplerinde hastalık bulunanlar hayvanlardan bile aşağılık bir duruma gelebiliyor.

“Evlenmek, gözü haramdan korur, iffeti muhafaza eder” (Buhari, Nikâh, 2)

“Ey gençler zümresi! Sizden herkim evlenme külfetine gücü yeterse, evlensin. Nikâh külfetine gücü yetmeyen kimse de oruç tutsun. Çünkü oruç, oruç tutan kimse için şehveti kıran bir şeydir.” (Buhari, Nikâh, 3)

Bir mü'minin evlenmesi daha hayırlıdır. Ancak kader kısmet işte, evlenmesine engel durumlar olursa Allah Resulü'nün (s.a.v.) dediği gibi oruç tutup nefsini terbiye etmesi daha efdaldır. Herhangi bir engelinden dolayı evlenemeyen mü'min, sabredip ecrini Allah'tan beklemesi daha hayırlıdır. Bunu unutmamalıyız ki bu dünya mü'minin zindanı, kâfirlerin ise gülistanıdır. Ahiret hayatı, dünya hayatından daha hayırlıdır. İşte nefsini Allah yolunda terbiye edenler, evlenemeyen bu mü'minlerin ta kendileridir. Rabbim onların derecesini arttırsın. Amin...

Bir mü'min, ancak bir mü'minle evlenmelidir. Namazını kılan, ibadetini eksiksiz yerine getiren biri, eşine Allah rızası için sevgi besler. Hiç şüphesiz ki en hayırlısı budur. Bu devirde namaz kılan da zor bulunur ama, neyse...

وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّى يُؤْمِنَ وَلَآمَةً مُؤْمِنَةً خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ وَلَا تُنْكِحُوا
الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُؤْمِنٌ خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ
يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

İman edinceye dek müşrik kadınlarla evlenmeyin. Müşrik bir kadın hoşunuza gitse bile mü'min bir cariye ondan daha hayırlıdır. (Kadınlarınızı) iman edinceye dek müşrik erkeklerle evlendirmeyin. Müşrik bir erkek hoşunuza gitse bile köle bir mü'min ondan daha hayırlıdır. Bunlar (müşrik erkek ve kadınlar), ateşe davet ediyorlar. Allah ise kendi izniyle cennete ve bağışlanmaya davet ediyor. İnsanlar öğüt alsınlar diye (Allah) ayetlerini açıklıyor.

(2/Bakara, 221)

Bir hadiste Resûlullah (s.a.v.) buyurdu ki:

“Bir kadınla dört şeyi için evlenilir: Zenginliği, soyu, güzelliği ve dindarlığı için. Sen dindar olanı seç ki elin bereket görsün.” (Buhari, Nikâh, 16; Müslim, Radâ, 53)

Müslüman bir bayanın, müşrik bir erkekle veya ehli kitaptan kâfir bir erkekle evlenmesi haramdır. Müslüman bir erkeğinde, müşrik bir kadınla evlenmesi haramdır. Müslüman bir erkeğin, mü'min bir bayanla evlenmesi en hayırlısıdır. Rabbim, gönlümüzü en hayırlı nasibimizden başkasıyla yormasın... Amin.

Mü'min bir kadın; “evini; ilim, sevgi, takva, tevazu, olgun ahlâk ve Allah'ın zikriyle süsler. Bu günün derme çatma şeyleri, yarın ahiretteki evlerini süslemeyecek. Oranın ziyneti; takva ve salih ameldir.” (Mehmet Emin Akın)

Evlilikte; hanımın beyine, beyin de hanımına karşı sorumlulukları vardır. Mü'min erkek, hanımına saygı göstermeli ve ona karşı serkeşlik yapmamalı. Mü'min kadın ise mü'min kocasına itaat etmeli ve ona karşı saygılı olmalıdır. Allah Resulü buyurdu ki:

“Şayet ben insanlardan birisinin başka bir insana secde etmesini emredecek olsaydım, kadına, kocasına secde etmesini emrederdim.” (Tirmizi, Rada, 10)

Dinimiz, Allah'tan başkasına secdeyi şiddetle yasaklamış ve haram kılmıştır. Resulullah (Aleyhissalâtu Vesselâm) İslamî esaslara göre işleyecek, ailedeki kocanın hanımı karşısındaki hukukunun büyüklüğünü ifade etmek için böyle mübalağalı bir üslûba başvurmuştur. İslam'da aile dirliği kocanın hakimiyetine dayandırılmıştır.

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ
فَالصَّالِحَاتُ قَانِتَاتٌ حَافِظَاتٌ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَالَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ
وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا
كَبِيرًا

Allah'ın bir kısmını (erkekleri) diğer bir kısmına (kadınlara) üstün kılması ve mallarından harcamaları nedeniyle erkekler, kadınlar üzerinde idare edicidir. Saliha kadınlar, gönülden Allah'a itaat eden ve gaybta (kimsenin olmadığı yerlerde) Allah'ın koruduğu (iffet, mal gibi şeyleri) koruyan kimselerdir. Serkeşliğinden korktuğunuz kadınlara nasihat edin, yataklarını terk edin, onları dövün. (Bunlardan herhangi birini yaptığınızda) size itaat eder (serkeşliği bırakırlarsa) onların aleyhine (onlara zarar verecek başka bir) yol aramayın. Şüphesiz ki Allah, (zâtı ve sıfatları en yüce olan) Aliy, (en büyük olan) Kebîr'dir. (4/Nisâ, 34)

Kadının kocasına itaat etmesi konusunda bir hadiste Allah Resulü (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Üç kişi vardır ki, onların namazları kulaklardan öte geçmez:

- 1) Dönünceye kadar, kaçan köle.
- 2) Geceyi, kocası kendisine dargın olarak geçiren kadın.
- 3) Kavminin nefret ettiği imam." (Tirmizî, Salât, 266)

Bir evlilikte kadın, kocasına itaat ederse o evde huzur ve mutluluk olur. Çağımızda boşanma olayları çok yaşanmaktadır. Bu boşanma vakalarının nedeni genellikle kadın ve kadının ailesinden kaynaklanmaktadır. Kızını evlendiren bir baba, kızına; kocasına itaat etmesini tavsiye etmelidir. Evlilikte en küçük bir tartışmada kızına, kocasının yanında olması gerektiğini söylemelidir. Böylelikle tartışma fazla büyümeden sonlanır. Kız tarafı olayı büyütürse iş boşanmaya kadar gider ve aile dağılır.

Evlilikte bir kadının eşinin annesi ve babasına bakma zorunluluğu yoktur. Ancak eşinin anne ve babası yaşlanıp bakıma muhtaç duruma gelirse önüne bir iki lokma bir şeyler koysun. Kınaları dökülmez!.. Akli selim bir kadın, eşinin anne ve babasına değer verir ve gerekirse bakar. Bu o kadından bir şeyler eksiltmez aksine o kadına merhamet duygusu katar. İlerde o kadında yaşlanıp bakıma muhtaç duruma gelebilir. Gelininin kendisine karşı ilgisiz kalması ne kadar zorsa o da kayınvalidesine karşı bu bilinçle davranmalıdır.

Sevgi, fedakârlık gerektirir. Bu fedakârlık tek taraflı olmamalıdır. Mü'min bir erkek, hanımını başının üstünde taşımali ve onu razı edecek bir hayat sunmalıdır.

"Bilin ki, sizin, kadınlarınız üzerinde haklarınız olduğu gibi onların da sizin üzerinizde hakları vardır. Sizin kadınlarınız üzerindeki hakkınız, sevmediğiniz kimseleri evinize almamaları ve onlarla sohbet etmemeleridir. Onların sizin üzerinizdeki hakkı ise, onların en güzel biçimde giyinmelerini ve geçimlerini sağlamanızdır." (Tirmizî, Radâ, 11)

Çevreme baktığımda bu hadise göre erkekler, kadınlarına haklarını tastamam vermelerine rağmen kadınların, eşlerine bu hakkını verdiğini görmedim. Umarım akıl sahipleri beni anlamıştır.

"Sizin en hayırlılarınız, hanımlarına karşı en iyi davrananlarınızdır." (Tirmizî, Radâ', 11; İbn Mâce, Nikâh, 50)

Evlilikte erkek serkeşlikten kaçınmalıdır. Eşinden zulüm gören bir kadının sulh yapması hayırlıdır. Ancak kocası serkeşlikte diretirse kadının boşanması, hakkıdır.

وَإِنْ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُورًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا
وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

Şayet bir kadın kocasının serkeşliğinden veya (kendisinden) yüz çevirip (uzaklaşmasından) korkarsa, aralarında sulh yapmalarında o ikisi için bir günah yoktur. Sulh (ayrılık, serkeşlik, sorunlu evlilik seçenekleri arasında) en hayırlı olanıdır. (Bununla birlikte) nefislerde

bencilik/cimrilik vardır. (Her bir eş kendi hakkının gözetilmesi konusunda ısrarcıdır.) Şayet (birbirinize) iyilikte bulunur ve (karşılıklı haklarınızda) Allah'tan korkup sakınırsanız, şüphesiz ki Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. (4/Nîsa, 128)

Değerli kardeşlerim; İslam, evliliğin sürdürülmesini tavsiye etmiştir. Boşanmayı iyi görmemiştir. Boşanma en son çareniz olsun.

“Mü'min, mü'min hanımına karşı kötü duygular beslemesin. Çünkü onun bazı huylarından hoşlanmasa da diğer huylarından hoşlanabilir.” (Müslim, Radâ', 61)

“Allah'a helalin en sevimsizi boşanmadır.” (Ebu Davud, Talâk, 3)

“Önemli bir neden olmaksızın kocasından ayrılmak isteyen kadına cennet kokusu haram olur” (Ebu Davud, Talâk, 17-18)

“Kadını kocasına karşı kıskırtan bizden değildir.” (Ebu Davud, Talâk, 1; İbni Hanbel, V, 353)

“İblis tahtını su üzerine kurar. Sonra yapacakları kötülükleri yapmak üzere avenesini sağa sola gönderir. Makam ve mevkice ona en yakın olan, fitnenin en büyüğünü yapandır. Hepsi yaptıklarını anlatmak üzere İblis'in yanına gelir ve içlerinden birisi: 'Ben şunu, şunu yaptım.' Der. Ancak İblis, ona: 'Senin yaptığın da bir şey mi?' der. Sonra bir başkası gelir ve 'Falan adamı, karısından boşayınca kadar onun yakasını bırakmadım.' Der. İblis bundan o kadar memnun olur ki, hemen onu yanına çağırır ve 'Sen ne kadar şirinsin!' diyerek ona iltifat eder.”

(Müslim, Münafıkûn 67; Müsned, 3/314)

Boşanmayı düşünmeyin kardeşlerim belki de evliliği sürdürmek daha hayırlıdır biz bilmeyiz, Allah bilir.

Allah, boşanmayı iyi görmemesine karşın, devletin kanununa göre:

“Eşinin giyim tarzına, gideceği toplantılara ve görüşeceği kişilere müdahalelerde bulunmak boşanma sebebidir” (Yargıtay 2. Hukuk dairesi, 2020/1135 E., 2020/2210 K.)

Rabbim bu tağutları, bizim elimizle yerle bir etsin.

Kamalist kâfirler, sözde kadın haklarını savunmak ve İslâm'ı da kötülemek için Nisa suresi 3. ayetteki bir erkek dört kadına kadar nikâhlanabilir hükmünü çarpıtıp Allah'a iftira etmektedirler. Cahiliye zamanında bir şahıs, on kadar kadınla evlenebilirdi. Şayet kendi idaresi altında mal sahibi olan bir yetim kız bulunursa onu da malı için nikâhı altına alırdı, onu başkasına vermezdi hakkında da adalet göstermeye lüzum görmezdi. İşte böyle adalete aykırı, merhamete muhalif, hukuka tecâvüzü içeren hallerden Müslümanları men etmek için Nisa suresinin bu âyeti nazil olmuştur. Bu hükümde en fazla 4 hanımla nikâh kıyılarak bir sınırlandırma getirilmiş ve sadece 1 hanımla nikâhlanmanın daha hayırlı olacağından bahsetmiştir. Konunun anlaşılması için Nisa suresinin ilk dört ayetini okuyalım.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

Ey insanlar! Sizleri tek bir nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan ve o ikisinden de birçok erkek ve kadın türetip (yeryüzünde) yayan Rabbinizden korkup sakının. Kendisiyle istediğiniz Allah'tan ve akrabalık bağlarını koparmaktan korkup sakının. Şüphesiz ki Allah, sizin üzerinizde gözetleyicidir.

(4/Nîsa Suresi, 1)

وَأَنْتُمْ أَلْيَتَا أَمْوَالِهِمْ وَلَا تَتَّبِعُوا الْحَبِيثَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَى أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا

Yetimlere mallarını verin ve (onların mallarından iyiyi alıp, kötü olanı onlara vererek) pis ile temizi değiştirmeyin. (Yetimlerin) mallarını, mallarınıza (karıştırarak) yemeyin. Şüphesiz ki bu, büyük bir günahtır.

(4/Nîsa, 2)

وَأِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَى فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَى أَلَّا تَعُولُوا

Yetimler hakkında adil olamayacağınızdan korkarsanız, (yetim olmayan) kadınlardan hoşunuza giden iki, üç, dört (kadını) nikâhlayın. Şayet (kadınlar arasında) adaleti sağlayamayacağınızdan korkarsanız, bir eşle veya cariyelerinizle yetinin. Haksızlık yapmamanız için en uygun olan budur.

(4/Nîsa Suresi, 3)

وَأْتُوا النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيًّا

Kadınlara mehirlerini gönül hoşluğuyla verin. (Bununla beraber mehirlerinden) bir kısmını size bağışlarsa afiyetle yiyin.

(4/Nîsa Suresi, 4)

Evliliğin kurallarını belirleyen, yalnız Allah'tır. Yüce Rabbimiz'in belirlediği her kural her hüküm biz kulları için en hayırlı olandır. Kamalist kâfirler, kendi ilahlarını yüceltmek için yüce Rabbimiz'in ayetleri hakkında yalan uyduruyorlar. Gördüğünüz gibi ayette yetimlerin ve kadınların haklarının korunması için gelen hükmü nasılda çarpıtıyorlar.

Evlilik, insanı olgunlaştırır ve sorumluluk sahibi yapar. İnsanın kalbindeki sonu olmayan şehveti ve arzuyu helal yoldan tatmin eder. Evlilik bereket getirir ve Allah'ın izniyle rızkı genişletir. Yüce Rabbimiz'in ayetlerinden olan evliliği kulak arkası etmeyin nefsinizin ve hevanızın kölesi olmayın. Kısmeti ve nasibi olmayan kardeşlerim müstesna. Rabbimizin her insana yüklediği imtihanlar farklıdır. Rabbim cümlemizi bu imtihanlara karşı sabredenlerden eylesin. Amin...

DEVİRİM:

Devrim kelime anlamıyla; bir toplumun yaşamında önemli işlevi olan kurumların hızlı ve geniş kapsamlı bir biçimde kökten değiştirilmesi ya da yenileştirilmesi, yeniden biçimlendirilmesi ya da belli bir alanda birdenbire gerçekleşen kökten değişiklik anlamlarına gelir. Terim olarak, batıl düşüncelere ve yönetimlere baş kaldırma olarak nitelendirilir.

Günümüz tağutu, siyasi partiler aracılığıyla önümüze iki seçenek sunmuştur. Bu iki seçenek doksanlı yıllara kadar sağ ve sol görüş düşünceleriydi. Son zamanda ise sağ ve sol isimleri yerine “milliyetçi” ve “devrimci” isimleri almıştır. Akıl sahipleri, tağutun sunduğu bu iki batıl seçeneğin arasında sıkışmaz, iki seçeneği de reddeder. Akıl sahiplerinin tek yolu, Selef-i Salihinin gittiği İslam yoludur.

Sağ görüş yani milliyetçi insanlar, kendilerini İslama nispet edip her türlü ırkçılığı ve faşizmi destekleyen, kula kul olmak isteyen vandalların benimsediği, kimi kesimin tasavvuf dinine mensup olan Osmanlı’yı desteklediği, kaynağı Fransa olan bir düşüncedir. Sol görüş yani kendilerine devrimci diyen demokrat insanlar ise; bu faşist düzenin yok olması gerektiğini savunan ve özgürlüğü ön plana çıkaran, İslam karşıtlarının benimsediği, laikliği destekleyen, Yahudilerin ileri sürdüğü komünist bir düşüncedir. Komünist olan sözde Müslümanlar ise; “herkes dinini özgürce yaşasın” laflarıyla kendi saflarına ancak cahilleri toplayan ahmaklardır.

Birde bu düşüncelerden bağımsız muhafazakâr kesim bulunmaktadır. Bu insanlar ise çobanını bekleyen koyunlardan farksızdır. İşte bunlar Allah’ın kitabında geçen müstekbirlere boyun eğen mustazafların ta kendileridir (bk. 34/Sebe’,33). Güdölmek için dünyaya gelen vasıfsız insanların bu dine ne faydası olabilir ki?.. Şüphesiz ki en büyük şeref, cihad edenleredir. Ellerinden geleni yapıp cihad nasip olmayanlar müstesna... Bu çağ; “sen haklısın Musa! Ama karnımızı Firavun doyuruyor” denilen çağdır. Akıllı selim olanlar ise rızkını Allah’tan geldiğini bilir.

Peki biz devrimi, kendilerine devrimci deyip namus kavramının içini boşaltan, insanların ahiretini mahveden ve kendi batıl yolunu meşru gösteren komünistlerden mi öğreneceğiz?.. Hayır!.. Biz gerçek devrimi, müşriklere baş kaldırın ve Allah’ın kanunları için her türlü bedeli ödemiş olan Resulullah’tan (s.a.v.) öğreniriz.

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ
الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ

İman eden, salih amel işleyen, Allah’ı çokça zikreden, zulme uğradıktan sonra öçlerini alan müstesna. Zulmedenler çok yakında nasıl bir inkılapla devrileceklerini bilecekler.

(26/Şuarâ, 227)

Bu inkılap, ne güzel bir inkılaptır. Rabbim cümlemizi bu inkılapla şereflendirsın.

Her devrim kavgayla kazanılır. Her din, bir devrimdir. Allah katında tek din ise İslam'dır. Gerçek devrimci; atalarından süre gelen bir gelenek olan kızlarını diri diri toprağa gömen bir toplumda, kızını onuruyla yetiştirip kızını bu ümmetin annesi yapandır. Gerçek devrimci; namaz kılınca üzerine düşmanlarının eliyle deve işkembesindeki pisliklerin dökülmesine rağmen davasından bir adım bile geri atmayandır. Gerçek devrimci, insanların parayla satın alamayacağı kişidir. O kişi ki; Kabe'nin anahtarlarını, onlarca parayı ve göstermelik itibarı elinin tersiyle iterek davasına olan samimiyetini gösterendir. Salat ve selam O'nun üzerine olsun. Gerçek devrimci, insanları gerçek kurtuluşa götürmek için çabalayandır. Gerçek devrimci; neşid dinleyen, Allah yolunda cihad edendir. Gerçek devrimci; mücahitlerin ta kendisidir. Herkes mücahid olmak ister ancak bunu unutmayın ki geceleri abid olmayandan gündüzleri mücahid olmaz.

Abdullah ibni Mesud'dan (r.a.) rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

“Rabbimiz iki adama şaşırır/hoşuna gider. Birincisi, ailesi arasından kalkıp da yatağı ve örtüsünü bırakarak namaza duran kimsedir. Rabbimiz şöyle buyurur: ‘Ey meleklerim, şu kuluma bakın! Yatağı, örtüsü ve ailesi arasından kalkıp da namaza durdu. Bunun sebebi, yanımda bulunanlara isteği ve korkusundan dolayıdır’. İkincisi, Allah yolunda savaşırken mağlup düşen ordudaki şu kişidir; O, kaçması takdirde ve düşmana atıldığı takdirde kendisine ne getireceğini bilir. Dönüp kanı akıtılınca kadar savaşır. Bunu yanımda bulunanlara isteği ve korkusundan yapar. Allah (c.c.), meleklerine şöyle der: ‘Şu kuluma bakın! O, yanımda bulunanlara isteği ve korkusundan dolayı geri döndü, düşmanla savaşmak için.’”

(Ahmed, 3949)

Değerli kardeşlerim; Hz İsâ'yı (r.a.) boşuna çarmıha germeye çalışmadılar. Hz İbrahim (r.a.) boşuna Nemrud'a kafa tutmadı. Hz Musa (r.a.) boşuna Firavun'a karşı gelmedi. Hz Muhammed (s.a.v.) boşuna Mekke'de, Taif'te ve nice beldelerde zulüm görmedi. Bu kavgaların hepsi bir devrimdir. İşte gerçek devrim budur.

Günümüzde devrimci ayağı yapanlar, bu dini hakkıyla öğrenselerdi, gerçek devrimin bu din olduğunu idrak edebilirlerdi. Bu din, tasavvuf anlayışına sahip olan cahillerden öğrenilmez. O cahiller ki hem kendileri sapmış, hem de insanları saptırmışlardır. Mücahitler; putları, tağutları ve onların batıl kanunlarını yıkan onurlu devrimcilerdir.

Bu bölüme sırf dini uğruna yeni bir devrim yapmak için tüm ideallerinden vazgeçen Usame'den bahsedip bitirmek isterim;

Usame bin Ladin, Cidde'de ailesi ile birlikte mütevazı bir apartman dairesinde oturuyordu. Abileri onun apartman dairesinde yaşamasının kendileri için utanç olduğunu söyleyip kendisine o günkü değeri 20 milyon dolar olan bir malikâne inşa ettirdiler. Ev bitince haber verdiler ve ailesi ile burada yaşamasını ve kendilerini utandırmamasını söylediler. Suud

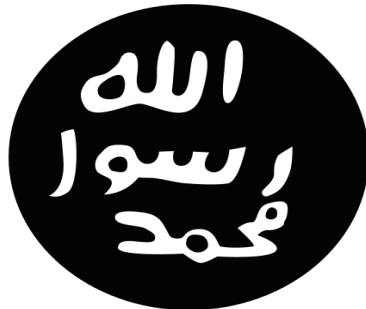
prensleriyle birlikte büyümüşü, böylesi bir hâli onun için de kendileri için de utanç kabul ediyorlardı.

Genç Usame ise ailesini adım adım zorluklara alıştırmak istiyordu. Ailesinin burada yaşamak istemediğini söyleyerek reddetti.

Afganistan'a gittiğinde ailesiyle 2 küçük odası olan bir evde yaşıyordu. Bir evde kendisi ve eşi, diğer odada kızları. Evin başka odası olmadığı için oğulları evin dışına kurulan bir çadırda yatıp kalkıyorlardı. Milyarlarca dolar serveti olan bir ailenin oğluydu ve böylesi bir hayata talip olmuştu. Afganistan'a geçtiğinde de saraylarda yaşayacak servete sahipti. Fakat o, ortalama bir muhacirin hayatının bu olduğunu görmüş ve kendisini onlardan ayırmamıştı. Öldürüldüğünde kişisel servetinden geriye neredeyse bir şey kalmamış, hepsini Allah yolunda geniş geniş harcamıştı. İçinde oldukları kavganın tarihin gördüğü en vahşi haçlı savaşı olduğunu anlamış ve öne atılmakta tereddüt etmemişti. Ve bu yolda önce malını sonra canını verdi. Biz böyle umuyoruz. Kulları hesaba çekecek olan Allah'tır.

Fikrini beğenmeyebilir, tehlikeli görebilirsiniz. İnancının ayrıntılarında kendisiyle ihtilaf edebilirsiniz. Lakin dünyayı elinin tersiyle ittiğini; insanları zühde, dünyevi nimetlerden el etek çekmeye çağıran lakin kendileri firavunları kışkırtan bir hayat yaşayan tarikat şeyhlerinin aksine malı ve canı ile cihad ettiğini, nefisle olan cihadın de nasıl yapılması gerektiğini en iyi şekilde öğrettiğini inkâr edebilir misiniz? Terörist ABD medyası bir oluşumu kötü gösteriyorsa, hemen inanmamak ve araştırmak gerekir. El Kaide'nin terörist ABD'ye saldırmasından rahatsız olanlar dinindeki samimiyetini bir gözden geçirmeli.

Devrim yapmak isteyen; ateist Deniz Gezmiş'in, Ernesto Che Guevara'nın, Fidel Castro'nun, Carl Max'ın, Yahudi Lenin'in, Stalin'in ve daha nicelerinin yolunu değil, Allah yolunda savaşan mücahidlerin yolunu izlemelidir. İşte gerçek devrim budur. Selam olsun o devrimcilere. O devrimciler ki; insanların hem bu dünyasını hem de ahiretini düşünenlerdir. Rabbimizin bizi bu bilinçle yaşatması dileğiyle...

İNSANLAR VE HAYVANLAR:

İnsanlar; yeryüzüne egemen olan, bu cihana halife tayin edilen, bir mahluktur. İnsanoğlu bu egemenliğini, kendisine bu nimeti veren Rahmân'ın istediği gibi kullanırsa yeryüzünde zulüm olmaz. İnsanların değeri yükselir ve meleklerden bile daha hayırlı olurlar. Ancak Rahmân'ın razı olmayacağı bir şekilde hükmederse, hayvanlardan bile daha aşağılık bir seviyeye müstahak olurlar.

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَبْلُوكُمْ فِي مَا آتَيْكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

Sizi yeryüzünün halifeleri yapan O'dur. Size verdiklerinde sizi sınamak için kiminizi kiminize derecelerle üstün kıldı. Şüphesiz ki Rabbin, cezası pek çabuk olandır. Şüphesiz ki O, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir.

(6/En'âm, 165)

Şeytan, insanların apaçık bir düşmanıdır. İnsanları saptırmak için, bozgunculuk çıkarmak için her türlü hileyi yapar. Şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım. İblis, insanların aralarına ayrılık düşürdü. Bundan dolayı gönderilen her nebi, her resul, her davetçi, şeytanın aralarına ayrılık düşürdüğü ahmaklar yüzünden her türlü eziyeti çekmişlerdir. Günümüzde selef akidesinden bir davetçi davet yaptığı zaman, tasavvuf ehli zalimler tarafından kötülenip hedef gösteriliyor. Tağutun zindanlarında binlerce davetçi zulüm görüyor. Bundan dolayı "Dünya mü'minin zindanıdır. Fasıkların ise cennetidir".

Bir mü'min için dünyada yaşamanın sebebi; gezip tozmak, yeme içme ve sadece rızık peşinde koşmak değildir. Allah'a kulluk etme, sadece O'na (c.c.) ibadet etme, O'nu (c.c.) razı etme ve O'nun (c.c.) razı olacağı bir yaşantı sürmektir. Hayata anlam katan da bunlardır. Biz bu salih amelleri yapmıyorsak bir hayvandan ne farkımız var? Hayvanlar, yer içer gezer. Hatta bazı hayvanlar vardır ki kendi pisliğini bile yer. Dikkat edin, ancak hayvanlar kendi pisliğini yer. İnsanı insan yapan; evlatların, malların çokluğu değil, imanımızdır. Bir mü'min, malını kaybettiği zaman üzülür kahrolur. evlatlarını yitirdiği zaman dünyası başına yıkılır. Ancak sabrederse Yüce Rabbimiz, onun ecrini katbekat fazlasıyla verir. Ve din gününde onun razı olacağı nimetlerini ve evlatlarını ona bahşeder. Lakin bir insan dinini kaybederse hem bu dünyada hem de din gününde her türlü musibet, ona uğrar.

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

Bilin ki; mallarınız ve evlatlarınız sizin için ancak birer fitnedir. Şüphe yok ki Allah'ın yanında büyük bir mükâfat vardır.

(8/Enfâl, 28)

Bu ayet, malın ve evlatların çokluğunu övünme sebebi olarak gören insanların fitneye düştüğünü bize haber veriyor. Evlat sahibi bir mü'min, evlatlarını, ailesini ateşten korumalıdır.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَظَ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

Ey iman edenler! Nefislerinizi/Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taş olan ateşten koruyun. O (ateşin) üzerinde sert, güçlü melekler vardır. Onlar, emrettiği şeylerde Allah'a isyan etmez ve emrolundukları şeyi yaparlar.

(66/Tahrîm, 6)

Ey Rabbim!.. Anneme, babama, eşime ve evlatlarıma hidayet et! Din gününde onların acısını bana gösterme. Benim acımı da onlara gösterme. Bizi gerçek kurtuluşa erenlerden eyle. Bize cennetini bahşet. Sen; Rahmân'sın, Rahim'sin, Ğafur'sun, Aziz'sin, Latif'sin, Şekur'sun, Samed'sin, Hamid'sin. Benim ve ailemin günahlarını bağışla, bana cihad yolunu aç ve şehadeti nasip et ki senin huzuruna şerefle gideyim. Biz şerefi ancak sana yakın olmakla kazanırız. Bizi kendine, yakın olan kullarından eyle. Amin...

İnsanlardan öylesi vardır ki; din gününü reddeder ve insanları da saptırmaya çalışırlar. İşte hayvanlardan daha aşağılık olanlar bunlardır. Bu kâfirler, bu dünyada izzet sahibi olarak insanlara lanse edilmektedir. Az bir müddet kibirlensinler. İzzetin tamamının kimde olduğunu görecekler. İnsanı üstün yapan takvada Allah'tan korkmaktır. İnsanı, hayvan yapan ise, nefsinin peşinde şuursuzca koşmaktır. Ayrıca Fed bankasının faiz kararını beklemektir. Ayrıca Cumhurbaşkanı'nın ağzının içine bakmaktır. Siyasi partilere destek vermektir. İsrail'le ticaret ilişkilerini kesme önerisini reddedenlere "Müslüman" demektir. SMA hastası evlatlarımıza yardım etmeyipte valilikten onay verip, onları dilendirmektir. İnsan olan, tohumluğa kaçmış milletvekillerinin işkembesini şişirdiği maaşlarından kesip, SMA hastası olan evlatlarımıza yardım edendir. Rabbim bu hayvanlardan bizi uzak eylesin. Hepimize insan olmayı nasip etsin. Amin...

İnsan, şeytana uyarsa hayvanlardan bile daha aşağılık duruma gelebilir. Şeytanın hileleri pek çetindir. Rabbim bizi muhafaza etsin. Şeytana uyan ve sonunda ona secde ederek hayvandan bile daha aşağılık duruma gelen bir zatın kıssasıyla bu bölüme son vermek isterim;

Vehb b.Münebbih şöyle anlatıyor: "İsrailoğulları arasında abid bir adam vardı. Çağının en çok ibadet edeniydi. O adamın döneminde tek kız kardeşleri olan üç kardeş vardı. Hepsinin ilan edilmiş olan seferberliğe katılıp savaşa gitmeleri gerekiyordu. Babaları ölmüştü ve kız kardeşleri bekardı.

Üç kardeş kız kardeşlerini kime emanet edecekleri hususunda uzun zaman düşündüler. Nihayet kız kardeşlerini İsrailoğullarından olan o abid kişinin yanına bırakma konusunda görüş birliğine vardılar.

Bu teklifi abide bildirdiklerinde abid; ‘böyle bir şeyi kabul etmekten Allah’a sığınırım’ dedi. Ancak gençler abide isteklerini kabul edinceye kadar ısrar etmeye devam ettiler.

Sonunda abid; ‘Öyleyse onu benim manastırımın karşısındaki bir eve yerleştirin’ dedi. Onlarda kız kardeşlerini manastırın karşısındaki bir eve yerleştirerek gittiler.

Rahip her gün kız için bir miktar yemeği manastırın kapısının önüne koyuyor, sonra da kapısını kilitleyip ibadete çekiliyordu. Kız da kapısının önünden yemeği alıyordu. Bir müddet böyle devam etti.

Ancak Şeytan yumuşak bir şekilde abide yanaşıyor ve kızın gündüz vakti evden çıkmasının tehlikeli olduğu, birilerinin onu görüpte bağlanma ihtimalini hatırlatarak onu korkutuyordu. Abid, şeytanın bu sözüne uzun süre kulak asmadı. Ama şeytan eğer yemeği kızın kapısına bırakırsa alacağı sevap ve mükafatın daha da çoğalacağını telkin ederek onu buna sevk etti. Nihayet abid yemeği kızın kapısının önüne bırakmaya başladı. Bir süre böyle devam etti.

Şeytan bu seferde; ‘Sen onunla sohbet etsen, bildiklerini ona öğretsen senin mükafatın daha fazla artacaktır. Çünkü o yalnız ve kimsesiz bir kızdır’ demeye başladı. Abid uzun süre şeytanın bu söylediklerine kulak asmadıysa da sonunda manastırından çıkmadan kızın halini hatırlını sormaya başladı.

Şeytan bu seferde abide, manastırından çıkıp kızla karşılıklı sohbet etmesini telkin etmeye başladı. Nihayet abidi manastırından indirdi ve kızla karşılıklı sohbet etmesini sağladı. Böylece uzun zaman sohbet ettiler ve konuştular.

Şeytan bu seferde kızın evden çıkmasının tehlikeli olduğunu, yüzünü başkalarına göstermesinin doğru olmadığını telkin ederek kızın evine girmesini ve onunla orada sohbet etmesini telkin etti. Nihayet abid kızın evine girmeye ve onunla evinde sohbet etmeye başladı.

Artık abid sabahtan akşama kadar onunla sohbet ediyor, akşam olunca da manastırına çekiliyordu. Bu arada şeytan, kızı abidin gözüne güzel göstermek için gayret gösteriyordu.

Nihayet bir gün abid kızı öptü. Şeytan kızı güzel göstermeye devam etti ve davranışı daha ileriye götürmeyi telkin etti.

Bunun üzerine bir gün abid kız ile zina etti ve kız hamile kaldı. Sonra çocuğu doğurdu.

Bu defa şeytan gelerek; ‘Peki ya kardeşleri dönüpte senin kızdan bir çocuğun olduğunu öğrenince ne yapacaksın? Çocuğu öldür ve göm. Başka türlü bu işten kurtulamazsın’ demeye başladı. Nihayet abid çocuğunu boğazladı ve gömdü.

Bu defa şeytan gelerek; ‘Sen bu kadının oğlunu öldürmüşken, onun yaptıklarını kardeşlerinden gizleyeceğini mi zannediyorsun? En iyisi onu da boğazla ve oğlunu gömdüğün yere göm.’ Nihayet abid kızı öldürdü ve oğlunu gömdüğü yere gömdü. Üzerine büyük bir kaya koydu ve dümdüz bir şekilde toprakla kapattı.

Sonra manastırına çekildi ve uzun süre ibadet etti. Nihayet kızın abileri savaştan döndüler ve abidin yanına gelerek kız kardeşlerini sordular. Abid onlara vefatını haber verdi ve kızı Allah'tan rahmet diledi. 'İşte bu onun kabri, gelin görün' dedi. Kardeşleri onun kabrine gelerek ağladılar ve dua ettiler.

Gece olunca evlerine gittiler ve uyudular. Şeytan onlara rüyalarında bir yolcu görünümünde, kız kardeşlerinin durumunu sordu. Onlarda kız kardeşlerinin öldüğünü söylediler. Bunun üzerine şeytan; 'Hayır, bütün bunlar yalan. Abid, kız kardeşinizle ilgili doğru söylemedi. O, kız kardeşinizi gebe bıraktı, ondan bir oğlu oldu. O, çocuğun boğazını keserek öldürdü. Sonra da sizden korkarak, kız kardeşinizi de aynı şekilde öldürdü. Ondan sonra ikisini de falanca yere gömdü. Haydi gidinde mezarına bakın. Şüphesiz siz, kardeşinizi ve oğlunu, size söylediğim şekilde orada bulacaksınız' dedi.

Şeytan böylece hepsinin rüyasına girdi. Sabah olunca herkes gördüğü rüyadan hayretler içerisindeydi. Biri diğerine; 'Ben şaşırılacak bir rüya gördüm' dedi ve birbirlerine gördükleri rüyaları anlattılar.

En büyükleri; 'Bu karmakarışık, doğrulukla ilgisi olmayan bir rüyadır. Bırakın onu da işimize bakalım' dedi. En küçükleri; 'Ben o yere gidip bakmadan rahat edemeyeceğim' dedi. Böylece beraber gittiler ve kazdıkları zaman rüyalarının gerçek olduğunu gördüler.

Abide gelerek durumu sorduklarında, abid yaptıklarının doğru olduğunu söyledi ve suçunu itiraf etti. Bunun üzerine abidi hükümdara şikayet ettiler.. Hükümdarın adamları, abidi manastırından indirerek asılmak üzere getirdiler.

İdam edecekleri ağaca getirdiklerinde şeytan gelerek; 'O kadın hakkında seni fitneye düşürüp, sonunda seni o kadını gebe bırakacak noktaya getiren, onu ve oğlunu boğazlamayı telkin edenin ben olduğumu biliyorsun. Bugün bana itaat edecek ve Allah'ı inkar edecek olursan seni içinde bulunduğun bu durumdan kurtarırım' dedi.

Nihayet abid Şeytan'a itaat ederek Allah'ı inkar etti. Bunun üzerine Şeytan ondan uzaklaşarak; "Muhakkak ki ben senden uzağım! Ben alemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım' dedi. Hükümdarın adamları da abidi asarak öldürdüler.

Rabbimiz şöyle buyurmuştur: '(Onların durumu) tıpkı şeytânın durumuna benzer ki insana 'İnkâr et' dedi. (İnsan) inkâr edince de: 'Ben senden uzağım, ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım!' dedi.' (Haşr;16-17)"

(Kurtubi; el Cami' li Ahkamil Kur'an; Haşr,16-17 tefsiri)

İşte şeytan, insana öyle bir yerden yaklaşır ki; vesvesenin farkına bile varamayız. Rabbim cümlemizi bu durumdan muhafaza etsin. Amin...

KÜRESEL FİTNELER:

Peygamberler devrinde insanlık doğru yolu bulsa da zaman geçtikçe devir değiştikçe insanoğlu yine şeytanın adımlarına uyarak bozuluyor. Bu, Ademoğlunun ahmaklığından ve cahilliğinden kaynaklanmaktadır. Çevremize baktığımızda açık gezinen hatta açıklıkta aşırıya giden kadınların anneleri başörtülü ve kendilerince tesettürlüdür. Ancak kendilerince yeterli gördüğü bu tesettürü bile kendi evlatlarına uygulatamayacak kadar bozulmuştur bu nesil. Bu sadece küçük bir örnek... Allah Resulü'nün (s.a.v.) vefatı üzerinden 1400 küsur yıl geçti. Şuan Allah'ın hükümlerinin bile insanlar tarafından ayıplandığı bir devri yaşıyoruz. Ayıplayan insanlar da kendilerine; "Müslümanım" diyor. Hiç şüphesiz ki bu devir ya ahir zamandır ya da ahir zamana hazırlık devridir.

Kitaptan uzaklaşan ümmet, modernizm adı altında, küfür ehli batı kültürüne ve onların yaşayışlarına yöneldi. İnsanlar, bu yönelişlerine medeniyet adı verdiler ve aydınlanma çağı dediler. Dünya hayatının geçici süsüne kapılan insanlar, uhreviyetten uzaklaşıp seküler medeniyet denilen maddeciliğe yöneldikleri ve adına aydınlanma çağı dedikleri bu gerici düzeni başımıza bela ettiler.

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْصَرُونَ
Bunlar öyle kimselerdir ki ahiretlerini dünya hayatı karşılığında satmışlardır. Onlardan azap hafifletilmeyecek, onlara yardım da edilmeyecektir.

(2/Bakara, 86)

وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاةٍ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُرَحِّزٍ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ

Andolsun ki onları dünya hayatına karşı en istekli/hırslı olanlar olarak bulacaksınız. (Öyle ki) müşriklerden bile daha düşkünderler dünyaya. Onlardan her biri bin sene yaşamak ister. Ona bu kadar ömür verilmesi onu azaptan kurtaracak değildir. Allah onların yaptıklarını görendir.

(2/Bakara, 96)

Bu insanlar, kitabı sırtlarının arkasına atarak hidayetten uzaklaşmışlardır.

"Bir kimseye Allah hidayet verirse artık onu sapıtacak yoktur; Allah'ın saptırdığına da hidayet verecek yoktur. Sözün en hayırlısı Allah'ın Kitabı'dır." (Müslim, Cum'a, 45)

O halde sözün en hayırlısına sımsıkı sarılalım.

Şuan kendilerine Müslümanım diyenler; ya Komünist olmuş, ya Türk milliyetçisi olmuş, ya da Kürt milliyetçisi olmuş. Ya Kamalist olmuş, ya da Osmanlıcı olmuş. Ya demokrat olmuş ya da laik... İslamın yolu tek bir yoldur. Gerçek mü'min; "Müslümanım ama şuyum ya da buyum"

demez. Allah'ın yolu birdir. Diğer yollar (siyasi görüş, gelenek, görenek vb. gibi anlayışlar), şeytanın yoludur. Bir hadiste;

Bize Affân haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd rivâyet edip (dedi ki) bize Asım b. Behdele, Ebû Vâ'il'den, (o da) Abdullah b. Mes'ûd'dan (naklen) rivâyet etti (ki Abdullah) şöyle dedi: Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) bir gün bize bir çizgi çizdi. Sonra, "Bu, Allah'ın yoludur" buyurdu. Ardından bunun sağından solundan bazı çizgiler çizdi. Sonra, "Bunlar (bir takım) yollardır. Onlardan her yolun başında, ona çağıran bir şeytan vardır." Buyurdu. Sonra da şu âyet-i (En'am, 153) okudu: "Şüphesiz ki (emrettiğim) bu (yol) benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun. (Başka aykırı) yollara tâbi olmayın. Sonra sizi onun (yani Allah'ın) yolundan ayırır."

(Dârimî, Mukaddime, 23)

Bir mü'min; sadece Allah'ın kanunlarına uyar ve tağutun sunduğu tüm yollardan beri olursa Allah'ın ipine sımsıkı tutunmuş olur. Rabbim bizi bu bilinçle yaşatması dileğiyle.

İnsanların modernizm, aydınlanma çağı dediği bu karanlık çağda, örnek alınan batının ürettiği ve tüm dünyayı kapsayan küresel fitneleri sıralayacak olursak ilk başta "Emperyalizm" den başlayalım.

Emperyalizm; yayılcılık veya ekspansiyonizm, bir devletin veya ulusun başka devlet veya uluslar üzerinde kendi çıkarları doğrultusunda etkide bulunmaya çalışmasıdır. Etkileyen devlet, etkilenen devletin kaynaklarından "yararlanma" hakkına sahiptir. Emperyalizm kavramının kullanımı 1870'lerde Britanya'da yaygınlaşmıştır. Sömürgeci terörist İngiliz devleti, üzerinde güneş batmayan ülke adıyla bu kara lekeyi her zaman taşımaktadır. Emperyalizm denilince ilk akla gelen devletlerden biri, terör devleti ABD'dir. Terörist ABD hükümeti, Orta Doğuda fitne çıkararak o bölgedeki kaynaklardan yararlanmaktadır. Terörist ABD, emperyalizmin kirli yüzünü Orta Doğu'da gösterdi. Emperyalizme ortam hazırlama yöntemi "böl, parçala, yönet" yöntemidir. İlk başta halk etnik kimlikler üzerine veya başka görüşler üzerine ayrıştırılır ve aralarına nefret tohumu ekilir. (İslam ülkesinde, devlet tek bir ırka nispet edilmediğinden dolayı bu ayrım bir işe yaramaz). Bu ayrım sonrası iç savaşla ülke güçsüzleştirilir ve diğer ülkeler için saldırıya hazır hale getirilir. Kuzey Irak'ta ve Suriye'de olan olaylar, emperyalizmin bir etkisidir. Buradaki kaynaklar doğrudan terörist ABD'nin yararına kullanılmaktadır.

Kapitalizm; üretim araçlarının özel mülkiyetine ve bunların kâr amacıyla işletilmesine dayanan bir ekonomik sistemdir. Bu sistem, kendi halkının cebinde gözü olan açgözlülerin kurduğu, içinde her türlü kurnazlığın, yalanın ve düzenbazlığın olduğu bir sistemdir. Kapitalizmin yaşandığı ülkelerden birisi de terör devleti Türkiye'dir. Müfit Can Saçıntı'nın yaptığı bir seminer konuşması bu ülkedeki kapitalist sistemin gerçeğini gözler önüne seriyor. Bu seminerde ABD'li Yahudilere ait olan calgon markası makine temizleyici reklamında rezistansın temizliği için calgon kullanılması gerektiği söylenmektedir. Seminerin yapıldığı dönemde bir calgonun fiyatı 40 lirayken bir rezistansın fiyatı 34 liradır. Günümüzde ise bir

calgon markası makine temizleyici 350 lira iken makinenin rezistansı 200 liradır. İşte 200 liralık rezistansın temizliği için 350 liraya makina temizleyici satan sistemin adıdır kapitalizm. Rabbim bizi bu dolandırıcılardan uzak eylesin. Amin...

Faşizm; İtalya’da, Musolini’nin önderliği altında 1919’da başlayan, adını 1922–1943 yılları arasında iktidarda bulunan partiden alan, sendikalara, meslek kuruluşlarına dayanan, devlet sınırlarını genişletmek ereğini güden, tüm yetkilerin tek partinin ve tek kişinin elinde toplandığı düzen. Faşizmin amacı bir toplumu birlik-beraberlik, ulusal değerler, tarih bilinci, vatan-bayrak-devlet üçlemesi, halkçılık ve devletçilik gibi anlayışların altında bütünleştirmektir. Saldırgan milliyetçi olmakla birlikte ırkçı boyutlara varabilmektedir.

Bu ülkede vatan millet bayrak edebiyatı yapanlar, ırkçılığı destekleyen vandallar, kendi leşlerini ay yıldızlı paçavraya sarıp “şehitler ölmez vatan bölünmez” diye anıranlar, faşist köpeklerin ta kendileridir. Bu ahmaklardan en çok nemalananlar, şuan iktidarda olan terör örgütü AKP ve terör örgütü MHP’dir. Erdoğan denilen firavunun her konuşmasında; “Ezan dinmez, bayrak inmez” demesi, ezanımızı kendi batıl ideolojisine empoze etmekle birlikte insanların faşist milli duygularını kendi iktidarının devamı için kullanmaktadır. Faşizmin bitirilmesi için tek yol cihaddır.

Şuan kendilerine Müslümanım diyenler, bu küresel fitnelerin oyuncağı haline gelmişlerdir. Bunun nedeni batıyı örnek almalarından dolayıdır. Filistin’de ümmet katledilirken, faşist köpekler; “Filistin’in iç meselesi bizi ilgilendirmez” diyorlar. İşte bunlar ümmet olmanın feyzini alamamış küfür ehilleridir.

Her ülke kendi çıkarlarını düşünür olmuş. Ve bu çıkarlar için de her türlü zulmü mübah görmüşlerdir. İşte tüm bu dünyayı kapsayan küresel fitneler, fasıkların gözünde olağan bir hale gelmiştir. İşte Allah’ın kitabına bu yüzden sınırsız sarılmalıyız. İşte bu yüzden Allah’ın kanunları getirilmelidir. İnsanlar, şeriatın uzaklaştığı için tüm dünyaya hakim olan bu küresel fitneler, mazlumların başına bela olmuştur. Allah’ın kanunları dışındaki tüm sistemlerin içinde siyaset yapanlar küfre girmiştir.

Bu küfür sisteminin her yönü kötüdür. İslam beldelerinde mü’min halklardan zekât toplanır, gayri müslim vatandaşlardan ise cizye alınır. Zekat, helal yoldan kazanılan ve mü’mini manevi yoldan temizleyen bir ibadettir. Tağutlar ise vergi adı altında insanlardan haraç almaktadır. Alınan bu haraçlar örtülü ödenek adı altında ya hıyanet başkanına Audi marka araba olarak veriliyor ya da sarayın şatafatı için hunharca kullanılıyor. Ayrıca insanların kullandığı suda bile TRT payı vergisi alınıyor. Ekonomik kriz olunca da vergi zammı getiriliyor. Bu zulüm değil de nedir? İslam beldelerinde yönetici Allah’tan korkar. İnsanlar gerekirse Hz Ömer’e (kitabın demokrasi bölümünde bahsettiğim konuda) giydiği kıyafetin uzunluğu için hesap sorar.

Değerli kardeşlerim; insanlar tağutlara sessiz kalıp boyun eğdiğinden dolayı, ve bu küresel fitnelere televizyonlardan ve bütün kitle iletişim araçları aracılığıyla empoze olduğundan dolayı, Allah’ın kanunları olan Şeriatın korkarlar. Çünkü tağutlar, kitle iletişim araçlarıyla bu küresel fitneleri insanlara aşılarmış ve bu korkuyu insanların içine vermişlerdir. Tağutların bu

oyununu bozmanın tek yolu cihaddır. Cihad ibadeti, gerçektede en büyük ibadettir. Değerli kardeşlerim; Allah yolunda cihad etmekten korkmayın. Dünyanın geçici süsü ve şatafatına kanıp Allah yolunda şehadet şerbetini içmekten çekinmeyin. Cihadın sandalı, tağutun lüks gemilerinden hayırlıdır. Bunun nimetini ancak mü'minler anlar. Selam olsun terörist ABD'ye kan kusturan El Kaide'li mücahitlere...

incanews.com sitesinde kaleme alınan bir makaleyi sizinle paylaşmak isterim;

(Alıntıdır)

Dünya tarihi, ara vermeksizin devam eden bir hak-batıl mücadelesidir. Bu mücadele, tarih boyunca yaşanan hemen hemen bütün savaşların, siyasî ve sosyal hareketlerin temel nedenidir. Çatışma, otoritenin kimde olacağı ile ilgilidir. İman edenler, yaratıcının murad ettiği ölçülere göre bir yaşam sürmek, buna göre bir dünya kurmak, yeryüzünü bu inanca göre imar ve inşa etmek isterler. İnkâr edenler ise Allah'ın, kulu üzerindeki egemenliğini reddeden bir sapmayı hâkim kılmayı hedeflerler.

Bu sapma, insan fıtratının aksine inancı devredışı bırakan bir yaşamı önceler. Dünya tarihini gerçekçi bir bakış açısıyla inceleyenler, bu tarihi belirleyen asıl unsurun barış değil savaş olacağını göreceklerdir. Savaş her ne kadar tüm inanç ve dinlerde insan doğasına aykırı bulunsa da, her ne kadar barış hep tercih edilen durum olsa da insanlık tarihi bir savaş arenasından ibarettir. İnananlara göre bu savaş, hak ile batılın savaşıdır.

Hakkın taraftarları yeryüzünde ilahî kanun ve öğretilerin egemenliğini talep ederler. Yaşamı, ölümü, barışı, savaşı, politikayı ve dünya siyasetini yönlendirmesi gereken asıl gücün İslami değerler olması gerektiğini savunurlar. Budistler hayatın iyi ile kötünün mücadelesinden ibaret olduğunu, dünyada iyilik yapan insanların ruhlarının iyi bir rolde başka bedenlere hulul edeceğini savunurlar.

Sosyalistler, hayatın proletarya ile elit kesim arasındaki güç ve serveti bölüşme mücadelesi olduğunu savunurlar. Herkes iyiliğin, kendisinde olduğu düşüncesindedir. Dünya her zaman iyiler ile kötüler arasındaki mücadelede bir savaş alanıdır. Herkes kendi dünya görüşünün en iyi olduğuna inanır ve bunu geçerli kılmak için de kıyasıya bir mücadeleye girer.

İslam, insanların dünyasını da, ahiretini de cennete ve saadet yurduna çevirmek için gönderilmiş tevhid dinidir. Bu tevhid dini kendi içerisinde siyasî ve sosyal birliği de sağlar. Siyasî birlik, İslam hilafeti ile şekillenir, Ehlu'-Hal ve'l-Akd ismi verilen bir şura meclisi ile de kontrole tabi tutulur. İslam'da sosyal birlik, "Mü'minler ancak kardeşlerdir." ayeti mucibince gerçekleştirilir. Buna göre Müslümanlar bir buçuk milyarlık bir ailedir. Irklar, renkler ve uluslar fazla bir anlam ifade etmezler. Onlarca farklı kültürde halk, bir ümmet olurverir.

İşte sosyal birlik budur. İslam'ın kurallar birliği ise İslam Şeriatı ile gerçekleştirilir. Bu sayede doğudan batıya herkes adaleti en yüce olan hakemin kanunlarına göre yaşar. Yukarıda saydıklarımızın tümü Allah'ın yaratan ve yöneten olmasıyla alakalıdır. Allah hem yaratır hem de şariat belirleyerek yönetir. İslam bir inanç ve hayat nizamıdır. Bununla beraber İslam'ın

hayat veren nizamına karşı alternatif kurum ve nizamlar oluşturmaya çalışan dinler de mevcuttur. Bu dinler -ki laiklik, demokrasi, liberalizm ve komünizm gibi- Allah'ın, yarattığı kulları üzerindeki egemenliğini önce kendilerinden başlayarak reddeder, sonra iman edenlerin de büyük bir sapkınlık ile sapmalarını isterler.

Günümüz dünyasında birbirinden uzak coğrafyalarda devam eden çatışmalar, savaşlar, ekonomik ve bilimsel rekabet ve çıkar çatışmaları büyük oranda inanca dayalıdır. Dinin hayatı ve insan davranışlarını değiştiren, beşikten mezara kadar bütün hayatın merkezinde olan konumu dolayısıyla devam eden çatışmalara "inanç çatışması" demek hatalı bir tespit sayılmaz. İslam dünyasının politik birliğini bozulup eskiden tek olan İslam coğrafyası birçok sunî sınırlarla paramparça edilerek ulus devletler inşa edilmiştir.

Aynı dine inanan Müslümanların, hatta aynı kavimden insanların birbirinden ulusal sınırlar yoluyla ayrılması, aslında önce bu toplulukların arasına ayrılık tohumlarının büyük bir özenle serpiştirilmesi yoluyla gerçekleşmiştir. Bu şekilde İslam dünyasının kardeş halklarını onlarca devlete psikolojik olarak hazırlayan dünyanın etkin güçleri, aslında bu coğrafyaları paylaşıp bölüşme noktasında yaşadıkları tartışma ve çekişmeler nedeniyle başlayan Birinci Dünya Savaşı sonrasında İslam dünyasında onlarca farklı zayıf ülkenin daha kurulmasını sağlamışlardır. 1. Dünya Savaşı sonrası yapılan paylaşımın Almanya başta olmak üzere birçok ülke tarafından kabullenilmemesi üzerine 2. Dünya Savaşı başlamış ve daha sonraki süreçlerde de iki savaşta Batı insanının ödediği bedeller adil ve nazik bir paylaşımın yapılabilmesi için farklı bir dünya sisteminin gerektiği fikrinin doğmasını sağlamıştır. Bu sistemin ismi "Yeni Dünya Düzeni"dir.

Yeni Dünya Düzeni, 2. Dünya Savaşı'nda zafer kazanan ülkelerin diğer ülkelere de çatışma çıkarmayacakları kadar haklar tanıyarak patronluk yapacakları bir dünyanın tasarlanmasıdır. Birleşmiş Milletler (BM) bu sistemin en tepesinde yer alan kurum olarak görülsede aslında gerçek böyle değildir. BM'de bulunan 5 güçlü ülke, veto yetkisine sahiptir ve bu o ülkelere diğer ülkelere göre ayrıcalıklı bir konum sağlamaktadır. Bu ülkelerin üzerinde ise Yeni Dünya Düzeni'nin lideri olan Amerika Birleşik Devletleri bulunmaktadır. Genel olarak Anglo-Amerikan olarak tanımlanan İngiltere- Amerika ittifakının şekillendirdiği Dünya Düzeni; İsrail, Fransa, Rusya ve Çin gibi ülkelere de çeşitli ayrıcalıkların verildiği güçlü devletlerin zayıf devletleri sömürdükleri bir kurumdur.

Bu kurumun başında bulunan Birleşmiş Milletler, aslında adaletsiz bir kurum olduğunu yaklaşık 60 yıldır devam eden Filistin çatışmasında bugüne kadar İsrail aleyhine hiçbir karar çıkarmamasıyla ortaya koymuştur. BM, kendi çatısı altında Güvenlik Konseyi ve çeşitli kültürel alanlarda çalışmalar yapan misyonları barındıran çatı bir örgüttür. Dünya milletlerini siyasî açıdan terbiye eden BM'nin yanı sıra dünya ekonomisini elinde tutan ve tefeciliği kurumsallaştıran çeşitli birimler de vardır. Uluslararası Para Fonu (IMF), zengin ülkelerin fakir ülkeleri sömürdüğü Yeni Sömürge Yöntemi'dir.

Eski zamanlarda işadamlarıyla fakir halk arasında sürdürülen faiz sistemi 20. yüzyılın modern dünyasında zengin devletlerle fakir devletler arasında sürdürülmektedir. Modern dünya

düzeni, Protestan ahlâk üzerine bina edilen, ancak dini sadece halkları kontrol etme ve devletin bir din devletine dönüşmesine müsaade etmeden dinin halkları sosyal açıdan rahatlatan ve toplumun ahlâk düzeyini iyileştiren özelliğinden faydalanan bir yapıdadır. Ancak bu modern dünya sistemi, laikliği esas alır ve devletin din ile birbirinden kesin çizgilerle ayrılması gerektiğini savunur.

Laik dünyanın işleyişinin bu şekilde gerçekleşmesinin garantisi ise liberalizm ve demokrasidir. Demokrasinin olmazsa olmaz kurallarından biri de laikliktir. Laiklik, demokrasiyle beraber modern sistemin sacayağını oluşturur. Laiklik ve demokrasinin şekillendirdiği toplumlarda kimsenin birbirine karışmadığı liberal bir anlayış insanların kendi heva ve heveslerine göre yaşamalarının garantisidir. Yani Allah'ın kanunlarını yaşamın temel kuralı olarak kabul etmeyen çağdaş insan, dünyevî eğilimlerini destekleyen yeni bir kurallar bütünü oluşturmuştur.

Bu kurallar bütünü kendi içinde tutarlıdır, ancak yaradılış gayelerine aykırı olması, hakikatin tersine bina edilmesi, insanın fitratını çoğu zaman gözardı etmesi açısından bugün dünyada yaşanan adaletsizlik, fesat ve zulmün temel nedenidir ve bu anlamda tutarsızdır. Müslümanlar, fitne kalkıp yeryüzünde din yalnızca Allah'ın oluncaya kadar mücadele ederler ve inkâr edenlerin Allah'a rağmen insanlar üzerinde kurdukları şirk hâkimiyetini reddederler.

BM, ABD, İngiltere, Fransa, Rusya ve Çin gibi ülkelerin ortak özelliği, Allah'ın yeryüzündeki egemenliğini reddetmeleri ve materyalist bir dünyanın oluşması için iman edenlerle mücadele etmeleridir. Günümüzde Fransa, Mali'de; ABD, Afganistan baş ta olmak üzere birçok İslam ülkesinde; Rusya, Kafkasya'da; Çin, Doğu Türkistan'da sadece bu bölgelerin halkları İslam'ın gölgesinde yaşamak istedikleri için mücadele etmektedirler.

Modern dünya, işgal bölgelerinde Müslümanlardan aldığı tepki ve yaşadığı fiyaskolar yüzünden İslam topraklarını işgal etmek konusunda istekli değildir. Sömürü dönemlerinin kaba askerî işgal orduları artık geride kalmış ve 20. yüzyılın son döneminde İslam ülkelerinden çekinen Batılı güçler, işgal ve sömürü projelerini "soft power" olarak tanımlanan yumuşak yöntemlerle yürütmeye başlamışlardır.

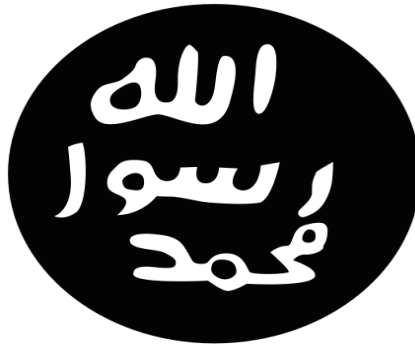
Batılılar, İslam ülkelerindeki ordularını çektikten sonra Müslüman halkların başına birtakım azınlık elitleri musallat etmiş ve bu elit kuklaları maddî ve askerî destekle donatmışlardır. İslam dünyasında yaşanan acılarda büyük rol oynayan bu kuklalar, en büyük desteği Batılı güçlerden almaktadırlar. İslam dünyasında Müslüman halkları kendi halkları gibi çürütmek, ahlâken çökertip direncini kırmak ve neslini ifsad etmek isteyen Batılı güçler, medyayı ve yazılı yayın (kitap, dergi gibi) hayatını da kullanmakta, hatta el-Ezher gibi yüzlerce yıllık İslami eğitim kurumlarında müfredatları bile değiştirmektedirler. Düşman, İslam ülkelerinde çocuklarımızın okuduğu kitaplardan, haberleri aldığımız medyaya kadar hemen her alanı kontrol eden bir sistem kurmuştur.

UNESCO aracılığıyla tüm dünyadaliteratürü ve bilimi de kontrol altına almaya çalışan Yeni Dünya Sistemi, kurduğu ve desteklediği her biri bir devlet gücünde olan ve kapitalizmin temel

aktörleri olan çok uluslu şirketler aracılığıyla fakir ülkeleri modern yöntemlerle sömürürler. Bu şirketler, girdikleri ülkelerde zamanla edindikleri ayrıcalıklı konumlarla bir baskı mekanizması oluştururlar. Baskının temel amacı ise 2. ve 3. dünya ülkelerinin “açık pazar ekonomisine dayalı bir model izlemeleri ve sömürülmeyi kanuna bağlamalarıdır. Bu sayede eskiden büyük fizikî güçlerle kontrol edilen ülkeler zamanımızda sadece lobi faaliyetleri ve ekonomik tehditlerle kontrol edilebilmekte ve sömürülebilmektedir.

Düzenledikleri İslam dışı ve beşer ürünü kanunları halklarımıza dayatan Batılı güçler, günümüzde ABD öncülüğünde hareket etmektedir. Bir zamanlar Rusya’ya karşı kurulan NATO gibi uluslararası askerî işbirliği teşkilatları günümüzde Allah’ın sözünün yeryüzünde egemen olmaması için kullanılan polis güçlerine dönüşmüştür. Rusya, Çin, Hindistan, Fransa gibi birbirinden farklı dil, din ve kültüre sahip ülkeler, hatta birbirine düşman ülkelerin arasını birleştiren tek şey, İslam’a ve Allah’ın arzında O’nun kanunlarının yürürlükte olmasına yönelik ortak düşmanlıklardır.

Günümüzde İslam dünyası, Batılı toplumlar tarafından mustazaf halkların kanları ve terleri üzerine inşa edilen bu dünya nizamını reddetmekte ve sadece İslam’ın egemen olduğu bir dünya için mücadele etmektedir. “La ilahe illallah” sözüyle başlayan tevhidi duruş, Allah’ın arzında O’nun kanunlarını reddeden bu sapkın düşünceye meydan okumaktadır. ABD liderliğindeki modern Batı’nın oluşturduğu İslami olmayan ve zulüm üzerine bina edilen bu düzen, tüm Müslümanlara, kendisi gibi olmamızı dayatmakta, İslami kimliğimiz ve inancımız ise buna karşı cihadı ve mücadeleyi bizlere farz kılmaktadır. (incanews.com sitesinden alıntıdır.)

LANETLİ KAVİM (İSRAİLOĞULLARI):

İnsî ve cinnî şeytanlardan Allah’a sığınırım. Tevrat’taki bilgilere göre, Nuh (a.s.)’ın oğlu Sam’ın soyundan gelen ve Hz İbrahim’in atası olan “Eber (İvri)”in soyundan gelenlere “İbrani” denilmektedir. Konuştukları dilde İbranice (ivrit) dilidir.

HZ İBRAHİM:

Hız İbrahim Babil’in doğusunda Dicle nehri ile Fırat nehri arasında Mezopotamya denilen bölgede Ur şehrinde, dünyaya geldi. Bu şehrin, Şanlıurfa olduğu rivayet edilir. Çağının en büyük tağutu olan, Zalim hükümdar Nemrud’a karşı dini görevini yerine getiren Hz İbrahim, Kur’an’da Allah’ın dost edindiği peygamber olarak geçer:

وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِّمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ
إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا

Muhsin olarak/Kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışarak yüzünü Allah’a teslim eden ve hanif olan İbrahim’in milletine uyandan daha güzel bir dine kim sahip olabilir? Ki, Allah İbrahim’i dost edinmiştir.

(4/Nîsa, 125)

Allah dostu olan o büyük peygamber, putperest olan kavmine ve babasına karşı yaratıcıyı kendisi aramıştı:

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ أَرَزَّرَ اتَّخَذُ أَصْنَامًا إِلَهَةً إِيَّ أَرِيكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

(Hatırlayın!) Hani İbrahim, babası Azer’e demişti ki: “Putları ilah mı ediniyorsun? Şüphesiz ki ben, senin ve kavminin apaçık bir sapıklık içinde olduğunuzu düşünüyorum.”

(6/En’âm Suresi, 74)

وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ

Yakinen inananlardan olsun diye, İbrahim’e göklerin ve yerin melekutunu (insanı hayrete düşüren ayetlerini) gösteriyorduk.

(6/En’âm Suresi, 75)

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْإِفْلِينَ

Gece onu bürüyüp örtünce bir yıldız görmüş: “Bu benim Rabbimdir.” Demişti. Yıldız batınca da: “Şüphesiz ki ben batanları sevmem.” Demişti. (6/En’âm Suresi, 76)

فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِنْ لَمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ

Ay'ın doğduğunu görünce: "Bu benim Rabbimdir." Demişti. Onun battığını (görünce de): "Şayet Rabbim beni hidayet etmezse andolsun ki sapıklar topluluğundan biri olurum." Demişti.

(6/En'âm Suresi, 77)

فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسُ بَازِعَةً قَالَ هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ

(Sonra) Güneş'in doğduğunu görmüş ve: "Bu benim Rabbim olsa gerek; bu en büyüktür." Demişti. Güneş batınca: "Ey kavmim! Şüphesiz ki ben, sizin şirk koştuklarınızdan beriyim/uzagım." Demişti.

(6/En'âm Suresi, 78)

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

"Şüphesiz ki ben, yüzümü hanif olarak, gökleri ve yeri yaratana çevirdim. Ve ben, müşriklerden de değilim."

(6/En'âm Suresi, 79)

وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ

Kavmi onunla tartışmıştı. (İbrahim) demişti ki: "(Allah) beni hidayet etmesine rağmen, Allah hakkında benimle tartışacak mısınız? Rabbimin benim hakkımda bir şey dilemesi hariç, şirk koştuklarınızdan korkmuyorum. Rabbimin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Öğüt almaz mısınız?"

(6/En'âm Suresi, 80)

وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَآيُ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

"Siz, (Allah'ın meşruluğuna dair) hiçbir delil indirmediği varlıkları Allah'a ortak koşmaktan korkmazken, ben nasıl sizin şirk koştuğunuz (sahte ilahlardan) korkarım! Şayet biliyorsanız (söyleyin bakalım, hak olan ilaha ortak koşanlar ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayanlar) bu iki gruptan hangisi (Allah'ın azabından) emin olarak (yaşamaya) daha fazla hak sahibidir?"

(6/En'âm Suresi, 81)

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ

İman eden ve imanlarına zulüm/şirk bulaştırmayanlar (var ya); işte bunlara (Allah'ın azabından) emin olma vardır. Ve onlar hidayete erenlerdir.

(6/En'âm Suresi, 82)

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَى قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ

Bu, bizim kavmine karşı İbrahim'e verdiğimiz hüccetimiz/delilimizdir. Dilediğimiz kimsenin derecelerini yükseltiriz. Şüphesiz ki Rabbin, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm, (her şeyi bilen) Alîm'dir.

(6/En'âm Suresi, 83)

Bu ayetler bize gösteriyor ki, bir kul yönünü sadece Allah'a çevirirse Rahman olan Allah, kuluna hidayetinden bahşeder. İbrahim, putlardan yüz çevirip Allah'ın ayetlerinden olan Güneşin, Ayın ve Yıldızların vesilesiyle Rabbini aradı ve Allah Subhânehu ve Teâlâ ona hidayet etti. Bu ayetlerden ancak akıl sahipleri ders çıkarır.

Çağının en güçlü tağutlarından olan Nemrud, Hz İbrahim'i ateşe atmasına karşın O, sırtını ancak Allah'a dayamıştır:

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ

Demişlerdi ki: “Şayet bir şeyler yapacaksanız, onu yakın ve ilahlarınıza yardım edin.”

(21/Enbiya Suresi, 68)

قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ

Biz de buyurduk ki: “Ey Ateş! İbrahim'e serin ve selamet ol!”

(21/Enbiya Suresi, 69)

وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ

Ona tuzak kurmak istemişlerdi de biz onları en fazla hüsrana uğrayanlardan kılmıştık.

(21/Enbiya Suresi, 70)

وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ

Onu ve Lut'u âlemler için bereketli kıldığımız topraklara (taşınarak) kurtarmıştık. (21/Enbiya Suresi, 71)

Hız İbrahim, Kenan bölgesine günümüz Filistin bölgesine yerleşti. Hz Lut, Hz İbrahim'in akrabasıdır. Hz Lut (a.s.) da başka bir kavme gidip tevhid davetini o bölgelere taşıma vazifesini üstlendi. Hz İbrahim'in Sare adında bir hanımı vardı ve çocukları olmuyordu. Sare'nin izniyle Hz İbrahim, Hacer'le evlenir ve şöyle dua eder:

رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ

“Rabbim, bana salihlerden (bir evlat) ver.”

(37/Saffât Suresi, 100)

فَبَشِّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ

Biz onu, halim (yumuşak huylu) bir çocukla müjdeledik.

(37/Saffât Suresi, 101)

Yüce Rabbimiz peygamberine, Hz İsmail'i müjdeledikten sonra, gelen bir emirle Hacer validemizle oğlunu, Safa ve Merve tepesinin bulunduğu, kuş uçmaz kervan geçmez kurak bir bölgeye bırakma imtihanına göğüs gerdirdi. Bu belde, Mekke-i Mükerreme'dir. Su bulunmayan bu beldede Hacer annemiz, bebeğine su aramak için Safa tepesinden, Merve tepesine koşuyordu. Bu sırada Yüce Rabbimiz onlara, zemzem suyunu ikram etti. Hacıların bu iki tepede yürüyüp say ibadetini yapması, Hacer annemizin hatırasına olan saygıdan dolayıdır. İlerleyen zamanlarda Hz İbrahim, ailesini ziyarette gelirdi.

فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَى قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ

Çocuk onunla beraber iş yapıp koşuşturma çağına erişince, dedi ki: “Oğulcuğum! Rüyamda seni kestiğimi görüyorum. Sen ne düşünürsün (bu konuda)?” (İsmail) dedi ki: “Babacığım! Emrolunduğun şeyi yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın.”

(37/Saffât Suresi, 102)

فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ

İkisi de (Allah'ın emrine) teslim olup (İsmail'i) alnı üzere yere yatırınca,

(37/Saffât Suresi, 103)

وَنَادَيْنَاهُ أَن يَا إِبْرَاهِيمُ

Ona: “Ey İbrahim!” diye seslendik.

(37/Saffât Suresi, 104)

قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَا إِنَّا كَذًا لَّكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

“(Bu davranışınla) rüyayı tasdik etmiş oldun. Şüphesiz ki biz, muhsinleri/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanları böyle mükâfatlandırırız.”

(37/Saffât Suresi, 105)

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ

Şüphesiz bu, apaçık bir imtihandı.

(37/Saffât Suresi, 106)

وَقَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ

Biz (İsmail'in yerine), büyük bir kurbanlığı fide olarak verdik.

(37/Saffât Suresi, 107)

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ

Sonradan gelecekler arasında (hayırla yâd edilmesi için ona güzel bir nam) bıraktık.

(37/Saffât Suresi, 108)

Yüce Rabbimiz peygamberini böyle imtihan etmiştir.

İlk mabed Kâbe'dir. Yüce Rabbimiz ayetinde şöyle buyurmuştur:

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ

Şüphesiz ki insanlar için yeryüzünde kurulmuş ilk ev, Mekke'deki mübarek ve âlemlere hidayet olan (Kâbe'dir).

(3/Âl-i İmran, 96)

Rivayetlere göre Nuh tufanında yıkılan Hz Adem'in yaptığı mabed (Kabe), bu seferde Hz İbrahim ve oğlu Hz İsmail tarafından inşa edilmiştir.

وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ

(Hatırlayın!) Hani biz evi/Kâbe'yi insanlar için toplanma yeri ve güvenli bir bölge kılmıştık. Ve onlara: "İbrahim'in makamını (namaz kılacağınız) bir namazgâh edinin." (diye emretmiştik.) İbrahim ve İsmail'e: "Benim evimi tavaf edenler, itikafta kalanlar, rükû ve secde edenler için temizleyin." Diye emretmiştik.

(2/Bakara Suresi, 125)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

(Hatırlayın!) Hani İbrahim demişti ki: "Rabbim! Burayı güvenli bir yerleşim yeri kıl ve buranın ahalisinden Allah'a ve ahirete inananları çeşitli meyvelerle rızıklandır." (Allah) dedi ki: "Kâfir olan kimseleri de az bir müddet faydalandırır sonra da ateşin azabına çaresiz katlanmak zorunda bırakırım. (Ateşin azabını barındıran cehennem) ne kötü bir varış yeridir."

(2/Bakara Suresi, 126)

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

(Hatırlayın!) Hani İbrahim ve İsmail, Kâbe'nin temellerini yükseltiyor (bir yandan da şöyle dua ediyorlardı:) "Rabbimiz bu ameli bizden kabul buyur. Şüphesiz ki sen, (işiten ve dualara icabet eden) Es-Semi', (her şeyi bilen) El-Alîm'sin."

(2/Bakara Suresi, 127)

وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهَّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ
السُّجُودِ

Hani biz İbrahim'e evin/Kâbe'nin yerini göstermiş ve (şöyle vahyetmiştik): “Bana hiçbir şeyi ortak koşma. Tavaf edenler, kıyamda duranlar, rükû edenler ve secde edenler için evimi temizle.”

(22/Hac, 26)

وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ

“İnsanlar arasında hacı ilan et. Yürüyerek ve (uzun yolculuk nedeniyle) yorulmuş binekler üzerinde, uzak yollardan sana gelsinler.”

(22/Hac Suresi, 27)

لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ
فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَمْرَ الْفَقِيرِ

(Senin çağrınla hacca gelsinler ki;) kendileri için faydalı olan şeylere şahit olsunlar. (Ayrıca) kendilerine rızık olarak verdiği (kurbanlık) hayvanlar üzerine, belli günlerde Allah'ın adını ansınlar... Ondan yiyecek ve zorda kalmış fakire de ondan yedirin.

(22/Hac Suresi, 28)

İlk hac vazifesi bu şekilde yapılmıştır. Yaşı epeyce ilerleyen Hz İbrahim ve eşi Sare annemize Yüce Rabbimiz iki misafir göndererek Hz İshak'ı müjdeledi ardından da Lut kavmini helak edeceğini bildirdi:

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِ

İbrahim'in değerli misafirlerinin haberi sana geldi mi?

(51/Zâriyat Suresi, 24)

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ

Hani yanına girmiş: “Selam” demişlerdi. O da: “Selam! Siz, tanınmayan bir topluluksunuz.” Demişti.

(51/Zâriyat Suresi, 25)

فَرَاغَ إِلَى أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعِجْلٍ سَمِينٍ

Hemen ailesine gidip, semiz bir buzağı getirmişti.

(51/Zâriyat Suresi, 26)

فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ

Onlara yaklaştırmış ve: “Yemez misiniz?” demişti.

(51/Zâriyat Suresi, 27)

فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشِّرُوهُ بِغُلَامٍ عَالِيمٍ

(Yemediklerini görünce) içine bir korku düşmüştü. “Korkma!” demişler ve onu, bilgili bir çocukla müjdelemişlerdi.

(51/Zâriyat Suresi, 28)

فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ

Hanımı (şaşkınlık) çılgılığı atarak (onlara) yönelmiş ve yüzüne vurmuştu. Demişti ki: “(O) koca bir ihtiyar, (bense) kısır bir kadın. (Buna rağmen çocuk mu?!)”

(51/Zâriyat Suresi, 29)

قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ

Demişlerdi ki: “Böyle işte... Rabbin böyle buyurdu. Hiç şüphesiz O, (hüküm ve hikmet sahibi olan) El-Hakîm, (her şeyi bilen) El-Alîm'dir.”

(51/Zâriyat Suresi, 30)

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ

“Ey elçiler/melekler! Sizin işiniz (göreviniz) nedir?” demişti.

(51/Zâriyat Suresi, 31)

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ

“Şüphesiz ki biz, suçlu günahkâr bir kavme yollandık.” Demişlerdi.

(51/Zâriyat Suresi, 32)

لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ طِينٍ

“Üzerlerine çamurdan (pişirilmiş) taşlar atalım diye.”

(51/Zâriyat Suresi, 33)

مُسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ

“Haddi aşan taşkınlar için, Rabbinin katında işaretlenmiş (taşlar).”

(51/Zâriyat Suresi, 34)

فَأَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

Orada bulunan mü'min kimseleri çıkardık.

(51/Zâriyat Suresi, 35)

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ

Orada, bir ev halkı dışında, Müslim/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kimse bulamadık.

(51/Zâriyat Suresi, 36)

وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ

Orada, can yakıcı azaptan korkanlar için (ibret olsun diye) bir ayet bıraktık.

(51/Zâriyat Suresi, 37)

Hız İbrahim, büyük bir peygamberdi. Onun dini hakkında tartışmaya girenlere karşı Yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

İbrahim, Yahudi değildi. Hristiyan da değildi. Hanif bir Müslimdi. O, müşriklerden de değildi.

(3/Âl-i İmran Suresi, 67)

Allah Subhânehu ve Teâlâ, Hz İbrahim'e İshak'ı ve İshak'ında oğlu Yakup'u müjdeledi. Hz İbrahim'in Mekke'de bıraktığı oğlu Hz İsmail, Arapların atasıdır. Hz İbrahim'in, oğlu Hz İshak'tan olan torunu Hz Yakup'un diğer adı da "İsrail"dir. Bu günün Yahudileri, İsrail oğullarıdır Hz Yakup'un soyudur.

HZ YAKUP:

Hız Yakup, Allah'ın peygamberi ve salih kuludur. Rabbim O büyük zâta Rahmet eylesin. On tane çocuğu olan Hz Yakup'a daha sonra Allah Subhânehu ve Teâlâ, Hz Yusuf'u ve Bünyamin'i bahşetti. Hz Yusuf güzelliğiyle dikkat çekiyordu. Hz Yusuf'u kıskanan abileri onu kuyuya atıp ondan kurtulmak istemişlerdir. İsrail oğulları dünyadaki ilk vukuatını böylece işlemiş oldu. Hz Yakup yıllarca oğluna ağlamıştı. Ağlamaktan gözlerine ak düşmüştü.

وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا أَسْفَى عَلَى يُوسُفَ وَأَبْيَضْتُ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزَنِ فَهُوَ كَظِيمٌ

Onlara sırtını döndü ve: "Ah! Şu Yusuf'a karşı bitmeyen çilem!" dedi. Gözlerine üzüntüden dolayı ak düştü. (Neredeyse görmeyecek hâle geldi) ve o (üzüntüsünü) içine atar bir hâldeydi.

(12/Yûsuf Suresi, 84)

İsrail oğulları babalarına bile zulüm etmişlerdi.

Allah'ın yardımıyla Mısır'ın yetkilisi olan Hz Yusuf, babasıyla beraber İsrail oğullarını, Kenan diyarından verimli toprakları olan Mısır'a yerleştirmiştir. Hz Yakup'un evlatlarına verdiği son öğüt ise:

وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ

İbrahim, (İslam'ı) oğullarına vasiyet etti. Yakub da böyle yaptı: “Ey evlatlarım! Allah sizin için (İslam) dinini seçti! Yalnızca Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kullar olarak can verin!”

(2/Bakara Suresi, 132)

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَالِاهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهاً وَاحِداً وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

Yoksa siz, Yakub'a ölüm geldiğinde orada hazır mı bulunuyordunuz? O, oğullarına demişti ki: “Benden sonra neye ibadet edeceksiniz?” Demişlerdi ki: “Senin ilahına, babaların İbrahim, İsmail ve İshak'ın ilahı olan tek bir ilaha ibadet edeceğiz ve biz O'na teslim olanlarız.”

(2/Bakara Suresi, 133)

Yıllarca Mısır'da kalan İsrail oğulları, çoğalmış ve büyük bir topluluk haline gelmişti. Artık Hz Yusuf zamanındaki, İsrail oğullarına kucak açan kral kalmamıştı. Onun yerine zalim bir firavun Mısır'da hüküm sürüyordu. Firavun, İsrail oğullarına zulm ediyor, erkek çocukları öldürüp kız çocuklarını sağ bırakıyordu ve köle olarak çalıştırıyordu. İsrail oğullarını kurtaran yine bir peygamberdi. O peygamber de Musa (a.s.) idi.

HZ MUSA:

Hız Musa, İsrail oğullarını zulümden kurtaran ve Yüce Rabbimizin dinini (tevhidi) kavmine davet eden büyük bir peygamberdir.

وَاصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي

“Ben seni kendim için (risalet davasını yüklenesin diye) seçip yetiştirdim.”

(20/Tâhâ Suresi, 41)

Allah'ın izniyle çeşitli mucizeler gösteren Musa (r.a.), kardeşi Harun'la (r.a.) beraber firavunu tevhide davet etti. Ancak firavun azgınlaştı (tağutlaştı). Hız Musa, hidayetden nasibi olmayan firavunun zulmünden İsrail oğullarını kurtarıp ata toprakları olan Kenan'a kaçırırken, Kızıldeniz engeline takılmıştı. Yüce Rabbimiz Kızıldenizi ikiye bölmesiyle İsrail oğullarını kurtarmış ve firavunu denizde boğmuştu.

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنتُمْ تَنْظُرُونَ

(Hatırlayın!) Hani sizin için denizi yarmış, sizi kurtarmış ve sizler bakıp dururken/gözlerinizin önünde Firavun ailesini boğmuştu. (2/Bakara, 50)

Bir başka surede ise Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّى إِذَا أَذْرَكَهُ الْعَرْقُ قَالَ
أَمَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُوا إِسْرَءِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ

İsrailoğullarını denizden geçirdik. Firavun ve askerleri azgınlık ve düşmanlıkla onları takibe koyuldu. Nihayet boğulma hâli onu yakalayiverince: “İsrailoğullarının inandığı (gibi) O’ndan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah olmadığına inandım. Ve ben Müslimlerdenim/şirki terk ederek tevhidle (Allah’a) yönelen kullardanım.” Demişti.

(10/Yûnus, 90)

الَّذِينَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ

(Demek) şimdi ha! (Oysa) daha önce isyan etmiş ve bozgunculardan olmuştun.

(10/Yûnus Suresi, 91)

فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَقَكَ آيَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ آيَاتِنَا لَغَافِلُونَ

Bugün bedenini kurtaracağız ki sonradan gelenlere ibret olasın. Şüphesiz ki, insanların büyük çoğunluğu ayetlerimizden gafildir. (10/Yûnus Suresi, 92)

Günümüzde Kızıldeniz kenarındaki Cebelein mevkiinde kumlar arasında mumyalanmadan günümüze kadar ulaşan bir ceset bulunmuştur. 3000 yıldan fazla yaşa sahip olan bu ceset İngiltere’de British müzesinde sergilenmektedir. Bu ceset firavuna ait midir? Allahu alem. Belki de firavunun cesedinin çıkacağı güne daha hala seneler vardır. Ona ait olmasa bile imanımızdan en ufak bir şüphemiz bile olmaz. Elhamdülillah.

Hız Musa, kardeşi Harun’u kavminin başına bırakarak Tur dağına yöneldi. Hız Musa orda 30 gün kaldı daha sonra Allah Teâlâ, 10 gün daha ekledi

وَوَعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ فِتْنَةٍ مِيقَاتُ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ
هَارُونَ اخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ

Musa ile otuz gece için sözleştik. Buna ayrıca on gün ekledik. Böylece Rabbinin belirlediği süre kırk güne tamamlandı. Musa kardeşi Harun’a dedi ki: “Kavmimde benim yerime geç. İslah et ve bozguncuların yoluna uyma.”

(7/A’râf, 142)

40 günün sonunda Hız Musa, Allah’ın buyruklarının bildirildiği tabletlerle kavminin yanına geldiğinde kavmini altından yapılmış bir buzağıya tapar halde buldu. Sinirden tabletleri fırlatan Musa (a.s.), kardeşinin yakasına yapışmasını, Yüce Rabbimiz Kur’an’da şöyle belirtmiştir:

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَى إِلَى قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بُئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي أَعَجَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ
وَأَلْقَى الْأَلْوَاخَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنٌ أُمِّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعُّوْنِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي
فَلَا تُشِمِّتْ بِي الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

Musa kavmine öfkeli ve üzgün bir hâlde döndüğü zaman: “Arkamdan ne kötü işler ettiniz. Rabbinizin emrinin bir an önce olmasını istediniz (öyle mi)?” demişti. Levhaları fırlatmış ve kardeşinin başını (saçından) tutup kendisine çekmişti. (Harun:) “Ey anamın oğlu! (Sandığın gibi değil!) Bu topluluk beni zayıf buldular ve neredeyse beni öldüreceklerdi. Bana, düşmanları sevindirecek bir şey yapma ve beni zalimler topluluğuyla bir tutma.” Demişti.

(7/A'râf, 150)

Et-Tevvab ve Er-Rahman olan Allah, tevbe eden İsrail oğullarının tevbesini kabul etmiştir. Çünkü O (c.c.), merhametlilerin en merhametlisidir.

İsrail oğulları, Hz Musa'nın önderliğinde Beytü'l- Makdis'e doğru ilerlediler. Orada zalim bir toplulukla karşılaştılar. Hz Musa, Allah'ın emriyle İsrail oğullarına bu zalim toplulukla savaşmaları gerektiğini bildirdi. İsrail oğulları da, bu emre itaatsizlik ederek Musa'ya:

قَالُوا يَا مُوسَى إِنَّا لَنَ نَدْخُلُهَا أَبَدًا مَا دَامُوا فِيهَا فَادْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا إِنَّا هَهُنَا قَاعِدُونَ

Dediler ki: “Ey Musa! (O güçlü topluluk) orada olduğu müddetçe ebediyen oraya girmeyeceğiz. Sen ve Rabbin gidip savaşın. Biz burada bekliyor olacağız.”

(5/Mâide Suresi, 24)

Dediler. Yüce Rabbimiz, İsrail oğullarını zalim firavunun elinden kurtarmasına rağmen İsrail oğulları nankörlük ediyordu. Hz Musa'da, Rabbine:

قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرِقْ بَيْنَنَا وَقَوْمِ الْفَاسِقِينَ

Dedi ki: “Rabbim! Ben sadece kendime ve kardeşime söz geçirebilirim/ikimizden sorumluyum. Bizimle fasık olan kavmin arasını ayır.”

(5/Mâide Suresi, 25)

Allah Subhânehu ve Teâlâ buyurdu ki:

قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ

Dedi ki: “Şüphesiz ki o (topraklar), kırk yıl boyunca onlara haramdır. Yeryüzünde şaşkın şaşkın dolanırlar. Fasık topluluğa üzülme!” (5/Mâide Suresi, 26)

Hız Musa, kavminden Tevrat'a uyacaklarına dair söz aldıktan sonra, kavminden ayrıldı ve belirlenen süreye kadar İsrail oğulları, o beldeye giremediler.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَا مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ لَهُمْ اأَبْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أَخْرَجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَائِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ

Musa'dan sonra İsrailoğullarının ileri gelenlerini görmedin mi? Hani onlar nebilerine demişlerdi ki: "Bize bir komutan tayin et, (onun komutanlığında) Allah yolunda savaşalım." O da demişti ki: "Ya savaş size farz kılındıktan sonra savaşmazsanız?" Demişlerdi ki: "Biz yurtlarımızdan sürülmüş ve evlatlarımızdan menedilmişken nasıl olur da Allah yolunda savaşmayız?" Savaş onlara farz kılınca azı hariç (savaşmaktan imtina ederek Allah'ın emrinden) yüz çevirdiler. Allah, zalimleri bilendir. (2/Bakara Suresi, 246)

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَتَى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

Nebileri onlara demişti ki: "Allah, size komutan olarak Talut'u atadı." Demişlerdi ki: "O bizim başımıza nasıl yönetici olabilir? (Oysa) biz yöneticiliğe ondan daha layıgız. Hem o mal konusunda kendisine genişlik verilmiş (bir zengin de) değildir." Demişti ki: "Şüphesiz Allah, onu sizin için seçti ve onun ilim ve beden gücünü arttırdı. Allah mülkünü dilediğine verir. Allah (ihsanı ve lütfu bütün varlığı kuşatacak kadar geniş olan) Vâsi', (her şeyi bilen) Alîm'dir."

(2/Bakara Suresi, 247)

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِمَّا تَرَكَ آلُ مُوسَى وَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

Nebileri onlara demişti ki: "Onun yöneticiliğinin alameti size getirilecek tabuttur. O (tabutun) içinde Rabbinizden olan (insanların korku ve kaygılarını giderip onları rahatlatan) bir sekinet, Musa ve Harun ailesinin (eşyalarından) geriye kalanlar vardır. O (tabutu) melekler taşır. Şayet mü'minler iseniz bunda sizin için (ibret alınacak) ayetler vardır."

(2/Bakara Suresi, 248)

Ayette bahsedilen tabut, kutsal ahid sandığıdır. İsrail oğulları Talut'un önderliğinde, Kenan diyarına doğru hareket edince, Allah Subhânehu ve Teâlâ onlara çeşitli imtihanlara tabi tutmuştur.

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنْ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرَبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا اللَّهِ كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

Talut ordusuyla beraber yola koyulunca demişti ki: “Şüphesiz Allah sizi bir nehirle imtihan edecektir. Kim ondan içerse benden değildir. Bir avuç içenler dışında, kim de o nehirden tatmazsa şüphesiz ki o bendendir.” Çok azı hariç o sudan içtiler. Talut ve onunla beraber iman edenler onu (nehri) geçince: “Bizim bugün Calut’a ve ordusuna karşı savaşılabilecek bir gücümüz yoktur.” Demişlerdi. Allah’la karşılaşacaklarına (kıyamete) kesin bir bilgiyle inananlarsa: “Nice az topluluk, Allah’ın izniyle çok olan topluluğa galip gelmiştir.” Demişlerdi. Allah, sabredenlerle beraberdir.

(2/Bakara Suresi, 249)

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

Calut ve ordusuyla karşı karşıya geldiklerinde: “Rabbimiz, üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sabit kıl ve kâfir topluluğa karşı bize yardım et.” Demişlerdi.

(2/Bakara Suresi, 250)

HZ DAVUD:

İsrail oğulları, savaşa girerken bile Allah onları imtihan etmiş ve azı hariç çoğu imtihanı geçememiştir. Bu savaşta, genç bir civanmert, Calut’u öldürüp kavminin arasında adından söz ettirmiştir. Bu genç, daha sonraları kendisine kitap indirilecek ve peygamberlik verilecek olan Davud (a.s.)’dır.

فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَاتَّيَهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ

Allah’ın izniyle (Calut ve ordusunu) bozguna uğrattılar. Davud, Calut’u öldürdü. Allah ona yöneticilik ve hikmet verdi ve ona dilediğini öğretti. Şayet Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile (tarih sahnesinden silip) savmasaydı, yeryüzünde düzensizlik/kaos/bozgun olurdu. Fakat Allah, âlemler üzerinde büyük bir lütuf ve ihsan sahibidir.

(2/Bakara, 251)

Bu ayette, günümüze dair işaretler görüyorum. Yer yüzünde bozgunculuk çıkaranların tarihten silinmemesi mazlumlara yapılan bir zulümdür. Eğer Allah’a iman etmiş mü’minler isek, zulmedenlere karşı barış mesajları veya kınama mesajları göndermek değil, savaş yolunu cihad yolunu izlemeliyiz. Filistin’de zulüm gören insanların sorumlusu, İsrail devletini tanıyan ve onları tarihten silmek için çabalamayan yöneticilerdir. Ortada bir kanserli hücre varsa o hücreleri kökünden kurutmamak, sağlıklı hücreleri yok etme anlamına gelir. İnsanlık tarihinin de kanserli hücresi İsrail oğullarıdır. Vesselam...

Talut’un hükümranlığından sonra kavmin başına Hz Davud getirildi.

يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ

Ey Davud! Seni yeryüzünde halife kıldık. (Öyleyse) insanlar arasında hak ile hükmet. Sakin hevaya/arzuya uyma, yoksa seni, Allah'ın yolundan saptırır. Hiç şüphesiz, Allah'ın yolundan sapanlara, Hesap Günü'nü unuttukları için çetin bir azap vardır.

(38/Sâd, 26)

Hız Davud döneminde İsrail oğulları, Kudüs'ü fethederek hakimiyetini tam anlamıyla kurmuştu. Hız Davud (a.s.), Allah'ın faziletli bir kuludur. O (a.s.), bir gününü oruçlu olarak geçirir, diğer gününü de oruç tutmadan geçirirdi. Bunu sürekli yapardı. Hız Davud (a.s.)'dan sonra oğlu Hız Süleyman (a.s.), kavminin başına geldi.

Hız SÜLEYMAN:

وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ

Davud'a, Süleyman'ı ihsan ettik. Ne güzel bir kuldur o. Çünkü o, çokça (Allah'a) yönelirdi.

(38/Sâd, 30)

Hız Süleyman, Allah'ın peygamberi ve Allah'ın kendi katından rahmet verdiği özel kullarındandır. Cinler, hayvanlar ve rüzgarlar Allah'ın emriyle Hız Süleyman'ın emrine verilmiştir. İsrail oğulları, Hız Süleyman devrinde yer yüzüne hakim olmuşlardır.

Hız Süleyman (a.s.), Kudüs'te Moriya tepesinde yer yüzünün ikinci mescidini inşaa ettirdi. Bu mescid, "Beytu'l-Makdis" veya bilinen adıyla uzak mescid anlamına gelen "Mescid-i Aksa"dır. Yahudilerce "Süleyman Mabedi" diye geçer. İçinde Hız Musa ve ailesinin şahsi eşyaları ve Allah'ın 10 emrinin yazılı olduğu tabletler olan kutsal ahid sandığı, bu mescide getirilmiştir.

Hız Süleyman'ın, kraliçe Belkis ile kıssası Neml suresinde geçmektedir. Bu kıssada, mü'min bir hükümdarın kâfir hükümdarlara karşı tavrının nasıl olması gerektiğinin dersi veriliyor.

Belkis dedi ki:

وَإِنِّي مُرْسَلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ

"Ben, onlara bir hediye gönderecek ve elçilerin neyle döndüğüne bakacağım."

(27/Neml Suresi, 35)

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّونَ بِمَالٍ فَمَا آتَيْنِيَ اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَيْتُكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ

(Elçi,) Süleyman'a geldiğinde: "Bana malla destek verip (gözümü boyayacaksınız) öyle mi? Allah'ın bana verdiği, size verdiklerinden çok daha hayırlıdır. (Hayır, öyle değil!) Siz (birbirinize hediye verince) hediyenizle sevinip böbürlenebilirsiniz (ben değil)."

(27/Neml Suresi, 36)

ارْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ

“Onlara dön (ve şu mesajımı ilet:) ‘Andolsun ki biz, karşı koymaları mümkün olmayan ordularla onlara gelecek ve onları zelil ve küçük düşürülmüş olarak oradan çıkaracağız.’ ”

(27/Neml Suresi, 37)

Bu ayetler bize, Allah yolunda bir hükümdarın dış ilişkilerinde, çıkar ve menfaat ile dostlukların sadece göz boyamak olduğunu, gerçek olan ise Allah’ın dininin gerektirdiği gibi davranmanın daha hayırlı olacağını mesajını vermiştir. Bir Müslüman yöneticinin tutumu; “Dostum Trump, dostum Obama” gibi yalakalıklarla menfaat kazanma değil, sırtını sadece Allah’a dayayarak, önce Allah’ın hükümleriyle adaleti sağlayıp daha sonra insanları bu dine davet etmektir. Gerekirse ehli küffara karşı cihattan da geri kalmamaktır. Birde bu cahillere; “neden 'dostum Trump' diyor?” diye sorsak bize dengeli olmaktan bahsederler. Oysaki "dengeli olmak; iki farklı akımın ortasında kalmak demek olsaydı, Ebu talib'in yolu Hz Muhammed (s.a.v.) ile Kureyş arasındaki en dengeli yol olurdu. Doğrusu dengeli olmak, insanlar arasında sahibinin pozisyonu ne olursa olsun vahye tabi olmaktır.” (Abdülaziz el-Tarifi)

Rabbim Hz Süleyman (a.s.)’a, Hz Davud (a.s.)’a, bütün peygamberlere ve bütün davetçilere rahmet etsin.

Hz Süleyman’ın vefatından sonra İsrail devleti anlaşmazlıklar nedeniyle ikiye bölünür. Kuzeydeki devlet İsrail krallığı, güneydeki devlet ise Yehuda krallığı olur. Kudüs, Yehuda krallığında kalır. İsrail krallığı Asurlar tarafından, Yehuda krallığı da Buhtunnasr’ın (Nabukadnezzar)ın hükmettiği Babiller tarafından işgal edilir. Süleyman Mabedi, Buhtunnasr tarafından yıkılır. Yahudilerin çoğu katledilir ve kalanlar Babil’e sürülür. Yüce Rabbimiz bir ayetinde şöyle buyurmuştur:

وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ فِي الْكِتَابِ لُتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلِتَعْلَنَ عُلوًا كَبِيرًا

Kitap’ta İsrailoğullarına şu hükmü de verdik: Hiç şüphesiz, yeryüzünde iki defa bozgunculuk yapacak ve büyük bir kibirle azgınlaşacaksınız.

(17/İsrâ Suresi, 4)

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَئِهِمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا

İki vaadden biri olan (ilk bozgunculuk zamanı) geldiğinde, üzerinize çok güçlü kullarımızı yollarız. İnlerinize kadar girip sizi yoklarlar. Bu, mutlaka olacak bir şeydi.

(17/İsrâ Suresi, 5)

ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا

Sonra (bu kullarımıza) karşı tekrardan size üstünlük verdik/veririz. Sizi mallar ve evlatlarla destekledik ve sayı bakımından sizi fazlaştırdık.

(17/İsrâ Suresi, 6)

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسْؤُوا وَجُوهَكُمْ
وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا

Şayet (bu güç ve imkânı hayra kullanarak) iyilik yaparsanız, kendinize iyilik etmiş olursunuz. Kötülük yaparsanız da kendinize zarar vermiş olursunuz. Diğer (ikinci) vaat geldiğinde, yüzlerinizi kötü hâle getirsinler, ilkinde olduğu gibi mescide girsinler ve ele geçirdikleri alanları yerle bir etsinler (diye üzerinize güçlü kullarımızı yollarız).

(17/İsrâ Suresi, 7)

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يَرْحَمَكُمۥُ وَإِنْ عُذْتُمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا

Umulur ki Rabbiniz, size merhamet eder. Şayet (bozgunculuğa) dönerseniz, biz de (güçlü kullarımızı üzerinize göndermeye) döneriz. Biz, cehennemi kâfirler için hapishane/zindan kılmışızdır.

(17/İsrâ Suresi, 8)

Bu ayetlerde geçen Allah'ın ilk vaadi, Buhtunnasr olayı mıdır? Allahu alem. Ancak ikinci vaadin de gerçekleşmesi yakındır. Rabbim bu vaadini, biz Müslümanların eliyle gerçekleştirmesini nasip etsin... Amin.

Bazı Kaynaklara göre Buhtunnasr'ın Babil'e sürdürdükleri arasında Hz Üzeyir (a.s.) da vardı. Bakara suresi 259. ayette bahsedilenin Üzeyir (a.s.) olduğu söylenilmektedir.

Yaklaşık 70 sene sonra Persliler, Babilleri yenerek İsrail oğullarını yine yurtlarına geri gönderir ve Süleyman mabedini tekrardan inşa ederler. Üzeyir (a.s.) 100 yıl uyuduğu için o beldeyi yine eski halinde bulur. Şüphesiz ki Allah her şeye Kadirdir.

HZ İSÂ:

Belli bir müddet sonra İsrail'i, Roma'lılar işgal eder. Roma yönetiminin baskısı altında kalan İsrail oğullarına Yüce Allah, kelimesi olan ve kendisine İncil gönderdiği, İsâ Mesih'i gönderir.

Meryem annemiz, Allah'ın emriyle Hz İsâ'yı dünyaya getirir. İsrail oğulları Meryem annemize iftira ederler ve Hz Zekeriya'yı da bu iftiraya alet edip, şehit ederler.

İnsanları tevhide davet eden peygambere karşı sağır ve dilsiz olan bu bozuk kavim, inkarlarında direttikleri için, Allah'ın emirlerine karşı geldikleri için (Cumartesi yasağı buna örnektir) ve ismini sayamadığımız nice peygamberleri şehit ettikleri için Allah onlara lanet etmiştir.

İsrail oğulları, Hz İsâ'ya isyan ederler ve çarmıha gerilmesini desteklerler. Onların tuzakları vardı, ancak tuzak kuranların en hayırlısı Allah'tır. Yüce Rabbimiz İsrail oğullarından şu şekilde bahsetmiştir:

وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ
وَآخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَاقًا غَلِيظًا

Tur Dağı'nı (Allah'a vermiş oldukları) sözleri sebebiyle tepelerine yükselttik. Onlara: "Kapıdan secde ederek girin." Dedik. Onlara: "Cumartesi (Avlanma) Yasağını çiğnemeyin." Dedik. Ve onlardan sağlam bir söz aldık.

(4/Nîsa Suresi, 154)

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِّيثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بَغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ
طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا

Sözlerini bozmaları, Allah'ın ayetlerine karşı kâfir olmaları, haksız yere nebileri öldürmeleri ve: "Kalplerimiz (hak ve hakikate karşı) kapalıdır." Sözleri (nedeniyle onları cezalandırdık). (Hayır, öyle değil!) Bilakis, Allah küfürleri sebebiyle onların kalplerini mühürlemiştir. (Bu nedenle) pek az iman ederler.

(4/Nîsa Suresi, 155)

وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَى مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا

Küfürleri ve Meryem hakkındaki büyük iftiraları nedeniyle (de onları cezalandırdık).

(4/Nîsa Suresi, 156)

وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَّيْهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ
وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا

"Allah'ın Resûlü Meryem oğlu Îsâ Mesih'i öldürdük." Demeleri nedeniyle (de onları cezalandırdık). (Oysa) onu öldürmediler, onu asmadılar, (astıkları kişi Îsâ'ya) benzetildi. Şüphesiz ki (Îsâ hakkında) tartışanlar, ondan dolayı şüphe içerisindedirler. Zanna uymak dışında onun hakkında hiçbir bilgiye sahip değillerdir. Kesinlikle onu öldürmediler.

(4/Nîsa Suresi, 157)

بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

(Sandıkları gibi değil!) Bilakis Allah, onu kendisine yükseltti. Allah (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm'dir.

(4/Nîsa Suresi, 158)

وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا

Ehl-i Kitab'ın tamamı ölümünden önce mutlaka ona iman edecektir. (Hem Îsâ'da) Kıyamet Günü onların aleyhine şahitlikte bulunacaktır.

(4/Nîsa Suresi, 159)

159. ayette bahsi geçen; “Ehl-i Kitab’ın tamamı ölümünden önce mutlaka ona iman edecektir” ibaresi, Hz İsa’nın kıyamete yakın bir zamanda deccâl fitnesine karşı, dünyaya tekrardan gönderileceğine bir işarettir.

Romalıların işgali altında kalan İsrail oğulları, her türlü baskı altında kalarak yerlerinden ve yurtlarından edilirler. Mescidler tekrardan putlarla (zeus heykelleriyle) doldurulur. Süleyman Mabedi, Romalılar tarafından yıkılır. Bu zamanlarda, kehf suresinde bahsi geçen mağara sakinleri (Ashâb-ı kehf) olayı gerçekleşir. Bu 7 kişinin Romalı oldukları söylenmektedir.

Nasranilik (Hristiyanlık) dünyada popülerlik kazanmaya başladı. Hz İsa’nın sözde ölümüne sebep olan Yahudilere ise, Nasranilerin (Hristiyanların) nefreti artmıştı. Sürgün edilen Yahudiler, gittikleri beldelerde ikinci sınıf insan muamelesi görmekteydiler. Bu, benim kanımca, kendilerini diğer insanlardan üstün saydıkları için, Yüce Rabbimizin bir cezasıydı bu. Allahu alem. Yahudiler kendilerini Allah’ın veli kulları sanmasına karşılık yüce Rabbimiz ayetinde şöyle buyurmuştur:

قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِن زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

De ki: “Ey Yahudi olanlar! Şayet sizler, insanlardan ayrı olarak, Allah’ın dostları olduğunuzu düşünüyorsanız ve bu (iddianızda) doğru söylüyorsanız haydi, ölümü isteyin (bakalım).”

(62/Cuma, 6)

وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْت أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ

Elleriyle (yapıp) takdim ettikleri (kötü ameller nedeniyle) ebediyen onu istemezler. Allah, zalimleri bilendir.

(62/Cuma Suresi, 7)

قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

De ki: “O, kendisinden kaçtığınız ölüm, hiç şüphesiz sizi bulacaktır. Sonra, gayb ve şehadet (âleminin) bilgisine sahip olan (Allah’a) döndürüleceksiniz ve yaptıklarınızı size haber verecektir.”

(62/Cuma Suresi, 8)

Allah dostları, imanlı ölmekten korkmazlar. Dünya hayatında gözleri yoktur. Allah dostları, ancak Rabbine hiç bir şeyi ortak koşmayan ve gönderdikleri resullerine ve O’na (c.c.), iman edenlerdir. Allah dostları Kur’an’a ve sünnete sımsıkı sarılan, Allah’tan korkan ve ibadetlerini dosdoğru ve sürekli yapanlardır. Allah dostları, Allah yolunda cihat eden, gerekirse Allah yolunda paramparça olurcasına şehadeti isteyendir. Bir hadiste;

Allah Resulü (s.a.v.) buyurdu ki: “İyi biliniz ki, cennet kılıçların gölgeleri altındadır.”

(Buhari: Cihat, 6/109, 110 hn 2966; Müslim: Cihat, 1724)

Allah dostları, cihattan ve iman üzere ölmekten korkmazlar. Biz Rabbimizi dost edindik. Rabbimizde bizi dost edinsin... Amin.

İSLAMİYET:

Bir yandan da Hz İsmail'in nesli, zaman geçtikçe bozulmuştur. Takva ehli tarafından inşa edilen Kâbe, içi putlarla dolmuştur. Bu her devirde böyledir. Geleceğimizi görmek istiyorsak, geçmişimize bakmamız gerek. Biz sonraki neslimize miras olarak; dünya malını değil de; ilmi, şeriatı ve bu dini hakkıyla bıraksaydık insanlar tevhide her dönem sıkı sıkıya tutunurdu. Neslimiz şirke bulaşmazdı, tağutu hakkıyla reddedip Allah'a hakkıyla iman ederdi. Şimdi ise insanlar kendilerini, Allah'a iman ediyor sanmaktadırlar. Bu zandan Allah'a sığınırım.

Putperest olan Mekke'ye Allah Subhânehu ve Teâlâ, Rahmetini indirmişti. O (s.a.v.), Alemlere bir Rahmetti, nurdu. Putperestlik onunla birlikte yok olmuştu. Kiblemiz, Peygamber Efendimiz'e inen emirle artık Kâbe (Mescid-i Haram) olmuştur.

Resûlullah'ın (s.a.v.) vefatından sonra, İslam Halifesi Ömer b. Hattab (r.a.) tarafından Kudüs, Romalılardan geri alınır. Yıkılan mabedin yerine yeni bir mescid (Mescid-i Aksa) inşa edilir. İslam devleti himayesine giren gayrimüslimlerin, can ve mal güvenliği teminat altına alınmıştır. Allah'ın şiarı, adaletin kendisidir. Bunu anlamayanlar, anlayacaklardır. Ama o gün ise geç olacaktır.

Daha sonraki devirlerde Kudüs, haçlı birliğin işgaline maruz kalacaktır. 20 Eylül 1187 yılında Kudüs'ü fetheden komutan 'da Selahattin Eyyubi'dir.

Kudüs, Osmanlı Devleti'ne ise 1516 yılında, Yavuz Sultan Selim döneminde katılmıştır. İsrail oğulları, yaklaşık 1600 yıl vatansız kalmış, ve dünyanın dört bir tarafına dağılmışlardır.

SAHTE MESİH (SABETAY SEVİ):

1626 senesinde İzmir'de dünyaya gelen İsrail oğullarından olan Sabetay Sevi, yaptığı ateşli vaazlar nedeniyle adından kısa sürede söz ettirdi ve 22 yaşında Mesihlik iddiasında bulundu (Gerçi kendisi olsa olsa Mesih Deccâl olurdu. Onu da becerememiş). Tarikat kuran Sabetay Sevi, devrin padişahı IV. Mehmed tarafından ilk başta önemsenmese de Yahudileri bir araya toplayıp kendi aralarında İsrail devleti haritası çizip, Osmanlı topraklarını kendi aralarında bölüştürme planı duyulunca, Sabetay Sevi'yi kendi huzuruna çağırdı. Müslüman olmayacağı taktirde kendisini idam edeceğini bildirdi. Sabetay Sevi'de kerhen (göstermelik) Müslüman oldu.

Sabetay Sevi, tarikatını Selanik'e taşıdı. Yahudiler de Selanik'e gelmeye başladılar. Yer altına çekilen tarikat, kimine göre Masonluğun ilk başlangıcıdır.

Selanik'teki tarikat üyelerinin bir kısmı, Sabetay Sevi'nin isteği üzerine Şam'a gitti ve faaliyetlerini orda sürdürdü. Bir kısmı da Selanik'te kaldı. Şimon Zwi yada bilinen adıyla Şemsi efendi, en bilinen tarikat üyesidir. Okulunda kimin okuduğu da aşikârdır.

1800'lü yılların başında Osmanlı Devleti'nin zayıflamasıyla birlikte Sabetaycı tarikat üyelerinin ortaya attığı "Genç Türkler" hareketi, Osmanlı Devleti'ni Avrupalılaştırma ve Allah'ın hükümlerini kaldırma hareketidir. Bu lanetli kavim, nereye el atarsa oraya zulüm getirmektedir. "Şu an Türkiye'de 100 bin tane çift kimlikli, hem Türk vatandaşı hem de İsrail vatandaşı vardır." (Abdülkadir Aydoğan)

Yahudi olan Selanik eniği, 1917 yılında 1. Dünya savaşında Filistin cephesinin komutanıydı. Her ne hikmetse M. Kamal Paşa, Mareşal Falkenhayn ile anlaşamamış ve 7. Ordu Komutanlığı görevinden istifa etmişti. Böylelikle Filistin cephesinde Osmanlı Devleti, savaşı kaybetmiş ve Yahudilerin devlet kurmak için, önü açılmıştı. Şu an İsrail'in Beerşeba kentinde Selanik piçinin putu bulunmaktadır. Müslümanlara karşı bu kadar kin ve nefret besleyenlerin ülkesinde, sizce Müslüman birinin anıtını yaptırırlar mı? Rabbim kendisine cenneti haram kılsın.

"20. asırda Dünya'da üç tane Yahudi ülkesi kuruldu. Birincisi 1917 yılında, Çarlık Rusya'nın devrilmesiyle Ukrayna asıllı Yahudi ailesinden gelen Vladimir Lenin'in kurduğu Sovyet Rusya. (Bu arada Lenin'in Yahudi olduğunun kanıtları da Moskova'daki Devlet Tarih Müzesinde mevcuttur.) İkinci Yahudi ülkesi de, Sabetaycıların 1923'te kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'dir. Üçüncüsü ise 1948 yılında Ortadoğu'nun kalbine adeta hançer gibi giren, kurulduktan 6 ay gibi kısa sürede devlet olarak Türkiye'nin tanıdığı, İsrail devletidir." (Erroll Gelardin)

Türkiye'ye Müslüman ülke diyenler ya ahmaktır ya da cahil. Türkiye bir Yahudi ülkesidir. M. Kamal'i sevip de Müslümanım diyenler ise zır cahilin tekidir.

Selanik piçinin bu sözü, ona Müslüman diyen ahmaklara gelsin:

"Dini ve Namusu olanlar kazanamazlar, fakir kalmaya mahkumdurlar!. Böyle kimselerle ülkeyi zenginleştirmek mümkün değildir. Bunun için önce din ve namus anlayışını değiştirmeliyiz."

(Kazım Karabekir Anlatıyor-Uğur Mumcu, Umag Vakfı Yayınları, 2002, s. 75-76)

Selanik piçine göre ülkenin zenginleşebilmesi için insanların, dinsiz ve namussuz olması gerekirmiş. Ayrıca M. Kamal'in bir fotoğrafında da manevi kızı Ülkü'ye bira içirdiği görülüyor. Daha sonra Ülkü, o içtiğinin bira olduğunu bizzat kendi ağzıyla söylemiştir. Bir çocuğa bile bu kötülüğü yapanlar, bu ülkedeki insanlara neler yapar? Bilemezsiniz...

SIYONİZM:

Siyonizm; ismini Filistin'deki Siyon (Zion) dağından alan, 19. yüzyılın sonlarında, çeşitli ülkelerde yaşamakta olan soylu Yahudilerce bir ideoloji olarak ortaya atılan ve Filistin'de bir Yahudi devleti kurmayı amaçlayan akımdır. Siyonizmin lider kurucusu gazeteci "Theodor Herzl" dir.

Theodor Herzl domuzunun başlattığı bu akım şu an Müslümanlara zulüm olarak devam ediyor. Sultan II Abdülhamid ile görüşen Herzl, Osmanlı'nın borçlarına karşılık İsrail Devleti'nin kurulması için toprak almayı teklif etmişti. Abdülhamid'in cevabı ise; "Bir karış dahi olsa vatan toprağını satmam, zira bu vatan bana değil milletime aittir. Milletim de bu toprakları ancak aldığı fiyata verir. Çünkü bu topraklar kanla alınmıştır, kanla verilir!" demiştir. Abdülhamid'in vermediği bu toprakları, Selanik piçi hileyle teslim etmiştir.

İngiliz himayesine geçen günümüz Filistin toprakları, baskılarla ve hilelerle sadece yüzde 0.9'unu satın alabilmişlerdir. Bu arada toprak satan kesim, Filistin halkı değil, Lübnan ve Suriye'li zengin kesimdir. Toprak satanlarda Filistin halkı tarafından, tehdit edilmiş yahut öldürülmüştür. Yahudi göçünü hızlandıran işgalci İngilizler, yerli halkın arazilerine ağır vergiler yüklemiştir. Vergi borcunu ödeyemeyen Filistinli vatandaşların topraklarına el konulmuştur. "Zamanında Filistinliler İsrail'e toprak satmıştır" diyen Celal Şengör ve İlber Ortaylı denen medyanın şişirdiği aramızdaki Yahudi tohumları, cehaletlerini ve Yahudi sevecenliklerini ortaya koymuşlardır. Kapımıza köpek niyetiyle bağlamayacağımız insanlar, televizyonun önünde alim olarak sergileniyorlar.

İsrailoğulları, iki kısımdır. Bir kısmı, Musa (a.s.)'in dinine tabi olan Musevilerdir. Diğer kısmı ise Yehuda'nın soyundan gelen, Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen Yahudilerdir. Bu Yahudiler Ateizm inancına sahiptirler. Zira Süleyman (a.s.)'dan sonra İsrailoğulları, bu inanç farklılıkları nedeniyle iki ayrı devlet kurmuşlardı. İşte inançsız olan Yahudiler, günümüz Siyonizminin temelini atmışlardır.

Dinsizin hakkından imansız gelir lafı boş yere söylenmemiştir. Siyonist domuzları canlı canlı fırınlarda yakan, "bunlara birde mermi harcıyoruz" deyipte beş kişiyi arka arkaya sıraya dizip kafalarına tek kurşun sıkan, Nazi Almanyasının zalim diktatörü olan Adolf Hitler'in bu sözü sizce haklı mı? Haklı değil mi? Yorumunu size bırakıyorum: "Gün gelecek sağ bıraktığım her Yahudi için bana küfredeceksiniz"

FİLİSTİN ZULMÜ:

Lanetli kavmin, Ortadoğu'ya adeta kanserli bir hücre gibi zarar vermesinin nedeni, Müslüman koyunlara çobanlık edenlerin zalim olmasından dolayıdır.

"Orduları düşmanlar tarafından yönetilen bir millet, nasıl galip gelebilir?"

(Şeyh Usame bin Ladin)

Zira tasavvuf ehlinin de oy vererek desteklediği Erdoğan'ın, 2004 yılında Harvard Üniversitesi'nde verdiği konferans hâlâ akıllardadır: "İsrail devletinin yaşama hakkını kimsenin tehdit etmesine Türkiye razı olmayacaktır. Bunda ABD ve Avrupa dahil herkes kazançlı çıkacaktır".

7 Ekim 2023 tarihinde Hamas'ın önderliğinde yapılan Aksa Tufanı operasyonu öncesinde İsrail terör devletinin ekonomik ve askeri anlamda önü açıktı. Hatta Erdoğan domuzu da İsrail terör devletiyle normalleşme adımları atmaktaydı. Ancak Allah yolunda cihad, kâfirlerin

planlarına büyük bir darbe vurdu. Adeta dünya üzerinde dengeler değişti. Kâfir Erdoğan'ın normalleşme çabası boşa düştü ve cihad etmeyen Erdoğan'a karşı mü'minlerin tepkisi artmıştı. Böylelikle kâfirlerin ve mü'minlerin safı belli oldu. 7 Ekim 2023 sonrası İsrail terör devletinin itibarı yerle bir oldu ve eski otoritesini kaybetti.

Bu ülkede insanlar, İsrail ürünlerini boykot etmektedirler. Ancak kimse bu İsrail mallarının Türkiye'de ne işi var demiyor. Boykot kişilerle değil, devlet eliyle olmalıdır ki bir işe yarasın... Tek yol cihattır değerli kardeşlerim. Bu tağutlar yıkılmadıkça zulümler bitmez. Perde önünde İsrail'i kınayanlar, perde arkasında ticari ilişkilerinde her türlü desteği İsrail'e vermektedirler. Saadet partisinden Hatay Milletvekili Necmettin Çalışkan'ın konuşması tüm gerçeği ortaya koymaktadır:

“Filistin'i bombalayan pilotlar, Konya'da eğitildi. O uçakların yakıtı İskenderun'dan gidiyor. Katil askerlerin besinleri Alanya'dan gidiyor...”

Bir Müslümanın tutumu, kâfirleri dost edinmemektir. Her türlü ticari ilişkiyi kesmektir. “Kudüs kırmızı çizgimizdir” demekle Kudüs fethedilmiyor. Müslüman kardeşlerimizi yurtlarından çıkaran kâfirleri dost edinenlere karşı, bir ayette Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

إِنَّمَا يَنْهَىكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

Allah, ancak dininizden ötürü sizinle savaşan, sizi yurtlarınızdan çıkarmış ve çıkarılmanıza yardım etmiş olanları dost edinmenizi yasaklar. Kim de onları veli/dost edinirse işte bunlar, zalimlerin ta kendileridir.

(60/Mümtehin Suresi, 9)

“Hakikat Güneş gibidir. Balçıkla sıvanmaz”

Filistin'de bebekler ölürken, cihat etmeyenlerin, cennete talip olması yüzsüzlük değil midir?

وَمَن أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَن يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَن يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

Allah'ın mescidlerinde O'nun adının anılmasına engel olan ve oraların yıkılması için çabalayandan daha zalim kim olabilir? Bunların o (mescidlere) ancak korkarak girmeleri söz konusu olabilir. Onlara dünyada rezillik, ahirette de büyük bir azap vardır.

(2/Bakara, 114)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْقِلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ

Ey iman edenler! Size Allah yolunda savaşa çıkın denildiği zaman, ne oldu size de ağırlaşmış yerinize çakıldınız? Yoksa ahireti (bırakıp) dünya hayatına mı razı oldunuz? Ahiretin yanında dünya hayatının metayı pek azdır.

(9/Tevbe, 38)

إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلَ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Şayet (çağrıldığıınız hâlde) savaşa çıkmazsanız, size can yakıcı bir azapla azap eder, sizin yerinize yeni bir topluluk getirir ve siz O'na hiçbir zarar da veremezsiniz. Allah, her şeye güç yetirendir. (9/Tevbe Suresi, 39)

Müslümanız diyenler, Allah yolunda savaşmazlarsa, kâfirler tarafından yapılan her türlü aşağılanmaya müstehak duruma düşerler. Hesap günü şiddetliyse bunun sorumlusu fasıklardır. Geleceğe işaret eden bir hadis metni şöyle geçmektedir:

Hz. Sevban (ra. Anh) anlatıyor: Rasûlullah (s.a.v) buyurdular ki: “Diğer milletler, tıpkı sofraya yemek için üşüşen insanlar gibi sizin üzerinize üşüşecekler.” Bunun üzerine sahabiler şaşkınlıkla sorarlar: “Ya Rasûlullah, o gün sayımız çok mu az olacak?” Efendimiz (s.a.v): “Hayır” der. “Bilakis, o gün sayınız çok olacak. Fakat siz -çokluğunuz- bir akıntıya taşınan çer-çöp gibi olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın kalbinden sizin korkunuzu silecek, sizin kalbinize de “vehn” verecek.” Bunun üzerine sahabilerden biri sorar: “Vehn nedir ya Rasûlullah?..” O da buyurdu ki: “Dünya sevgisi ve ölümü sevmemek, ondan nefret etmek.”

(Süneni Ebû Davut: 4/111, hn. 4297; Müsnedi Ahmed: 5/278, hn. 22450)

Sofiler can derdine düşüp kansız bir ölüme razı olan korkaklardır. Mücahitler ise din derdine düşüp kanlı bir ölüme sevdalı olan aslanlardır.

“Cennete giden hiç kimse, yeniden dünyaya dönmeyi ve dünyalık adına herhangi bir şeyin kendisi için olmasını istemez. Şehit olan kimse bunun dışındadır. O, gördüğü o büyük mükâfattan ötürü, on defa daha (Allah yolunda) ölmek için dünyaya dönmeyi temenni eder/arzu eder” (Buhari, Cihad, 21; Müslim, İmaret, 109-1877)

Şehitler on defa daha canını teslim etmek isterken, biz o kadar dünyaya bağlandık ki; tek bir canımızı bile veremiyoruz. Yazıklar olsun bize...

Soyu kuruyasica İsrail oğulları, Gazze’de her gün sadece onlarca bebeği katletmektedir. Bu kâfirler İnsan, hayvan ayrımı yapmadan her canlıyı katletmektedir. Filistin devlet başkanı Mahmut Abbas denilen domuz da, İsrail’e karşı cihad yolunu değil de sözde barış yolunu tutan bir mürteddir. Mahmut Abbas, Hamas’ın karşısında durup tasmaşını İsrail’in eline vermiştir. Zalim İsrail’e karşı barış demek, mazlum Filistinlilere yapılan bu zulmü desteklemek demektir. Muhakkak ki biz buna karşıyız. İsrail’e karşı cihat edenlerden Allah razı olsun. Bizi de Allah yolunda mü’min kardeşlerimizle sırt sırta verip, tağutlara karşı cihat edenlerden ve nihayetinde şehit olanlardan eylesin. Amin...

7 Ekim 2023 tarihinde İsrail’e saldırı düzenleyen Hamas’ı eleştiren sözde Müslümanlar; “Hamas saldırmıyorsa, İsrail bebekleri katletmeyecekti” düşüncesine kapılmışlardı. Eğer Allah’a hakkıyla teslim olduğunu izah eden bir kul, beldesinde küfür ehlinin haddini

aşmasından rahatsız olmuyorsa, o kişi Allah’a hakkıyla iman etmemiştir. Hem bebekleri katledenlerin nasıl bir savunması olabilir ki?.. Şehit olanlar hakkında Yüce Rabbimiz Kuran’da şöyle buyurmuştur:

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرُوا عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

O (münafıklar) ki; oturdukları yerden kardeşlerine şöyle dediler: “Şayet bize itaat edip (kalsalardı) öldürülmezlerdi.” De ki: “Şayet doğru sözlülerden iseniz (ecel geldiğinde) ölümü kendinizden savın (da görelim).”

(3/Âl-i İmran Suresi, 168)

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ

Allah yolunda öldürülen (şehitleri) ölümler sanma. (Hayır, öyle değil!) Bilakis, onlar diridirler ve Rableri katında rızıklanmaktadırlar.

(3/Âl-i İmran Suresi, 169)

فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

Allah’ın onlara lütuf ve ihsanından verdiği (nimetler nedeniyle) sevinç içindelerdir. Ve henüz kendilerine katılmayan (kardeşlerini) üzerlerine hiçbir korku olmadığı ve asla üzülmeyecekleri konusunda müjdelemek isterler.

(3/Âl-i İmran Suresi, 170)

يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ۝

(Ayrıca kardeşlerini) Allah’tan bir nimet, fazilet ve Allah’ın mü’minlerin ecirlerini zayıf etmeyeceği konusunda da müjdelemek istemektedirler. (3/Âl-i İmran Suresi, 171)

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ ۚ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ

(Onlar ki;) yara aldıktan sonra Allah’ın ve Resûl’ün çağrısına icabet ettiler. Onlardan (olup) kulluğunu en güzel şekilde yapan ve korkup sakınanlara büyük bir ecir vardır.

(3/Âl-i İmran Suresi, 172)

Subhânallah, işte o ölen çocuklar, mü’min kadınlar ve mü’min erkekler, Allah’ın katında öyle bir rahmete nail olmuşlar ki; biz Müslümanları bu rahmetten ve sınırsız rızıklardan müjdelemek isterler. Ayrıca evlatlarının acısını bağrına basan anneleri veya babaları veya akrabalarının ağzından çıkan sözler ise; “Elhamdulillah, Hasbünallahü Ve Ni’mel Vekil, Lailahe illallah, Allahu ekber” gibi sözlerdir. Subhânallah, bu büyük acılara rağmen ağızlarından hiç bir zaman isyan edecek sözler çıkmıyor bu insanların. Ağızlarından çıkan bu sözler de onların imanlarını arttıran sözlerdir.

"Ebû Mûsâ'dan (ra) rivayet edildiğine göre Resûlullah şöyle demiştir: Bir kulun çocuğu öldüğünde Allah Teâlâ meleklerine:

–Siz kulumun yavrusunu mu aldınız? der. Melekler:

–Evet, derler. Allah Teâlâ:

–Siz onun ciğerparesini mi aldınız? der. Melekler:

–Evet, derler. Allah Teâlâ:

–(Peki bu durumda) kulum ne dedi, buyurur. Melekler:

–Sana hamd etti ve “Biz Allah’a aidiz ve ona döneceğiz.” dedi, derler. Allah Teâlâ:

–Öyleyse bu kulum için cennette bir köşk bina edin ve ona “hamd köşkü” adını verin, buyurur."

(Tirmizî, Cenâiz, 36)

Başka bir kudsi hadiste:

Allah Teâlâ hazretleri şöyle buyurmuştur; “ben kimin iki sevdiğini almışsam ve o da sevabını umarak sabretmişse, ona cennet dışında bir mükafat vermeye razı olmam”

(Tirmizi, Zühd 58)

Biz mü'minlerin, onların şehadetinden dolayı üzülmemiz ve kahrolmamız, bizim kalbimizdeki merhamet duygusundandır. Filistin'de insanlık ölüyor. Bu katliama sessiz kalanlar, bir gözyaşı bile dökemeyenler, insan olma şerefine nail olamamış mahlûkatlardır. Şeref cihad eden mücahitleredir. Rabbim bizi o mücahitlerden eylesin. Amin..

“Silah mertin elinde ise adalet olur, korkağın elinde ise katliyam...”

Şehitlik yüce bir mertebedir. O mertebe, Allah'ın yolunda şerefiyle cihad eden mücahitlere yaraşır. Tağutların köpek sürülerine değil...

“Katliam ve zulme karşı; konferanslar, gösteriler, boykotlar... Hiç biri bir çözüm getirmedi. Bu zilletten kurtulmanın, dünya ve ahiret saadetine kavuşmanın, azaptan kurtulup cennetlik olmanın bir yolu kaldı. Oda Kur'an'da namazdan sonra en çok zikredilen dinin zirvesi olan amel...” (Musa Olğaç)

İsrail Gazze'de katliam yaparken sessiz kalan sözde Müslüman ülkeler; Mısır, Azerbaycan, Katar, Türkiye, Cezayir, Irak, Fas, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan ve daha niceleri... Özellikle Suudi Arabistan'da Filistin bayrağı asmak yasaklanmış. Kâbe imamı Abdurrahman Sudeys, konuşmasında; “Müslümanların üzerine düşen şey, Gazze'de yaşanan fitneye alet olmamaktır. Bu yüzden yöneticilerin emirlerine itaat etmeleri ve alimlerin sözlerini dinlemeleri gerekir. Ve üzerlerine vazife olmayan eylemlere karışmamaları gerekir.” ifadelerini kullandı. Kâbe'ye imamlık yapan bu mel'un, yaptığı bu konuşmayla insanların, cihad ibadetine

engel olmakla beraber tasmaını ABD'nin eline vermiş ve tağutlaşmış yöneticilere ve sözde alimlere uyması gerektiğini söylemiş.

Biz Mescid-i Aksa'nın işgaline üzülürken, meğerse Mescid-i Haram çoktan zalimler tarafından işgal edilmişse haberimiz yokmuş. Suudi Arabistan'da Allah'ın şiarıyla halka hükmediliyor. Ancak Allah'ın hükümleri krallara ve zengin ailelere uygulanmıyor.

Bir hadiste Hz Aişe (r.a.) şöyle anlatır: Mahzumoğulları'ndan hırsızlık yapan bir kadının meselesi Kureyşlilerin zoruna gitmişti. "Bu kadın hakkında kim Resulallah (s.a.v.) ile konuşur? Resulallah'ın (s a.v.) kıymetlisi Usame b. Zeyd'den başka kim bunu söylemeye cesaret edebilir?" dediler. Neticede Usame, Resulallah (s.a.v.) ile bu konuyu konuştu. Resulallah (s.a.v.) ona, "sen Allah'ın hadlerinden bir haddin işlenmemesi için aracılık mı yapıyorsun?" buyurdu. Sonra kalkıp hutbe irad eyledi ve şöyle buyurdu: "Sizden önce yaşamış kişileri helak eden şu oldu: Onlar, içlerinde asil biri hırsızlık yaptığı zaman ona dokunmazlar, bir gariban hırsızlık edince ise kendisine had cezası uygulanırdı. Allah'a yemin olsun ki Muhammed'in kızı Fatıma hırsızlık yapmış olsa elbette ben onun da elini keserdim" (Müslim, Kitabu'l Hudud, 8-9)

Suudi krallar, cihadı sırtlarının arkasına atarak sadece Müslümanlara hac yaptırarak utanmadan bide cennete girebileceğini mi düşünüyorlar?..

أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ أَمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

Hacılara su dağıtmayı ve Mescid-i Haram'ı onarmayı, Allah'a ve Ahiret Günü'ne inanan ve Allah yolunda (malı ve canıyla) cihad edenlerin (ameliyle) bir mi tuttunuz? Allah katında bir olmazlar. Allah, zalimler topluluğunu hidayet etmez.

(9/Tevbe, 19)

Suudi yöneticiler ve diğer tağutlar, zenginlikleriyle ve şatafatlı hayatlarıyla az bir müddet eğlenmeye devam etsinler. Muhakkak ki din gününün hesabı onlar için şiddetli ve çok ağır olacaktır.

Filistin'de insanların hepsi Arap'tır. Filistin'e destek vermek için Arap olmana gerek yok. İnsan olman yeterlidir. Rabbim ırkçı soysuzlara cennet kokusunu haram kılsın...

"Bugünlerde Yahudiler, ümmete sanki şöyle sesleniyor: Ey dünya Müslümanları! Dünyayı sevmenizden ve cihadı gündeminize almayışınızdan dolayı Allah, kalplerinize korku saldı... Sizlerin amansız düşmanları olan bizler, Hristiyanlarla birlikte sizleri parçalara ayırdık ve aranızda kalın duvarlar ördük... Birbirinizi tanıyamaz oldunuz... Bir mikrop, canlı bir hücreye nasıl acımazsa bizler de Müslümanlara, özellikle de Filistinlilere öyle acımayız... Yaptıklarımıza bakıp da "Bunu insan yapamaz!" demeyin... Bizler insanız... Bizleri anlamanız için din değiştirmeniz lazım... Bizler, siz Müslümanlar için çok önemliyiz... Müslümanları şehadete uğurlayan bizlerin kurşunları değil mi? Allah içinizden şehidler almak istemiyor mu? Allah hanginizin daha güzel amel işleyeceğini görmek istemiyor mu? Uğrunda cihad edenlerle

oturanları ayırmak istemiyor mu? Can ve mal ile cihad ibadetini yapabilmeniz için bizler birer fırsatz. Varlığımız sizin bu ibadetleri tatmanız için güzel bir fırsat değil mi? Oruç ibadeti yılda bir ay, hac ibadeti ömürde bir kez... Kur ban ibadeti yılda bir kez... Mal ve can ile cihad ibadeti ise yılın her günü... Çeçenistan'da... Afganistan'da, Irak'ta... Patani'de... Ve bizlerin başlattığı Filistin'de... Tüm dünya Müslümanlarına cihad ayetlerini, gece namazlarını, gözyaşlarıyla süslenen içten duaları hatırlattık... Milyonlarca Müslümanın imanlarını sorgulanmalarına vesile olduk... Bunun bir bedeli olmamalı mı? Her ibadetin maddî ve manevî bir bedeli vardır... Cihadın da bedeli kan, gözyaşı, yetim ve dul kalmalar ile yaralanmalar... Filistin'e üzülmeyin! Siz sadece Filistin sorununu çözemediğinize üzülmün... Allah'ın, ölümünü takdir ettiği canları avlıyoruz biz... Allah'ın dilemediği cana kurşun atamayız... Başınıza gelen her musibetin, Allah'ın izniyle olduğunu yazmıyor mu kutsal kitabınız! İnsan, vaktinde ölür... Filistin halkının ecelini öne almak gibi bir gücümüz olsaydı Fırat'a kadar olan bölge çoktan bizdeydi... Filistin'den sonra mutlaka size de uğrayacağız... Şimdiden düğün hazırlığınızı yapın... Sizden öncekilerin başına gelenler sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi sanıyorsanız uyumaya devam edin... Sizleri meydanlarda görmek ve bizlere lanetler okumanız bizleri üzmüyor... Siz toplanan kalabalıklar, bir günlük yevmiyelerinizi mal ile cihad ibadetine kullanmış olsaydınız işte o zaman bir kaşık suda boğardınız bizleri... Sizleri şimdilik kuru kalabalık olarak algılıyoruz... Ne zaman ki kalplerinizden dünya sevgisini çıkarır ve "Müslüman" olmaya karar vererseniz, işte o zaman zaferler kazanmanız kolay olur... Bizim firmaların ürünlerini almaya devam edin... Her kuruşunuzu birer kurşun olarak Filistinli kardeşlerinizin göğüslerine birer fidan gibi dikmeye devam ederken, sizler de ekran karşısında bizleri 'Ah! Vah!' diyerek izleyin..."

(Feyzullah Birışık)

Biz Müslümanların tutumu, Allah yolunda küfür ehline karşı cihat edenlere destek vermektir. Cihat edenlerle dini açıdan bazı konularda ters düştüğümüz meseleler olacaktır. Konu cihad olunca böyle küçük meseleleri konuşmak yersizdir. Bu meselelerin hükmünü de Allah hesap gününde verecektir. Rabbim, kendi yolunda cihad edenlerin ecirlerini zayi etmesin. Mücahitleri, altlarında nehirler akan Firdevs cennetlerine kabul buyursun. Amin...

Biz Müslümanlar, Allah'ın hiçbir peygamberi arasında ayırım yapmayız. İsrail oğullarına gönderilen peygamberlere de iman ederiz. Ki iman etmeyenler ziyandadırlar. Şüphesiz ki İsrail oğullarına gönderilen peygamberler, kavmini tevhide davet etti. Bu bozuk kavim de, peygamberlerin çoğunu inkâr edip onları katledince Yüce Rabbimiz onlara lanet etti. Bu yüzden çok azı hariç, iman etmezler. Biz Müslümanlar, Allah'ın peygamberleri gibi Allah'a teslim olmuş kullardanız. Rabbim kendi katında bizi, teslim olmuş kulları arasından eylesin. Amin...

Ebu Hureyre (r.a.) rivayete göre Resulallah (s.a.v.) buyurdu ki: "Müslümanlar Yahudilerle savaşmadıkça kıyamet kopmayacaktır. Öyle ki Yahudiler taşların ve ağaçların arkalarına saklanacaklar. Taşlar ve ağaçlar ise 'Ey Müslüman, işte Yahudi arkamdadır. Gel, onu öldür.' Diye seslenecek. Ancak Gargad ağacı bunu yapmayacak. Çünkü o, Yahudilerin ağaçlarındanır". (951 Buhari, Cihad; 2290 Müslim, Fiten, Riyazü's salihin tercümesi cilt2 s 552)

“Ey Kur’an’ı indiren, hesabı çok çabuk gören, bulutları gök yüzünde gezdiren ve düşman saflarını darmadağın eden Allah’ım! Şu düşmanları perişan et ve bizi onlara karşı muzaffer kıl”

(Buhari, Cihat 112 hn 2966)

Allah’ım! lanetli kavmin küfür ehillerini kahr-ı perişan et. Şehitlerimize de sonsuz lütfunla lütuflandır ve bize de cihat yolunu açıp kendi huzurunda şahitlerden eyle... Amin.

İSRAİL OĞULLARININ GÜCÜNÜN KAYNAĞI:

İsrail oğullarının düşüncesi; “Allah, sadece bizi seçti. Biz üstünüz, diğer insanlar da bize hizmet için var” mantığındadırlar. İnsanların onlara hizmet etmeleri için zengin olmalarına ihtiyaç vardır. Zengin olmakta kaliteli ürünleri üretmekten geçmektedir. Dünya üzerinde tanınmış şirketlerin hemen hemen hepsinin sahibi İsraililerdir. Zenginleşen İsrail oğulları, ancak paraya kulluk edenleri hizmeti altına alabilir. Ahir zamanda neredeyse insanlığın tümü paraya kul ve köle olduğu için, Filistin’de insanlar katledilirken dünya sessizce seyretmekle yetiniyor. Yahudi ülkesi olan T*rkiye’de bile İsrail’e ait binlerce şirket bulunmaktadır.

Yahudiler, insanları uyutmak için ünlülere klip yaptırıp gündemi bu şekilde değiştirmektedirler. Ayrıca bu ünlüleri belirli bir seviyeye medya sayesinde getirip gereken mesajı bunlar sayesinde vermektedirler. Filistin’de savaş çıktığı zaman insanlar boykota başlıyorlar. Ancak bu şirketlerin bu ülkede var olması, boykotu anlamsız kılmaktadır. Bu zilletin sebebi bu şirketlerdir. Yada başka bir değişle komplo teorisyenlerinin “masonlar” veya “ruhunu şeytana satmış kişiler” dedikleri tamda bu şirketlerdir.

Bu şirketlere bağlı markalar; Tropicana, Schweppes, Tnuva, Strauss, Nescafe, Tassimo, Starbucks, Lipton, Dilmah, Elite, Strauss, Walls, Ben & Jerry’s, Carmel Agrexco, Agrexco, Mey-İçki, Carmel Winery, Coca-Cola (Coca-Cola, Fanta, Sprite), Pepsi Co (Pepsi, Lays, Doritos, Cheetos), Air Wick, Ajax, Aldays, Alo, Ariel, Axe, Calgon, Cif, Clear, Clit Bang, Colgate Dettol, Dove, Elidor, Head & Shoulders, Ipana, Jhonsons Baby, Loreal (Şampuan), Lux, Max Factor, Nivea, Omo, Oral-B, Palmolive, Pantene, Prima, Rejoice, Protex, Rexona, Rinso, Sensodyne, Viecnetta, Vileda, Vanish, Vaseline, Veet, Tommy Hilfiger, Nike, Adidas, Polo, Ralph Lauren, Parizyen, Hugo Boss, Calvin Klein, Levi’s, Timberland, Giorgio Armani.

İsrail’e açıktan destek veren markalar: HP, Starbucks, Puma, Mc Donals, Nestle, Hardee’s, Nike Lipton, Tide, Coca Cola, Burger King, Hyundai, IBM, L’Oreal, Subway.

Kâfirler tarafından gasp edilmiş bu İslam topraklarını, Rabbim tekrardan İslam ile şereflendirsin. Amin...

Bu gözler köprü üstünde İsrail’i protesto eden, köprü altından da malları İsrail’e gönderen kaypak insanları gördü. Bu gözler, perde önünde İsrail’e racon kesen, perde arkasından da İsrail’e ve ABD’ye mazot yardımı yapan karakersiz kanı bozukları gördü. Biz içimizdeki İsrail oğullarını temizlemeden dışarıdaki İsrail oğullarından kurtulamayacağız. Ben 2021’de doğdum. Ama önceden de kör değildim. Yüce Rabbimizin gözlerimize ve kalbimize perde çekmesinden yine Rabbimize sığınırım.

Allah'ın ayetlerinde hiçbir eksiklik yoktur. Allah'ın ayetlerine sırtını dönenler; “bu devirde artık böyle, elimizden bir şey gelmiyor” diyorlar. Onlar inkâr etmeye devam etsinler, cihaddan kaçmaya devam etsinler. O gün, dünyaya geri dönmeyi çok isteyecekler. Ancak pişmanlık fayda vermeyecektir. Rabbimin hidayeti hepimizin üzerine olsun. Rabbim, Yahudilerin Gargat ağacının arkasına saklandığı o güzel günleri bize gösterebilir. Amin...

NASIL BU HALE GELDİK?:

Yemin olsun bizi yaratana ve bu nimetleri bize bahşedene ki; insanoğlu ne zaman Rahmân'ın kitabını sırtının arkasına atmışsa, yoldan çıkması kaçınılmaz olmuştur. Biz, son 600 yıldır kitaptan uzaklaştık ve son 100 yıldır kitabı sırtımızın arkasına attık. Bundan dolayı bu toplum bu kadar yoldan çıkmış ve müşrikleşmiştir. Bu toplum nefsinin arzularına kapılıp hevasının esiri olmuştur. Biz dünyaya o kadar bağlandık ki gelecekteki rızığımızı düşünmede aşırıya kaçtık.

Şeyh Ali Tantâvî der ki:

Mustakbel/gelecek için ilkokulu okudum. İnsanlar bana dediler ki: “Geleceğin için ortaokulu da okumalısın.”

Sonra: “Geleceğin için liseyi de okumalısın” dediler.

Sonra: “Geleceğin için üniversiteyi de okumalısın” dediler.

Sonra: “Geleceğin için vazifeye başlamalısın” dediler.

Sonra: “Geleceğin için evlenmelisin” dediler.

Sonra: “Geleceğin için çocuk yapmalısın” dediler...

Şimdi ben, 77 yaşında bu makaleyi yazıyorum ve hâlâ bu geleceği bekliyorum.

Gelecek; boğanın ardından koştuğu, fakat bir türlü ulaşamadığı başına konmuş kırmızı kumaş parçası gibidir.

Çünkü geleceğe ulaştığın zaman, senin için şimdiki zaman olur. Şimdiki zaman da daha sonra mazi olur. Daha sonra yeni bir gelecek beklersin.

Oysa gerçek gelecek; Allah'ı râzı etmen, cehennem ateşinden korunmaya ve cennete girmeye çalışmandır. Hâlbuki ne kadarda boş şeyler peşinde koşuyoruz.

“Müslümanlar kalplerinden neyi kaldırmışsa, Allah da onu hayatlarından ve devletlerinden kaldırdı” (Mehmet Emin Akın)

Biz o kadar yoldan çıktık ki; bu ülke, şarkıcısından, ressamından ve oyuncusundan geçilmez olmuş. Bizi zikirden uzaklaştırmak için kurulan bu aktiviteler, bizi dünya bataklığına

sürüklediğinin farkına bile varamamışız. Bize normal birşeymiş gibi geliyor artık. Arabayla gittiğimizde müzik çalan arkadaşla müzik dinlemenin, Allah'ı zikirden uzaklaştırdığını ve kimi alimlere göre haram olduğunu söylediğimizde, bize; "ölelim mi o zaman?" diyorlar. Hâlbuki bunu diyen kişi zaten ölüdür. Nefes alan bir ölü... Kör, sağır ve dilsiz olan biri... Gözleri vardır. Ancak hakkı göremez. Kulakları vardır. Ancak hakkı duyamaz. Dili vardır. Ancak hakkı söyleyemez... Ben bir cesedden farksızdım. Beni gören, duyan ve konuşan bir kul yapan Allah'a hamd olsun.

"İslam, şüphesiz garip olarak başladı ve günün birinde garip hale dönecektir. Ne mutlu o garip mü'minlere!" (Müslim, İman, 232)

Kur'an'ı güzel ses ve edayla okuyanların ödüllendirildiği, hükümlerinin hayata geçirilmesini teklif edenlerin cezalandırıldığı bir toplumda Kur'an terkedilmiştir. Kur'an'ı Abdüssamed gibi okursan meşhur olur, para kazanırsın. Seyyid Kutub gibi okursan canından olursun.

"İslam, ne bir ırka sunulmuş armağandır ne de belirli bir vatanın sosyal düzenidir. O, ilâhi bir metod ve dünya düzenidir."

(Seyyid Kutub(rahimeullah))

وَأْتِلْ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ

Onlara, ayetlerimizi verdiğimiz kişinin durumunu anlat. O, ayetlerimizden sıyrılmış, (derken) şeytan onu kendisine uydurmuş ve (bütün bunların neticesinde) azgınlardan olmuştur.

(7/A'râf Suresi, 175)

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَانَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

Allah katından, yanlarında olan Kitab'ı doğrulayan bir resûl kendilerine geldiğinde, kendilerine Kitap verilenlerden bir grup bilmiyorlarmış gibi Allah'ın Kitabı'nı sırtlarının gerisine attılar.

(2/Bakara, 101)

Ayette bahsedilen kitab'ı sırtlarının gerisine atarak ona karşı ilgisiz kalan Yahudiler, bu davranışları sebebiyle sihir ve şeytanların uydurduğu yalanlara uymakla cezalandırılırlar. Vahiyden yüz çeviren ve vahye karşı ilgisiz kalan her toplum, dünya ve ahiretlerini hüsrana uğratacak bir batıla uymak durumunda kalırlar. Rabbim bizi bundan muhafaza etsin. Kurtuluş, Allah'ın kitabına sarılanlar içindir. Bunu unutmayın ki;

"Sözün en güzeli Allah (c.c.)'ın kitabıdır. Rehberliğin en güzeli ise Muhammed (s.a.v.)'in rehberliğidir." (ibni Hanbel, 3, 320)

Kendini İslama nispet eden bu toplum, neden bu kadar müşrik oldu? Bunun cevabını öğrenebilmemiz için geçmişimize bakmamız gerekir. Osmanlı Devleti bu dine tasavvuf yorumunu getirmekle birlikte çeşitli hurafeler ve bid'atlerde bu dine girmiş oldu. Böylelikle İslamın asıl gayesi olan tevhid, yerini hurafelerle dolu olan tasavvufa bırakmış oldu. Zamanla

yoldan çıkan bu toplum, lale devri itibarıyla cihadı da sırtının arkasına atarak İslamı, kâfirlerin gözünde gerici bir düşünce haline getirdi. Otoritesi iyice zayıflayan Osmanlı devleti, leş üzerine üşüşen kargalar misali kâfirler tarafından ele geçmez bir fırsat haline gelmişti. İslam düşmanı olan Sabetayist Yahudi M. Kamal, bu küfür sistemini insanların başına bela etti. Ayrıca cihadın önüne geçilmesi için de diyanet kurumunu kurdu. İnsanlarımızda, Allah'ın kitabını sırtının arkasına attığı için ve diyanet memurlarını ilah edindiği için (bk. Tevbe Suresi 31 ve tefsiri) hemen hemen hepsi tağuta kulluk etti ve yoldan çıktı. İnsanlar da M. Kamal'ın getirdiği bu bozuk sistemi benimsedi. Kamalizm fitnesi böylece ortaya çıktı. Bu gözler, Merdan Yanardağ denilen mel'unun yazdığı "İslamo-Faşizm" adlı kitabın yayınlandığına şahit oldu. Bu kâfir zihniyetin yok edilmesi, gelecek neslimize yapacağımız en büyük iyiliktir.

Biz, ibadetlerin şahı olan cihadı, Allah yolunda savaşmayı terk ettik ve dünya hayatının peşinde koşar hale geldik. Rızık peşinde koşmayı tercih ettik. Sanki açlıktan ölecekmiş gibi yada malın elden gidecekmiş gibi... İnsanlara açlık isabet ederse yada mal elden giderse rızık kesildi diye ağlamaya başlarlar. İşte insan bu kadar nankördür. Rızık yemek ya da mal olması şart değildir. Rızık bazen ahlâk olur, bazen ise güzellik. Bazen keskin bir akıl, bazen ise güzelliği ve kemali arttıran bir hilm olur. Rızık Saliha bir eş yahut şerefli bir aile ve akrabalar da olabilir. Keza rızık faydalı bir ilim yahut uzun bir ömür de olabilir. Bazen temiz bir kalp rızık olabilir. İnsanlara sevgiyle ihsanda bulunan gönül huzuru da rızık olabilir. zira gönlü huzura erendir asıl rızıklandırıcı. Rızık mal ya da yemek olması şart değildir, kanaatkâr ol. Allah Teâlâ'ya teslim ol ve hamd et. Rızıkımıza Allah kefildir. Aç kalırsak demek ki hayırlısı buymuş. İşte teslimiyet budur. Bunu unutmayın, cihad peşinde koşmak, rızık peşinde koşmaktan daha hayırlıdır.

Biz o kadar yoldan çıktık ki; terörist İsrail, Filistin'de katliam yaparken bizim insanlarımız, futbol izliyor. Terörist İsrail Müslümanlara zulmederken, Semerkand TV'de tarihi türbe tanıtımı yapılıyor. Terörist İsrail Müslümanları aşağılarken Berat TV'de Filistinli kardeşlerimizin ruhlarına Yasin-i şerif gönderiliyor. Terörist İsrail yakıp yıkarken, Diyanet TV'de giybet yapmanın günahından bahsediliyor. Terörist İsrail dinimizle alay ederken, Nihat Hatipoğlu Hz Ömer'in çektiği sıkıntılardan bahsediyor... Hiç kimsede en faziletli bir ibadet olan cihaddan bahsetmiyor. Tağutlar, gündemi değiştirerek insanları böyle uyutmaktadır. Bizim insanlarımız da kitaptan uzaklaştığı için koyunlaşmış ve her türlü aşağılanmaya müstehak duruma gelmiştir. Selam olsun Edirneli Seyfullah Bilal Öztürk'e. Selam olsun Adıyamanlı Yakup Erdal'a. Bu iki yiğit, Gazze'ye cihada giderken İsrail uçaklarının saldırısıyla şehid oldular. Selam olsun Şanlıurfa'lı Hasan Saklanan'a. Bu yiğitte İsrail askerini bıçakladı ve şehit oldu. Bu ne büyük bir şereftir. Rabbim cümle mü'minleri bu şerefe nail kılsın.

Tağutu reddeden bir mü'min bu sistemin devamlılığının bir parçası olmamak için oy kullanmaz. Çünkü oy kullanan biri, Allah'ın "El-Hakim" sıfatını ameli olarak reddetmiş olur. Bizi yaratan da bize hükmeden de bir tek Allah'tır. Tek hüküm koyucu O'dur (c.c.). O'nun (c.c.) hükmüne rağmen hüküm koyan her şey tağuttur. Diyaneti, Rab ilan etmiş insanlar o kadar yoldan çıkmış ki; kafasına düşen kuş pisliğini bereket sanan bu millete gelde oy kullanmanın

şirk olduğunu anlat... Ayrıca oy verip vekâletini verenler İslam kazandı diyor. Vekâlet alanlar ise demokrasi kazandı diyor. Bu ne yaman çelişkidir böyle.

Rabbim bana hidayet etmeden önce, Allah affetsin bende oy kullanmıştım. Geçmişimizde işlediklerimiz günahlar bazen gözümüze bir dağ gibi görünsede, geçmişini toprağa gömmezsen yarınlar çiçek açamazsın. Selam olsun Rabbine tevbe eden arınmış kullara...

Biz, kendini İslam’a nispet eden, gerçekte ise yoldan çıkmış bu insanlara hakikatleri anlattığımızda; “biz atalarımızdan böyle gördük” cevabını alıyoruz... Kur’an’da anlatılan; Ad kavmi, Semud kavmi, Nuh kavmi kıssaları boşuna değilmiş...

Yüce Rabbimiz, kitabında İsrail oğullarından bahsetmiştir. Peki niye bahsetmiş? Onlara aşağılık pis Siyonistler diyelim diye mi? Hayır!.. Onların yaptığı yanlışlara ve yanılgılara bizde düşmeyelim diye, onların yanlışlarından ders çıkarıp kendimizi doğru yola ulaştıracak ameller yapmamız için Rabbimiz bize onlardan misaller vermiş, böylelikle biz kullarına öğüt vermiştir. Şu an Yahudilere aşağılık pis Siyonistler diyen bid’at ehilleri, kendilerini yöneten İsrail oğullarına oy vererek destek vermeyi de eksik etmemektedirler. Bazı ahmaklar ise şeriatı getirmek için, cihad yolunu değilde tağutun meclisine girmek için parti kurmuşlardır. Bu kurulan partiyle şeriatı getirmeyi düşünen HÜDA-PAR’lılar, kendi dinlerinden taviz vermişler de haberleri yok. Müslüman kendi dininden taviz vermeden cihad yoluyla tağutları yıkar. Onların meclisine girerek değil... Bu yolda ölenler de ölü değil, şehittirler. Bu ne büyük bir şereftir.

Allah Resulü’ne (s.a.v.), müşrikler bir teklif getirmişlerdi. “Dinini bizim meclisimizde anlat” diye. Allah Resulü (s.a.v.) de mü’minleri bir süreliğine bırakıp onların meclisinde davet yapmayı planlarken, Yüce Rabbimiz ayetle buna izin vermedi (bk. Kehf Suresi 27, 28 ve 29). Düşünün Allah Resulü, kâfirlerin hükmünün sürüldüğü bir mecliste davet yapması için girilmesine bile izin verilmezken, şeriatı getirmeyi düşünen HÜDA-PAR, kâfirlerin meclisinde onların küfür sistemine bağlılık yemini ederek mi getirecek?.. Birde kalben yemin etmedik diye kendi kendilerine te’vil yapmaktadırlar. Onurlu Müslüman, safını açıkça belli edendir. İşte biz bu kitabı sırtımızın arkasına attığımız için böyle fitnelere alet olduk. Biz Kur’an’ı sırtımızın arkasına attığımız için, şu an Müslümanlar arasına ayrılık girdi. Biz Kur’an’ı sırtımızın arkasına attığımız için, İsrail Filistin’de bebekleri katlederken bizi yöneten kâfir Erdoğan’ın ağzının içine bakıp İsraililerle ticaret yapıyoruz. Biz Kur’an’ı sırtımızın arkasına attığımız için tağutun köpeklerine karşı cihad edemiyoruz.

فَاقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

Yüzünü (hiçbir şeyi Allah’a ortak koşmayan muvahhid) bir hanif olarak dine çevir. Allah’ın insanları yarattığı fitrata (uy). Allah’ın yaratmasında değişiklik yoktur. (Herkesi tevhid fitratı üzere yaratmıştır.) İşte dosdoğru din budur. Ancak insanların çoğu bilmezler.

(30/Rûm Suresi, 30)

مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

O'na yönelenler olun. O'ndan korkup sakının. Namazı dosdoğru kılın ve müşriklerden olmayın. (30/Rûm Suresi, 31)

مَنْ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ

(O müşrikler ki) dinlerini parça parça etmiş ve kendileri de gruplara bölünmüşlerdir. Her grup kendi yanındakiyle övünüp sevinmektedir.

(30/Rûm Suresi, 32)

Öyle bir çağda yaşıyoruz ki, kâfirlerin hüküm sürdüğü dönemde dinimizi adam gibi yaşamaya çalışıyoruz. Ama bir sahabe gibi yaşayamıyoruz... Selam olsun o sahabeleri ki; dosdoğru istikametten şaşmazlar;

Bize Affân haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd rivâyet edip (dedi ki) bize Asım b. Behdele, Ebû Vâ'il'den, (o da) Abdullah b. Mes'ûd'dan (naklen) rivâyet etti (ki Abdullah) şöyle dedi: Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) bir gün bize bir çizgi çizdi. Sonra, "Bu, Allah'ın yoludur" buyurdu. Ardından bunun sağından solundan bazı çizgiler çizdi. Sonra, "Bunlar (bir takım) yollardır. Onlardan her yolun başında, ona çağırان bir şeytan vardır." Buyurdu. Sonra da şu âyet-i (En'am, 153) okudu: "Şüphesiz ki (emretdiğim) bu (yol) benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun. (Başka aykırı) yollara tâbi olmayın. Sonra sizi onun (yani Allah'ın) yolundan ayırır."

(Dârimî, Mukaddime, 23)

Selam olsun salih kullara ki; onlar, zulme gidecek tüm yollardan beri olurlardı:

Bir terzi İz bin Abdüsselam'a gelerek, ey şeyh, Haçlılar bana elbise diktirmeye geliyorlar. Ben Haçlılara elbise dikersem zulme ortak olur muyum, diye sorar. İz bin Abdüsselam'ın cevabı keskindir; "Hayır, sen bizzat zalim olursun, sana iğne iplik satan ise zulme ortak olur." (Sübkî, Tabakat, İz b. Abdüsselam md.)

Eski insanlar dinini böyle yaşarken biz nasıl onlarla aynı cenneti isteyebiliriz? Biz onlar gibi dosdoğru istikamette miyiz? Zalimlerden beri olma konusunda da bu kadar hassas mıyız? Yoksa HÜDA-PAR gibi ya da Yeniden Refah partisi gibi CHP zihniyeti başa gelmesin diye Yahudi destekçisi AKP ile ittifak kurmayı Müslümanlıktan mı sayıyoruz? Bunu kendimize sormamız gerek. Müslüman, tüm tağutlardan beridir. Tağutun iyisi kötüsü yoktur. Şeref tağutu reddedenlerdir.

Şüphesiz ki biz ahir zamanda yaşamaktayız. Bu zaman öyle kötü bir zamandır ki bir hadiste; Hz. Enes anlatıyor; Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"İnsanların üzerine öyle bir zaman gelecek ki, dininin gereklerini yerine getirme konusunda sabırlı/dirençli davranıp Müslümanca yaşayan kimse, avucunda ateş tutan kimse gibi olacaktır." (Tirmizî, Fiten,73; Ebu Davud, Melahim,17).

Bu hadiste anlamamız gereken mesele şudur; küfrün hakim olduğu bu bozuk toplumda Müslüman, dinini yaşarken türlü eziyetlerle karşı karşıya gelecektir. Ve bu eziyetleri yapanlar da kendilerine Müslüman diyecektir. Biz işte böylece yoldan çıktık ve müşrik bir toplum olduk. Bizi bu hale getiren ahmaklar utansın ve cihaddan kaçan korkaklar utansın. Rabbim bizi Kur'an ahlâkıyla ahlâklandırсын ve zorluklara karşı göğüs geren mücahitlerden eylesin. Amin...

KİYÂMET GÜNÜ:

Arapça bir kelime olan kıyamet, “kıyam” fiilinden türemiştir. Kıyam kelimesinin ilk anlamı ayağa kalkmak veya ayakta durmaktır. Bu sözcük aynı zamanda dirilmek anlamında kullanılmaktadır. Kıyamet, tüm insanların dirileceği ve Allah'ın huzurunda toplanacağı gün anlamına gelir.

Dünyanın sonunun geleceği gün, kıyamet gününden önceki gündür. Kıyamet gününün habercisidir. O gün çok şiddetli geçecektir. Allah Subhânehu ve Teâlâ Kıyamet suresinde o günün şiddetinden bu şekilde bahsetmiştir:

فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ

Göz kamaştığı zaman,

(75/Kıyâmet Suresi, 7)

وَحَسَفَ الْقَمَرُ

Ay karardığı zaman,

(75/Kıyâmet Suresi, 8)

وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ

Güneş ve Ay bir araya toplandığı zaman.

(75/Kıyâmet Suresi, 9)

يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفَرُّ

O gün insan: “Kaçış nereye?” der.

(75/Kıyâmet Suresi, 10)

كَلَّا لَا وَزَرَ

Asla! (Kaçıp) sığınacak hiçbir yer yok.

(75/Kıyâmet Suresi, 11)

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ

O gün varılıp karar kılınacak yer Rabbinin huzurudur.

(75/Kıyâmet Suresi, 12)

O gün, öyle şiddetli bir gündür ki:

يَوْمَ تَرُؤْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَارَى
وَمَا هُمْ بِسُكَارَى وَلَكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ

Onu göreceğiniz gün, emziren emzirdiğini unutur, gebe kadınlar çocuklarını düşürür ve insanları sarhoş hâlde görürsün; oysa onlar, sarhoş değildirler. Fakat Allah'ın azabı pek çetindir.

(22/Hac Suresi, 2)

Bu ayet bile, kıyametin ne denli dehşetli olduğunu adeta gözlerimizin önüne getiriyor. O günün şiddetinden Allah'a sığınırım.

Allah Resulü bir vaazında:

“Ben size, kıyamet şu iki parmak kadar yakınlaşmış olduğu bir zamanda peygamber gönderildim.” Der ve şehadet parmağı ile orta parmağını birbirine yakınlaştırarak gösterir. [Müslim, Cuma 43 (867)]

Şuan bize bildirilen, kıyametin küçük alametlerinin hemen hemen hepsi gerçekleşmiştir. Büyük alametler kalmıştır.

Resûlullah (s.a.v.) bir hadiste; “On alâmet zuhur etmedikçe Kıyâmet kopmayacaktır: Doğuda bir yer batması, batıda bir yer batması, Arap yarımadasında bir yer batması, Duman, Deccâl, Dâbbetü'l-Arz, Ye'cûc ve Me'cûc, güneşin battığı yerden doğması ve Aden toprağının sonundan (Yemen'den) bir ateş çıkarak insanları haşrolacakları yere sürmesi" buyurmuştur (Müslim, Fiten 39, 40, 128, 129; Ebû Dâvûd, Melâhim 12; Tirmizî, Fiten 21; İbn Mâce, Fiten 25, 28)

Yemen'den çıkan ateş, insanları Şam topraklarına yönlendirecektir. (bk. Ahmed, 5146)

Bundan dolayı ahir zamanda en hayırlı yer, Şam topraklarıdır.

Bu büyük alâmetlerden birisi “Dâbbetü'l-arz” dır.

وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ

O söz/kıyamet başlarına gelip (zamanı yaklaşınca) onlara yerden kendileriyle konuşan bir Dabbe (olağanüstü bir canlı) çıkarırız. Onlara: “İnsanlar bizim ayetlerimize yakinen inanmıyorlardı.” (der)

(27/Neml, 82)

“Dabbe” kıyamet yaklaştığında yerden çıkarılacak ve insanlarla konuşacak olan bir canlıdır. Kıyametin yaklaştığının alametidir.

Ebu Hureyre (r.a.) rivayete göre Resulallah (s.a.v.) buyurdu ki: “Müslümanlar Yahudilerle savaşımadıkça kıyamet kopmayacaktır. Öyle ki Yahudiler taşların ve ağaçların arkalarına saklanacaklar. Taşlar ve ağaçlar ise ‘Ey Müslüman, işte Yahudi arkamdır. Gel, onu öldür.’ Diye seslenecek. Ancak Gargad ağacı bunu yapmayacak. Çünkü o, Yahudilerin ağaçlarındandır”. (951 Buhari, Cihad; 2290 Müslim, Fiten, Riyazü’s salihin tercümesi cilt2 s 552) bu hadis, “Lanetli kavim İsrailoğulları” bölümünde de geçmişti.

Başka büyük bir alamette dumanın çıkmasıdır.

فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُبِينٍ

O hâlde, göğün apaçık bir dumanla geleceği günü gözetle.

(44/Duhan Suresi, 10)

يَغْشَى النَّاسَ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ

İnsanları bürüyüp kuşatacaktır. Bu, can yakıcı bir azaptır.

(44/Duhan Suresi, 11)

Bu duman, Resûlullah (s.a.v.) zamanında Kureyşli müşriklerin helaki için çıkmıştı. Ancak kıyamete kadar yine çıkacağı bildirilmiştir.

“Öyle bir dumandır ki apaçık olacak ve herkes onu görecek, İbni Mesut (r.a.)’nın tefsirine göre ise bu Duman sıkıntı ve açlığın şiddetinden insanların gözleriyle göreceği Bir hayalden ibarettir. Ancak Allah; ‘insanları bürüyecektir’ (Duhan 44/11) buyurmaktadır. Yani herkesi kapsayıp içine alacaktır. Şayet sırf Mekke müşriklerine mahsus hayali bir şey olsaydı Allah insanlara; ‘görecek’ demezdi”

(İbni Kesir Tefsiri, 7/235)

"Bir duman ki müminin nezleye tutmuş gibi olacak kâfiri de yakalayacak bunun üzerine öyle bir şişecek ki onun kulaklarından çıkacak”

(Taberi, Tefsir, 20/114)

Diğer büyük alâmet “Mesih Deccâl” fitnesidir. Bir hadiste:

Allah Resulü (s.a.v.) şöyle buyurmuştur; “Hz Adem’in yaratıldığı zamandan kıyametin kopacağı ana kadar deccâlden daha büyük bir fitne yoktur” (Müslim, Fiten 126)

Başka bir hadiste ise:

Resulallah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur; “Mekke ile Medine dışında, deccâlin ayak basmadığı bir yer kalmaz. Mekke ile Medine’nin bütün yollarında saf tutmuş melekler bu iki şehri korur. Deccâl kumlu, çorak bir yere iner. Ardından Medine üç defa sarsılır. Allah Teâlâ orda bulunan kâfir ve münafıkları dışarı çıkarır” (Müslim, Fiten 123.Krş. Buhârî, Fedâilül-Medine, 9, 26,27, Tevhid,31; İbn-i Mâce, Fiten, 33)

Ebû Hüreyre radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Hiçbir peygamberin ümmetine Deccâl hakkında söylemediği bir şeyi size haber vereyim mi? Onun bir gözü kördür. Yanında Cennet'e ve Cehennem'e benzeyen bir şey olacaktır. Onun Cennet dediği şey, Cennet değil Cehennem'dir.” (Buhârî, Enbiyâ 3; Fiten 26; Müslim, Fiten 109)

Enes radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Bütün peygamberler ümmetlerini yalancı kör Deccâl'in tehlikesine karşı uyarılmışlardır. Şunu bilin ki, onun bir gözü kördür; ama sizin azîz ve celîl olan Rabbiniz tek gözlü değildir. Deccâl'in iki gözünün arasına kâfir (ke-fe-re) diye yazılmıştır.” (Buhârî, Fiten 26, Tevhîd 17; Müslim, Fiten 101, 102. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Melâhim 14, Sünnet 25-26; Tirmizî, Fiten 56, 62; İbni Mâce, Fiten 33)

İbni Ömer radiyallahu anhümâ şöyle dedi: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem herkesin yanında Deccâl'den söz ederek şöyle buyurdu; “Allah Teâlâ tek gözlü değildir. Şunu unutmayın ki, Deccâl'in sağ gözü kördür. Onun bu gözü üzüm salkımından dışarı fırlamış üzüm tanesi gibidir.” (Buhârî, Fiten 26, Tevhîd 17; Müslim, İmân 274. Ayrıca bk. Tirmizî, Fiten 60)

“Ebû Saîd el-Hudrî radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Deccâl ortaya çıkınca, mü'minlerden biri onun bulunduğu tarafa doğru gider. Deccâl'in silâhlı adamları onun önüne çıkarak; 'Nereye gitmek istiyorsun?' diye sorarlar. 'Şu ortaya çıkan adamın yanına' der. Deccâl'in adamları; 'Sen bizim Rabbimize inanmıyor musun?' diye sorarlar. O da:

'Bizim Rabbimizin gizli bir yanı yok ki onu bırakıp başkasına inanalım' der. Deccâl'in bazı adamları:

'Öldürün şunu' derler. Bir kısmı ise:

'İlâhınız deccâl, haberi olmadan bir kimseyi öldürmeyi yasaklamadı mı?' derler ve o mü'mini deccâl'in yanına götürürler. O mü'min, deccâl'i görünce diğer mü'minlere: 'Ey mü'minler! Bu adam Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in kendisinden bahsettiği deccâldır' diye seslenir. O zaman deccâl adamlarına: 'Bunu iyice bir dövün' der. Onu dövmek üzere tutarlar. Deccâl tekrar, 'Yakalayın şunu, yarın kafasını' der. Onun sırtını, karnını dayaktan geçirirler. Bu defa deccâl, 'Bana iman etmiyor musun?' diye sorar. O mü'min: 'Sen yalancı Mesîh'sin' der. Deccâl'in emri üzerine onu testereyle baştan aşağı ikiye biçerler. Deccâl o zâtın ikiye bölünen cesedinin arasından yürüyüp geçtikten sonra ona: 'Ayağa kalk!' der. O da doğrulup kalkar. Deccâl tekrar: 'Bana iman ediyor musun?' diye sorar. O da: 'Senin hakkındaki kanaatim iyice pekişti' dedikten sonra halka dönerek, 'Ey insanlar! O benden sonra artık kimseyi öldürüp diriltemez' der. Deccâl onu kesmek için yakalar. Fakat Allah Teâlâ o mü'minin boynundan köprücük kemiğine kadar olan kısmı bakır haline dönüştürür; bu sebeple deccâl ona bir şey yapamaz. Bunun üzerine deccâl onun ellerinden ve ayaklarından tutup fırlatır. Halk onu

cehenneme attığını zanneder. Halbuki o cennete atılmıştır.” Resûlullah sözünü şöyle tamamladı; “İşte bu mü’min, âlemlerin Rabbine göre insanların en büyük şehididir.” (Müslim, Fiten 113)

Deccâl ile ilgili son hadisimiz ise şöyledir.

Nevvâs İbni Sem’ân radiyallahu anh şöyle dedi:

Bir sabah Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Deccâl’den uzun uzun bahsetti. Sonunda yorulup sesini alçalttı, sonra tekrar yüksek sesle konuştu. Biz onun anlatışına bakarak Deccâl’in Medine civarındaki hurmalıklara gelip dayandığını zannettik. Tekrar yanına gittiğimiz zaman üzüntümüzü anladı ve:

“Hayrola, bu ne hal?” dedi. Biz de:

Yâ Resûlallah! Sabahleyin deccâlden bahsettin. Kâh alçak sesle kâh yüksek sesle konuştuğun için, biz onun hurmalıklara gelip dayandığını sandık, dedik. Bunun üzerine şöyle buyurdu:

“Sizin adınıza Deccâl’den başka şeylerden daha çok korkuyorum. Şayet Deccâl ben aranızdayken çıkarsa, onun oyununu bozar, delillerini çürütürüm.

Eğer ben aranızdan ayrıldıktan sonra çıkarsa, artık herkes kendini ona karşı savunup korumalıdır. Zaten Allah Teâlâ mü’minleri onun kötülüklerinden koruyacaktır. Deccâl kıvırcık saçlı, patlak gözlü, (Câhiliye devrinde ölen) Abdüluzzâ İbni Katan’a benzeyen bir gençtir. Sizden onu gören Kehf sûresinin baş (ve son) tarafından onar âyet okusun. O Şam ile Irak arasındaki bir yerden çıkacak. Sağa sola her yana kötülüğünü yayacaktır. Ey Allah’ın kulları, imanınızı koruyup direnin!”

Yâ Resûlallah! Deccâl’in yeryüzünde kalma süresi ne kadardır? Diye sorduk. Şöyle buyurdu:

“Kırk gündür. Bir günü bir yıl kadar, bir başka günü bir ay kadar, bir diğer günü de bir hafta kadardır; geri kalan günleri ise sizin bildiğiniz günler gibidir.” Biz:

Yâ Resûlallah! Bir yıl kadar olan günde, kılacağımız bir günlük namaz kâfi gelecek mi? Dedik.

“Hayır, siz namaz vakitlerini ona göre takdir ve hesap ediniz” buyurdu. Biz:

Yâ Resûlallah! Onun yeryüzündeki sürati ne kadardır? Diye sorduk. Şöyle buyurdu:

“Rüzgârın sürüklediği bulut gibi insanların yanından geçer, ilâh olduğunu söyleyerek kendisine iman etmelerini ister, onlar da iman ederler. Göğe yağmur yağdırmasını emreder, yağmur yağar; yere bitki bitirmesini emreder, otlar, çayırlar biter; insanların yayılmaya gönderdikleri hayvanları daha gösterişli ve semiz, sütleri daha bol olarak döner. Daha sonra başka insanların yanına gelerek onları kendine inanmaya davet eder; fakat onlar kendisine inanmayıp teklifini geri çevirirler; deccâl de yanlarından ayrılıp gider; lakin sabahleyin suları çekilip çayır çimenleri kurur, hayvanları da helâk olur. Deccâl bir örene uğrayıp ‘Definelerini ortaya çıkar!’ der, o harâbedeki defineler arıbeyinin peşinden giden arılar gibi deccâlin arkasından gider. Sonra deccâl babayığit bir genci yanına çağırıp onu kılıcıyla ikiye biçer; vücudunun her parçası bir yana düşer; ardından ona seslenir. Delikanlı gülümseyen bir çehreyle ona doğru gelir. Deccâl böyle işler yaparken Allah Teâlâ, Mesîh İbni Meryem’i (aleyhisselam) gönderir. Mesîh,

boyanmış iki elbise içinde, ellerini iki meleğin kanatları üzerine koyarak Dimaşk'ın doğusundaki Akminare'nin yanına iner. Mesih parıldayan yüzüyle başını yere eğince saçlarından terler damlar, başını kaldırıncı inci gibi nûrânî damlalar dökülür. Onun nefesini koklayan kâfir derhal ölür. Nefesi baktığı yere ânında ulaşır. Mesih deccâlin peşine düşer, onu (Kudüs yakınındaki) Bâbü'lüd'de yakalayıp öldürür. Sonra Îsâ aleyhisselam, Allah Teâlâ'nın kendilerini deccâlin şerrinden koruduğu birtakım insanların yanına gelir, onların yüzlerini okşayarak deccâl fitnesinin sona erdiğini söyler ve kendilerine cennetteki yüksek derecelerini haber verir. Bu sırada Allah Teâlâ Îsâ'ya (aleyhisselam) vahyederek "Kimsenin öldüremeyeceği kullar yarattım; diğer kullarımı toplayıp Tûr'a götür" buyurur. Allah Teâlâ Ye'cûc ve Me'cûc'ü yeryüzüne gönderir. Onlar tepelerden süratle inip giderler; öncüleri Taberiye gölüne varıp gölün bütün suyunu içer. Arkadan gelenler oraya vardıklarında, "Bir zamanlar burada çok su varmış" derler. Îsâ (aleyhisselam) ile yanında bulunan mü'minler Tûr dağında mahsur kalırlar. Onlardan her biri için bir öküz başı, sizin bugünkü paranızla yüz altından daha kıymetli olur. Îsâ (aleyhisselam) ile yanındaki mü'minler bu belâdan kendilerini kurtarması için Allah Teâlâ'ya yalvarırlar. Allah Teâlâ da Ye'cûc ve Me'cûc'ün enselerine kurtçuklar musallat eder; hepsi bir anda ölüp gider. Ardından Îsâ aleyhisselam ile mü'minler Tûr dağından inerler. Ye'cûc ve Me'cûc'ün kokmuş cesetlerinin olmadığı bir karış yer bulamazlar. Îsâ (aleyhisselam) ile yanındaki mü'minler bu belâdan da kendilerini kurtarması için Allah Teâlâ'ya yalvarırlar. Allah Teâlâ deve boyunları gibi iri kuşlar gönderir; bu kuşlar onların kokmuş cesetlerini alarak Cenâb-ı Hakk'ın dilediği yere götürüp atarlar. Sonra Allah Teâlâ hiçbir evin ve çadırın engel olamayacağı bol bir yağmur gönderir; bu yağmur yeryüzünü ayna gibi pırıl pırıl temizler. Daha sonra yeryüzüne "Meyveni bitir, bereketini getir" diye emredilir. O gün bir grup insan tek bir nar ile doyar, kabuğuyla da gölgelenirler. Yaylıma gönderilen hayvanların sütü de bereketlenir, bir devenin sütü kalabalık bir grubu, bir ineğin sütü bir kabileyi, bir koyunun sütü bir cemaati doyurur. Onlar böyle yaşayıp giderken Allah Teâlâ tatlı bir rüzgâr gönderir; bu rüzgâr onları koltuk altlarından sarmalayıp her mü'minin ve müslimin rûhunu alıp götürür. Yeryüzünde insanların en fenaları kalır; onlar eşekler gibi birbiriyle tepişip herkesin gözü önünde cinsel ilişkide bulunurlar ve kıyamet onların üzerine kopuverir." (Müslim, Fiten 110. Ayrıca bk. Tirmizî, Fiten 59; İbni Mâce, Fiten 33)

Deccâl yaşıyor değerli kardeşlerim! Bir hadiste, Fatma binti Kays (Radiyallahu Anha) şöyle dedi:

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Allah'a yemin olsun ki, ben sizi bir sevinç yahut bir korku yüzünden toplamadım! Sizi, ancak (şu olaydan dolayı topladım.) Temim Ed-Darî, Hristiyan biri idi, bana geldi biat edip, Müslüman oldu. Benim size Deccâl hakkında anlattıklarımaya uygun bir olay anlattı. Temim Ed-Darî şöyle anlattı:

–Temim, Lahım ve Cuzam kabilelerinden otuz kişiyle beraber deniz yolculuğuna çıkmıştı. Dalgalar bir ay boyunca onlarla oynadı. Sonra güneş batımına yakın bir zamanda denizde bir adaya gemiyi yanaştırdılar. Sandallara binip adaya çıktılar. Müteakiben çok kıllı, hatta kıllarının çokluğundan önü neresi, arkası neresi belli olmayan bir yaratığa rastladılar. Ona:

–Vay sana! Sen de kimsin? Diye sordular. O:

–Ben Cessase’yim, dedi. Onlar:

–Cessase nedir? Diye sordular. O yaratık:

–Ey kavim! Şu manastırdaki adama gidin! O sizin haberinizi şevkle beklemektedir, dedi. Temim diyor ki:

–Bize adamı söyleyince onun şeytan olmasından korktuk! Hızlıca ona gittik, manastıra girince bir de baktık ki, cüsse bakımından en büyük insan, elleri birleştirilmiş vaziyette boynuna sıkıca bağlı, diz kapağı ile topukları arasında demirler vardı. Ona:

–Vay sana! Sen de kimsin? Diye sorduk. O:

–Siz benim haberimi aldınız. Söyleyin siz kimsiniz? Dedi. Onlar:

–Biz Araplarız, deniz yolculuğuna çıkmıştık. Denizin dalgalı olduğu zamana denk gelmişiz. Dalgalar bir ay boyunca bizimle oynadı. Sonra senin adana gemiyi yanaştırdık. Sandallara binip adaya çıktığımızda çok kıllı hatta kıllardan önu neresi, arkası neresi belli olmayan bir yaratıkla karşılaştık. Ona:

–Vay sana! Sen kimsin? Diye sorduk. O da:

–Ben Cessase’yim, dedi. Biz:

–Cessase nedir? Diye sorduk. O yaratık da bize:

–Manastırdaki şu adama gidin! O sizin haberlerinizi şevkle beklemektedir, dedi. Hızlıca sana geldik. O yaratıktan korktuk, onun dişi bir şeytan olmadığından emin olamadık, dedik. Manastırdaki demirlerle bağlı adam:

–Beysan hurmalıklarından haber verin, dedi. Biz:

–Onun neyini soruyorsun? Dedik. O:

–Hurmalarından soruyorum, hâlâ meyve veriyor mu? Dedi. Biz:

–Evet, dedik. O:

–Meyvelerinin kesilmesi yakındır, dedi. Sonra:

–Taberiye gölünden haber verin, dedi. Biz:

–Neyini soruyorsun? Dedik. O:

–Taberiye gölde su var mı? Dedi. Biz:

–Evet, suyu çoktur, dedik. O:

–Suyun gitmesi yaklaşmıştır, dedi. Sonra:

–Zugar pınarından haber verin, dedi. Biz:

–Neyini soruyorsun? Dedik. O:

–Zugar pınarının suyu var mı? İnsanlar o pınarın suyuyla ziraat yapıyorlar mı? Diye sordu. Biz:

- Evet, suyu çoktur, insanlar onunla ziraat yapıyorlar, dedik. O:
- Ümmilerin Nebisinden haber verin, ne yaptı? Diye sordu. Biz:
- Mekke’den çıktı, Yesrib’e (Medine’ye) yerleşti, dedik. O:
- Araplar Onunla savaştı mı? Diye sordu. Biz:
- Evet, dedik. O:
- Onlara ne oldu? Diye sordu. Biz:
- Ona karşı gelen Araplara Onun üstün olduğunu ve Ona itaat ettiklerini haber verdik. O:
- Öyle mi oldu? Dedi. Biz:
- Evet, dedik. O:
- Ona itaat etmeleri onlar için hayırlı olur. Şimdi ben size kendimden haber vereyim:
- Ben Deccâl’im, bana çıkmam için izin verilmesi yakındır! Çıkarım ve yeryüzünde dolaşırım. Kırk gecede girmedğim hiçbir belde bırakmam. Ancak Mekke ve Taybe (Medine) hariç! O iki belde bana haramdır! Her ne zaman onlardan birine girmek istesem, yalın kılıç bir melek beni karşılar ve oraya girmemi engeller! Oraların her geçidinde koruyucu melekler vardır, dedi.”
- Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bastonunu minbere vurarak şöyle buyurdu:
- “Taybe budur, Taybe budur, Taybe budur. Yani Medine’dir. Dikkat! Ben size bunu haber verdim mi?”
- İnsanlar:
- Evet, dediler. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:
- “Temim’in anlattıkları, benim size Deccâl ve sıfatı hakkında anlattıklarımaya uygun olması benim hoşuma gitti. Dikkat! Deccâl, Şam denizindedir yahut Yemen denizindedir. Hayır, bilakis o doğu tarafındadır, doğu tarafındadır, doğu tarafındadır.”
- Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), eliyle doğu tarafına işaret etti. Fatıma binti Kays (Radiyallahu Anha) şöyle dedi:
- İşte ben bu hadisi Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’den ezberledim.
- (Müslim 2942/119, Ebu Davud 4326, İbni Mace 4074)
- Cessase:** Saçları ve vücudundaki kılları yerde sürünecek derecede çok kıllı bir canlıdır.
- Beysan:** Ürdün Nehri deltasında bir belde ismidir.
- Zugar:** Şam’ın kuzey taraflarında bir belde ve bu beldede bulunan bir pınar ismidir. Galiba ismini şuanda Yahudilerin elinde bulunan Tevrat’ta geçen ‘Sûgar’dan almıştır.
- (Ebu Davud 4328)

Son zamanlarda hutbelerde, kürsülerde Mehdi'den, deccâlden bahsedilmemesi, ahir zaman fitnelerinin arşa çıktığının delilidir. Buda deccâlin çıkmasının yakın olduğunu gösterir.

Kıyamet alametlerinden birisi de Zulkarneyn (a.s.)'ın set çekip hapsettiği Ye'cûc ve Me'cûc'un yer yüzüne çıkışıdır.

حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ

Ye'cûc ve Me'cûc'un (seddi) açıldığında, her yerden akın ederler.

(21/Enbiya Suresi, 96)

وَأَقْرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَارُ الَّذِينَ كَفَرُوا يَا وَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ

Hak olan vaad/kıyamet yaklaşmıştır. (O, vuku bulduğunda) kâfirlerin gözleri yuvalarından fırlayacak ve (diyecekler ki:) “Eyvahlar olsun bize! Muhakkak ki biz, bundan gaflet içerisindeydik. (Hayır, öyle değil!) Bilakis, biz zalimler idik.”

(21/Enbiya Suresi, 97)

Kıyamet alametlerinden birisi de şöyledir:

Ebu Hureyre (r.a.) anlatıyor; Resulallah (s.a.v.) buyurdu ki; Fırat nehri altın bir dağ üzerinden açılmadıkça kıyamet kopmaz. Onun üzerinde insanlar savaşı. Yüz kişiden doksan dokuzu öldürülür. Onlardan her biri; Herhalde savaşı ben kazanacağım der. Kim orda bulunursa ordan hiç bir şey almasın. [Buhari, Fiten 24; Müslim, Fiten, 29 (2894)]

Büyük alametlerden birisi de Güneşin batıdan doğmasıdır.

Bir hadiste Ebu Hureyre'den (r.a.) rivayete göre Allah Resulü (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

“Güneş batıdan doğmadıkça kıyamet kopmaz. Güneş batıdan doğduğunda ve insanlar onu gördüğünde hepsi birden iman ederler. İşte bu, daha önceden inanmamış veya imanında bir hayır kazanmamış olan kimseye artık imanın bir fayda sağlamayacağı vakittir.”

(Buhari, Rikak 40)

Rabbim bizi; kıyametin şerrinden, ahir zamanda Deccâlin şerrinden, Şeytanın şerrinden ve nefsimizin şerrinden muhafaza eylesin. Amin...

İsrafil (a.s.) sura birinci üfürüşünde kulakları sağır eden çığlık sesi gibi ses çıkar ve evrende ki tüm düzen bozulup yok olur. Denizler kaynayacak ve dağlar, pamuk gibi oradan oraya savrulacaktır. En şiddetli yok oluş işte bu yok oluşturmaktır. Aziz ve Celil olan Allah'ın yarattığı tüm mahlûkat (Melekler, cinler, insanlar, hayvanlar) yok olacak. Sadece bir ve tek olan, her türlü mahlûkata hükmünü ram eyleyen Allah sonsuz azametiyle kudretiyle tek başına kalacaktır. O gün, teknolojiyle övünen ABD tağutu, Rusya tağutu, İngiltere tağutu ve nice tağutlar Allah'ın azameti karşısında en zelil duruma düşmüşlerdir. Kibirli yöneticilerin zenginliği nerde? Allah'ın hükümlerini reddeden soytarılar nerde? Şeriat gericiliktir diyen gericiler nerde? Tanklarıyla,

roketleriyle, toplarıyla övünenler nerde?.. Hepsi yok oldular. Bir ve tek olan, Aziz olan, Hamid olan, Kaviy olan, Cabbar olan, Kahhar olan, Kadir olan, Aliy olan, Azim olan, Samed olan bir tek Allah kaldı... Tek gerçek O'dur (c.c.). Allah'ım sen selamsın. Selamet de sendendir. Ey celâl ve ikrâm sâhibi sen münezzehsin, sen yücesin.

Allah'ın emriyle İsrâfil (a.s.)'ın ikinci üfürüşünde (ikinci çığlık sesinde) tüm canlılar, Rabblerinin izniyle kabirlerinden kalkarlar. Yeniden dirilmeyeceğini zannedenler, o gün hüsranda olacaklarını anlayacaklardır. Yaratılan tüm canlılar, Alemlerin Rabbine hesap vermeyi bekleyecekler. Bir hadiste Resulallah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur :

“Kıyâmet günü olunca güneş, kullara bir mil veya iki mil mesafede oluncaya kadar yaklaştırılacaktır. Güneş onları âdeta eritecek ve amelleri miktarınca ter içinde kalacaklardır. Onlardan kimini topuğuna kadar alacak, kimini diz kapaklarına kadar alacak, kimini beline kadar alacak, kimine de basbayağı gem vuracaktır.” (Bu sırada Resul-i Ekrem ağzını işaretliyordu.) (yani "ağızlarına kadar gem vurulur" demek istedi) (Tirmizi, Kıyamet 2)

“İnsanlar, işledikleri kötü amelleri kadar tere batarlar. Onlardan bir kısmı topuklarına, bir kısmı dizlerine, bazıları kuşak yerlerine kadar ter içinde kalır; bazılarının da ter âdeta ağızlarına gem vurur.” Buyurarak eliyle ağzına işaret etti. (Müslim, Cennet 62)

Kullar bu azap ile hesap görülmeyi beklerler. Bu bekleme süresinin uzun bir süre olduğu rivayet edilmiştir. Bir kısım kullar bu azabı çekerken bir kısım kullar ise, Allah'ın arşının gölgesinde serin bir yerde azap görmeden bekleyecektir.

Bir hadiste, Ebû Hüreyre radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: “Başka bir gölgenin bulunmadığı kıyamet gününde Allah Teâlâ, 7 sınıf insanı, arşının gölgesinde barındıracaktır:

1. (Allah'ın indirdiğiyle hükmeden) âdil devlet başkanı,
2. Rabbine kulluk ederek temiz bir hayat içinde serpilip büyüyen genç,
3. Kalbi mescidlere sevgi ile bağlı Müslüman,
4. Birbirlerini Allah için sevip birliktelikleri ve ayrılıkları Allah için olan iki insan,
5. Güzel ve mevki sahibi bir kadının gayr-i meşru davetine “Ben Allah'tan korkarım” diye yaklaşmayan yiğit,
6. Sağ elinin verdiği sol elinin bilemeyeceği kadar gizli sadaka veren kimse,
7. Tenhâda Allah'ı anıp göz yaşı döken kişi.”

(Buhârî, Ezân 36, Zekât 16, Rikak 24, Hudûd 19; Müslim, Zekât 91. Ayrıca bk. Tirmizî, Zühd 53; Nesâî, Kudât 2)

Ebû Hüreyre'nin naklettiğine göre, Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: “Ödeme güçlüğü çeken borçluya zaman tanıyan ya da alacağını bağışlayan kimseyi Allah, kendisinininkinden başka hiçbir gölgenin(himayenin) olmadığı kıyamet gününde arşının gölgesinde gölgelendirecektir (özel olarak himaye edecektir).”

(Tirmizî, 1306 - Tirmizî, Büyû, 67)

Rabbim bizi o dehşetli günde arşının gölgesinde barındırdığı salih kullarından eylesin. Amin...

Arşın gölgesinde gölgelenmeyip azap gören mü'minler ise şefaata için peygamberlerin yanına gidecekler.

Bir hadiste Ebû Hüreyre radiyallahu anh şöyle dedi:

“Bir yemek dâvetinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile beraber bulunuyorduk. Kendisine etin kol tarafı ikram edildi. Resûl-i Ekrem etin kol tarafını severdi. Ondan bir lokma kopardıktan sonra şöyle buyurdu:

‘Kıyamet gününde insanların efendisi benim. Bu da neden biliyor musunuz? Allah Teâlâ gelmiş gelecek bütün insanları düz bir yere toplayacak. Orası, insanlara bakan kimsenin hepsini görebileceği, onlara çağırının hepsine sesini duyurabileceği bir yerdir. Güneş onlara yaklaşacak, insanlar sıkıntıdan ve kederden artık dayanamayacak hale gelince birbirlerine:

‘İçinde bulunduğunuz sıkıntıyı, başınıza gelen hali görmüyor musunuz? Halinizi Rabbinize arz ederek size şefaata edecek birini bulmayı düşünmüyor musunuz?’ Diyecekler. Bazıları ötekilerine:

‘Babanız Âdem’e gidiniz’ diyecekler. Âdeme gelip:

‘Ey Âdem! Sen insanların babasisin. Seni Allah eliyle yarattı. Sana rûhundan üfledi. Meleklerle sana secde etmelerini emretti, onlar da secde ettiler. Seni cennete yerleştirdi. Rabbine varıp bizim için şefaata et. İçinde bulunduğumuz hali, başımıza gelen derdi görmüyor musun?’ Diyecekler. O da:

‘Bugün Rabbim çok gazaplı. Ne daha önce böylesine gazaplandı ne de bundan sonra böyle gazaplanır. Rabbim o ağaca yaklaşmamı yasakladı, ama ben O’nu dinlemedim. Asıl benim nefsim şefaata edilmeye muhtaçtır; benim nefsim, benim nefsim! Siz başkasına gidin; Nûh’a gidin’ diyecek. Onlar da Nûh’a gelerek:

‘Ey Nûh! Sen yeryüzü halkına gönderilen resûllerin ilkisin. Allah Teâlâ sana ‘çok şükreden kul’ demişti. İçinde bulunduğumuz perişan hali görmüyor musun? Başımıza gelenleri görmüyor musun? Rabbinin huzurunda bize şefaata etmeyecek misin?’ Diyecekler. O da:

‘Bugün Rabbim benzeri görülmedik şekilde gazaplıdır. Ne daha önce böylesine gazaplandı ne de bundan sonra böyle gazaplanır. Benim bir duam vardı; onu da kavmimin aleyhine kullandım. Asıl benim nefsim şefaata edilmeye muhtaçtır; benim nefsim, benim nefsim! Siz başkasına gidin. İbrâhim’e gidin’ diye karşılık verecek. Onlar da İbrâhim’e gelerek:

‘Sen Allah’ın peygamberisin, yeryüzü halkı içinde Allah’ın dostu sensin. Rabbinin huzurunda bize şefaata et! İçinde bulunduğumuz perişan hali görmüyor musun?’ Diyecekler. O da şunları söyleyecek:

‘Bugün Rabbim benzeri görülmedik şekilde gazaplıdır. Ne daha önce böylesine gazaplandı ne de bundan sonra böyle gazaplanır. Ben vaktiyle üç yalan söylemişim. Asıl benim nefsim şefaata edilmeye muhtaçtır; benim nefsim, benim nefsim! Siz başkasına gidin; Mûsâ’ya gidin.’ Onlar da Mûsâ’ya gelerek şöyle diyecekler:

‘Ey Mûsâ! Sen Allah’ın Resûlüsün. Allah sana peygamberlik vermek ve seninle konuşmak suretiyle seni diğer insanlardan üstün kılmıştır. Rabbinin huzurunda bize şefaata et. İçinde bulunduğumuz hali görmüyor musun?’ O da:

‘Bugün Rabbim benzeri görülmedik şekilde gazaplıdır. Ne daha önce böylesine gazaplandı ne de bundan sonra böyle gazaplanır. Ben öldürülmesine dair emir almadığım bir adamı öldürdüm. Asıl benim nefsim şefaata edilmeye muhtaçtır; benim nefsim, benim nefsim! Siz başkasına gidin; İsâ’ya gidin’ diyecek. Onlar da İsâ’ya gelerek:

‘Ey İsâ! Sen Allah’ın Resûlü, O’nun Meryem’e yönelttiği kelimesi ve O’nun yarattığı bir ruhsun. Sen daha beşikte iken insanlarla konuştun. Rabbinin huzurunda bize şefaata et! İçinde bulunduğumuz perişan hali görmüyor musun?’ Diyecekler. İsâ da:

‘Bugün Rabbim benzeri görülmedik şekilde gazaplıdır. Ne daha önce böylesine gazaplandı ne de bundan sonra böyle gazaplanır’ diyecek, ama bir günah zikretmeyecek. Sonra da; ‘asıl benim nefsim şefaata edilmeye muhtaçtır; benim nefsim, benim nefsim! Siz başkasına gidin; Muhammed’e gidin’ diyecek.”

Başka bir rivayete göre Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu: “Onlar da bana gelerek:

‘Yâ Muhammed! Sen Allah’ın Resûlü ve son peygambersin. Allah Teâlâ senin gelmiş geçmiş bütün günahlarını bağışlamıştır. Rabbinin huzurunda bize şefaata et! İçinde bulunduğumuz perişan hali görmüyor musun?’ Diyecekler. Ben de yürüyüp Arş’ın altına geleceğim, Rabbime secdeye kapanacağım. Sonra Allah Teâlâ daha önce kimseye öğretmediği en güzel hamdû senâyı bana ilham edecek. Sonra bana hitaben:

‘Yâ Muhammed! Secdeden başını kaldır! İste! İstedtiğin sana verilecek. Şefaata et, şefaatin kabul edilecek’ buyuracak. Ben de başımı secdeden kaldıracağım ve:

‘Yâ Rabbî! Ümmetimi bana bağışla! Yâ Rabbî! Ümmetimi kurtar! Yâ Rabbî! Ümmetimi bağışla!’ Diye yalvaracağım. O zaman bana:

‘Yâ Muhammed! Ümmetinden hesaba çekilmeyecek olanları cennet kapılarının en sağındaki Bâbü’l-eymen’den içeri al! Onlar başkalarıyla beraber cennetin diğer kapılarından da gireceklerdir’ buyurulacak. Sonra Resûl-i Ekrem sözüne şöyle devam etti: ‘Canımı elinde bulunduran Allah’a yemin ederim ki, cennet kapılarının iki kanadı arasındaki mesafe, Mekke ile (Bahreyn’deki) Hecer veya Mekke ile (Suriye’deki) Busrâ arasındaki mesafe kadar geniştir.”

(Buhârî, 4712 - Enbiyâ 3, 9, Tefsîru sûre (17), 5; Müslim, İmân 327, 328.)

Bakın kardeşlerim kıyamet gününde insanlar, Allah’ın katında en değerli olan resullerin yanına gidip şefaata istiyorlar. Onlarda o günün dehşetinden, ancak kendi nefislerini düşünüyorlar. Menzil şeyhinin anlattığı gibi Abdülkadir Geylani ve ya Şahî Nakşibent gelip sizi kurtarmayacak. Şefaata ancak Allah’ındır. O (c.c.)’ da ancak dilediği kullara, dilediğini şefaata ettirir. Allah Resulü (s.a.v.) bile, ancak Allah’ın dilediği kişilere şefaata edebilecektir. Kimse kendisini cennet garantisinde veya Resulallah’ın (s.a.v.) veya başka birinin şefaatinin garantisinde sanmasın.

Bir hadiste: Allah Resulü (s.a.v.) kızına şu nasihatı etmiştir; “Ey Allah’ın Resulü olan Muhammed’in kızı Fatıma! Allah katında makbul olan salih ameller işle! (Aksi halde babanın peygamber olduğuna güvenme) Çünkü ben, (kulluk yapmadığınız takdirde) sizi Allah’ın azabından kurtaramam!”

(İbn’i Sa’d, II, 256; Buhari, Menakıb, 13-14; Müslim, İman, 348-353)

Hz Muhammed’in (s.a.v.) çok sevdiği amcası Ebu Talib, dedesi ve babası bile, O’nun (s.a.v.) şefaatine nail olamayacaklar. Hz İbrahim (a.s.) bile, babasına şefaath edemeyecek. Kimse kendisine şefaatin garantisini vermesin.

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ

Alevli ateşin ehli oldukları netleştikten sonra, akraba dahi olsalar, Nebi’nin ve mü’minlerin müşrikler için (Allah’tan) bağışlanma talep etmeleri söz konusu olamaz. (9/Tevbe Suresi, 113)

Çeşitli hadislerde ise salih mü’minlerin, şehitlerin, meleklerin, sahabelerin ve Allah dostlarının şefaath hakkı olacağı bildirilmiştir. Tabi onlarda ancak Allah’ın dilediği kişilere şefaath edebileceklerdir. Müslümanlar, cihada çıktıklarında geride kalanlarına Allah izni doğrultusunda şefaath sözü vermeleri, adet haline gelmiştir. Bu tür meseleleri dünyada konuşmamak daha güzeldir. Şefaatin tamamı Allah’a aittir. O (c.c.), Aziz ve Hakim’dır.

قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

De ki: “Şefaatin tümü Allah’ındır. Göklerin ve yerin hâkimiyeti/egemenliği O’na aittir. Sonra O’na döndürüleceksiniz.”

(39/Zümer, 44)

Allah Resulü (s.a.v.), o gün şefaath edeceği ümmetini abdest izlerinden tanıyacak.

Nuaym el-Mücmir şöyle demiştir: Ebu Hureyre ile birlikte mescidin üzerine çıktık. Ebu Hureyre abdest aldı ve şöyle dedi: Ben Nebi (Sallallahu aleyhi ve Sellem)’in şöyle buyurduğunu işittim: Ümmetim kıyamet gününde bedenlerindeki abdest izlerinden dolayı yüzleri nurlu, elleri ve ayakları sekililer olarak çağrılacaklardır.

Ebu Hureyre şöyle dedi: “Kim bu parlaklığı daha çok artırabilirse arttırsın.” (Buhari, vudu, 3)

Demek ki abdest almayan, namaz kılmayanları, Allah Resulü (s.a.v.) tanımayacak. İşte namaz, abdest böyle önemli meselelerdir. Rabbim bunun farkına varmayı cümlemize nasip etsin.

O gün, melekler insanları tek bir hizaya dizecek. İlk insandan son insana kadar trilyonlarca insan, aciz bir şekilde tek sıra halinde, kudretli ve azametli Rabbini bekleyecek. Ve 8 adet melek, kudretli Rabbimizin arşını taşıyacaktır (bk. Hakka suresi, 17) Mahşer yerine gelecektir. O gün insanlar, Rableri huzurundayken cehennem de mahşer yerine getirilir.

“O gün cehennem getirilecek. Onun yetmiş bin yuları (tutulacak kulpu) bulunacaktır. Her yularla birlikte yetmiş bin melek bulunacak. Onlar cehennemi o kulplardan tutup çekeceklerdir.” (Müslim, Cennet, 29; Tirmizi, Cehennem, 1)

Alevleri çılgınca yanan ve her an büyük bir şekilde patlayan cehennemi gören tüm mahlûkat, Allah'ın sonsuz azameti ve şiddetli gadabı karşısında, korkudan hepsi birden (kâfirinden tutun müminine kadar tüm cin, insan ve ye'cûc me'cûc topluluğu) yere kapanıp secde edecekler. Ancak bugün ibadet günü değil, hesap günüdür.

Allah Sûbhanehu ve Teâlâ, insanları hesaba çekecektir. Hesap vakti geldiğinde ise kimseye hakkının dışında en ufak bir şekilde eziyet edilmeyecektir.

وَنَضْعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ
أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَى بِنَا حَاسِبِينَ

Adalet terazilerini Kıyamet Günü için kurarız. Hiç kimseye zulmedilmez. Hardal tanesi ağırlığında (basit bir şey dahi) olsa onu getiririz. Hesap sorucu olarak biz yeteriz.

(21/Enbiya, 47)

وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى

Şüphesiz insana, kendi çabasının dışında bir şey yoktur.

(53/Necm Suresi, 39)

Ümmilerden ilk başta Muhammed ümmeti hesaba çekilecektir. Çünkü bu ümmet, her ümmet üzerinde şahittir. Îsâ (a.s.), ümmetinden şikâyetçi olurken, Muhammed (s.a.v.) ümmetini şahit tutacaktır. Aynı şekilde diğer peygamberler de biz Muhammed ümmetini şahit tutacaktır. Çünkü bu peygamberlerden ve ümmetinden, Kur'an'da bahsedilmiştir. Allah bu kitabı indirdiyse bu kitapta yalan yoktur. Bundan dolayı, Allah bu ümmeti diğer ümmetlere şahit kılmıştır. (Bk. Bakara,143-Maide, 116)

Hesap gününde bu ümmetten;

“Kıyamet günü hesabı ilk görülecek kişi, şehit düşmüş bir kimse olup huzura getirilir. Allah Teâlâ ona verdiği nimetleri hatırlatır, o da hatırlar ve bunlara kavuştuğunu itiraf eder. Cenâb-ı Hak:

‘Peki, bunlara karşılık ne yaptın?’ buyurur.

‘Şehit düşünceye kadar senin uğrunda cihad ettim.’ diye cevap verir.

‘Yalan söylüyorsun. Sen, ‘Babayiğit adam’ desinler diye savaştın, o da denildi’ buyurur. Sonra emrolunur da o kişi yüzüstü cehenneme atılır.

Bu defa ilim öğrenmiş, öğretmiş ve Kur'an okumuş bir kişi huzura getirilir. Allah ona da verdiği nimetleri hatırlatır. O da hatırlar ve itiraf eder. Ona da:

‘Peki, bu nimetlere karşılık ne yaptın?’ diye sorar.

‘İlim öğrendim, öğrettim ve senin rızân için Kur’an okudum’ cevabını verir.

‘Yalan söylüyorsun. Sen ‘Âlim’ desinler diye ilim öğrendin, ‘Ne güzel okuyor’ desinler diye Kur’an okudun. Bunlar da senin hakkında söylendi.’ buyurur. Sonra emrolunur o da yüzüstü cehenneme atılır.

(Daha sonra) Allah'ın kendisine her çeşit mal ve imkân verdiği bir kişi getirilir. Allah verdiği nimetleri ona da hatırlatır. Hatırlar ve itiraf eder.

‘Peki ya sen bu nimetlere karşılık ne yaptın?’ buyurur.

‘Verilmesini sevdiğin, razı olduğun hiç bir yerden esirgemedim, sadece senin rızânı kazanmak için verdim, harcadım’ der.

‘Yalan söylüyorsun. Halbuki sen, bütün yaptıklarını ‘Ne cömert adam’ desinler diye yaptın. Bu da senin için zaten söylendi’ buyurur. Emrolunur bu da yüzüstü cehenneme atılır.”
(Müslim, 1905)

Hesap gününde Allah’ın kabul ettiği şehitlerin ve Allah yolunda riyasız yaralananların durumu şöyledir:

“Allah yolunda yaralanan bir kimse, kıyamet gününde yarısından kan akarak Allah’ın huzuruna gelir. Renk, kan rengi, koku ise misk kokusudur.” (Buhârî, Cihâd 10, Zebâih 31; Müslim, İmâre 105)

“Müslümanlardan bir şahıs, deve sağılacak kadar bir süre Allah yolunda cihad ederse, cennet onun hakkı olur. Allah yolunda yaralanan veya bir sıkıntıya düşen kimse, kıyamet gününde yaralandığı gün gibi kanlar içinde Allah’ın huzuruna gelir. Kanının rengi zağferan gibi kıpkırmızı, kokusu da misk kokusu gibidir.” (Ebû Dâvûd, Cihâd 40; Tirmizî, Fezâilu’l-cihâd 21)

Rabbim sizleri ve bizleri, kendi yolunda cihad edenlerden eylesin. Amin...

"Kıyamet gününde kulun hesaba çekileceği ilk ameli onun namazıdır. Eğer namazı düzgün olursa, işi iyi gider ve kazançlı çıkar. Namazı düzgün olmazsa, kaybeder ve zararlı çıkar. Şayet farzlarından bir şey noksan çıkarsa, Azîz ve Celîl olan Rabb'i: 'Kulumun nâfile namazları var mı, bakınız?' der. Farzların eksiği nâfilelerle tamamlanır. Sonra diğer amellerinden de bu şekilde hesaba çekilir." (Tirmizî, Mevâkît 188; bk. Ebû Dâvûd, Salât 149; Nesâî, Salât 9; İbni Mâce, İkâmet 202)

Her türlü eksikliklerden münezzeh olan Allah’ın; “Kulumun nâfile namazları var mı?” diye sorması, (haşa) bilgisizlikten değil, diğer insanların da şahit olması içindir.

Gerçek müflis (iflas edenler), Ahiret sermayesini kaybedenlerdir. Bunlar hakkında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“Ümmetimden gerçek müflis, kıyamet günü namazla, oruçla, zekâtla gelir. Şuna sövmüş, buna iftira etmiş, bunun malını yemiş, şunun kanını dökmüş, bunu dövmüş, buna şu iyiliğinden,

şuna şu iyiliğinden verilir. Eğer iyilikleri (verilmesi gerekenlere) yetmeden tükenirse, borçlu olduğu kimselerin hatalarından alınır ve ona verilir. Sonra da cehenneme atılır.”

(Müslim, Birr, 59)

Rabbim bu iflastan bizi muhafaza etsin. Bundan dolayı kendimize çekidüzen vermeliyiz.

Her türlü eksikliklerden münezzeh olan, mutlak güç ve kuvvet sahibi, tek hüküm vermeye layık olan Allah, o gün insanlara; “bana ortak koştuklarınızı getirin, huzura çağırında sizi elimden kurtarsın” diyecek.

وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ رَعِمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا

O gün (müşriklere): “Haydi bana ortak olduğunuzu iddia ettiklerinizi çağırın (bakalım)!” der. Çağırırlar, (fakat putlar) icabet edemez ve aralarına (kavuşmalarına engel) bir uçurum koymuşuzdur.

(18/Kehf, 52)

Putları sadece heykeller olarak anlamamamız gerekir.

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوِيَهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا

Hevasını/arzusunu ilah edineni gördün mü? Şimdi sen mi ona vekil olacaksın?

(25/Furkân, 43)

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوِيَهُ وَأَصْلَهُ اللَّهُ عَلَى عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَى سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَى بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

Hevasını ilah edinen ve Allah’ın ilim üzere saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği ve gözünün üzerine perde kıldığı kimseyi gördün mü? (Şimdi) Allah’tan sonra ona kim hidayet edebilir? Öğüt almaz mısınız? (45/Câsiye, 23)

Hevasını, nefsinin ilahlaştırılanlar ile putları ilahlaştırılanlar ve ya salih kulları ilahlaştırılanların hepsi, Allah’ın indinde müşriklerdendir.

O gün, Bu dünyada himmet ya Geylani diyen adam orda da diyecek. (Abdülkadir Geylani, Allahu alem salih bir kul olabilir. Ancak salih bir kulu Allah’a ortak koşanlar ile salih kul, o günde davacı olacaklar. Salih kul o müşriklerden beri olduğunu Allah’a arz edecek). Benim Cumhurbaşkanı ne dese doğrudur diyenler, o gün Cumhurbaşkanı bakacaklar. Atam izindegiz diyenler orda da diyecekler. Ama kimse çağrılarını icabet etmeyecek. O gün herkes, kendisini kurtarmak için çaba gösterecek. Makamı Mahmut’ta olan müstesna. O (s.a.v.), “ümmetim! Ümmetim!” diyecek. Sâlât ve Selam onun üzerine olsun.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ

(Tüm bu gerçekleri bilmelerine rağmen) insanlardan öylesi vardır ki; Allah'ın dışında birtakım varlıkları Allah'a denkler/ortaklar edinir de onları Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah'a olan sevgisi ise çok daha kuvvetlidir. O zalim olanlar azabı gördüklerinde kuvvetin tamamının Allah'a ait olduğunu ve Allah'ın çetin bir azap sahibi olduğunu anlayacaklardır.

(2/Bakara Suresi, 165)

إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ

Kendisine tabi olunan (dinî ve siyasi liderler) tabi olanlardan teberrî edip uzaklaştıklarında ve azabı gördüklerinde aralarındaki (dostluk, akrabalık, ticari, dinî tüm) bağlar kopmuş olacaktır.

(2/Bakara Suresi, 166)

وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّأُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ

Tabi olanlar diyecekler ki: “Keşke bir fırsatımız olsa da, onların bizden teberrî edip uzaklaştığı gibi biz de onlardan teberrî edip uzaklaşabilirsek.” Bunun gibi Allah pişmanlık vesilesi olan amellerini onlara gösterecek! Ve onlar ateşten çıkacak değillerdir.

(2/Bakara Suresi, 167)

Tebaanın liderlerinden, liderlerin tebaadan teberrî edip uzaklaşması, lanetleşmesi ve birbirlerini suçlaması kıyametin ibretlik sahnelerindendir. Bu sahnenin yaşanmaması için her insanın dinini güzel bir şekilde öğrenmesi, tabi olduğu ve itaat ettiği dinî ve siyasi liderleri vahyin ölçülerine göre değerlendirmesi gerekir.

Müşrikler o gün:

وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَا

Diyecekler ki: “Rabbimiz! Bizler efendilerimize ve büyüklerimize itaat ettik. (Onlar da) bizi (doğru yoldan) saptırdılar.” (33/Ahzâb Suresi, 67)

رَبَّنَا أَتَيْهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنُوهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا

“Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onlara büyük bir lanetle lanet et.”

(33/Ahzâb Suresi, 68)

O gün Kamalistler, atasını Allah'a şikayet etmek için onun huzuruna çıkacaklar. “Allah'ım, M. Kamal'in azabını iki kat arttır, o bizi hak yoldan ayırdı” diyecekler. Bu gün atalarına kulluk ve köpeklik edenler, o gün birbirlerine düşman bir şekilde ateşe atılacaklardır. Cehennem ateşinden, Allah'a sığınırım.

وَبَرُّوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُعْتَدُونَ عَنَّا مِنْ
عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهْدَيْنَاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرَعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ
مَحْيِيٍّ

Hepsi beraber Allah'ın huzuruna çıkarlar. (Tağutlar tarafından sömürölüp fakirleştirilerek, işkence ve zorbalıkla onursuzlaştırılmış olan) mustazaflar, müstekbirlere derler ki: “Biz (dünyada) sizin tebaanızdık. Şimdi siz, Allah'ın azabına karşı bizi koruyabilecek misiniz/bize bir faydanız olacak mı?” Diyecekler ki: “Şayet Allah bizi hidayet etmiş olsaydı, biz de sizi hidayet edebilirdik. (Artık bir önemi yok.) İster (bu azaba) sabredelim, ister dövünüp yakınalım farketmez, bizim için kaçış yoktur.”

(14/İbrahim Suresi, 21)

وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِي
عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلُومُونِي وَلُومُوا أَنْفُسَكُمْ مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ
وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِخِيٍّ إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

İş olup bittikten sonra şeytan da şöyle diyecek: “Şüphesiz ki Allah, size gerçek bir söz verdi, ben de size bir söz verdim ama sözümde durmadım. Zaten benim sizin üzerinizde bir otoritem de yoktu. Yalnızca ben çağırdım, siz de bana icabet ettiniz. (Öyleyse) beni kınamayın. Yalnızca kendinizi kınayın. Ne ben sizi kurtarabilirim ne de siz beni kurtarabilirsiniz! Gerçek şu ki; daha önce beni Allah'a ortak koşmanızı da reddetmiştim. Şüphesiz ki zalimlere can yakıcı bir azap vardır.”

(14/İbrahim Suresi, 22)

O gün şeytan bile, kendisine uyanlardan beri olduğunu söyleyecek. İşte gerçek güç ve kuvvet; tankları, topları ve tüfekleri olan Amerika'nın, Rusya'nın veya başka bir ülkenin değil, her an Hayyum ve Kayyum olan Allah'ındır. La ilahe illallah. Şüphesiz ki O (c.c.), din gününün sahibidir. Her şey ona boyun eğmektedir. Ama insanlar gerçekten de çok cahildirler.

لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْنَاهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

Şayet bu Kur'an'ı, bir dağın üzerine indirmiş olsaydık, (dağın) Allah korkusundan büzülmüş ve paramparça olduğunu görürdün. İnsanlar düşünsünler diye onlara bu örnekleri veririz.

(59/Haşr Suresi, 21)

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا
الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

Şüphesiz ki biz; göklere, yere ve dağlara emaneti (şer'i sorumluluğu/irade ve mükellefiyeti) teklif ettik. Onu yüklenmekten kaçındılar. Ve ondan endişeye kapıldılar. (Ama) insan onu yükledi. Çünkü o, pek zalim, pek cahildir.

(33/Ahzâb, 72)

Din (hesap) gününde Allah Subhânehu ve Teâlâ, mü'min bir kulunu şu şekilde hesaba çeker; İbn Ömer: "Allah Resulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i şöyle buyururken işittim: 'Allah, mü'min kulunu kendine yaklaştırır, onu koruması altına alıp örter ve 'Şu günahını biliyor musun? Şu günahını biliyor musun?' der. O da 'Rabbim! Evet biliyorum' der. Allah ona teker teker bütün günahlarını itiraf ettirip o, mahvolduğunu düşünmeye başlayınca, 'Dünyada iken senin bu günahlarını örttüm. Bu gün de seni bağışlıyorum' der. Sonra ona yaptığı iyiliklerin yazılı olduğu defter verilir. Kâfir ve münafıklar hakkında ise şahitler 'Bunlar Rableri adına yalan söyleyenlerdir' derler. İyi biliniz ki Allah'ın laneti zalimler üzerinedir." (Buhari, Mezalim, 2)

İşte Allah bu kadar merhametlidir! O hâlde niye hâlâ O'na (c.c.) secde etmiyorsunuz?

Hadisteki mü'min gibi olmak istiyorsak her gün, Allah'a tevbe ve istiğfar etmeliyiz. Allah'ı zikretmeliyiz. Kendimizin ve başkalarının; günahlarını, kusurlarını ve hatalarını gizlemeliyiz. Dedikodu yapmamalıyız. Namaz kılarken, rükuda ve secde Allah'a bol bol dua etmeliyiz. Namaz kılarken, tavukların yerden buğday toplaması gibi hızlı hızlı eğilip kalkmamalıyız. Biz namazda Allah'ın huzurundayız. Kendimize çeki düzen vermeliyiz.

Hesap gününde mü'minlerin kitabı önünden veya sağ tarafından (İlliyyûn kitabı) verilecektir. Sağ tarafından verilen kurtuluşa ermiştir. O gün, mücrimlerin kitabı ise arkasından veya sol taraftan (Siccîn kitabı) verilecektir. En büyük hüsrân, kitabı sol tarafından verilenler içindir.

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفَجَّارِ لَفِي سَجِينٍ

Asla (sandıkları gibi değil)! Hiç şüphesiz facirlerin kitabı, "Siccin" dedir.

(83/Mutaffifîn Suresi, 7)

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عَلِيَيْنٍ

Asla (sandıkları gibi değil)! Hiç şüphesiz, Ebrar olanların (çokça iyilik yapanların) kitabı, "İlliyyin" dedir.

(83/Mutaffifîn Suresi, 18)

فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَؤُلَاءِ أَقْرَبُ كِتَابِيهِ

Kitabı sağ tarafından verilene gelince: "İşte kitabım! Alın okuyun." Der.

(69/Hakka Suresi, 19)

إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلَاقٍ حِسَابِيهِ

"Şüphesiz ki ben, hesabıma kavuşacağımı yakinen biliyordum."

(69/Hakka Suresi, 20)

فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ

Artık o, razı olunan bir yaşam içindedir.

(69/Hakka Suresi, 21)

فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ

Yüksek bir cennette,

(69/Hakka Suresi, 22)

قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ

Koparılacak yemişleri pek yakındır.

(69/Hakka Suresi, 23)

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ

(Ona) Geçmişte işlediğiniz amellere karşılık, afiyetle yiyip içiniz (denir).

(69/Hakka Suresi, 24)

وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَهٗ

Kitabı soldan verilene gelince: “Keşke kitabım bana verilmeseydi.” Der.

(69/Hakka Suresi, 25)

وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَهٗ

“(Keşke) hesabımı hiç bilmeseydim.”

(69/Hakka Suresi, 26)

يَا لَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ

“Keşke (ölüm) her şeyi bitirseydi de (diriliş ve hesap olmasaydı).”

(69/Hakka Suresi, 27)

مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيَهٗ

“Malım bana hiçbir fayda sağlamadı.”

(69/Hakka Suresi, 28)

هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَهٗ

“Gücüm/otoritem kaybolup gitti.”

(69/Hakka Suresi, 29)

خُذُوهُ فَغُلُّوهُ

(Buyrulur ki:) “Onu tutun ve bağlayın.”

(69/Hakka Suresi, 30)

ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوهُ

“Sonra da onu cehenneme atın.”

(69/Hakka Suresi, 31)

ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ

“Sonra da onu yetmiş zira’ uzunluğunda bir zincire vurun.”

(69/Hakka Suresi, 32)

إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ

“Çünkü o, büyük olan Allah’a iman etmezdi.”

(69/Hakka Suresi, 33)

وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ

“Yoksulu yedirmeye de teşvik etmezdi.”

(69/Hakka Suresi, 34)

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هُنَا حَمِيمٌ

“Bugün, burada onun hiçbir yakın dostu olmayacaktır.”

(69/Hakka Suresi, 35)

وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ

“Kan ve irin dışında bir yiyecekleri de yoktur.”

(69/Hakka Suresi, 36)

لَا يَأْكُلُهُ إِلَّا الْخَاطِئُونَ

“Onu da yalnızca hata edenler/günahkârlar yer.”

(69/Hakka Suresi, 37)

Rabbim bizim kitabımızı sağ tarafımızdan vermeyi nasip etsin. Amin...

Sırat Köprüsü, hesap ve mizandan sonra insanların üzerinden geçmesi için cehennemin üzerine kurulan bir köprüdür. O köprünün üzerinde, günahkârları yakalayan kancalar vardır. Ve o kancalar, günahkârların etlerine batarak onları ateşe atar. O köprüden; kimi düşecek, kimi kancalarla işkence çekerek geçecek, kimi sürünerek geçecek, kimi yürüyerek ... Salih kullar ise derecesine göre; kimi rüzgar gibi, kimi şimşek gibi, kimi de atlılar gibi, kimi de koşarak geçecek... düşünsenize milyarlarca insan ve incecik bir köprü... dehşete kapılmamak mümkün değil...

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: “Bu köprü, ayakların kayacağı bir yerdir.”

Büyük sahabe Abdullah ibni Mes’ud (Radiyallahu Anh) ise şöyle dedi:

“Sırat Köprüsü, keskin kılıç ağzı gibi ince ve kaygan bir yerdir!”

Ebu Said el-Hudri (Radiyallahu Anh)’da şöyle demiştir:

“Bana, Sırat Köprüsü’nün kıldan ince ve kılıçtan da keskin olduğu haberi ulaştı.”

(Buhari 7312, Müslim 183/302, Taberani, Terğib ve Terhib 7/163)

Rabbim cümlemizi, o köprüden azapsız bir şekilde geçirmeyi nasip etsin.

İşte kıyamet günü böyledir değerli kardeşlerim. Bu dünyada sırtını sadece Allah’a dayayan ve her türlü zorluklara sabredenler, ecirlerini Allah’tan bekleyenler, kurtuluşa erenlerdir. Bu dünyada malıyla kibirlenenler, makam ve mevki sahibi olup kendisini izzetli ve şerefli sananlar ve Allah’a karşı haddini aşanlar, hüsrana uğrayanlardır.

İzzet ve şeref; makam ve mevkiyle, ABD veya Rusya gibi ülkelerle, mazlumların kanını dökmekle kazanılmaz. Bu şekilde kazandıklarını düşünenler, din gününde her türlü aşağılanmaya ve küçük düşürülmeye müstehak olurlar.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَئِكَ هُوَ يَبُورُ

Kim izzet arıyorsa hiç şüphesiz, izzetin tamamı Allah’a aittir. Güzel söz O’na yükselir. (Güzel sözü) salih amel yükseltir. Kötülüklerle tuzak kuranlar için, çetin bir azap vardır. Bunların tuzakları bozulur, yok olur gider. (35/Fâtır, 10)

İzzetin ve şerefin tamamı, Allah’a aittir. Kişi, O’na (c.c.) yakınlığıyla bu izzetten ve şereften pay sahibi olur. Rabbim bizi, kendisine yakın olan ve bizden razı olan kullarından eylesin. Amin...

CEHENNEM EHLİ:

Hüsrân, o gün azaba uğrayanlar içindir. Hüsrân, o gün zulmedenler içindir. Hüsrân, o günü inkâr edenler içindir. O gün cehennem kapıları, kâfirler için açılacak ve orada ebedi bir azaba uğrayacaklardır.

وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّى لَهُ الذِّكْرَى

Ve o gün cehennem de getirilir. İnsan o gün hatırlar. (Ama) hatırlamanın ona ne faydası olacak ki?

(89/Fecr Suresi, 23)

يَقُولُ يَا لَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي

Der ki: “Keşke hayatım için bir şeyler (yapıp) takdim etmiş olsaydım.”

(89/Fecr Suresi, 24)

فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابَهُ أَحَدٌ

O gün hiç kimse (Allah’ın) azabı gibi azap edemez.

(89/Fecr Suresi, 25)

Utbe İbnu Gazvan (ra), Basra'da minberde (hutbe esnasında) dedi ki: "Resulullah (s.a.v.) bize şöyle buyurmuşlardı: "Cehennem'in kıyısından büyük bir taş bırakıldı. Bu taş yetmiş yıl aşağı doğru düştü de henüz dibe ulaşmadı." (Utbe İbnu Gazvan, devamla) der ki: "Hz. Ömer (ra): "Ateşi çok zikredip hatırlayın. Zira onun harareti pek şiddetlidir; derinliği çok fazladır, çengelleri demirdendir" buyurdu."

(Tirmizi, Cehennem 2; (2578))

Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Sizin şu ateşiniz cehennem ateşinin yetmiş cüzünden bir parçadır!"

Sahabeler:

–Ya Rasulallah! Vallahi dünya ateşi muhakkak ki, kâfi gelir, dediler. Rasulallah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

–"Cehennem ateşi dünya ateşleri üzerine altmış dokuz derece daha fazla kılındı! Bunların her birinin harareti bütün dünya ateşinin harareti gibidir!"

(Müslim 2843/30, Buhari 3064, Tirmizi 2715)

وَأَنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَى رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا

İçinizden herkes mutlaka oraya uğrayacak. Bu, Rabbinin yapmayı üstlendiği kesin bir karardır.

(19/Meryem Suresi, 71)

ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا

Sonra (Allah'tan) korkup sakınanları kurtarırız. Ve zalimleri orada diz çökmüş vaziyette bırakırız.

(19/Meryem Suresi, 72)

وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ

O gün suçlu günahkârları, zincire vurulmuş bir hâlde birbirlerine bağlı olarak görürsün.

(14/İbrahim, 49)

سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطَرَانٍ وَتَغْشَى وُجُوهَهُمُ النَّارُ

Giysileri katrandandır ve yüzlerini ateş bürür.

(14/İbrahim Suresi, 50)

O gün; Filistin'de bebekleri katledenler, tağuta boyun eğenler ve Müslümanlarla alay edenler ateşte çırpınıp kıvranacaklar. Kaçış yolu arayacaklar. Mü'minlerle tartışan bid'at

ehilleri yalvar yakar bir daha dünyaya geri gelmek isteyeceklerdir. Ama çok geç onlar için kurtuluş olmayacaktır.

Harise bin Vehb el-Huzai (Radyallahu Anh) şöyle dedi:

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“...Dikkat edin! Size ateş ehlini de haber veriyorum! Onlar da her katı yürekli, kibirli ve büyüklük taslayan kimselerdir!”

(Buhari 4902, Müslim 2853/46, Tirmizi 2732, İbni Mace 4116)

Değerli kardeşlerim; bu dünya hayatı, bu aldığımız nefes, iyiliğe ve kötülüğe attığımız her adım, köprü öncesi son çıkışımızdır. Bizim bu dünyada tek gayemiz önce kendimizi ve sonra sevdiklerimizi ateşten korumaktır.

“Sizden her kim, bir hurmanın yarısı ile de olsa kendini ateşten korumaya gücü yeterse bunu yapsın.” (Müslim, Zekât, 66)

Abdullah ibni Mes’ud (Radyallahu Anh) şöyle dedi:

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“O gün cehennem getirilecek, onun yetmiş bin bağı olacak ve her bağ ile beraber cehennemi çeken yetmiş bin melek bulunacaktır!” (Müslim 2842/29, Tirmizi 2698)

Ebû Zeyd Üsâme İbni Zeyd İbni Hârise radyallahu anhümâ şöyle dedi:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’i şöyle buyururken işittim:

“Kıyamet günü bir adam getirilir ve cehennem ateşine atılır. Bağırsakları karnından dışarı çıkar ve onlarla birlikte değirmen döndüren merkep gibi döner durur. Cehennem halkı onun yanına toplanırlar ve derler ki:

-Ey filân! Sana ne oldu? Sen iyiliği emredip kötülükten nehyetmez miydin? O kişi de:

-Evet, iyiliği emrederdim fakat kendim yapmazdım, münkerden nehyederdim fakat kendim yapardım, der.” (Buhârî, Bed’ül-halk 10; Müslim, Zühd 51)

İlimle amel etmek önemlidir. Biz ancak amellerimizle hesaba çekiliriz.

“ilim, amelsiz fayda vermez” (İmam-ı Gazali)

هَذَا وَإِنَّ لِلطَّاغِينَ لَشَرَّ مَآبٍ

İşte böyle... Hiç kuşkusuz, haddi aşanlar için en kötü dönüş yeri vardır.

(38/Sâd Suresi, 55)

جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمِهَادُ

Cehennem... Oraya girecekler. Ne kötü bir yataktır o. (38/Sâd Suresi, 56)

هَذَا فَلْيَذُقُوهُ حَمِيمٌ وَعَسَاقُ

Bu, kaynar su ve irindir. Tatsınlar (bakalım) onu.

(38/Sâd Suresi, 57)

وَأَخْرُ مِنْ شَكْلَةٍ أَزْوَاجٍ

Ve ondan başka, türlü türlü azaplar vardır.

(38/Sâd Suresi, 58)

Rabbim cümlemizi sevdiklerimizle beraber cehennemin azabından muhafaza eylesin.

Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki: "Cehennem, Rabbine şikayet ederek: "Ey Rabbim! Bir parçam diğer bir parçamı yemektedir" dedi. Bunun üzerine, Allah Teâlâ hazretleri ona, iki nefes almaya izin verdi; Bir nefes kışta, bir nefes de yazda. (Yazdaki nefesi) sizin rastladığınız en şiddetli sıcaktır. (Kıştaki nefesi de) sizin rastladığınız en şiddetli (soğuk olan) zemherirdir."

(Buhari,Bed'u'l-halk 10;Müslim,Mesacid 185;(617);Tirmizi,Cehennem 9 (2595))

Bu dünyaya sadece karnını doyurmak için gelenler, eğlence peşinde koşanlar ve nefsinin arzusu uğruna her türlü hالتی yiyenler hüsrان içinde azaba tabii tutulucaklardır.

Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"...Allah ateşini yarattığı vakit Cebrail'e:

–'Ey Cibril! Git, cehenneme bak,' buyurdu. Cebrail gitti, cehenneme baktı. Sonra geldi ve:

–Ey Rabbim! İzzetine yemin ederim ki, cehennemi kim işitirse ona asla girmez! Dedi. Allah, cehennemi şehvet çekici şeylerle donatıp:

–'Ey Cibril! Git, ona bak,' buyurdu. Cibril gitti ve cehenneme baktı. Sonra geldi:

–Ey Rabbim! İzzetine yemin ederim ki, hiçbir kimse dışarıda kalmadan hepsi cehenneme girer diye korktum, dedi."

(Ebu Davud 4744, Tirmizi 2685)

"Cehennem nefsin arzu ettiği şehvi şeylerle, cennet ise nefsin hoşlanmadığı şeylerle perdelenmiştir."

(Buhârî, Rikâk, 28, Müslim, Cennet, 1)

Bu hadisten çıkarımımız şudur; dünyası Cehennem olanın ahireti Cennettir. Dünyası Cennet olanın ahireti Cehennemdir. Allah'a teslim olan kul, sırf O'nun (c.c.) rızası için şarap içme zevkinden vazgeçmiştir. Bu kısacık dünya hayatında, Allah'ın emri olduğundan dolayı şarap içme zevkinden vazgeçenler, Allah'ın rahmetiyle Cennette şarap içme zevkine ulaşacaktır. Bu

kısacık dünya hayatında sabretmeyip bu zevkleri tadanlar sonsuz zevklerden mahrum kalacaklardır. Akıllı olan kişi sonsuz mutluluğa ulaşmak için bu kısacık dünyada sabreder. Aklını kullanmayanda zevklerin peşinde kısa bir süre koşar ve hüsrana uğrayanlardan olur. Dünyada sırf Allah emretti diye zina etmeyen kişi, Allah'ın cömertliğiyle nimetlerinden faydalanır. Huriler onların emrine verilir. Cennette ne kadın ne de kocası hoşnutsuz olur. Cenneti hakeden kadını yüce Rabbimiz baştan yaratır. Hiç bir huri, o kadının güzelliği karşısında eline su dökemez. Eşi, kadınının güzelliğinden dolayı gözleri başkasını görmez. Cehennem ehli ise böyle değildir. Dünyada sıkı dost olanlar, bir birleriyle iyi geçinenler o azabın acısı ve şiddetiyle birbirlerine düşman olurlar. Orada halsiz, bitkin, hasta, aç ve susuz bir şekilde ebediyen kalacaklardır. Allah bizi ve sevdiklerimizi bundan muhafaza etsin.

Cehennem ehli, dünyada küçümsedikleri mü'minleri o gün onlara verilen nimetlerden dolayı kıskanacaklar. Cehennem azabı öyle şiddetlidir ki Allah Subhânehu ve Teâlâ ayetinde şöyle buyurmuştur:

تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَالِحُونَ

Ateş yüzlerini yalayarak yakar. (Üst dudakları enselerine, alt dudakları göğüslerine doğru gerilmiş, açığa çıkan dişleriyle) oranın içinde sırtır gibi kalakalmışlardır.

(23/Mü'minûn, 104)

Kesilen kurbanın kellesi pişerken çekilen derisi nedeniyle sırtıyormuş gibi durur. İşte cehennem ehlide ateşin sıcaklığı nedeniyle çekilen derisinden dolayı bu şekilde sırtır vaziyette azap görür. Allah, bizi ve sevdiklerimizi azaptan muhafaza etsin...

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كَلَّمًا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بِدَلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا

Şüphesiz ki, ayetlerimiz hakkında küfre sapanları ateşe sokacağız. (Ateş, onların) derilerini yakıp kavurdukça, azabı tatsınlar diye (yeni) bir deriyle değiştireceğiz. Şüphesiz ki Allah, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm'dir.

(4/Nîsa, 56)

Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki: "Cehennem, içerisine asiler atıldıkça: "Daha var mı?" demekten geri durmaz. Bu hal, Rabbu'l-İzze'nin cehennemin üzerine ayağını koyup, iki yakasını dürüp birleştirmesine kadar devam eder. İşte o zaman cehennem: "Yeter, yeter. İzzet ve keremine yemin olsun yeter!" der. Cennette fazlalık devam eder. Allah, ona mahsus yeni bir halk yaratır ve bunları cennetin fazla kısmına yerleştirir."

(Buhari,Tefsir; Kaf 1;Eyman 12;Tevhid 7;Müslim,Cennet 37;(2848);Tirmizi,Tefsir;Kaf (3268))

Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki: "Kıyamet günü, ateşten bir parça, boyun şeklinde uzanır. Bunun, gören iki gözü, işiten iki kulağı, konuşan iki dili vardır. Der ki: "Ben üç takım (insanı

cezalandırmak) için vazifelendirildim: Allah'la birlikte bir başka ilaha dua eden kimse, bile bile zulmeden cebbar, tasvirciler."

(Tirmizi, Cehennem 1; (2577))

Semüre bin Cündeb (r.a) şöyle anlatır:

Rasûlullah (s.a.v), ashâbına:

“–Rüyâ göreniniz var mı?” diye sorup, “gördüm” diyenin rüyâsını, Allah’ın dilediği şekilde tâbir ederdi. Bir sabah bize şöyle buyurdu:

“Bu gece rüyâmda iki kişi gelerek beni kaldırdılar ve ‘Haydi gidiyoruz’ dediler. Ben de onlarla beraber gittim. Yanı üzerine yatmış bir adamın yanına vardık. Başka biri de elinde kocaman bir kaya ile onun başında duruyordu. Kayayı, yatan adamın kafasına vurup eziyor, taş bir tarafa yuvarlanınca arkasından gidiyor ve taşı alıp getiriyordu. O gelinceye kadar diğerinin kafası da iyileşerek eski hâline geliyordu. Adam, önce yaptığını aynen tekrarlayarak yerde yatanın başını her defasında ezip duruyordu. Meleklerle:

–Sübhânallâh, bunların hâli nedir? dedim.

–Yürü, yürü hele dediler. Yürüdük. Derken sırt üstü yatmış bir adamın yanına vardık. Başucunda da, elinde demir çengel bulunan bir başkası duruyordu. Bu adam, yatan kişinin bir tarafına geçip elindeki çengelle avurdunu, burnunu ve gözünü tâ ensesine kadar yarıyor, sonra öbür tarafına geçip orasını da aynı şekilde parçalıyordu. Bir tarafını parçalarken diğer tarafı eski hâline geliyor, adam da sürekli aynı şekilde parçalamaya devam ediyordu. Ben:

–Sübhânallah! Bu hâl nedir? dedim.

–Hiç sorma, devam et! dediler. Yürüdük. Fırın gibi bir yapıya vardık. Orada ne söylenildiği anlaşılamayan çığlıklar, feryadlar birbirine karışıyordu. O yapının içinde çıplak bir sürü erkek ve kadınların bulunduğunu anladık. Altlarından alevler yükseldikçe, onlar çığlık atıyor, feryat koparıyorlardı.

Ben:

–Bunlara ne oluyor? dedim.

–Yürü, yürü hele! dediler. Yürüdük. Nihayet kandan bir nehre vardık. Nehrin içinde yüzen bir adam, kıyısında da yanına birçok taş yığılmış bir başka adam vardı. Nehirdeki adam çıkmak isteyince, kıyıdaki onun ağzına bir taş atıyor ve onu yerine geri çeviriyordu. Çıkmak için kenara her gelişinde aynı şeyi yapıyor ağzına bir taş atıyor, o da geri dönüyordu. Ben, yanımdaki iki kişiye:

–Bu ikisinin hâli nedir? dedim.

-Hiç sorma, yürü hele! dediler. Yürüdük. Çirkin bir adamın -gördüğünüz adamların en çirkini de diyebilirsiniz- yanına vardık. Adam, sürekli ateş yakıyor ve ateşin etrafında dolanıp duruyordu. Ben:

-Bu adam kim? dedim.

-Yürü, yürü hele! dediler. Yürüdük; içinde baharın bütün çiçeklerinin bulunduğu geniş ve yemyeşil bir bahçeye vardık. Bahçenin ortasında gayet uzun boylu bir adam vardı. O kadar ki, göğse uzanan başını nerede ise göremeyecektim. Adamın etrafında, hayatımda hiç görmediğim kadar çok çocuk bulunuyordu. Ben:

-Bu adam ve bu çocuklar kimlerdir? dedim.

-Yürü, yürü hele! dediler. Yürüdük, Gide gide büyük bir ağaçlığa vardık ki ben onun gibi güzel ve geniş bir ağaçlık görmüş değilim. Beni götürenler, "Gir oraya!" dediler. Birlikte girdik ve bir tuğlası altın bir tuğlası gümüşten örülmüş bir şehirle karşılaştık. Şehrin kapısına varıp açılmasını istedik. Kapı açıldı, içeri girdik. Bizi, vücutlarının yarısı bugüne kadar gördüklerinizin en güzeli, diğer tarafı da bugüne kadar gördüklerinizin en çirkini birtakım adamlar karşıladı. Yanımdaki iki kişi onlara:

-Gidip şu nehre girin! dediler. Bir de ne göreyim, suyu süt gibi, bembeyaz, enine doğru akan bir nehir. Adamlar gidip nehre girdiler sonra çıkıp yanımıza geldiler. Çirkinlikleri tamamen gitmiş, hepsi de son derece güzelleşmişti.

Beni götüren iki kişi:

-Burası Adn Cenneti'dir, şurası da senin konağındır dedi. Başımı kaldırıp baktım, bir de ne göreyim; beyaz buluta benzeyen bir köşk.

-İşte burası senindir dediler. Ben o iki kişiye:

-Allah size büyük hayırlar ihsan etsin, bırakınız da oraya gireyim dedim.

-Hayır, şimdi değil! Sen oraya daha sonra gireceksin dediler. Bunun üzerine ben:

-Bu gece boyunca hayret verici şeyler gördüm. Gördüklerimin anlamı nedir? dedim. Onlar:

-Anlatalım dediler:

-İlk önce yanına vardığın kafası taşla ezilen adam var ya, o, Kur'ân'ı öğrendiği hâlde terk eden ve uyuyarak farz namazın (bilhassa sabah namazının) vaktini geçiren kimsedir.

Avurdu, burnu ve gözleri demir çengelle yarılan adam, evinden çıkıp etrafa yalanlar yayan kişidir.

(Diğer rivâyette şöyle buyrulur:

O bir yalancı idi, dünyada devamlı yalan söylerdi. Onun yaydığı yalanlar âfâkı sarardı. İşte bu yalancı kıyâmet gününe kadar bu şekilde azâb görecektir.)

Fırın içindeki çıplak erkek ve kadınlar, zina eden erkek ve kadınlardır.

Nehirde yüzüp yüzüp de taş yutan adam, faiz yiyen kişidir.

Yanındaki ateşi sürekli yakarak etrafında dolaşıp duran çirkin görünüşlü kişi, cehennem bekçisi Mâlik'tir.

Bahçedeki uzun boylu adam, Hz. İbrahim'dir. Etrafındaki çocuklar da İslâm fıtratı üzere ölen küçük yavrulardır."

Müslümanlardan biri:

"—Ey Allah'ın Rasûlü! Müşrik çocukları da bunlara dâhil mi?" diye sordu.

Rasûlullah (s.a.v):

"—Müşriklerin çocukları da dâhildir" buyurdu ve devam etti:

"—Vücutlarının yarısı güzel, yarısı çirkin olan adamlara gelince bunlar, sâlih amellerin yanında kötü işler de yapan kimselerdir. (Ancak) Allah onları affetmiştir."

(Buhârî, Ta'bîr, 48; Cenâiz, 93; Teheccüd, 12; Büyû', 2; Cihâd, 4; Bed'ü'l-Halk, 6; Enbiyâ, 8; Tefsir, 9/15; Edeb, 69; Tirmizî, Rü'yâ, 10/2295)

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), burada bir rüya görmüştür. Peygamberlerin rüyaları genellikle ilahi bir mesajdır. Hz İbrahim de oğlunu gördüğü bir rüya üzerine bıçağın altına yatırmıştı (bk Sâffât Suresi, 102).

İnsanoğlu, bu dünyada mal için kavga eder. Bir yerden arsa almak için cana bile kıyar. Şahit oluyoruz ki arsa kavgasında insanoğlu, nice canlara kıymıştır. Cehennem ehlinde birine tüm dünya kadar arsa verilse, o gün o azaptan kurtulmak için tüm malını fidye olarak verir.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَمَةِ
مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

Şüphesiz ki yeryüzünün tamamı ve bir o kadarı da kâfirlerin olsa, Kıyamet Günü'nün azabından kurtulmak için (bu malı) fidye olarak verseler, yine de onlardan kabul edilmez. Onlar için can yakıcı bir azap vardır.

(5/Mâide, 36)

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُقِيمٌ

Ateşten çıkmak isterler, (fakat) oradan çıkmaları mümkün değildir. Onlar için sürekli bir azap vardır.

(5/Mâide Suresi, 37)

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَقُضِيَ
بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

Zulmeden herkes, şayet yeryüzünde bulunanların tamamına sahip olsa, azaptan kurtulmak için hepsini fidye olarak verirdi. Azabı gördüklerinde pişmanlıklarını gizlerler. Aralarında adaletle hükmolunur ve onlar zulme de uğramazlar.

(10/Yûnus, 54)

O dehşetli gün, insanlara uzak gibi gelir. Hâlbuki o gün çok yakındır. Ateş ehli, o gün azaptan kurtulmak için akrabalarını, çocuğunu çocuğunu bile fidye olarak vermek isteyecektir. Rabbim cümlemizi bu duruma düşürmesin. Bizi, ailemizi ve sevdiklerimizi azaptan muhafaza etsin.

إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا

Şüphesiz ki onlar, onu (azabı) uzak görüyorlar.

(70/Meâric Suresi, 6)

وَنَرِيهِ قَرِيبًا

Biz ise yakın görüyoruz.

(70/Meâric Suresi, 7)

يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ

Gökyüzünün erimiş maden gibi olacağı gün,

(70/Meâric Suresi, 8)

وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ

Dağlar (etrafa saçılmış) rengârenk yün gibi olur.

(70/Meâric Suresi, 9)

وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا

(O gün) yakın dost, dostunu sormaz.

(70/Meâric Suresi, 10)

يُبْصَرُونَهُمْ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابٍ يَوْمِئِذٍ بِبَنِيهِ

(Birbirlerine) gösterilirler. Mücrim kimse, o günün azabından kurtulmak için oğullarını fidye olarak vermek ister.

(70/Meâric Suresi, 11)

وَصَاحِبَتِهِ وَأَخِيهِ

Hanımını ve kardeşini,

(70/Meâric Suresi, 12)

وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُؤْوِيهِ

Onu barındıran hısım akrabayı,

(70/Meâric Suresi, 13)

وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ

Yeryüzünde olanların tamamını... Sonra da (bu verdikleri) onu kurtarsın (ister).

(70/Meâric Suresi, 14)

كَأَنَّهَا لَظَى

Asla! Çünkü o, çılgınca yanan ve alevleri şiddetli cehennemdir.

(70/Meâric Suresi, 15)

نَزَاعَةً لِّلشَّوَى

Kafa derisini soyup çıkarandır.

(70/Meâric Suresi, 16)

تَدْعُوا مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّى

(İman ve salih amelden) yüz çeviren ve arkasını döneni çağırır.

(70/Meâric Suresi, 17)

وَجَمَعَ فَأَوْعَى

(Mal) toplayıp onu bir kapta/kesede/kasada/banka hesabında (biriktireni).

(70/Meâric Suresi, 18)

Enes radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Cehennemliklerden olup, dünyada pek müreffeh (rahat) hayat yaşayan bir kişi kıyamet gününde getirilip cehenneme bir kere daldırılır. Sonra:

-Ey âdemoğlu! Sen hayırlı bir gün gördün mü? Herhangi bir nimete nâil oldun mu? Denilir. O kişi:

-Hayır, vallahi Rabbim! Öyle bir şey görmedim, der. Cennetliklerden olup, dünyada insanların en yoksul olanı getirilir cennete bir kere daldırılır. Ona da:

-Ey âdemoğlu! Sen herhangi bir yoksulluk ve sıkıntı gördün mü? Hiç zorluk ve darlık çektin mi? Denilir. O kişi de:

-Hayır, vallahi Rabbim! Hiçbir yoksulluk ve sıkıntı görmedim, zorluk ve darlık çekmedim, der.”
(Müslim, Münâfikîn 55)

Enes bin Malik (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Cehennemliklerden dünya ahalisinin en nimetli ve en refahlısı olan kimse kıyamet gününde getirilir ve ateşe bir daldırılışla daldırılır. Sonra:

–Ey Âdemoğlu! Sen hiçbir hayır gördün mü? Sana herhangi bir hayır uğradı mı? Diye sorulur. O kul:

–Hayır, vallahi ya Rab! Der.” (Müslim 2807/55, İbni Mace 4321)

Subhanallah!.. İşte cehennem azabı öyle şiddetli ki; Dünyada her türlü nimete vakıf olanlar, ateşe daldırılıp çıkartılınca o nimetlerin geçiciliğini anlar. Sanki o nimetler hiç verilmemiş gibi...

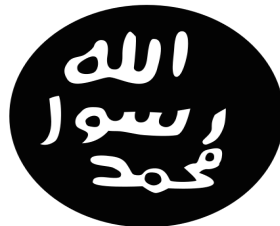
وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ

Andolsun ki cehennemi, kalpleri olup da onunla (hakikati) anlamayan, gözleri olup da onunla (hakikati) görmeyen; kulakları olup da onunla (hakikati) duymayan insanlar ve cinlerin çoğunluğu için yarattık/hazırladık. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta (hayvanlardan) daha sapkınlardır. Bunlar gafillerin ta kendileridir. (7/A'râf Suresi, 179)

İnsanoğlu böyledir işte. Hayvanlardan bile daha aşağılık olabiliyor, meleklerden bile daha üstün olabiliyor. Bu, cinler içinde geçerlidir. Rabbim bizi salihlerden kılsın.

Ey Rabbim; İsrailoğullarını, onlara yakıt yardımı yapan Erdoğan'ı, ailesiyle birlikte tüm destekçilerini ve tüm terörist Avrupa ülkesinin zalim yöneticilerini, cehennemin en şiddetli azabıyla azap et. Bu kâfirlerin kıvranışlarını görerek yüreğimizdeki Filistinli şehit bebeklerin ve çocukların acısını bir nebze hafiflet. Refah'ta insanlık tarihinin en büyük kıyımı yapıldı. Bunu yapanlara ve destekçilerine cennet yüzü gösterme... Amin. Cehennem azabı şiddetliyse bunun nedeni kâfirlerdir.

Değerli kardeşlerim; bu kitabı yazarken içimin en çok daraldığı bölüm bu bölümdür (Cehennem Ehli bölümü). Cehennemin en kötü tarafı, azabın hiç bitmeyecek olmasıdır. Allah'ım! İnsanlara hidayet et!. Hidayet et ki cehenneme kimse girmesin. Bu azap! Çok büyük bir azaptır. Azabından Rahmetine sığınırım. İnsanlar, dünyadayken cehennemi iğne deliğinden bile görseydi, buna inanıyorum ki hayatları boyunca başlarını secdeden kaldırmazlardı. Rabbim cümlemizi bu dünyada akli başına gelip kendine gelenlerden eylesin... Amin.

CENNET EHLİ:

Selam, o gün kurtuluşa erenler içindir. Selam, o gün dünyada ezilen ve zor günler geçirenleredir. Selam, o gün dünyada sabredenleredir. O gün, cennet kapıları mü'min kullar için açılacak ve orda ebedi kalacaklardır. Cennet, iman edenler, salih amel işleyenler, hakkı tavsiye edenler ve zulüm altında sabredenler içindir. Bundan dolayı; "Kur'an-ı Kerim'de hiç bir sure nazil olmasaydı, sadece Asr suresi bile yeterdi" (İmam Şafii).

Salih amel, cennetin anahtarıdır. "Cennetin anahtarı, namazdır..." (Cabir b. Abdullah(r.a.))

Cennet ehli, Rabbinin sonsuz mükâfatlarından faydalanacak mutluluğun zirvesinde olacak kimselerdir.

جَزَاؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ

Onların, Rableri katındaki mükâfatları, içinde ebedî kalacakları ve altından ırmaklar akan Adn Cennetleridir. Allah onlardan razı olmuş, onlar da (Allah'tan) razı olmuşlardır. Bu, Rabbinden korkan kimse içindir.

(98/Beyyine Suresi, 8)

"Cennete kalpleri kuş kalbi gibi (saf ve temiz) olan insanlar girecektir." (Müslim, Cennet, 27)

"Size cehenneme girmeyecek kimseleri bildireyim mi? Cana yakın, uysal, yumuşak huylu ve kolay geçinilen herkes." (Tirmizi, Sıfatü'l-Kıyâme, 45)

Davetçiler, bu dini insanlara hakkıyla anlatınca kimi kalbinde hastalık bulunanlar, cahilce konuşur, davetçilere türlü hakaretler eder ve onları kırıncı sözler söylerler. Bu sözler Allah'ın katında boş sözden ileriye gitmez. Dünyada boş sözler işiten ve sabreden davetçiler için:

لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا

Orada, boş/faydasız ve günah olacak bir söz işitmezler.

(56/Vâkıa Suresi, 25)

إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا

İşitecekleri tek söz, (karşılıklı söyleyecekleri) "Selam, Selam"dır.

(56/Vâkıa Suresi, 26)

Selam olsun cennet ehline... Selam olsun, Rabbinin Rahmetine nail olanlara...

Ebû Saîd el-Hudrî radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Cennet ile cehennem münakaşa ettiler.

Cehennem:

- Bende zorbalar ve kibirliler var, dedi.

Cennet:

- Bende yalnız zayıflar ve yoksullar var, dedi.

Bunun üzerine Allah Teâlâ onların çekişmesini şöyle halletti:

- Ey cennet! Sen benim rahmetimsin, dilediğime seninle merhamet ederim.

Ey cehennem! Sen de benim azâbımsın. Dilediğime seninle azâb ederim. Ben her ikinizi de dolduracağım.”

(Müslim, Cennet 34; Buhârî, Tefsîru sûre (50), 1, Tevhid, 25. Ayrıca bk. Tirmizî, Cennet 22)

Ebu Hureyre: Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki:

"Allah Teâlâ Hazretleri ferman etti ki: "Ben Azimu'-ş-Şan, salih kullarım için gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve insanın hayal ve hatırından hiç geçmeyen nimetler hazırladım."

Ebu Hureyre ilaveten dedi ki:

"Dilerseniz şu ayet-i kerimeyi okuyun, (Meal): "Yaptıklarına karşılık Allah katında onlar için göz aydınlığı olacak ne mükafaatların saklandığını kimse bilemez." (Buhari, Bed'ül-Halk 8, Tefsir Secde 1, Tevhid 35; Müslim, Cennet 2, Tirmizi, Tefsir.)

Başka bir kudsi hadiste ise: Hz. Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

“Cenâb-ı Hak buyuruyor ki: “Salih kullarım için ben, Cennet’te hiç bir gözün görmediği hiç bir kulağın işitmediği ve hiç bir insan gönlünün hatırlamadığı bir takım nimetler hazırladım.” (et-Tâc, el-Câmiu li’l-Usûl, fî ahâdisi’r-Rasul, V, 402).

“Rasûlullah (s.a.v.) cennetin gümüş ve âltın kerpiçten yapıldığını, harcının misk, taşlarının inci ve yakut olduğunu, oraya girenlerin bolluk ve refâh içinde, üzüntüsüz ve kedersiz yaşayacağını ebedî kalacaklarını, ölmeyeceklerini, elbiselerinin eskimeyeceğini ve gençliklerinin yok olmayacağını ifade eder.” (et-Tâc, el-Câmiu li’l-Usûl, fî ahâdisi’r-Rasul, V, 402).

“Cennette hiçbir ağaç yoktur ki gövdesi, altından olmasın.”

(Tirmizi, Cennet 1; (2527))

"Ey Allah'ın Resülü!" dedim, "insanlar neden yaratıldı? " "Sudan!" buyurdular. "Ya cennet?" dedim, "o neden inşa edildi?" "Gümüş tuğladan ve altın tuğladan! Harcı da kokulu misk. Cennetin çakılları inci ve yakuttan, toprağı da za'ferandır. Ona giren nimete mazhar olur, eziyet görmez, ebediyet kazanır, ölümle karşılaşmaz. Elbisesi eskimez, gençliği kaybolmaz."

Aleyhissalatu vesselam sözlerine şöyle devam buyurdular: "Üç kişi vardır duaları reddedilmez (mutlaka kabul edilir): Adil imam (devlet başkanı), iftarını yaptığı zaman oruçlu, zulme uğrayanın duası. Allah, (mazlumun) duasını bulutların fevkine çıkarır ve onlara sema kapıları açılır ve Allah Teâlâ hazretleri: "İzzetime yemin olsun! Vakti uzasa da, duanı mutlaka kabul edeceğim!" buyurur."

(Tirmizi, Cennet 2; (2528))

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

İman edip salih amel işleyenleri, kesinlikle onlar için (hazırlanmış) altından ırmaklar akan cennetler ile müjdele. Onlara rızık olarak verilen (cennet) meyvelerinden her yediklerinde: "Bu bize daha önce rızık olarak verilmişti." Derler. (Hakikatte) onlara benzeri verilmişti. Onlar için orada (Allah tarafından kusurlardan arındırılmış) tertemiz eşler vardır ve orada ebedî olarak kalacaklardır.

(2/Bakara, 25)

Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki:

"Cennette bir çarşı vardır. Ancak orada ne alış, ne de satış vardır. Sadece erkek ve kadın suretleri vardır. Erkek bunlardan bir suret arzu ederse o surete girer." (Tirmizi, Cennet 15)

هَذَا ذِكْرٌ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ مَآبٍ

Bu (onlar için) bir şereftir. Şüphesiz ki muttakiler için de güzel bir dönüş yeri vardır.

(38/Sâd Suresi, 49)

جَنَّاتٍ عَدْنٍ مُمْتَحَنَةً لَهُمُ الْأَبْوَابُ

Kapıları onlar için açılmış Adn Cennetleri.

(38/Sâd Suresi, 50)

مُتَّكِنِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ

Orada (sedirlere) yaslanarak çokça meyve ve içecek istemektedirler.

(38/Sâd Suresi, 51)

وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ أَثَرًا

Yanlarında, bakışları yalnızca (kocaları) üzerinde olan, yaşıt (hepsi genç kadınlar) vardır.

(38/Sâd Suresi, 52)

هَذَا مَا تُوْعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ

Bu, hesap günü için size vadolanandır. (38/Sâd Suresi, 53)

إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ

Şüphesiz ki bu, hiç bitmeyecek olan rızkıdır.

(38/Sâd Suresi, 54)

“Sehl ibn Sa'd (r.a.)'dan tahdîs etti ki, Rasûlullah (s.a.v.): "Cennette bir ağaç vardır ki, bir süvârî, onun gölgesinde yüz sene yürür de, onun gölgesini geçip bitiremez" buyurmuştur” (Buhari, Rikak, 51)

Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki: "Cennette yüz derece vardır. Her iki derece arasında yüz yıl(lık yürüme mesafesi) vardır. "

(Tirmizi,Cennet 4;(2531))

Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki: "Cennette yüz derece vardır. Her bir derecenin diğer derece ile arası, sema ile arz arası kadar geniştir. Firdevs bunların en yukarıda olanıdır. Cennetin dört nehri buradan çıkar. Bunun üstünde Arş vardır. Allah'tan cennet istediğiniz vakit Firdevs'i isteyin."

(Tirmizi,Cennet 4;(2533))

Enes radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Cehennemliklerden olup, dünyada pek müreffeh (rahat) hayat yaşayan bir kişi kıyamet gününde getirilip cehenneme bir kere daldırılır. Sonra:

-Ey âdemoğlu! Sen hayırlı bir gün gördün mü? Herhangi bir nimete nâil oldun mu? Denilir. O kişi:

-Hayır, vallahi Rabbim! Öyle bir şey görmedim, der. Cennetliklerden olup, dünyada insanların en yoksul olanı getirilir cennete bir kere daldırılır. Ona da:

-Ey âdemoğlu! Sen herhangi bir yoksulluk ve sıkıntı gördün mü? Hiç zorluk ve darlık çektin mi? Denilir. O kişi de:

-Hayır, vallahi Rabbim! Hiçbir yoksulluk ve sıkıntı görmedim, zorluk ve darlık çekmedim, der.” (Müslim, Münâfikîn 55)

Bu hadiste anlatılmak istenilen üç şey vardır; dünya hayatının geçiciliği, cehennem azabının şiddeti ve cennet hayatının en büyük ödül olduğu...

Ebû Saîd el-Hudrî (r.a.) şöyle demiştir: Rasûlullah (s.a.v.) şöyle haber verdi: "Mübarek ve Yüce Allah cennet ehline:

— Ey cennet ehli! diye hitâb eder. Onlar da:

— Ey Rabb'imiz, buyur, emrini yapmaya hazırız, ubûdiyyette dâimiz! derler.

Yüce Allah:

— Bu hâlinizden razı mısınız? buyurur. Onlar da:

— Rabb'imiz, nasıl razı olmayalım? Sen bize, halkından hiçbir kimseye vermediğin bunca ni'metleri ihsan eyledin! derler.

Allah;

— Ben size bunlardan daha şerefli bir ni'met vereceğim! buyurur.

— Yâ Rabb! Bunlardan daha üstün hangi ni'met var ki? derler. Allah:

— Sizden razı ve hoşnûd olmaklığımın şerefi size lâîk kılındı. Artık bundan sonra ebedî olarak size darılmayacağım! buyurur". (Buhari, Rikak, 51)

Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki:

"Gümüştten iki cennet vardır. Kapları ve içinde bulunan diğer şeyleri de gümüştendir. Altından iki cennet vardır, kapları ve içlerinde bulunan diğer eşyaları da hep altındandır. Adn cennetinde, cennetliklerle Rablerini görmeleri arasında Allah'ın veçhindeki ridau'l-kibriyadan (büyüklük perdesinden) başka bir şey yoktur." (Buhari, Tefsir, Rahman 1, 2, Bedu'l-Halk 8, Tevhid 24; Müslim, İman 180; Tirmizi, Cennet 3.)

Rasûlullah (s.a.v.) bir hadislerinde şöyle buyurur:

"Siz gerçekten tıpkı şu ayı gördüğünüz gibi, Rabbinizi gözle (açıkça) göreceksiniz. Onu görmekte haksızlığa uğramıyacak, izdihâma düşmeyeceksiniz." (Buhârî, Mevâkıt 16, 26).

Suheyb (r.a.)'ın rivayetine göre Peygamber (s.a.v.):

لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

Kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanlara El-Husna (cennet) ve fazlası (Allah'ı görme) vardır. Onların yüzlerini ne bir karartı ne de zillet bürür. (Yüzleri apaydınlıktır.) Bunlar cennetin ehlidirler ve orada ebedî kalacaklardır.

(10/Yûnus, 26)

ayetini okuduktan sonra şöyle buyurdu:

"Cennetlikler cennete girdiği zaman Allah (c. c.) şöyle buyuracak: 'Size daha da vermeme istediğiniz bir şey var mı?' Cennetlikler de şöyle derler: 'Yüzlerimizi ak çıkarmadın mı, bizi cennete koymadın mı, bizi cehennemden kurtarmadın mı? (o yeter).' Rasûlullah sözlerine devam buyurarak: 'Cenâb-ı Hak perdeyi kaldırır, cennetliklere artık Rablerine bakmaktan daha sevimli gelecek hiç bir şey verilmiş olmaz.' (Müslim'in rivayeti, et-Tâc, V, 423).

Kalbinde zerre miktarda iman bulunan günahkârlar ise, azap gördükten sonra cennete gireceklerdir.

Enes bin Malik (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Bir kavim, kendilerine cehennem ateşi dokunduktan sonra simaları kırmızımsı siyah bir renkte olarak cehennemden çıkacak ve cennete girecekler de cennet ehli bunlara, ‘Cehennemlikler,’ diye isim vereceklerdir.”

(Buhari, 6462)

Musa ibnu İsmail Vuheyb'den, o Amr ibnu Yahya'dan, o babasından o da Ebu Saîd el-Hudrî Radiyallahü Anh'den Resulullah Aleyhisselâm'ın şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

"Cennet ehli cennete, cehennem ehli de cehenneme girdiğinde Allah Teâlâ: 'Kimin kalbinde bir hardal tanesi ağırlığında iman varsa onu çıkarın.' diye buyurur. Bunlar kavrulmuş kömür olmuş bir halde çıkarılırlar. Hayat nehrine atılırlar. Selin getirdiği yığındaki tanenin bitmesi gibi bunlar orada biterler."

Resulullah Aleyhisselâm ayrıca şöyle buyurdu: "Onu görmez misiniz, nasıl sarı ve kıvrak bir vaziyette biter." (Buharî, Rikak, 51)

Resûlullah (sallâllâhu aleyhi ve sellem) Efendimiz, Cehennem'den en son çıkan mü'minin Cennet'e kavuşmasını da şöyle haber vermişlerdir:

“...Nihayet Allah Teâlâ kulları arasındaki meselelerde hükmünü tamamladıktan sonra, Cehennem ehlinden, Allah'tan başka ilâh olmadığına şehâdet edenlerden (yani mü'minlerden) dilediklerini çıkarmayı murâd edince meleklerle onları çıkarmalarını emreder. Melekler onları secde izlerinden tanırırlar. Zira Allah Teâlâ, Cehennem'e, Âdemoğlu'nun secde izlerini yakmayı haram kılmıştır.

Melekler onları, kavrulup simsiyah olmuş vaziyette Cehennem'den çıkarırlar. Üzerlerine “Hayat Suyu” denilen bir su dökülür de sel uğrağında biten yabanî reyhan tohumları gibi hızla canlanırlar. İçlerinden birinin yüzü Cehennem'e dönük olarak kalır:

–Yâ Rabbi! Kokusu beni zehirliyor, alevi de yakıyor! Ne olur yüzümü Cehennem'den başka tarafa çevir! der. Bu şekilde duâ etmeye o kadar devam eder ki nihayetinde Cenâb-ı Hak:

–İsteddiğini veririm, sen başka bir şey daha istersin! buyurur.

Kul:

–İzzetine yemin ederim ki hayır! Sen'den, bundan başka bir şey istemeyeceğim! der.

Allah Teâlâ onun yüzünü Cehennem'den başka tarafa çevirir. Bir müddet sabreden kul dayanamayıp:

–Yâ Rabbi! Beni Cennet'in kapısına yaklaştı! der.

Cenâb-ı Hak:

–Başka bir şey istemeyeceğine dâir söz vermemiş miydin? Yazıklar olsun sana ey Âdemoğlu! Ne kadar sözünde durmaz, ahdine vefâ etmez birisin! buyurur.

O kul, bu şekilde duâ etmeye devam eder. Nihayetinde Cenâb-ı Hak:

–Bu istediğini verirsem başka bir şey daha istersin! buyurur.

Kul:

–İzzetine yemin ederim ki hayır! Sen’den, bundan başka bir şey istemeyeceğim! diyerek Allah Teâlâ’ya bu hususta pek çok ahitler, sözler ve mîsaklar verir. Bunun üzerine Allah Teâlâ onu Cennet’in kapısına yaklaştırır.

O kul, Cennet’in içindeki güzellikleri görünce, Allâh’ın dilediği kadar bir müddet sükût eder ama yine dayanamaz:

–Yâ Rabbi! Beni Cennet’in içine koy! der.

Cenâb-ı Hak:

–Başka bir şey istemeyeceğine dâir söz vermemiş miydin? Yazıklar olsun sana ey Âdemoğlu! Ne kadar sözünde durmaz, ahdine vefâ etmez birisin! buyurur.

O da:

–Yâ Rab! Beni mahlûkâtının en bedbahtı eyleme! der ve bıkip usanmadan duâ etmeye devam eder.

Bunun üzerine Allah Teâlâ ona güler (yani ondan râzı olur). Râzı olunca da Cennet’e girmesine izin verir.

Cennet’e girdiğinde o kula:

–Şunları şunları da iste! diye (hatırlayamadığı ve bilmediği şeyler de hatırlatılır), o da ister. Sonra yine:

–Şunları şunları da iste! denir. O da uzun uzun taleplerde bulunur. Nihayet bütün arzu ve istekleri bitince Allah Teâlâ ona:

–Bunların hepsi ve bir o kadarı daha hep senindir! buyurur.”

Ebû Hüreyre (radiyallâhu anh):

“Bu adam, Cennet’e en son giren kimsedir.” Demiştir.

(Buhârî, Rikâk, 52)

Peygamber Efendimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuşlardır:

“...Mü’minler, Cehennem’den kurtulunca, orada kalan din kardeşlerinin kurtulması için Cenâb-ı Hakk’a ısrarla yalvarıp yakarır, yüksek sesle duâ ederler. Nefsimi elinde bulunduran

Allâh'a yemin ederim ki; sizden hiç kimse, borçlusundan alacağını tam olarak alabilmek için, mü'minlerin kıyâmet günü Cehennem'deki kardeşlerini kurtarmak maksadıyla Allâh'a yalvarmasından daha büyük bir hırsla mücâdele edemez. Onlar:

–Ey Rabbimiz! (Cehennem'de kalan kardeşlerimiz) bizimle birlikte oruç tutar, namaz kılar ve haccederlerdi! diye ısrarla niyazda bulunurlar.

Bunun üzerine kendilerine:

–Haydi, tanıdıklarınızı çıkarın; bundan böyle onların sûretleri Cehennem'e haramdır. denilecek.

Onlar da, kimi bacalarının yarısına kadar, kimi dizlerine kadar ateşe dalmış pek çok kimseyi Cehennem'den çıkaracaklar. Sonra:

–Ey Rabbimiz! Sen'in bize çıkarmayı emir buyurduğun kişilerden Cehennem'de kimse kalmadı. diyecekler.

(Fakat Hak Teâlâ Hazretleri:)

–Dönün, kalbinde dinar ağırlığında hayır olan her kimi bulursanız onu da çıkarın! buyuracak.

Bunun üzerine yine pek çok kimseyi çıkaracaklar. Sonra (tekrar):

–Yâ Rabbi! Sen'in emir buyurduğun kimselerden tek bir kişi bile bırakmadık. diyecekler.

Hak Teâlâ Hazretleri:

–Geri dönün! Kalbinde yarım dinar miktarı hayır olan her kimi bulursanız onu da çıkarın! buyuracak.

Yine pek çok insanı çıkaracaklar. Sonra:

–Yâ Rabbi! Sen'in emir buyurduğun kimselerden Cehennem'de tek bir kişi bile bırakmadık. diyecekler.

Hak Teâlâ Hazretleri yine:

–Geri dönün! Kalbinde zerre miktarı hayır olan kimi bulursanız onu da çıkarın! buyuracak.

Yine birçok kimseyi çıkaracaklar. Sonra:

–Yâ Rabbi! Cehennem'de hiçbir hayır (sahibi) bırakmadık. diyecekler.”

Hadîs-i şerîfi rivâyet eden Ebû Saîd el-Hudrî (radiyallâhu anh) buraya gelince şöyle der:

“Eğer bu hadis hususunda beni tasdik etmiyorsanız, Hak Teâlâ Hazretlerinin:

“Şüphe yok ki Allah zerre kadar haksızlık etmez. (Kulun yaptığı iş, eğer bir kötülük ise, onun cezasını adâletle verir.) İyilik olursa onu katlar (kat kat artırır), kendinden de büyük mükâfat verir.” âyetini okuyuverin!”

Yine bu hadîs-i şerîfin devamında Peygamber Efendimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem) sözlerine şöyle devam ettiler:

“Mü’minlerin, Cehennem’de hiçbir hayır (sahibi bırakmadık) demeleri üzerine Allah (Azze ve Celle) Hazretleri:

–Melekler şefaatt etti, peygamberler şefaatt etti, mü’minler de şefaatt etti, (o hâlde) Erhamu’r-Râhimîn’den başka şefaatt edecek kalmadı! buyurur ve Cehennem’den bir avuç insan alır. (Bununla) Cehennem’den, (sadece îmânı olup) hiç hayır işlememiş, âdeta kömüre dönmüş birtakım insanları çıkarır ve onları Cennet yolları üzerinde olup Hayat Nehri denilen bir nehre atar. O nehirde onlar, selin getirdiği millerin içinde biten ot gibi çıkarlar.

Görmüyor musunuz, sel atıkları içinde biten ot; taş altında da, ağaç altında da biter. Güneş’e bakan tarafı bir parça sarımtırak ve yeşilimtırak olur. Gölgede kalan tarafı ise bembeyaz kalır.”

Bu son söz üzerine ashâb-ı kirâm:

“–Yâ Resûlâllah, gâliba Siz çölde çobanlık yapmışsınız?!” dediler.

Resûlullah (sallâllâhu aleyhi ve sellem) sözlerine devamla:

“Artık Hayat Nehri’nden boyunlarında inciden gerdanlıklar olduğu hâlde çıkarılırlar. Cennetlikler onları (bu alâmetle) tanırlar ve:

İşte işlenmiş bir amelleri ve takdim ettikleri bir hayırları olmaksızın Allâh’ın Cennet’e koyduğu, Allâh’ın âzatlıları bunlardır! derler.

Sonra Allah Teâlâ Hazretleri:

–Cennet’e buyurun, (orada) gördüğünüz her şey sizindir. buyurur.

Onlar da:

–Ey Rabbimiz! Şu âlemde hiç kimseye vermediğin ihsanı bize lütfettin! diyerek şükranlarını arz ederler.

Bunun üzerine Hak Teâlâ Hazretleri:

–Size bundan daha üstün bir atıyyem var! buyurur.

Cennetlikler:

–Ey Rabbimiz! Bundan daha üstün ne olabilir? derler.

Hak Teâlâ Hazretleri:

–Benim rızâm!.. Bundan böyle ebediyyen size gazaplanmayacağım! buyurur.” (Müslim, Îmân, 302)

İşte bizim Rabbimiz, böyle büyüktür. Onun Rahmeti, sonsuzdur. O halde niye hâlâ Rabbinize secde etmiyorsunuz?

Değerli kardeşlerim cennete ağaçlarımızın olmasını kim istemez ki? Bundan dolayı bu dünyada bolca Rabbimizi zikretmeliyiz. Miraç gecesinde, Allah Resulü'nün başından şöyle bir olay geçmiştir:

“...Sonra Cebrâîl beni yedinci semâya çıkardı ve İbrâhîm Aleyhisselâm ile karşılaştık.

Cebrâîl:

–Bu, baban İbrâhîm'dir; ona selâm ver! dedi.

Ben selâm verdim; O da selâmıma mukâbele etti. Sonra:

–Sâlih oğlum hoş geldin, sâlih peygamber hoş geldin! dedi.

Daha sonra bana:

–Yâ Muhammed! Ümmetine benden selâm söyle ve onlara Cennetin toprağının çok güzel, suyunun çok tatlı, arâzisinin son derece geniş ve dümdüz olduğunu bildir. Söyle de Cennete çok ağaç diksinler. Cennetin ağaçları “Sübhânallâhi ve'l-hamdü lillâhi ve lâ ilâhe illâllâhu vallâhu ekber!(Allah'ı tüm noksanlıklardan tenzih ederim. Hamd O'nadır. O'ndan başka ilâh yoktur. Allah en büyüktür.)” demekten ibârettir. dedi...” (Buhârî, Bed'ü'l-Halk, 6; Müslim, İman, 264; Tirmizî, Tefsîr 94, Deavât 58; Nesaî, Salât, 1; Ahmed, V, 418)

Ebu Hureyre (Radiyahallahu Anh) şöyle dedi:

Ağaç dikiyordum, Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bana uğradı ve şöyle buyurdu:

–“Ey Ebu Hureyre! Ne dikiyorsun?”

Bende:

–Kendim için ağaç dikiyorum, dedim.

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

–“Sana bundan daha hayırlı bir ağaç dikmeyi bildireyim mi?

Bende:

–Bilakis, Ey Allah'ın! Rasûlü bildir, dedim.

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ

Subhanallahi Ve'l-Hamdu Lillahi Ve La İlahe İllallahu Vallahu Ekber (Allah'ı tüm noksanlıklardan tenzih ederim. Hamd O'nadır. O'ndan başka ilâh yoktur. Allah en büyüktür.), de. Bunların her birinden dolayı senin için cennette bir ağacı dikilir.”

Duanın Manası: “Allah’ı her türlü noksanlıklardan tenzih ederim. Hamd, Allah içindir. Allah’tan başka hakkı ile ibadet olunan hiçbir ilah yoktur! ve Allah, en büyüktür.”

(İbni Mace 3807, Hakim 1887, Tergib ve Terhib 3/386)

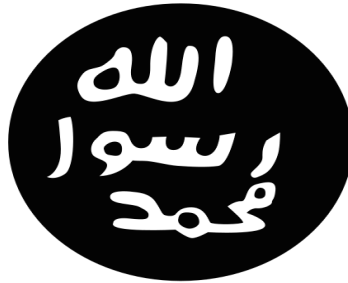
Cabir'den (Radiyallahu Anh) rivayet edildiğine göre, Peygamber Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

" 'Kim Sübhânellâhi ve bihamdihî (Allah'a hamd eder ve onu tüm noksanlıklardan tenzih ederim.)' derse; onun için cennette bir hurma ağacı dikilir." (Sünen-i Tirmizî, Kitabu'd-Daavat, 60)

Ayrıca dilimizi Rabbimizin ismiyle zikretmek, bizi görünür ve görünmez belalardan muhafaza eder. Rabbim bizi bu bilinçle yaşatması dileğiyle...

Birde bu dünyada hayattayken cennetle müjdelenen sahabeler var. Bu sahabeler; Hz Ali, Hz Ebubekir, Hz Ömer, Hz Osman, Sa’d bin Ebî Vakkas, Ebû Ubeyde bin Cerrah, Abdurrahman bin Avf, Talha bin Ubeydullah, Zübeyr bin Avvâm, Saîd bin Zeyd. Allah hepsinden razı olsun.(bk; Tirmizî, Menakıb, 17,18,21; Ebu Davud, Sünnet, 9; Müslim, Fedailü’s-Sahabe, 12, 28; Ebu Nuaym, Hilye, 1/61) Bu sahabelerin daha bu dünyadayken müjdelenmesi ne büyük bir şereftir.

Rabbim cümlemizi, Cennetine kabul buyursun. Bizi, ailemizi ve sevdiklerimizi Cehennem azabından korusun. Amin...

BABASINDAN GÜLÜNE:

Bu satırlar; ilk göz ağrım olan, gönlümün koparılan meyvesi için ve evlat ecısı çekenler kardeşlerim içindir...

Bu değersiz dünyada iki yıl dört ay, hiç uyanmak istemediğim güzel bir rüyaydı İrem'im. Ancak bu rüya çok kısa sürdü. Şimdi ise karanlıkların içinde bu ağır imtihana karşı sabredip rıza gösteriyorum. Elhamdülillah...

Dünya hayatı, gözümde yoktu. Ancak bir araba almak istiyordum. Şu an ise bu dünyada bir iğne alacak kadar bile hevesim kalmadı. Eskilerin dediği gibi bu boş dünyada iki direk dikip orda yaşamak ve Allah'a ibadet etmek, lüks villalarda yaşamaktan daha hayırlıdır. Benimle dünya hayatı arasındaki bağ, bir tel kıl imiş. O tel kılı ise İrem'im kopardı ve bu boş dünya ile bağımı kesti. Şu an ne Ali'yi sevecek dermanım kaldı ne de başka biriyle ilgilenecek şevkim kaldı.

“Bir mü'minin öldürülmesi, Allah katında dünyanın yok olmasından daha büyük (bir günah)tır.” (Nesâî, Tahrîm, 2)

Burada vurgulanmak istenen, koskoca dünya'nın, bir mü'minin hayatı karşısında ne kadar değersiz olduğudur. Bunu iyi idrak etmemiz gerekir.

“Sehl b. Sa'd es-Sâidî'den (ra) rivayet edildiğine göre Resûlullah şöyle buyurmuştur:

Eğer dünya, Allah katında sivrisineğin kanadına denk olsa idi, hiçbir kâfire dünyada bir içim su vermezdi.”

(Tirmizî, Zühd, 13)

Câbir (r.a.)'den: Resûlullah (s.a.v.) bir gün Pazar yerine uğradı. Etrafında ashâbı da vardı. Resûlullah, küçük kulaklı bir oğlak ölüsüne rastladı. Onun kulağından tutarak:

- Hanginiz bunu bir dirheme satın almak ister? buyurdu. Ashâb:
- Daha az para ile de olsa biz almayız, onu ne yapalım ki, dediler!. Sonra Resûl-i Ekrem:
- Size bedava verilse ister misiniz? diye sordu. Onlar:
- Allah'a yemin ederiz ki, o diri bile olsa, kulaksız olduğu için kusurludur. Ölüsünü ne yapalım? Diye cevap verdiler. Bunun üzerine Resûlullah:
- Allah'a yemin ederim ki, Allah'a göre dünya, önünüzdeki şu ölü oğlaktan daha değersizdir, buyurdu.

(Müslim, Zühd 2)

Şu an bu hadisi çok iyi anlıyorum. Gerçekten de dünya hayatı çok değersizdir. Evime geldiğimde evim bom boş. Huzur bulduğum evim benim için zindan gibi. Artık insanlarla muhabbet ederken insanların bana paradan zenginlikten boş dünya meselelerinden

bahsetmeleri beni darlıyor. Bunun yerine ayetlerden, sahabelerin hayatından bahsetmek bana huzur veriyor. Kalpler ancak Allah'ı zikretmekle mutmain olur.

Ebu Hureyre'den (r.a) rivayet edildiğine göre;

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "Dile hafif, mizanda ağır, Allah'a sevgili olan iki kelime vardır. Bunlar: Subhanallahi ve bi-hamdihi, subhanallahi'l-azim (Allâh'ı hamd ile tüm eksikliklerden tenzih ederek tesbih ederim. Azîm olan Allâh'ı her türlü eksikliklerden tenzih ederek tesbih ederim) 'dir" (Buhari, Deavat, 63)

O kadar boş konuşuyoruz ki. Boş dünya meselelerinden konuşmak yerine dile hafif gelen bu iki kelimeyi söylemek ne kadar kolaydır. Bu boş dünya hayatı gerçekten de çok kısadır. Bir ayette:

تَعْرِجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ

Melekler ve Ruh, süresi elli bin yıl olan bir günde (Allah'a) çıkar/yükselir.

(70/Meâric Suresi, 4)

Düşünün; dünyada süresi elli bin yıl olan zaman dilimi Allah katında 1 güne denk gelmektedir. Ufak bir hesaplama ile yüz yıl yaşayan bir insan, Allah katında ortalama üç dakika yaşamış oluyor. O halde biz neden bu üç dakikalık dünyada ibadet etmek yerine, cihad etmek yerine, arsa almaya veya zengin olmaya çalışalım? Ne kadar da akılsızız. Neden bu üç dakikalık dünyada birbirimizi kırıyoruz? Alıp veremediğimiz nedir? Neden insanlar akrabalarının çoğunluğuyla, malının çokluğuyla ya da erkek evlatlarıyla övünüp duruyor? Kabre girene kadar aklımız başımıza gelmeyecek mi? (Bk. Tekâsür; 1, 2). Eski insanlar, şu anki nesile göre çok uzun süre yaşadılar. Örneğin bir ayette;

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ

Andolsun ki Nuh'u kavmine gönderdik. İçlerinde elli yıl eksik olarak bin yıl yaşadı. Onlar zalimlik yapmaya devam ederken tufan onları yakalayiverdi.

(29/Ankebût, 14)

Nuh (a.s.), bin küsür sene yaşadı. Ancak dünya hayatı o kadar kısa ki ahirette Allah, o insanlara;

قَالَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ

Buyuracak ki: "Yeryüzünde kaç yıl kaldınız?" (23/Mü'minûn Suresi, 112)

قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسَلِ الْعَادِثِينَ

Diyecekler ki: "Bir gün veya bir günün bir bölümü kadar. Saymış olanlara sor."

(23/Mü'minûn Suresi, 113)

قَالَ إِنَّ لِبَيْتِكُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَوْ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

Buyuracak ki: “Şayet bilmiş olsaydınız çok az bir süre kaldınız.”

(23/Mü’minûn Suresi, 114)

Bu kısacık dünya da zorluklara karşı sabretmek, Allah’a teslim olmak ve ecrini sadece Allah’tan beklemek en hayırlısıdır. Ecelin ne zaman geleceğini Allah bilir. Şu an 28 yaşımdayım. Allah’ın dilemesi müstesna yaşayacağım aşağı yukarı elli senedir. Elli sene ise bu hesaba göre Allah katında bir buçuk dakikaya denk geliyor. Subhanallah! Kızımın beni bekleme süresi ortalama bir buçuk dakikaya denk geliyor. İşte bu Allah’ın rahmeti değil de nedir? Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah’a mahsustur. Annenin, babanın evladına duyduğu şefkat duygusu merhameti, yüce Allah’ın anne babanın kalbine verdiği bir duygudur. Anne babanın kalbindeki bu merhamet duygusunun asıl sahibi Allah Subhanehu ve Teâlâ’dır. Anne babadaki merhametten daha fazlası yüce Rabbimiz’de mevcuttur. Elhamdülillah bu nedenle vefat eden çocuklar ve bebekler için üzölmek yersizdir. Çünkü o bebekler ve çocuklar emin eldedirler ve cennette mutludurlar. Onlar, merhametlilerin en merhametlisinin yanındadırlar.

“Allah rahmeti yüz parça halinde yarattı. Doksan dokuzunu yanında tuttu. Yeryüzüne sadece bir parçasını indirdi. İşte bu bir parça rahmetledir ki bütün varlıklar birbirine acıtmaktadır. At, (hayvan) yavrusuna basmamak endişesiyle ayağını bu sayede kaldırır.” (Buhâri, Edeb, 19; Rikâk, 19)

Ömer b. Hattâb (ra) anlatıyor:

Bir gün Resûlullah esirler arasında koşuşturan bir kadın gördü. Kadın, rast geldiği bir çocuğu hemen kucağına aldı ve emzirmeye başladı. Resûlullah arkadaşlarına:

–Bu kadın çocuğunu hiç ateşe atar mı, ne dersiniz, dedi. Onlar: –Hayır, asla atmaz, dediler. Bunun üzerine Resûlullah :

–O hâlde bilin ki, Allah’ın kullarına merhameti, bu kadının çocuğına olan merhametinden çok daha fazladır, buyurdu.

(Müslim, Tevbe, 22; Buhârî, Edeb, 18)

Musibetlere sabır, sıddıkların derecesidir. İmtihanın en ağırını peygamberler çektiler. Hz Muhammed (s.a.v.), 6 tane evladını toprağına verdi. Hz Eyyub (a.s.) evlatlarının acısını çekti. Hz Adem, oğlu Habil’in acısını gördü. Hz Yakub, oğlu Yusuf (a.s.)’ın yıllarca hasretini çekti. Allah’a şükürler olsun ki Rabbim, bana da peygamberlerin, sıddıkların çektiğı bu zorlu imtihanı çektiirdi Elhamdülillah.

Ortadoğı’ya baktığımızda Filistin’de parçalanmış bebeklerin ve çocukların anne babalarının durumu nicedir? Rabbim onlara sabır versin. O insanlar, hayırlı insanlar ki yüce Rabbimiz o insanlara bu ağır imtihana tabi tutuyor.

Ebu Hureyre’den (r.a.) rivayete göre Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

Yüce Allah buyurur ki; “Mü’min kulum, dünya ehlinde sevdiğinin canını aldığım zaman (sabrederek) mükâfatını beklerse karşılığı ancak cennettir” (Buhari, Rikak, 6)

“Ebû Mûsâ’dan (ra) rivayet edildiğine göre Resûlullah şöyle demiştir: Bir kulun çocuğu öldüğünde Allah Teâlâ meleklerine:

–Siz kulumun yavrusunu mu aldınız? Der. Melekler:

–Evet, derler. Allah Teâlâ:

–Siz onun ciğerparesini mi aldınız? Der. Melekler:

–Evet, derler. Allah Teâlâ:

–(Peki bu durumda) kulum ne dedi, buyurur. Melekler:

–Sana hamd etti ve “Biz Allah’a aidiz ve ona döneceğiz.” Dedi, derler. Allah Teâlâ:

–Öyleyse bu kulum için cennette bir köşk bina edin ve ona “hamd köşkü” adını verin, buyurur.”

(Tirmizî, Cenâiz, 36)

Elhamdülillah Bu müjde değil de nedir?

İrem’imin en sevdiği meyve incirdi. Evimizin bahçesinde incir ağacı vardı. Her incir istediğinde, elini olgunlaşmamış incirlere uzatıp “mama mama” diye yemek istiyordu. Takdiri ilahi işte, salıncaktan düşmesi bizi ondan ayırdı. incirlerin olgunlaşmasına yetişemedi gülüm. Şuan ise o incirler zehirdir bana. Beni rahatlatan hadiste ise şu bilgiler verilmektedir:

Hüseyin bin Ali bin Ebi Talib (r.a.)’dan; şöyle demiştir: Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in oğlu Kasım vefat edince (annesi) Hatice (r.anha) :

“Ya Resulallah! Kasım’ın az sütü taşı. Süt çağını bitirinceye kadar keşke Allah onu yaşatsaydı”, dedi. Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): “Onun, sütünü tamamlaması Cennettir.” buyurdu. Hatice (r.anha) :

“Ya Resulallah Eğer ben bunu bilebilsem bu bilgi, onun (vefat) işini bana kolaylaştıracak, dedi. Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): “dilersen ben Allah Teâlâ’ya dua edeyim de onun sesini sana duyurayım” buyurdu. Hatice (r.anha): Hayır Ben Allah’ı ve Resulünü tasdik ederim, dedi.

(İbni Mace, Cenaiz, 27)

İşte benim gülüm de o incirlerin en güzelini Rabbimin rahmetiyle cennette yiyor. Elhamdülillah...

Ebû Hüreyre (r.a.) rivayet ediyor. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

Mü'minlerin ölen çocukları Cennette bir dağdadır. Kıyamet günü babalarına teslim edilinceye kadar bakımlarını Hz. İbrahim ve hanımı Sâre üzerine alır.

(Camiüssağir-1102)

Allahu Ekber!.. Bundan daha büyük bir mükâfat var mıdır? Bizim evladımız, koskoca peygamberimiz Hz İbrahim'e ve Sare annemize emanet... İşte bizim Rabbimiz bu kadar merhametlidir. O (c.c.), şükredilmeyi hak etmiyor mu? Ne kadar da nankörüz. Bize düşen sabretmek ve Allah'a şükretmek.

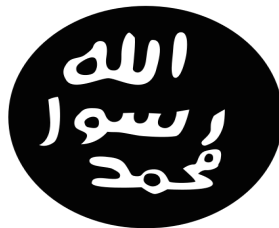
Ben mezarlıklardan korkan biriydim. Mezarlıktan korkan biri, sevdiğini kaybetmemiştir. Şu an ise gecem gündüzüm mezarlıklarda. Bu dünyada attığım her adım, zorluktur bana. Aldığım her nefes, hüzdündür bana. Göz yaşarır kalp mahzun olur ancak bu ağızdan Allah'a isyan edecek söz asla çıkmaz. Biz Allah'tan geldik ve ancak O'na (c.c.) döneceğiz. Tüm bu yaşananlara karşı söyleyeceğim tek söz; "Elhamdülillah..."

Hz Muhammed'in (s.a.v.) oğlu İbrahim'in vefatı üzerine Allah Resülü (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Göz yaş döker, kalb teessür duyar. Biz, Yüce Rabbimizin râzı olacağı sözden başkasını söylemeyiz. Vallahi, ey İbrahim! Senin ayrılığın bizi fazlasıyla mahzun etti!" Buyurdu. Sonra da karşısındaki dağa: "Ey dağ! Eğer, bendeki üzüntü sende olsaydı, muhakkak yıkılmış gitmiştin. Fakat biz, Allah'ın bize emrettiğini söyleriz: 'İnnâ lillahi ve İnnâ İleyhi râciûn'"

(Buhârî, Cenâiz 43; Müslim, Fedâil 62)

Ey Rabbim; ben İrem'den razıydım. Sen de ondan razı ol. Rabbim, gülümü Makam-ı Firdevs'e alsın, orda kevser suyundan içirsin ve nice cennet içeceklerinden içirsin. Ona cennet meyvelerinden yedirsın. Benim gülümü, peygamberlerle, şehitlerle, sıddıklarla, sahabelerle ve Filistinli ve nice şehid olan bebekler ve çocuklarla tanıştırsın. Gülümün beni cennette bekleme süresi ona göre bir dakikadan daha az süre olsun. Rabbim benim salih amellerimi alsın, İrem'ime versin. Sizi de bu sözlerime şahit kılsın. Rabbim bana cihad yolu açsın ve şehadeti nasip etsin. beni de cennette gülümle kavuşturmayı nasip etsin. Amin. Ey Rabbim; annemi, babamı, karımı, çocuklarımı ve evlatlarımı ahirette kurtuluşa erenlerden eyle. Amin... Bu aciz kula düşen de sabır etmektir. Sabrın sonu selamettir... Vallahi ki ahiret olmasaydı çatlardım. Allah'a şükürler olsun ki ahiret var...

Ey Rabbim! Herkes şahit olsun ki ben sana teslim oldum. Yazdığın kaderine razı oldum ve sabrettim. Bizim aldığımız nefes, attığımız adım, senin rahmetin sayesindedir. Sen, beklediğimizi fazlasıyla verensin. Övgü ve şükür, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.

SON OLARAK:

Korkuyorum!.. cihad edip ölmekten değil. Geride bıraktığım evlatlarımın, cahiliye toplumunda kaybolup gitmesinden korkuyorum. Annem, babam ve karım; şimdilik cahiliye zihniyetini hâlâ üzerlerinden atamadı. Evlatlarımı da kendilerine benzetmelerinden korkuyorum. Allah onları affetsin bazı bencil insanlar, evlatlarına bu dini hakkıyla öğretmeden cihada gittiler. O çocuklar ise topluma uyup hüsrana uğrayanlardan oldu.

وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ

(Allah yolunda cihadın mükâfatı bu denli büyük olsa da) mü'minlerin tümü savaşa çıkacak değildir/çıkmasınlar. Onlardan her topluluktan bir grubun geride kalıp dinde fakihleşmeleri ve kavimleri (savaştan) döndüğünde onları uymaları gerekmez miydi? Umulur ki sakınırlar.

(9/Tevbe, 122)

Cihad, ilk önce aileye karşı yapılmalıdır. Biz, ilk vahiy geldiğinde, Hatice validemize; “kim bana inanır?” Diyen bir resulün, milyonlara ulaşmış ümmetiyiz. Cihadı, Allah Resulü’nden (s.a.v.) öğrenirsek hakkını tam anlamıyla verebiliriz. Cihadı kısa süreliğine ertelememin de en önemli nedeni budur. Dikkat edin! Cihadı ertelememin dedim. Bir kulun malı, ailesi ve tüm dünyevi değerleri cihaddan daha değerli değildir. Bu değerler, cihadın önüne geçiyorsa, bunlar ancak birer fitnedir. Ancak erteleme kısa süreli olmalıdır. Çünkü ecel geldiği vakit, erteleyenler helak oldular.

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

De ki: “Şayet babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elinize geçen mallar, zarara uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler; size Allah’tan, Resûl’ünden ve O’nun yolunda cihaddan daha sevimli olursa, Allah’ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar topluluğunu hidayet etmez.”

(9/Tevbe Suresi, 24)

Mü'min kulun ilk cihadı ailesine karşıdır. Ben, daha aileme karşı cihadımda bile başarılı olamadım. Kulağı ve kalbi mühürlülere mücahit ne yapsın?.. Hiç şüphesiz ki hidayet Allah’tandır. İslam yağmur gibidir. Muttakiler yağmurdaki bereketi ve nimetleri kavrar, idrak eder. Mücrimler ise sadece ıslanır. Kur’an’a inandık dedikten sonra ameli olarak Zikirten (Kur’an’dan) yüz çeviren insanlar, kendilerini doğru yolda sanır. Bundan Allah’a sığınırım.

وَمَنْ يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقَيِّضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ

Kim de Er-Rahmân'ın zikrinden yüz çevirirse, ona bir şeytan bağlarız da (hep) onunla beraber olur.

(43/Zuhruf Suresi, 36)

وَأَنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ

Hiç şüphesiz o (şeytanlar), onları yoldan alıkoyar, onlarsa doğru yolda olduklarını sanırlar.

(43/Zuhruf Suresi, 37)

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِينُ

Sonunda bize geldikleri zaman (şeytana) der ki: “Keşke benimle senin aranda, doğuyla batı arası kadar mesafe olsaydı. Ne kötü arkadaşsın.”

(43/Zuhruf Suresi, 38)

Kendimizi doğru yolda sanmaktan Allah’a sığınmalı ve Zikre sınıksız sarılmalıyız. İşte insanlar, Allah’ın yolundan uzaklaştığı için, nefislerinin peşinde koştukları için hüsrandadırlar ve ne yazık ki kendilerini doğru yolda sanıyorlar. Bazı insanlar, tağutları ilahlaştırır, bazı insanlar diyanet memurlarını ilahlaştırır, bazıları da Kur’an’ı anlamayarak cehaletten dolayı yoldan çıkar. Daha nesih edilen meseleleri idrak edemeyen insanlar, hadis-sünnet inkârcılığına başladılar. Nesih; bir hükmü kaldırılması, değiştirilmesi anlamına gelir. Allah Subhânehu ve Teâlâ ayetinde şöyle buyurmuştur:

مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Biz bir ayeti neshettiğimizde ya da unutturduğumuzda, ondan daha hayırlısını ya da bir benzerini (onun yerine) getiririz. Allah’ın her şeye kadîr olduğunu bilmez misin?

(2/Bakara, 106)

يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ

Allah (Kitaplarda indirdiği hükümlerden) dilediğini siler, dilediğini bırakır. (Her şeyin içinde yazılı olduğu) Kitab’ın anası Allah’ın katındadır.

(13/Ra’d, 39)

Kur’an’da neshedilen ayetlere örnek verecek olursak Bakara suresi 180. ayet ile Nisa suresi 11. ayetidir. Ayrıca Nisa suresi 14. ayet ile Nur suresi 2. Ayeti, nesih örneğidir. Sünnetin, ayetle neshine örneği ise; Beytül-Makdis’e doğru namaz kılarken Bakara 144. ayetin bu hükmü

kaldırıp kible yönünü Kâbe'ye çevirmesi. Sünnetin sünnet ile neshine örneğimiz ise; tevhidin, insanların kalbine tam anlamıyla girmesi amacıyla yasaklanan kabir ziyaretinin daha sonra kaldırılmasıdır.

Kur'an'ı kötülemek için bahane üretenden daha zalim kim olabilir ki?.. Onlar, Rahmân'ın hidayetine kapalı olan kimselerdir. Davetçi, o kişilere davet ettiği zaman sadece onların kibri ve hasedi artar. Ahirette de davetçi, sadece kendi lehine şahitler edinir.

وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَى عَنْ ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تَسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ

Sen, (hakikate gözlerini yummuş) körleri de sapıklıklarından (kurtarıp) hidayet edemezsin. Sen, ancak ayetlerimize inanmış ve teslim olmuş olanlara (davetini) ıstıttirebilirsin.

(27/Neml, 81)

Müslümanların arasına ayrılık düşüren bir başka batıl zihniyet ise Şia görüşüdür. Şiîler, Allah Resulü'nün (s.a.v.) iki kızını da verdiği Hz Osman'ı sevmez. Hz Ebubekir'i ve Hz Ömer'i sevmez. Oysa Allah Subhânehu ve Teâlâ bir ayetinde şöyle buyurmuştur:

لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا

Andolsun ki o ağacın altında sana biat ettikleri zaman, Allah mü'minlerden razı olmuştur. Onların kalplerinde olan (samimiyeti) bilmiş, üzerlerine sekinet indirmiş ve onları yakın bir fetihle mükâfatlandırmıştır.

(48/Fetih Suresi, 18)

İşte Şia'nın nefret ettikleri bu sahabeleri yüce Rabbimiz kitabında övmüştür. Ayrıca

إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيًا إِثْنَيْنِ إِذْ هَمَّا فِي الْعَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

Siz ona (Resûl'e) yardım etmezseniz, muhakkak Allah ona yardım etmiştir. Hani kâfirler iki kişiden biri olarak onu (Mekke'den) çıkarmışlardı ve ikisi mağaradayken arkadaşına: "Üzülme! Allah bizimle beraberdir." Demişti. Allah onun üzerine (güven veren ve kalbini yatıştırıcı) sekinetini indirmiş, görmediğiniz ordularla onu desteklemiş ve kâfirlerin sözünü (şirke davetlerini) en alçak kılmıştı. Allah'ın sözü (tevhid daveti) ise en yüce olandır. Allah (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm'dir.

(9/Tevbe, 40)

Arkadaşı olan sahabe, Hz Ebubekir'dir (r.a.). Yüce Rabbimiz kitabında, onlardan böyle bahsetmişken nasıl onlara iftira atabiliriz?..

Yüce Rabbimiz, bizim aramızda ayrılık olmasını istemez. Bizim tek bir ümmet olmamız en hayırlısıdır. Tevhidi diri tutmak önemlidir. Bunun dışındaki görüş ayrılığı hakkında gereksiz tartışma yerine herkes kendi görüşünü dile getirmeli. Bu görüş ayrılığının hükmünü de ancak Allah verecektir. İlmin tek sahibi Allah'tır.

“Allah’ım! Kalplerimizi birleştir. Aramızı düzelt ve bizi kurtuluş yollarına ilet. Bizi karanlıklardan aydınlığa çıkar ve büyük günahların açığından da gizlisinden de uzaklaştır.”
(Ebu Dâvûd, Salât, 182)

Kimimiz bu dini hakkıyla anlattığında, en sevdikleri düşman kesildi. Bazen öyle duruma gelindi ki; eski dostu, onu gördüğü yerde, kininden dolayı neredeyse parmak uçlarını yiyecek. Kimimiz bu dini hakkıyla anlattığında, yeni dostluklar edindi. Yepyeni hayata yelken açtı. Kimi davetçi ailesinden dışlandı, kimi davetçi eşinden boşandı. Dünya mü'minin zindanıdır. Mü'min, merhametli kişidir. Merhameti çok olanın kanadını kıran çok olur. Gelende gidende Allah'ın ikramıdır. İmtihani ağır olanın mükâfatı çoktur. Bu din için dost kazanmak güzel. Bu din için düşman kazanmakta güzel. Kendine Müslümanım deyip de nefsindekini bilmeyen, Rabbini nasıl bilir? Aslolan tevhiddir. Tevhidsiz bir hayat, Güneşsiz bir Dünyaya benzer. Davet sabır işidir. Sabır, zaferin anahtarıdır.

“Allah sürekli yolda olmanı istiyor. Sürekli mesafe kat etmeni. Senden mükemmellik beklemiyor. Senden mükemmellik bekleyen yalnızca insanlardır.” (Nouman Ali Khan)

Bu dünyada insanın, kul hakkı hariç her türlü hata yapmasına rağmen, derecesini hep düşürmesine rağmen yeniden takva sahibi olma gibi bir şansı vardır. Bundan dolayı insanoğlu, tevbe kapısından içeri girmesi halinde, Allah katında itibarını hiçbir zaman kaybetmez. Şuan hâlâ hayattayız. Hatalarımız denizleri aşmış ama ümidimizi hiçbir zaman kaybetmemeliyiz. Ümidini kaybeden şeytanın oyuncağı olur. Günahta ısrarcı olmamalıyız ve tevbe kapısı gibi bir kurtuluşun farkına varmalıyız. Bu fırsatı bize veren, Er-Rahim sıfatıyla yüce Rabbimizdir. O (c.c.), merhametlilerin en merhametlisidir. İşte bizi böyle seven, bize böyle merhamet eden Rabbimize neden secde etmeyelim ki? Biz O'ndan (c.c.) ne kötülük gördük ki, O'nun (c.c.) huzuruna çıkmaya yeltenmeyip namaz kılmıyoruz. Akıl sahipleri umuyorum ki beni anlamıştır.

Şu an ahir zamanda yaşıyoruz. İnsanlar, yaratılış gayesini unutup özgürlüğünün ve eğlencesinin peşinde koşar hale gelmiş. Kısacık dünya hayatına tamah edenden daha ahmak kim olabilir ki? Asıl hayat ahirettir. Bunun bilincinde olmalıyız.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ

Biz göğü, yeri ve ikisi arasındakileri oyun/oyalanma olsun diye yaratmadık.

(21/Enbiya Suresi, 16)

لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهُوَ لَا تَخَذُنَاهُ مِنْ لَدُنَّا إِنَّ كُنَّا فَاعِلِينَ

Şayet oyun eğlence edinecek olsak, (evet,) yapacak olsak bunu kendi katımızda yapardık.

(21/Enbiya Suresi, 17)

Çok garip değil mi? Bu dünyada insan, toprak alma derdinde. Topraksa insan...

İnsanoğlu, iki şeyin kıymetini bilmez. Oysa o iki şey, çok büyük nimetlerdendir. Bu nimetlerden birisi sağlıktır. Sağlığın kıymetini de en iyi hastalar bilir. Şu an sağlıklıysak bunun kıymetini bilmeliyiz. Gözün kıymetini âmâlar bilir. Kulağın kıymetini sağırklar bilir. Konuşabilmenin kıymetini dilsizler bilir. Yürümenin kıymetini topallar bilir. Ama biz, Allah'ın bu nimetlerinin kıymetini biliyor muyuz? O'na (c.c.) şükrediyor muyuz?

Değeri bilinmeyen diğer bir nimet ise zamandır. Biz ise; “zamandan bol ne var?” diyoruz. Oysa bu dünyada; “bir senenin kıymetini sınıfta kalan bilir. Bir ayın kıymetini erken doğuran kadın bilir. Bir haftanın kıymetini dergi çıkartan bilir. Bir saatin kıymetini sevdiğini uğurlamak üzere peronda oturan bilir. Bir dakikanın kıymetini uçağını kaçıran bilir. Bir saniyenin kıymetini ölümden son anda kurtulan bilir. Bir salisenin kıymetini gümüş madalya alan bilir. İnsanın satın alamayacağı tek şey zamandır ama bozuk para gibi harcıyor millet. Sanki 1000 sene yaşayacakmışız gibi.” (Ali Tuncay)

Telifisi olmayan tek şey zamandır. Geçme diyemezsin. Geçmişe gidemezsin. Geçmiş bugüne taşıyamazsın. Yaşadıklarını silemezsin. Akıllı insan geçmişe takılı kalmaz. Geçmişte büyük hatalar yapabilirsin. Ancak tevbe kapısı her daim açıktır. Geleceğini fazla düşünme Allah'ın yazdığından başkasını görmezsin. Çünkü sen geleceğin için plan yaparsan, Allah (c.c.) planını bozar ve daha hayırlısını verir. Ya bu dünyada yada ahirette. Bizim ilmimiz, O'nun (c.c.) ilminin yanında hiçtir. Sen en iyisi gününü kurtar. Gününü dinin için verimli geçir. Hiç şüphesiz ki en hayırlısı budur. Değişimin alt yapısını farkına varmak oluşturur. Her şeyin farkına varmalı insan. Bunu bilin ki; ahireti istemek, dünyayı istemekten daha hayırlıdır. Bu dünya hayatı kısadır. Bu kısacık değersiz dünya hayatını değerli kılan sadece üç şey vardır. Allah yolunda giden salih kardeşler, davet ve cihad... Cihad, Allah yolunda canından vazgeçen mü'minlerin korkusuzca yaptığı ve Allah katında en faziletli olan bir ibadettir. Ölümden korkmayan insanlarla dostluk kurun. Çünkü onlar sizi asla yarı yolda bırakmaz. Davet, insanlara yapılan iyilik olmakla beraber hesap gününde insanları kendi lehinde şahit edindiği bir ibadettir. Din kardeşliği ise mü'minin imanını kuvvetlendiren güçlü bir bağ olmakla birlikte yardımlaşmayı ve dayanışmayı sağlayan, Allah'ın hoşnut olduğu bir eylemdir. Boşuna dememişler; “bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim”. İslam kardeşliği el ile göze benzer. Göz yaşarınca el onu siler.

“kişi dostunun dini üzeredir. Bu yüzden her biriniz kiminle dostluk ettiğine dikkat etsin” (Tirmizî, Zühd, 45)

Bu dünya hayatında duayı hayatımızdan hiç bir zaman eksik etmemeliyiz. Bizim duamız ailemiz için, sevdiklerimiz için ve tüm insanlık için olmalıdır.

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

“Rabbim! Beni, anne babamı, evime mü'min olarak gireni, mü'min erkek ve mü'min kadınları bağışla. Zalimlerin yalnızca helakini arttır.” (71/Nûh, 28) Amin...

Değerli kardeşlerim; bir kul hidayeti istiyorsa evvela Rabbini tanımalıdır. Ona (c.c.) her daim sınıksız sarılmalıdır. Rabbimi, ilk başta kulaktan dolma bilgilerle tanıyordum. Bize; “Allah her daim bizimledir. O (c.c.) dualarımıza her an icabet eder” diye Rabbimizi öğretiler. Çocukluk devrimde Rabbimi bizzat tanıma fırsatı buldum Elhamdülillah. Tam hatırlamasam da Faruk Timurtaş ilk öğretim okulunda birinci yada ikinci sınıftaydım. Sabah 7:40 gibi okula giderken yolun karşısında bir sokak köpeği vardı ve bana saldırmak için yolun karşısına geçmeye çalışıyordu. Bende Rabbime; “Ey Rabbim! Beni bu köpekten kurtar” diye dua ettim. O esnada bir öğrenci servisi aramızdan ağır ağır geçerek köpeklerle arama girdi. İşte o an Allah Sûbhanehu ve Teâlâ’yı bizzat tanıdım ve her an bizi görüp duyduğuna şahit oldum. İlk imanım bu şekilde gerçekleşti. İmanımın artmasına vesile olan ikinci olay ise 2006 yılında Çermik’te gerçekleşti. Çocukluk aklı işte, yemek yemeye eve gitmedim ve acıkmıştım. Param da yoktu. “Rabbim bana para bulmayı nasip et” diye dua ettim. Bu duayı bitirir bitirmez yerde yirmibeş kuruş ve elli kuruşu yanyana buldum ve sevinmeye başladım. O iki paranın yanyana duruşu çok ilgimi çekti. Elli kuruşa tavuk döner aldım ve yirmibeş kuruşa dondurma yedim. Bu olay o zaman imanımı arttırdı ve şükretmeyi öğrendim. İşte Allah kullarını böyle terbiye eder. Rabbim cümlemize hidayet edip ayaklarımızı sabit kılsın. Şimdi o çocuk büyüdü diye Rabbini unutmam mı? Yoksa Rabbinin verdiği nimetler için O’na (c.c.) şükretmeli mi? Çocukluk dönemimde beni unutmayan ve bu çocuksu dualarıma icabet etme büyüklüğünü gösteren sonsuz azamet sahibi olan Rabbim için, gerek farz namazlar olsun, gerek gece namazı ile beraber diğer nafile namazlar olsun, tembellik edip ibadet etmeyip nankörlük mü edeyim. Rabbimin hidayeti üzerine, birde gerisin geriye dönüp dalâletin pençesine mi düşeyim? Hayır!.. Rabbim bizi bu nankörlükten uzak etsin. Rabbim kendini bana bu vesilelerle tanıttı. Ancak bende, O’nu (c.c.) tanıdım. “Beni köpekten kurtaran, dolmuş şoförü oldu” demedim. Ya da “şans eseri, o parayı buldum” demedim. Akıl sahipleri, başına gelen her hadiseyi, Allah’ın vesilesiyle gerçekleştiğini bilir. Zira akıl sahiplerini diğerlerinden ayıran en önemli özelliği budur. Rabbimin cümlemizi bu bilinçle yaşatması dileğiyle...

Bu kitap; benim ilk bölümlerde, çıraklık eserim, sonlarına doğru da bir türlü kalfalık mertebesine bile çıkamadığımı anladığım bir eserdir. İlmin birinci karışını aşınca kitap yazmaya karar verdim. Şuan ilmin kaçınıcı karışındayım? Allahu alem. Ancak kitabın sonlarına doğru ne kadar da cahil olduğumun farkına vardım. Belki de o birinci karışta boğuldum. Aslında Tevhidi diri tutmak önemlidir. Onun dışında Allah’a sığınan ki; Rabbim size çıkış yolunu açsın. Bilmediğiniz meselelerde aceleci davranmayın ve sabredin. İncancınız olsun ki zamanla çoğu sorunuzun cevabını alacaksınız.

Öncü davetçi olan peygamberler, çok büyük sıkıntılar çektiler. Davetçileri üzen ise sevdiklerinin davete icabet etmeyip gözlerinin önünde ellerinden kayıp, azaba doğru gitmesidir. Boşuna zorlama bu dünyada mutlu olamayacaksınız! Ne kardeşlerin arasında ne ailenle ne de evlatlarıyla o mutluluğu tam yaşayamayacaksınız. Genelde yaşadığımız sorunların altında, en sevdiğimiz insanların imzası vardır. Bu nedenle dünyada mutluluğu boşuna arama. Olamazsın! Dünyanın en zengini de mutlu değil, en şöhretlisi de... Bu kitap, aciz bir davetçinin gözlerinden süzülen yaşların eseridir. Ayrıca bu kitabı yazma amacım hayırda öncü olmaktır.

Torunlarıma Sadaka-i Cariye bırakmaktır. Geçmişimizi kurtaramadık bari gelecekte umudumuz olsun.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ
كُلُّ أَمْرٍ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ

İman edip zürriyetleri imanla kendilerine tabi olanların, zürriyetlerini de onlara kattık ve onların amelinden hiçbir şey eksiltmedik. Her kişi, kazandığı (ameller) karşılığında rehindir. (Yaptığı ameller, onun akıbetini belirleyecektir.)

(52/Tûr, 21)

Bir hadiste bildirildiği üzere Allah Resulü (s.a.v.) buyurdu ki;

“İnsanları doğru yola çağıran kimseye, kendisine uyanların sevabı gibi sevap verilir. Ona uyanların sevaplarından da hiçbir şey eksilmez. Başkalarını sapıklığa çağıran kimseye de, kendisine uyanların günahı gibi günah verilir. Ona uyanların günahlarından da hiçbir şey eksilmez.” (Müslim, İlim 16. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 6; Tirmizî, İlim 15; İbni Mâce, Mukaddime 14)

Bu kitap, evlatlarıma Allah’ın aciz kulundan bir öğüttür. İçinde yanlış da olabilir doğru da... Doğru olan, Allah’ın bize müsaade buyurduğu ilimden kaynaklıdır. Yanlış olan da cehaletimden... Kalbimde riyakârlık oluşmasın diye kitabın kapağında ismimi kullanmadım. Kitabı okuyan beni tanır. Ben; Aşağışeyhler köyünden, Hamza oğullarından, Mehmet Ali oğlu Bektaş oğlu Mehmet oğlu Ali oğlu duana muhtaç kardeşin, Özmen...

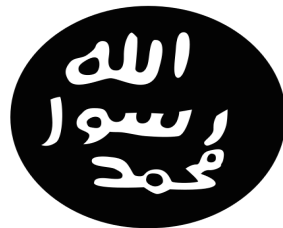
Bu dünyada hayırlı yer olarak, Şam size yeter. Oraya hicret edin... Bu, benden sonra evlatlarıma nasihatimdir.

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا فُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِمَنْتَقِينَ إِمَامًا

Onlar ki: “Rabbimiz! Bize eşlerimizden ve çocuklarımızdan göz aydınlığı/sevinç ve huzur kaynağı olacak kimseler ihsan et. Ve bizi muttakilere imam/öncü kıl.” Derler.

(25/Furkân Suresi, 74)

Amin...

HUTBE:

Selam olsun hidayete tabi olanlara. Selam olsun kulluğunu en güzel bir şekilde yerine getirmeye çalışan muhsinlere. Selam olsun şirkten ve bid’atten sakınıp Kur’an’a ve sünnete sımsıkı sarılanlara. Selam olsun tağutu reddeden mü’minlere. Selam olsun Selef-i Salihin yolunda giden tevhid ehline.

Hiç şüphesiz ki bu kitap, içinde mutlak kurtuluşun apaçık delillerini ve hidayeti barındıran, Yüce Rabbimizin bize bir müjdesidir. O halde bu kitaba değil de, neden atalarımızın batıl yoluna tabi olalım?

Aslolan tevhiddir. Tevhid ise, Allah’a hakkıyla teslim olanların sırtını sadece Rahman’a yaslamasıdır. Kelime-i tevhidin manasını hakkıyla kavramış bir mü’min; “Benim arkam güçlüdür, benim Ankara’da milletvekili dayım var”, demeyendir. Makam ve mevki peşinde insanlara dalkavukluk yapmayandır. “Şüphesiz ki benim aldığım nefes, attığım her adım Rabbimin izniyledir. O (c.c.), bana bir yerden rızık verecekse muhakkak ki o yer hayırlıdır, bana bu yerden rızık vermeyecekse muhakkak ki bu yer benim için hayırsız olduğundandır” diyendir.

Bizim başımıza gelen her şey, Allah’ın izniyledir. Bir hadiste Allah Resulü (s.a.v.) buyurdu ki: “ Mü’minin hali ne hoştur! Her hali kendisi için hayırlıdır ve bu durum yalnız mü’mine mahsustur. Başına güzel bir iş geldiğinde şükreder; bu onun için hayır olur. Başına bir sıkıntı geldiğinde ise sabreder; bu da onun için hayır olur”

(Müslim, Zühd, 64)

Başımıza gelen hayır da şer de Allah’tandır. Bizim hayır bildiğimiz şer olabilir, şer bildiğimiz hayır olabilir. Biz bilmeyiz Allah bilir. Kelime-i tevhidin manasını hakkıyla kavramış biri her hali için Allah’a tevekkül eder. Bir Müslüman, hiç bir kulun karşısında boynunu bükmez, hiç kimseden bir şey beklemeyiz, mahlûkata karşı dik başlı, Rabbine karşı acziyet arz edendir.

Müslüman, Allah’ın sınırlarını aşmayan haddini bilen bir kuldur. Müslümanlar, Allah için birbirlerini sevenlerdir.

Ebu Hureyre’den (r.a.) rivayete göre Resulallah (s.a.v.) buyurdu ki:

“Canım elinde olan Allah’a yemin ederim ki sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir şey söyleyeyim mi? Aranızda selamı yayın”

(Müslim, İman, 93-94)

Müslümanlar olarak birbirimizi sevmek ve bu sevgi uğruna kendi ihtiyacımızdan evvel Müslüman kardeşlerimizin ihtiyacını karşılamak imanın esaslarındandır.

Huzeyfetü’l Adevî radiyallahu anh anlatıyor:

“Yermük muharebesinde idim. Çarpışmanın şiddeti geçmiş, ok ve mızrak darbeleri ile yaralanan Müslümanlar düştükleri sıcak kumların üzerinde can vermeye başlamışlardı. Bu arada ben de, güçlükle kendimi toparlayarak, amcamın oğlunu aramaya başladım. Son anlarını yaşayan yaralıların arasında biraz dolaştıktan sonra, nihayet aradığımı buldum. Bir kan seli içinde yatan amcamın oğlu, göz işaretleri ile bile zor konuşabiliyordu. Daha evvel hazırladığım su kırbasını göstererek su istiyor musun dedim. Belli ki istiyordu. Çünkü dudakları harareten âdeta kavrulmuştu. Göz işareti ile ‘Çabuk, hâlimi görmüyor musun?’ der gibi bana bakıyordu. Ben kırbanın ağzını açtım, suyu kendisine doğru uzatırken, biraz ötede yaralıların arasında İkrime b. Amr’ın sesi duyuldu; ‘Su! Su! Ne olur, bir tek damla olsun, su!’ Amcamın oğlu Hâris, bu feryadı duyar duymaz, göz ve kaş işaretleriyle suyu hemen İkrime’ye (r.a.) götürmemi istedi. Kızgın kumların üzerinde yatan şehitlerin aralarından koşa koşa, İkrime’ye yetiştim ve hemen kırbamı kendisine uzattım. İkrime (r.a.) elini kırabaya uzatırken, Ayyaş b. Ebi Rebia’nın iniltisi duyuldu; ‘Ne olur bir damla su verin! Allah rızası için bir damla su!’ Bu feryadı duyan İkrime elini hemen geri çekerek suyu amcası Ayyaş’a götürmemi işaret etti. Suyu o da içmedi. Ben kırbayı alarak şehitlerin arasından dolaşa dolaşa Ayyaş’a (r.a.) yetiştiğim zaman son nefesini Kelime-i Şehadet getirerek tamamladı. Derhal geri döndüm, koşa koşa İkrime’nin yanına geldim. Kırbayı uzatırken bir de ne göreyim? O da şehit olmuştu. Bari dedim, amcamın oğlu Hâris’e yetiştireyim. Koşa koşa ona geldim, ne çare ki, o da ateş gibi kumların üzerinde kavrula kavrula ruhunu teslim etmişti.” (Kurtubî, XVII, 28; Zeylaî, Nasbu’r-Râye, II, 318; Hâkim, III, 270/5058)

Yüce Rabbimiz, o şehitlere muhakkak ki o sudan daha büyük nimetleri bahşetmiştir. İşte Müslümanların arasındaki sevgi böyle olmalıdır. Bir yandan da Müslüman, Allah’ın sınırlarını aşanlara karşı sert ve çetin ceviz olmalıdır. Elimizden bir şey gelmiyor deyip te koyunlaştırılan halkın arasına karışmayandır. Müslüman sabreder. Tasavvuf ehlinin en çok istismar ettiği kavram da sabır kavramıdır. Sabır; “tokat atana diğer yanağını uzatmak değildir. Her türlü zorluk durumlarında dininden taviz vermeden Allah’a durumunu arz etmendir. Allah’tan yardım dilemen ve hareket etmeni gerektiren zamana karşı beklemendir.” Rabbim hangi zamanı münasip görürse o kuluna beklediği fırsatı verecektir. Diyanet memurları da, tasavvuf ehli de sabrediyormuş, 100 yıl geçti. Bakalım ne zamana kadar sabredecekler. Yada bu geçen zamanda vefat eden insanların vebâlini nasıl ödeyecekler. Sorumluluk kabul ediyorlar mı?

Müslüman, şeriattan yana olmalıdır. Değilse o kişi Müslüman değildir zaten. Şeriatın önündeki tek engel demokrasidir. Demokrasiyi ayakta tutan ise siyasi partilerdir. Siyasi partileri ayakta tutan ise sandık başına gitmelerdir. Aklımızı başımıza almalıyız. Bu din iman meselesidir. Peygamberin ve sahabelerin meselesidir. Şeriattan yana olacağız ve bu davada samimi olacağız. Şeriattan yana olduğunu iddia eden samimi yetsizler; “bu parti, bize şeriatı getirecek” diyen ahmaklardır. Olacakları doğru tahmin etmek için geçmişe bakmamız gerekir. Meclise girecek olan her parti, bu küfür sistemine namusu ve şerefi üzerine bağlılık yemini içerek, imanını kapının dışında bırakır ve meclise girer. Kimse kusura bakmasın, bizim namusumuz ve şerefimiz değerlidir. Ameller belgelenmedikçe iman iddiası yeterli değildir.

Bu küfür sistemi, Müslümanların kanlarıyla kuruldu. Allah’ın şiarı ise, kâfirlerin leşlerinin üzerine kurulacaktır. Kanla işgal edilen, yine kanla geri alınır. Tek yol cihaddır. İsrail, kanla Filistin’i işgal etti. Müzakerelerle geri alınacak değildir. Müzakereleri de ancak kalbinde vehn

hastalığı olan korkaklar başlatır. Cihadın önündeki engel ise, Resulullah'ın (s.a.v.) minberini işgal eden diyanet memurlarıdır. Namaz çok ciddiye alınması gereken bir ibadettir. İtikadı bozuk kişilere teslim edilemez. Bizim namazımız kıymetlidir. Hem de Allah'ın lanet ettiklerine teslim edilemeyecek kadar kıymetlidir. Namazda kime uyduğumuza dikkat edelim.

Ahir zamanda namaz kılanlara bu diyanet fitnesi musallat olmuşken ya namaz kılmayanların durumu... İnsanoğlu nankördür. "Dünyaları verseler iki gözünü vermezsin, iki gözünü verene neden secde etmezsin?"

Namaz kılan bir ateistin hali nasıl şaşırılacak bir durum ise namaz kılmayan bir Müslümanın hali de en az o kadar şaşırılacak bir durumdur.

وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ

Sabır ve namazla (Allah'tan) yardım dileyin. Şüphesiz ki o (namaz ve sabırla yardım dilemek), huşu ehli dışındakilere büyük/ağır gelen bir yükür.

(2/Bakara, 45)

Huşu ehlinden olabilmek için, dünyalıklardan vazgeçip gerçek kurtuluşa götürecek ameller yapmaya gönülden bağlanmak gerekir. Namazı, ancak Rabbinin huzuruna kabul ettiği kimseler kılabilir. Rabbin huzuruna kabul etmediği kimselere namaz ağır gelir. Hanbelilere göre namaz kılmayan veya namazı kılıp terk eden kişi, kâfirdir. İslâm devletinde namaz kılmayan kişilere had cezası uygulanırdı. Hanefilere göre, namaz kılmayan kişiye namaz kılincaya dek hapis cezası verilir. Şafilere, Hanbelilere ve Malikilere göre namaz kılmayan ve terk eden kişi öldürülür. Ortada bir İslam devleti olmadığına göre, insanlar ahiretini umursamaz oldu. Allah'tan korkun ve namaz kılın. Bu haddini aşan devlet, sizi Aziz ve Celil olan Rabbimizin elinden kurtaramaz. Gerçek kurtuluş Allah'ın ipine sımsıkı sarılmaktır.

Biz bu dini hakkıyla yaşamazsak, cihad ibadetini kulak arkası edersek, tağutların mülkünde uyutulup hüsrana uğrayanlardan oluruz.

Bir diktatör, 40 sene boyunca mülkünü sürdürmüştü. Bir gün ona sormuşlar:

"Ey general sen bu insanları bunca sene nasıl yönettin? Açlık var sıkıntı var insanlar perişan ama hiç kimse şikâyet etmiyor?"

Adam şöyle cevap verir:

"Ben bu insanları üç şey ile oyaladım; kadın, futbol ve eğlence."

Başka biri de; "sen nasıl insanları yönettin?" adam diyor ki; "ben yüz bin insanlık için bir beşik yaptım onları sallayıp ninni söyledim" dedi. Yüz bin insanlık için yapılan beşikten kastı ise futbol stadyumlarıdır. futbolcuların sesleri ve insanların tezahüratları onlara ninnidir bu şekilde insanlar uyutulmuştur.

Yani futbol, tağutların Müslümanları uyuttuğu hilelerden sadece biridir. Konserler, olimpiyatlar, tiyatro salonları, opera salonları ve sanat faaliyetleri gibi yerler; tağutların, insanları uyuttukları alanlardır. Bu alanlar, bizi ibadetten ve zikirden alıkoyuyorsa, bu

alanlardan uzaklaştırılması bizim için daha hayırlıdır. Sadece Allah'a yönelmek için gereksiz şeylerden yüz çevirmek imanın güzelliğindendir.

Resulullah'ın (s.a.v.) döneminde de şiir meclisleri vardı. O meclislerde şairler güzel şiir okuyorlardı ve insanları uyutuyorlardı. Orada ne için yaratıldıklarını gayelerini ve dinlerini unutuyorlardı. Resulullah'a (s.a.v.) kitap geldiği zaman Allah ayet indirdi onların şiirlerini dinlemeye ancak ahmaklar gider ve onlara tabii olurdu. Resulullah (s.a.v.), sahabelere dedi ki; (haşa) "siz ahmak mısınız ki o şiirleri dinlemeye gidiyorsunuz?"

وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ

Şairlere ise azgınlara uymaktadır.

(26/Şuarâ Suresi, 224)

أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ

Onların her vadide şuursuzca dolandığını görmedin mi?

(26/Şuarâ Suresi, 225)

وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ

Ve onlar, yapmadıkları şeyleri (yapmış gibi) söylüyorlar.

(26/Şuarâ Suresi, 226)

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ
الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ

İman eden, salih amel işleyen, Allah'ı çokça zikreden, zulme uğradıktan sonra öçlerini alan (şairler) müstesna. Zulmedenler çok yakında nasıl bir inkılapla devrileceklerini bilecekler.

(26/Şuarâ Suresi, 227)

Müslümanlar, boş söz (lehvel hadis) söylemek yerine Rabbini zikretmeli ve birbirlerine karşı güzel sözler kullanmalıdır.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا أُولَٰئِكَ
لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ

İnsanlardan öylesi vardır ki; bilgisizce Allah'ın yolundan saptırmak ve eğlence konusu edinmek için boş sözü satın alır. İşte böylelerine alçaltıcı bir azap vardır.

(31/Lokmân, 6)

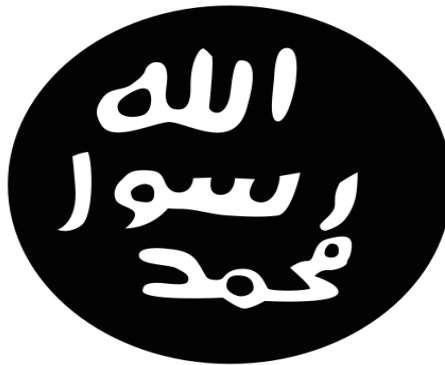
Müslüman, bu dünyaya geliş amacını unutmamalıdır. Müslümanın tek gayesi, gerçek kurtuluşa ulaşmak için çabalamaktır.

Rabbim sizi şeytanların, tağutların ve muhakkak ki gelecek en büyük fitne olan deccâlin şerrinden korusun. Rabbimin hidayeti, nuru ve bereketi siz güzel insanların üzerine olsun.

وَأَخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

29.11.2024 CUMA

06:14

Hidayet; Allah'ın sadece, kendisinden isteyen kullarına bahşettiği bir nimetidir. Bir kul, Allah'a tüm samimiyetiyle yönelirse, Yüce Rabbimiz o kuluna hidayet eder. Ebû Hureyre -radiyallahu anh-'dan rivayet edildiğine göre, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur; "İnsanlar altın ve gümüş madenleri gibidir. Onların Cahiliye dönemde hayırlı ve değerli olanları, dînî emirleri anlayıp amel ettikçe İslâm devrinde de hayırlıdır. Ruhlar toplu cemaatlerdir. Onlardan birbirleriyle tanışanlar kaynaşır, tanışmayanlar da ayrılırlar." (Müslim, Birr, 159, 160) Rabbim bizi, kendi katında hayırlı kullarından eylesin. Peki kendini İslama nispet eden bu toplum, niye Müslümanlara düşman olmuş? Bunun cevabını ise bize Resulallah (s.a.v.) şöyle vermektedir: Abdullah b. Amr b. As -radiyallahu anh- Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in şöyle buyurduğunu işittim demiştir: "Şüphesiz Allah, ilmi insanlardan çekip almakla değil, alimlerin ruhlarını kabzetmek suretiyle kaldıracaktır. Nihayet hiç bir alim bırakmayınca insanlar kendilerine cahil bir takım kimseleri öncüler edinirler. Bunlara (soru) sorulur, onlar da ilimsiz fetva verirler de hem kendileri saparlar, hem halkı saptırırlar." (Buhari, ilim, 34) işte halkı saptıran bu cahiller, bid'atlar ve hurafelerle insanları Müslümanlara düşman etmektedir. Bid'at, Müslümanın kaçınması gereken bir eylemdir. Allah Resulünden (s.a.v.) daha takvalı olamayacağımıza göre, O'nun yapmadığı şeyleri bizde yapmamalıyız. Rabîta, mevlid, namaz sonrası sesli tesbihat vb. gibi insanların iyi bid'at dediği ameller vardır. Bid'atın iyisi kötüsü olmaz. Yaptığımız ameli şeytan bize güzelmış gibi gösterse bile, kalbimizdeki şüphelerden uzak durmalıyız ve delillere bakmalıyız. Ebû Muhammed Hasan İbni Ali İbni Ebû Tâlib radiyallahu anhümâ şöyle dedi:

Ben Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den: "Şüpheliyi bırak, şüphe vermeyene bak. Zira gönül, (sözde ve işte) doğrudan huzur, yalandan kuşku duyar" buyurduğun belledim. (Tirmizî, Kıyâmet 60)

Ey Rabim, biz aciz kullarını, kendi ipine deliller ışıığında sımsıkı tutunan ve hak yolda ilerleyen salih kullarından eyle. Amin...